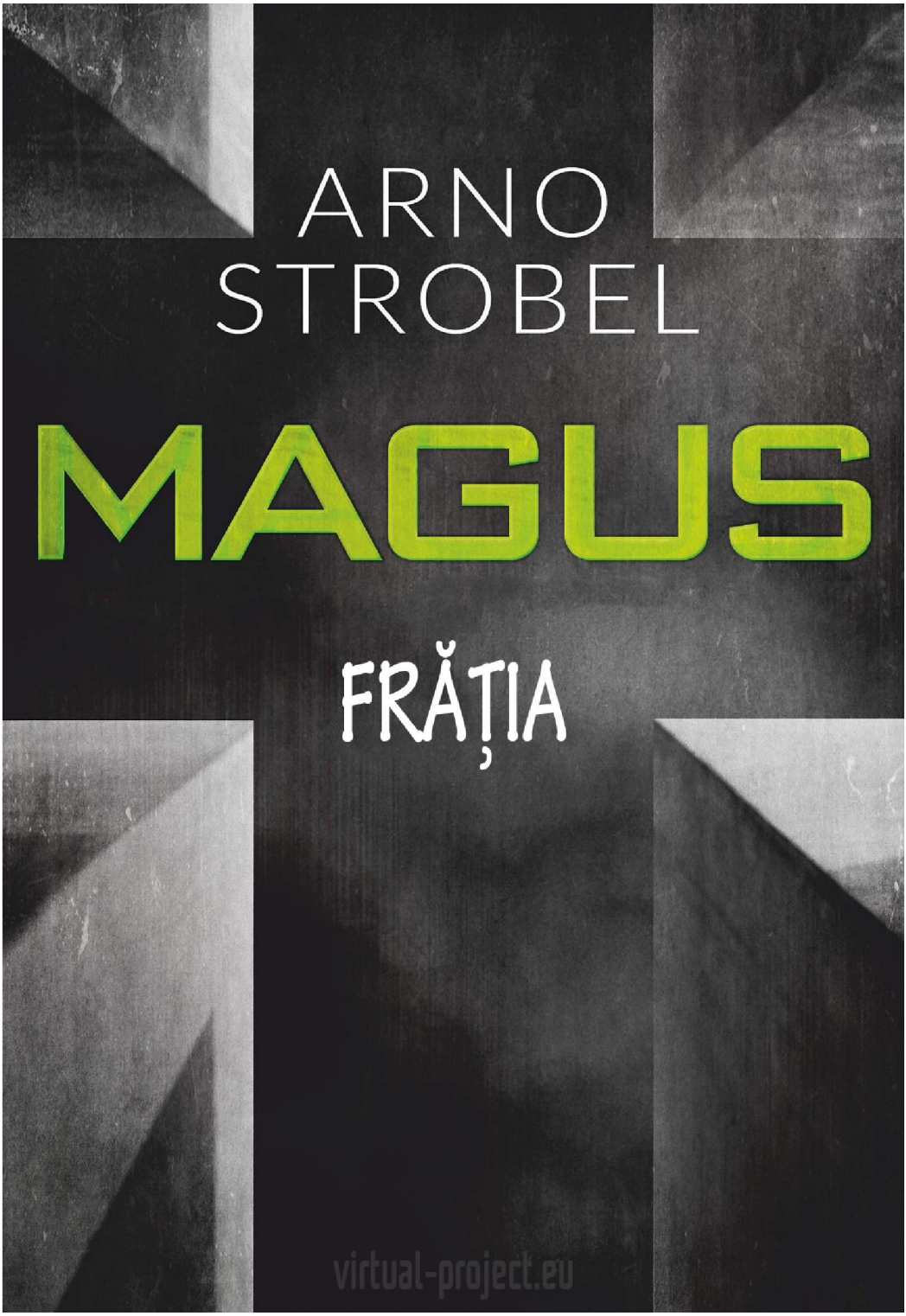
ARNO
STROBEL
MAGUS
FRĂȚIA
virtual-project.eu

ARNO STROBEL

MAGUS

frăția

ARNO STROBEL

MAGUS

Frăția

Original: *Magus - Die Bruderschaft* (2006)
Traducere din limba germană:
ANDREEA PRODAN

virtual-project.eu

2008

Conţinutul acestei cărţi este pură ficţiune. Organizațiile, numele şi caracterele sunt fie inventate, fie modificate.

Orice asemănare cu vreo persoană sau un eveniment nu este voită, ci pură coincidenţă.

Îl văzu pe cardinalul diacon intrând în logia bazilicii de la Vatican; aproape instantaneu îi apărură pe frunte broboane de sudoare. Trecuseră câteva ore bune de când stătea întins pe burtă, pe acoperişul colonadelor şi, deodată, vântul uşor de septembrie îi păru mai rece. Respiră adânc şi, preţ de o secundă, închise ochii.

„Te rog, Doamne, să nu fie el! Oricine, numai el nu!"

Pleoapele i se ridicară, îndepărtând întunericul plăcut ca pe o perdea. O secundă, două, avu în faţa ochilor tonuri de gri şi alb, apoi privirea i se limpezi. Lacrimile îşi croiau drum pe obrajii lui, însă el nici nu le simţea dârele pe faţă. Trase aer adânc în piept, apoi se hotărî.

Omul îşi lipi patul puştii de umăr; ţeava armei se lăsă peste stativ ca un deget arătător ameninţător. Cauciucul protector de pe buza lunetei i se rezema insistent de conturul ochiului ca un parazit care nu mai are de gând să plece.

O tăcere de plumb îl înconjura ca un clopot. Murmurul acela cu care se obişnuise în toate aceste ore de aşteptare, amestecul miilor de voci de sub el amuţiseră dintr-odată. Nu îşi dădea bine seama dacă mulţimea tăcuse într-adevăr sau dacă larma ei nu mai ajungea până la el. Oricum, îi era indiferent.

„Distanţa dintre umăr şi suportul pe care se roteşte arma este distanţa de ţintire. Marja de eroare a unghiului de ţintă rezultă din devierea umărului faţă de această distanţă… Mi-a intrat în sânge, şi asta de la caftelile lacheilor tăi. Ai fi mândru de mine!"

Reticulul lumina alburiu o latură a zidului exterior al bazilicii, mărindu-i dimensiunile. Putea vedea toate crăpăturile care brăzdau zidul. Îşi mişcă foarte lent arma spre stânga; totuşi, avu senzaţia că impunătoarea clădire îi goneşte prin faţa ochilor cu viteza luminii. Apoi, îl văzu pe individ drept în vizor. Imaginea tremură încă o dată, apoi se fixă. Muşchii braţului i se relaxară treptat. Arma nu-şi schimba direcţia nici măcar un milimetru spre stânga sau dreapta.

Preţ de o clipă, avu cumplita senzaţie că ochii de pe chipul zâmbitor al cardinalului îl fixau. Eminenţa Sa făcu un pas spre microfon, iar capul părăsi reticulul. Scăparea fu corectată pe loc.

Ca şi cum mişcarea aceasta ar fi smuls clopotul protector de deasupra lui, auzi din nou vocea bătrânului atacându-l parcă din toate părţile, din tot cuprinsul Pieţei San Pietro:

— *Annuntio vobis gaudium magnum – Habemus Papam!* Vă vestesc o mare bucurie: avem un papă.

— Numele! Spune-i numele, şopti el peste aplauzele zgomotoase ale mulţimii.

Asemenea vagoanelor unui tren lung, cuvintele șuierătoare trecură prin dreptul lui; în cele din urmă, această informație hotărâtoare îi pătrunse în conștiință.

Numele noului papă.

Simți cum se răscoală pe dinăuntru. Vru să sară în picioare, să urle peste întreaga piață: „Nerozilor! N-aveți idee ce ați făcut!"

Dar nu ar fi schimbat nimic cu asta. Nu ar fi câștigat nimic așa. La fel cum nu câștigase nimic nici în trecut.

„În momentul ăsta ești acasă, în fața televizorului; te simți atât de aproape de împlinirea viselor tale! Viselor voastre. Atât de aproape, chiar dacă nu chiar acolo. Eu însă…"

Chipul pe care îl cunoștea atât de bine apăru lângă cardinalul diacon. Nu mai era timp pentru astfel de gânduri. Aclamațiile mulțimii deveneau frenetice.

Nu mai era timp pentru niciun fel de gând.

Clipa aceea sosise. Cu o mișcare imaginară șterse orice urmă de senzații neimportante din minte. Noul papă apăru în fața microfonului, zâmbind plin de demnitate, pentru a adresa poporului binecuvântarea papală.

Reticulul își găsi locul drept pe fruntea brăzdată de riduri. Degetul arătător se îndoi, dibuind punctul de rezistență. Expiră tot aerul din plămâni și își ținu respirația.

„O viață pentru milioane de alte vieți. Doamne, iartă-mă!"

Smucitura așteptată urmă scurt, în umărul drept, când reculul se opri în patul puștii. Bărbatul în alb din logie se chirci ca o marionetă cu firele tăiate brusc. Urmă o clipă nesfârșită de tăcere. Apoi, strigătul de groază se ridică din întreaga mulțime adunată în Piața San Pietro.

Dădu drumul armei, însă rămase întins pe burtă.

Nimerise. N-avea nicio îndoială că fusese o lovitură mortală. Își plecă încet capul, proptindu-l în îndoitura brațului. Trupul îi fu zguduit de un plâns convulsiv.

Apărură și ei, într-un târziu.

Lacrimile i se zvântaseră, iar el așteptase în tot acest timp, cu capul plecat și rezemat cu spatele de un stâlp de piatră. Când veniră în goană spre el, pe acoperișul colonadelor, cu armele automate îndreptate asupra lui, ridică brațele într-o clipă. Cu un efort aproape supraomenesc îndepărtă orice urmă de durere legată de fapta comisă și se concentră numai și numai asupra clipei de acum. Nu trebuia să-l împuște, în niciun caz. Era foarte important să rămână în viață.

Se opriră la vreo doi metri de el, formând un zid şi zbierând sălbatic, în dezordine. Cel puţin zece ţevi erau îndreptate spre el. Indivizii purtau uniforme simple, fără însemne de rang.

„Atenţie! Poliţia!", îi şopti memoria.

Unul dintre bărbaţi reuşi să îşi ridice vocea peste urletele celorlalţi făcând un gest autoritar cu mâna. Pe loc se făcu tăcere.

Era un tip mic de statură, subţire, cu ochi albaştri, glaciali. Sub mânecile suflecate ale cămăşii i se vedeau venele groase de pe antebraţe.

Bărbatul spuse, pe un ton tăios, ceva în italiană.

El însă ridică din umeri şi clătină din cap, semn că nu înţelege.

Bărbatul roti ţeava puştii în jos, indicându-i un loc exact lângă el. Înţelese şi se întinse pe burtă, ţinându-şi în continuare braţele întinse deasupra capului. Câteva mâini îl pipăiră brutal de sus până jos. Ţinea ochii închişi.

„Numai să nu tragă. Orice, dar să nu mă împuşte".

Sunetul de paşi apropiindu-se în grabă arăta că şi alţii îi găsiseră ascunzătoarea, care de fapt nici nu era o ascunzătoare. Câteva braţe puternice îl înşfăcară brutal şi îl săltară.

Din toate acele chipuri se revărsa ură curată, ca un şobolan care voia să îşi înfigă colţii în trupul său.

„Mă urâţi fără să bănuiţi măcar de la ce am reuşit să vă salvez, îşi spuse el în gând. Dar cum aţi putea şti…"

Bărbatul care părea a fi şeful urlă din nou la el, deşi ştia că nu-i înţelege vorbele. Fu luat, în cele din urmă, de doi bărbaţi şi târât de-acolo.

•

— Cum vă numiţi? Şi de ce aţi făcut-o? Dar vorbiţi odată!

Stătea pe un scaun, legat cu funie la mâini şi la picioare, într-un birou cu aer spartanic din apropierea pieţei. Al doilea scaun primitiv, din lemn, îndărătul unui birou vechi şi un raft scund, din tablă maro, în dreptul peretelui de lângă uşă formau restul mobilierului din cameră. Prin fereastra mică pătrundea doar puţin lumina zilei de afară. Tuburile de neon de pe tavan scufundau întregul peisaj într-o lumină rece, neprietenoasă.

La început, biroul fusese plin de bărbaţi agitaţi, vorbind unul peste altul, majoritatea în uniforme ale poliţiei italiene. Fusese pipăit, împins, lovit de nenumărate mâini. Între timp, mai rămăseseră, în afară de el, doar patru carabinieri şi un bărbat într-un costum gri. Acesta din urmă vorbea germana foarte bine, doar cu o urmă de accent italian. Captivul auzise cum un poliţist îl numise Rossi.

Rossi părea să aibă vreo cincizeci de ani. Trăsăturile colţuroase de pe chipul încadrat de păr negru, ondulat emanau duritate şi neîndurare.

Rossi se aplecase atât de mult spre el încât feţele lor se aflau la doar câţiva centimetri una de cealaltă. Respiraţia îi era amară, de fum stătut de ţigară. Vârful cravatei în carouri negre şi roşii se legăna între cei doi ca pendula unui ceas.

— Trebuie să vorbesc întâi cu episcopul Leonardo Corsetti, îi spuse el lui Rossi cu un aer stoic. Apoi vă voi spune tot ce vreţi să ştiţi.

Aceasta îi trase a treia palmă arzătoare peste faţă. Lovitura îi sparse buza de jos. Rossi clătină din cap şi îi întoarse spatele, spunându-i ceva unui carabinier cu o uniformă ce stătea să-i plesnească peste burta imensă. Carabinierul îl privi o vreme gânditor şi apoi părăsi încăperea. Faţa lui Rossi se apropie din nou de captiv.

— V-aş mâna în piaţa San Pietro ca pe-o vită, şuieră Rossi. Aveţi idee ce v-ar face lumea acolo, afară? Vă puteţi închipui măcar, cu creierul acela bolnav, ce le-aţi făcut acestor oameni, ce ne-aţi făcut nouă, tuturor, om nebun?

— A murit?

O nouă lovitură peste faţă, de data asta cu pumnul şi cu atâta forţă, încât se prăbuşi cu scaun cu tot pe spate. În timp ce cădea, se gândi că omul acela îi spărsese osul nazal. Capul i se izbi de podeaua din scânduri din lemn şi, preţ de câteva secunde, o droaie de puncte negre îi dansară în faţa ochilor. Încercă din răsputeri să nu-şi piardă cunoştinţa, când cineva îl apucă de păr şi îl trase un pic în sus. Faţa aceea era iarăşi la doar câţiva centimetri de el.

— Da! Papa Grigore al XVII-lea a murit. Chipul lui Rossi era schimonosit de furie. Ucis mişeleşte de un nebun, după nici măcar o oră de pontificat.

Apoi, deodată, capul îi fu eliberat din strânsoare şi se izbi din nou, cu putere, de podea. Pe fundalul alb al tavanului, puncte negre se învârteau într-o horă nebună. „Nu-ţi pierde cunoştinţa", se îndemnă pe el însuşi. Încercă să se concentreze asupra unui lucru, orice, căută ceva de care să-şi agaţe mintea trează, să nu alunece în bezna inconştienţei.

Deasupra lui, de-a curmezişul, lumina din dreapta tubului de neon pâlpâia ca într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Strălucirea aceea îi ardea ochii. Întoarse un pic capul şi un fulger îi traversă scurt creierul. Ignoră durerea şi închise din nou ochii. Deşi i se confirmase în mod cert că era un criminal, se simţea uşurat de o povară imensă.

Lumea se afla pe marginea prăpastiei şi habar n-avea. Nu ştia dacă fapta sa era de-ajuns pentru a împiedica nenorocirea, însă făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Însă cu ce preţ?

Îl lăsară să zacă pe podea şi, la un moment dat, cineva intră în încăpere. Sângele i se scursese din nasul rupt în urechi şi nu auzi decât un murmur nedesluşit de voci. Doi bărbaţi ridicară scaunul dintr-o singură mişcare. Carabinierul cel gras se întorsese şi îi vorbea în şoaptă lui Rossi, aruncându-

şi mereu privirea asupra captivului. Călăul acestuia scuipă un cuvânt în italiană şi clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce auzise. Se întoarse apoi spre el şi îl privi dezgustat în ochi.

— Excelenţa Sa episcopul Corsetti s-a declarat dispus să vorbească cu dumneavoastră, vorbi el. Vine aici în câteva minute. Dac-ar fi după mine…

— Trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

Braţul se ridică pentru o nouă lovitură; fu însă oprit de un tânăr poliţist. Rossi se întoarse cu o mişcare sălbatică şi cu privirea înfuriată pironită asupra acestuia. Carabinierul păli. Expresia de pe chipul său tânăr arăta că îşi dăduse seama de faptul că ar putea avea neplăceri. Şi totuşi îi întoarse privirea lui Rossi şi clătină încet din cap. Rossi pufăi adânc şi îşi coborî braţul.

Captivul îi aruncă tânărului o privire recunoscătoare, drept pentru care acesta privi în altă parte. Părea că nu voia să primească recunoştinţa unuia care tocmai îl ucisese pe papă.

Următoarele minute se scurseră fără ca Rossi să-l mai învrednicească cu vreo privire. Acesta se aşezase cu spatele la el, pe birou, cu privirea fixată pe peretele opus. Fumul albăstrui al ţigării i se ridica inegal deasupra capului, se înălţa până la tuburile de neon, învăluindu-le şi apoi risipindu-se.

Carabinierii din încăpere făceau cu schimbul. Vedea mereu chipuri noi, pe care citea acelaşi amestec de tristeţe şi de ură în clipa în care privirile se opreau asupra lui. Un bărbat mai în vârstă, tot în uniformă şi aproape chel, venise chiar lângă el şi îi scuipase la picioare. Şoptise şi câteva vorbe în italiană pe care nu le înţelesese. După cum sunaseră, omul îl blestemase.

Deodată, se auziră paşi alarmaţi de cealaltă parte a uşii; episcopul îşi făcu apariţia în încăpere. Văzându-l pe scaun, înaltul prelat rămase împietrit. Ochii i se măriră pentru o clipă. Se întoarse apoi spre Rossi şi îi spuse în germană:

— L-aţi brutalizat. Fiţi, vă rog, amabili şi spălaţi-l pe faţă.

Câteva minute mai târziu, faţa îi fu curăţată de sânge cu o cârpă umedă, iar poliţistul – cel gras, în uniforma prea strâmtă – nu rată şansa de a-i apăsa nasul spart, ca din exces de zel. Bărbatul resimţi durerea sub formă de fulgere de lumină străbătându-i mintea, însă îndură totul fără un cuvânt, cu privirea aţintită asupra prelatului.

Episcopului i se adusese un scaun pe care îl aşezaseră în aşa fel încât cei doi se aflau la aproximativ doi metri unul de altul.

— Fiule, ai vrut să-mi vorbeşti, vorbi prelatul, blând. De ce tocmai mie?

Tremurul uşor al vocii sale îi trădă emoţia de a se afla faţă în faţă cu ucigaşul papei.

— Excelenţă, trebuie să vă vorbesc între patru ochi. Este o chestiune importantă. De viaţă şi de moarte.

— În niciun caz, interveni Rossi.

Episcopul ceru linişte printr-un gest al mâinii şi îl privi apoi cu nişte ochi care, în ciuda marii dureri, emanau o bunătate sinceră.

— Ce motiv ai de vrei să-mi vorbeşti între patru ochi?

Acesta se gândi repede şi apoi spuse:

— Vreau să mă spovedesc!

Episcopul Corsetti aprobă din cap:

— Acest lucru nu-ţi va fi refuzat.

— Excelenţă, nu voi permite aşa ceva, izbucni Rossi şi, ridicându-se, începu să se învârtă prin încăpere ca un tigru în cuşcă. Omul ăsta e nebun.

Preotul se ridică.

— Dacă acest copil al Domnului doreşte să-şi salveze sufletul, voi fi alături de el, să îl ajut. Aceasta nu mi-o poate interzice niciun judecător lumesc. Lăsaţi-ne deci singuri.

Rossi strânse din buze cu o asemenea putere încât ele apărură ca o linie albă, subţire, ce îi împărţea faţa în două părţi inegale. Îi spuse ceva unuia dintre poliţişti, iar acesta din urmă scoase din buzunarul interior alte funii din fibră, cu care începu să-l lege pe prizonier şi mai strâns de scaun.

Legăturile îi intrau în carne; se gândi că aveau de gând să-i oprească sângele cu ele. Dar mai avea vreo importanţă?

Când nu mai încăpea îndoială că nu s-ar mai fi putut mişca, darămite ridica de pe scaun, bărbaţii în uniformă părăsiră în sfârşit biroul. Rossi se mai întoarse o dată, îl fixă cu o privire lungă, întunecată şi vorbi cu faţa spre episcop:

— Sunt de cealaltă parte a uşii! Cu asta, se făcu nevăzut. Nici nu se închisese bine uşa, că omul izbucni.

— Excelenţa, priviţi-mă vă rog, îl conjură el. Mă cunoaşteţi. Nu vă amintiţi?

Într-o clipă, orice urmă de culoare dispăru de pe chipul episcopului. Îşi duse mâna la gură şi îl privi consternat.

— Doamne Atotmilostiv! Tu eşti…

Cu ochii măriţi de groază, preotul se prăbuşi pe scaun.

Clătină din cap cu vehemenţă, urmarea fiind un nou junghi de durere.

— Vă rog, nu mă întrebaţi nimic acum, imploră el, deznădăjduit. Ascultaţi-mă doar. Nici nu vă închipuiţi cât de important este. Ştiţi Via del Falco, în apropierea Pieţei San Pietro?

Episcopul aprobă tăcut din cap.

— Bun! La intersecţia dintre Via del Falco şi Borgo Vittorio este un magazin mic de alimente. Proprietarul este un domn în vârstă. Am lăsat o cutie acolo pentru dumneavoastră. Vorbea repede, căci se temea în fiecare clipă de o revenire bruscă a lui Rossi. I-am promis omului o recompensă împărătească pentru ziua când cutia va fi revendicată. Luaţi, vă rog, cutia şi uitaţi-vă la conţinutul ei. Rămâne să decideţi singur ce se întâmplă mai departe. Singur, da? Numai să vă grăbiţi. Vor observa lipsa cutiei şi nu se vor da înapoi de la nimic pentru a recupera conţinutul ei. Vă rog să mă credeţi, este o chestiune de maximă importanţa. Şi să aveţi o maşină cu dumneavoastră. Cutia este grea. Veţi face lucrul ăsta, Excelenţa?

Episcopul îl privi îndelung, cu o privire de nedesluşit.

— Pentru ce ai comis o faptă atât de cumplita?

— Luaţi cutia la dumneavoastră, iar întrebarea aceasta îşi va găsi răspunsul. O veţi face?

Din nou privirea aceea stranie.

— Voiai să te spovedeşti, fiule.

•

Anunţat de clinchetul stingher al unui clopoţel de la intrarea în magazinul cel mic, episcopul Corsetti trebui întâi să-şi obişnuiască ochii cu lumina palidă, care cu greu se strecura în încăpere, ca nişte pârâiaşe subţiri, prin crăpăturile obloanelor trase.

Abia apoi îl zări pe Giuseppe Lazetti, aţipit după tejghea. Cu mare efort, bătrânul se ridică de la locul său comod şi îl privi fără entuziasm pe preotul acesta suplu, cu păr des şi cărunt. Aceşti înalţi domni de la Vatican nu se rătăceau niciodată în astfel de magazine mici. Era oare vizita aceasta legată de atentatul asupra papei, cu o zi înainte? Şi ce ar fi avut el de spus despre asta? El nu avea nicio treabă cu Biserica. Ultima sa vizită într-o Casă a Domnului fusese probabil cu vreo douăzeci de ani în urmă. Lipsa aceasta de chef făcu însă pe dată loc zelului, când comerciantul băgă de seamă că episcopul nici nu pomeneşte de atentat, ci întreabă de o cutie pe care o lăsase cineva pentru el. Gândindu-se la recompensă, Giuseppe aprobă repede din cap şi îşi frecă mâinile, îşi croi drum pe lângă rafturile din spatele tejghelei şi dispăru pe o uşă joasă într-o cameră dosnică.

Dintr-acolo începură să se audă zgomote de lăzi date la o parte, timp în care prelatul aruncă o privire prin magazin. Rafturile din lemn, vechi, încărcate cu detergenţi, conserve şi alte asemenea produse de uz zilnic îşi pierduseră pe alocuri culoarea albă, având aspectul unei hărţi şi dând privitorului senzaţia unei călătorii în vremuri trecute. Se gândi nostalgic la perioada în care fusese preot într-un micuţ sat din Sicilia, când principala sa grijă era că Giuletta Corrina, nemăritată, refuza să-i confeseze numele tatălui

copilului. O altă grijă era de a-l convinge pe Paolo Veretto că existau argumente mai bune în timpul certurilor cu soția decât să-i învineţească acesteia ochiul.

Şi-acum trecuseră atâţia ani, iar el stătea aici, la câteva ore după uciderea Sfântului Părinte, aşteptând cheia care avea să-i dezvăluie motivele atentatului.

Icnetul bătrânului îl făcu să tresară. Înaintând cu spatele aplecat, Giuseppe trăgea după el o cutie din carton de mărimea unui cufăr.

— Iată lada, Excelenţă. Exact aşa cum a lăsat-o tânărul neamţ acum câteva zile. Am avut grijă de ea ca de ochii din cap.

Pe episcop îl încercară sentimente amestecate privind cutia aceea din carton lipită cu multe rânduri de bandă adezivă.

Avea să găsească răspunsurile acolo? Întrebări pe care şi le pusese, poate, de ani întregi?

— Vă mulţumesc mult pentru deranj. Oare mă voi descurca singur cu lada?

— Sigur că da, Excelenţă. E greu doar pentru un bătrân bolnav ca mine. Reumatismul, Excelenţa, e ca ciuma. Nu am bani pentru medicamentele acelea scumpe. Vi s-a spus ceva despre o mică, hmmm, zise răsucindu-se ca un vierme… despre o mică recompensă pentru serviciile mele?

Corsetti aprobă din cap şi gândi: „Sfântul Părinte tocmai a fost ucis iar aici, afară, lumea oamenilor se învârte în jurul aceloraşi griji mărunte”.

Îi apăsă în palmă câteva bancnote, pe care acesta le privi îndată cu luare-aminte. Ochii i se măriră, iar bătrânul îi aruncă episcopului o privire radioasa:

— Oh, Excelenţă, fiţi binecuvântat! Vă voi pomeni în rugăciunea mea de seară. La fel şi pe Sfântul Părinte decedat. Pentru a întări cele spuse, îşi făcu semnul crucii de două ori, nădăjduind să-l fi făcut corect. Se învârti apoi de câteva ori în jurul omului Bisericii, făcând plecăciuni peste plecăciuni, şi îi deschise în sfârşit uşa, declanşând astfel zăngănitul clopoţelului.

Lada era grea, însă nu avea să fie o problemă până la taxiul care aştepta afară.

Ieşind cu povara aceasta în soarele puternic de amiază, episcopul Corsetti îşi închise ochii pentru o clipă, orbit de lumină.

•

În Vatican ar fi trebuit să înceapă pregătirile funerare, însă groaza generală îi paralizase pe toţi. Membrii Curiei papale aveau un aer deznădăjduit, aproape traumatizat. În ultimul timp se întâmplaseră tot felul de lucruri ciudate, iar crima împotriva proaspătului papă îi lovise ca un

trăsnet din norii negri strânşi deasupra Vaticanului. Domnul îşi punea Biserica la grea încercare.

Din toate părţile lumii veneau condoleanţe, dar şi întrebări curioase privind motivele crimei.

Ziarele se întreceau în ştiri primite din „cercuri bine informate" şi în speculaţii ale redactorilor. Exista oare vreo legătură între uciderea conducătorului Bisericii şi misterioasele evenimente ce avuseseră loc în preajma predecesorilor săi? Aparţinea oare atentatorul german vreunei organizaţii fanatice? Unul dintre ziarele mari pretindea chiar că omul trecuse la religia islamică, acum punând la cale lovitura finală împotriva „necredincioşilor". Cancelarul german organizase chiar un stat-major de urgenţă, căci Germania avea o datorie faţă de restul lumii, şi anume de a rezolva această cumplită situaţie. O trupă specială de comando, formată din soldaţi de elită, împreună cu membri ai Poliţiei Judiciare Federale fură trimişi la Roma, în ajutorul poliţiei italiene.

Episcopul Corsetti traversa străzile înguste ale Vaticanului, trecând pe lângă grupuri mici de prelaţi care purtau conversaţii în şoaptă, cu feţe serioase. Amuţeau când ajungea în dreptul lor şi îl salutau stânjeniţi. În drumul său, episcopul îşi dădea încontinuu capul pe spate, purtându-şi privirea deasupra zidurilor galbene-maronii ale clădirilor vechi. Arătau jalnic aceste clădiri, ca şi cum ar fi vrut să poarte pe dinafară toată deznădejdea şi tristeţea ce-i copleşise pe oamenii dinăuntru. Viaţa din Vatican părea să se fi oprit în loc, faţă-n faţă cu întâmplarea aceasta de neconceput.

Probabil va putea să ajute în scurt timp la elucidarea acestor evenimente îngrozitoare.

Intră, închise uşa micii sale locuinţe şi se rezemă cu spatele de ea, ca şi cum astfel s-ar fi asigurat că nu-l urmărise nimeni.

Lada se afla în mijlocul camerei. Părea a fi centrul tăcerii care îl înconjura deodată şi întreruptă doar din când în când de zgomotul ritmic, aparent puternic al propriei respiraţii.

Un sentiment apăsător îi spunea că această ladă nu-i va dezvălui doar circumstanţele uciderii papei.

Corsetti îşi simţi bătăile inimii accelerându-se în momentul în care, dezlipindu-se de uşă, se îndreptă spre birou. Cu un cuţitaş argintiu pentru scrisori în mână, făcu doi paşi hotărâţi în direcţia lăzii, şovăi încă o dată scurt, apoi tăie banda adezivă.

Cu mişcări încete, deschise cele două clapete şi aruncă o privire înăuntru. Erau patru cărţi groase, legate în catifea roşie. Aveau formatul unui album foto obişnuit, doar că erau o idee mai groase. Pe coperta primei cărţi era

imprimat, cu litere aurii, „Proiect S.”. Pe fundul lăzii se putea zări cotorul unei a cincea cărți, de data aceasta neagră.

Corsetti luă prima carte cu mâna tremurândă, deschise la prima pagină și citi semnele mari, scrise de mână.

„Proiect Simon III 74-87”. Cifrele opt și șapte fuseseră scrise cu alt stilou.

Simon! Întoarse pagina, gânditor. De data aceasta, văzu un șir de coloane cu cifre, trecute una sub alta.

•

Să fi fost în jur de-o sută. Într-o coloana separată era trecută, la sfârșitul fiecăreia, câte o cifră. Aici erau exclusiv cifre de la unu la cinci, iar doiul și treiul se întâlneau cel mai des. Titlul era: „74/activ”. Răsfoi mai departe. Pe următoarea pagină era tot o listă cu cifre înșirate, de data aceasta fără acea coloană în plus. Titlul acestei pagini era „74/X”.

Corsetti deschise cartea pe la mijloc. Era o pagina plină, scrisă de mână. La distanțe inegale apărea câte o dată la început de rând. Părea să fie vorba de un soi de jurnal.

Plin de curiozitate, citi primele rânduri.

2 octombrie 1979

ZILNICE – discuție cu colonelul K./condițiile pentru noile achiziții în cadrul companiei sale – bune. L-am sfătuit pe K. să acționeze cu luare-aminte. Cazul Helge S. este prea recent.

SIMON – victorie pentru Weimann. Va fi uns episcop. Se agravează situația cu Kinzler. Nu mai poate continua așa. Propunem pe X mâine în ședință.

Impozitul simonic pe luna septembrie: 645.345.65DM.

20 octombrie 1979

ZILNICE – nimic important.

SIMON – propunerea pentru X – în legătură cu Kinzler – a fost acceptată cu o voce contra. Misiunea a fost încredințată!

S6 se îndepărtează de țelul stabilit.

Corsetti închise cartea și rămase pe gânduri. Lucrurile nu îi erau clare. Dar poate avea să găsească explicația într-una din celelalte cărți? Puse cartea pe masa grea din lemn și începu să scoată celelalte jurnale din ladă. Scosese deja patru și, aplecându-se încă o dată peste ladă, simți că i se taie răsuflarea.

Rămase împietrit în poziția aceea, cu privirea fixată asupra imaginii ce i se arătă pe fundul lăzii.

De pe coperta din piele neagră a ultimei cărți din ladă lucea, dintr-un metal de culoarea bronzului, o zvastică. Întinse încet mâna și apucă volumul legat în piele. Cu aceeași încetineală se îndreptă ținând cartea în mână. Nu-și

putea lua privirea de la simbolul acela lucind metalic, pe care se răsfrângeau razele soarelui de după-amiază.

Era ceva ciudat cu acest semn.

Urmărind cu privirea contururile lui, îşi dădu seama ce era. La fiecare colţ, unde liniile se îndoiau la nouăzeci de grade, apărea câte un cerc negru. De aici senzaţia că aripile laterale ale crucii n-ar ţine de aceasta. Dacă priveai restul cu această limitare, doar până la cercurile acelea, semnul era o cruce.

Cu privirea lipită în continuare de coperta cărţii, făcu cei trei paşi care îl despărţeau de fotoliul său comod, din colţ, de lângă lampadar.

Se aşeza pe pernele moi; gânduri de tot felul îi treceau prin cap, însă erau doar frânturi imposibil de sintetizat într-o argumentaţie.

Episcopul Corsetti lăsă o clipă cartea şi, închizând ochii, îşi sprijini capul de spătarul fotoliului.

•

„Tată, ce povară îmi pui în spinare? Orice ar fi să aflu aici, dă-mi înţelepciunea şi puterea să înţeleg şi să intervin spre binele tău!”

Apoi deschise cartea. Exact ca în prima, cartea avea titlul „Proiect Simon”, de data aceasta însă fără alte specificări.

Lipseau de asemenea şirurile de cifre, din paginile următoare. În schimb, apăreau chiar de la-nceput notiţele prevăzute cu date.

KIMBERLEY, LUNI, 21 IANUARIE 1949 – AZI E ZIUA CEA MARE. ÎNCEPE O NOUĂ ERĂ...

...Soarele de dimineaţă din Africa de Sud se arăta nemilos faţă de oameni şi animale. De câteva zile strălucea cu toată forţa, ca şi cum ar fi luat hotărârea definitivă de a seca pământul acela până la ultima picătură de apă, într-o singură vară. Părea că pândeşte mereu cel mai mic semn de abur pentru a-l distruge pe loc, înainte să se poată forma un nor de ploaie, dătător de viaţă.

Cei cincizeci de băieţi stăteau, scăldaţi de sudoare, pe scaunele simple de lemn dintr-o încăpere mare, pe tavanul căreia patru ventilatoare vânturau tihnit aerul fierbinte ca pe un aluat de prăjitură. Scaunele fuseseră aşezate în două blocuri compacte, de câte cinci rânduri a cinci scaune fiecare. La mijloc era un spaţiu liber, lat de vreun metru.

Băieţii îl aşteptau pe cel ce avea să le povestească despre viitorul lor. Ştiau de la părinţi că aceasta era o mare onoare pentru ei şi că aici, în Africa de Sud, avea să fie pusă piatra de temelie a unei vieţi pline de succese pentru ei toţi.

Deşi majorităţii acestor băieţi le venise foarte greu să se despartă de familie şi de prietenii din Germania, pentru ei cântărise mai mult perspectiva unei aventuri într-o ţară străină, îndepărtată.

Bărbaţii care se înşiraseră, cu braţele încrucişate la spate, de-a lungul pereţilor albi îşi plimbară privirile printre rândurile tinerilor, îndemnându-i să facă linişte. Rezultatul fu doar pe jumătate cel dorit. Tinerii şuşoteau şi râdeau înfundat, emoţionaţi.

Privirile li se îndreptau iar şi iar spre imaginea metalică, supradimensională – ce măsura în jur de doi metri – de pe partea frontală a aulei, îmbrăcată în lambriuri deschise la culoare. Făceau presupuneri în şoaptă, ce anume ar fi putut însemna cercurile acelea de la colţurile zvasticii negre.

Uşa se deschise; în încăpere îşi făcu apariţia un bărbat de vreo cincizeci de ani, purtând un costum alb din in. Şuşotelile amuţiră pe dată. Urmărit de cincizeci de perechi de ochi tineri, acesta trecu cu paşi grăbiţi pe lângă peretele frontal, până ajunse într-un loc de unde putea fi văzut de toată lumea.

Privi la tinerii din faţa lui câteva secunde bune, în timp ce ventilatoarele din tavan îşi făceau în continuare treaba inutilă, cu un zgomot foşnit. Privirea sa se deosebea în mod vizibil de cea a celorlalţi bărbaţi din încăpere.

Evalua şi era curioasă, autoritară şi totuşi deloc neplăcută.

Dădu apoi din cap. Părea mulţumit de cele văzute.

— Bună dimineaţa, tinerii mei domni, vorbi el cu o voce puternică, fermă. Sper că aţi avut o călătorie agreabilă. Vă urez bun venit pe proprietatea mea şi sper să aveţi o şedere plăcută, în ciuda arşiţei.

Cuvântarea aceasta formală îi făcu pe unii să zâmbească stânjeniţi. Bărbatul acesta îi trata de la egal la egal, ca pe nişte adulţi.

— Citesc în privirile dumneavoastră o nerăbdare crescândă. Aţi vrea să aflaţi, în sfârşit, de ce vă aflaţi aici, iar eu nu voi prelungi suspansul.

Zâmbetul lui exprima simpatie.

— Numele meu este Hermann von Settler. Mai multe despre mine veţi afla – şi sper că fiecare dintre voi o va face – mai târziu.

Aţi fost aleşi cu grijă din mii de tineri. Această selecţie este obligatorie, căci avem nevoie doar de cei mai buni. Sunteţi cu toţii tineri germani catolici, în vârstă de treisprezece – paisprezece ani proveniţi din familii cu renume impecabile. V-aţi remarcat prin trăsături de caracter deosebite şi o inteligenţă ieşită din comun. Conform dorinţei părinţilor dumneavoastră, vă aflaţi astăzi în faţa mea şi aţi lăsat în urma voastră, acasă, prieteni şi locuri cunoscute pentru a veni în întâmpinarea unui viitor care vă este, deocamdată, necunoscut. Eu voi îndepărta această necunoscută.

Expresia feţei lui von Settler se schimbase. Zâmbetul prietenos dispăruse, făcând loc unei expresii, dacă nu severe, cu siguranţă serioase.

— În cursul următoarelor două zile voi purta câte o discuţie cu fiecare dintre voi. După aceasta, îmi veţi spune dacă am ales bine sau nu. Dacă ajungeţi la concluzia că nu sunteţi potriviţi pentru misiunea importantă pentru care v-am selectat, sunteţi liberi să plecaţi imediat şi să uitaţi toate acestea. Dacă însă veţi decide în favoarea cauzei noastre şi veţi accepta responsabilitatea dumneavoastră faţa de tot restul lumii, va fi o hotărâre fără întoarcere. Puteţi să priviţi aceasta ca pe jurământul întru veşnicie al unui confrate dintr-un ordin călugăresc.

De data aceasta cu chipul din nou zâmbitor, schimbă priviri cu bărbaţii înşiraţi la perete, îşi drese vocea şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor de in.

— În schimb, vi se vor oferi o educaţie excepţională, care vă va conduce spre o misiune ce implică o responsabilitate uriaşă, susţinere financiară considerabilă şi siguranţa de a face lumii întregi un mare serviciu. Există în acest moment cineva în rândurile dumneavoastră care doreşte să părăsească sala?

Dintr-odată, toţi băieţii părură extrem de preocupaţi de propriii pantofi. Câte unul se mai uita pe furiş în stânga şi-n dreapta, să vadă dacă ridică cineva mâna.

Hermann von Settler zâmbi mulţumit:

— Bun! Atunci, rostiţi vă rog cu toţii: sunt pregătit!

Urmă un murmur nedesluşit, fapt pentru care ridică uimit din sprâncene.

— Aşteptam răspunsul a cincizeci de tineri. În schimb, mi-e dat să aud susurul dintr-o clasă de cursuri într-un pensionat de fete. Domnii mei, ridicaţi-vă în picioare! Glasul îi devenise brusc tăios; în aceeaşi clipă, zgomotul scaunelor împinse umplu încăperea.

— Acum vreau să vă aud spunând din cincizeci de gâtlejuri că sunteţi pregătiţi!

— Sunt pregătit!

Nu răsună deodată, însă foarte puternic.

Zâmbetul se instală din nou pe chipul lui von Settler, care spuse:

— Luaţi loc! Îndată ce se făcu din nou liniște, continuă.

— Împreună cu câţiva domni influenţi şi de mare însemnătate am înfiinţat, acum un an, Frăţia Simoniştilor. Conceptul de simonie provine de la numele magului biblic Simon Magus, care a vrut să aibă parte de harul divin al lui Petru contra unei sume de bani.

Simonia denumeşte vânzarea unei funcţii sfinte, a unei ceremonii sau a unui obiect sfânt. Ca şi numele frăţiei, titlul pe care îl port şi pe care-l vor purta toţi viitorii conducători ai simoniştilor aminteşte de mag – Magus! făcu o pauză pentru ca sunetul numelui să-şi facă efectul. În spatele meu, pe perete, puteţi vedea simbolul nostru. În forma sa iniţială, acesta aminteşte de zvastică, la fel cum ideea de bază a celui care este asociat irevocabil cu acest simbol este cuprinsă în ideologia noastră. Observă cu interes, pentru câteva secunde, reacţia de pe feţele tinerilor la menţionarea lui Adolf Hitler; abia apoi continuă. Dacă priviţi cu mai mare atenţie, veţi observa că liniile sunt întrerupte la un moment dat şi astfel simbolul în totalitatea sa este altul. La fel, domnii mei, este şi calea noastră alta decât cea a lui Adolf Hitler, iar rezultatul nostru va fi altul. Ţelul pe care ni l-am propus este acela de a uni toate naţiunile din lume sub o singură conducere, indiferent dacă sunt negre sau albe, sărace sau bogate: aceasta este singura modalitate de a trăi în relaţii de pace unii cu alţii.

Tinerii se priviră unii pe alţii, iritaţi. O singură conducere? Nu eşuase oare, şi încă lamentabil, o încercare în această direcţie, cu puţin timp în urmă? Se pregătea un nou război? Moarte şi suferinţă? Nopţi în buncăre înguste, întunecate, cu femei care se roagă, cu groaza care te face să te scapi în pantaloni, cu incertitudinea propriei vieţi de la un minut la altul? Cu o lume de fiecare dată mai îngrozitoare când părăseşti buncărul?

Hermann von Settler păru să intuiască sentimentele tinerilor. Ridicând braţele cu un gest împăciuitor, vorbi mai departe, pe un ton liniştit.

— Permiteți-mi să o iau de la capăt și veți înțelege despre ce este vorba. Fiecare dintre dumneavoastră a trăit grozăviile războiului și înfrângerea lamentabilă pe care ne-a adus-o. Eu însumi am participat în acest război, am luptat pentru patrie ca general al trupelor de asalt SS. Când majoritatea „vechii noastre gărzi" a căzut pe Frontul de Est, s-a coborât brusc ștacheta standardelor pentru acceptarea în rândul unității germane de elită. Practic, s-a dat acces liber. În 1944, eram șase sute de mii de inși în putere. Luați însă aminte la componența noastră! Apoi scoase un bilet din buzunar și citi:

— În trupele armate SS au servit olandezi, britanici, elvețieni, norvegieni, danezi, finlandezi, suedezi, francezi, letoni, estoni, ucraineni, croați, flamanzi, valoni, bosniaci, italieni, albanezi, turco-tătari, azeri, români, bulgari, caucazieni, ruși, unguri și chiar câțiva indieni. Conducerea supremă a fost însă mereu germană.

Biletul dispăru din nou în faldurile largi ale buzunarului de la pantaloni.

— Ce vreau să spun cu asta? Ei bine, pentru niște minți inteligente, așa cum vă și consider, acest trecut permite tragerea unor concluzii. Unu: ideea unirii multor națiuni, chiar a tuturor națiunilor, sub o conducere unică este perfect realizabilă. Doi – extrem de important: războiul este cea mai proastă cale de a o realiza.

Sentimentul de ușurare resimțit de băieți în urma acestei afirmații era aproape palpabil.

— Domnii mei, ideile inițiale ale lui Adolf Hitler au fost geniale, el însă nu a fost, la urma urmei, altceva decât un simplu scandalagiu cu suflet meschin.

Țelul i-a fost măreț, dar, din păcate, nu și l-a atins prin forță și nici nu a fost destul de inteligent să înțeleagă că drumul cel mai scurt este prea rar cel bun. Mai există o cale, care însă cere mai mult de câțiva ani. În schimb, succesul este ca și garantat.

Von Settler se întoarse și privi simbolul. Rămase așa, cu spatele la băieți, preț de câteva secunde bune, fără cea mai mică mișcare, ca și cum s-ar fi rugat reprezentării aceleia aducând a zvastică. Tăcerea se așternu în încăperea spațioasă ca un văl apăsător. Când se întoarse brusc cu fața, reluându-și totodată vorba cu glas puternic, unii dintre băieți tresăriră, luați prin surprindere.

— În acest punct intră și Biserica în joc. Cum adică Biserica, vă veți întreba? Ei bine, vă voi explica. Churchill, Hitler și cum s-or mai fi numind – nume mari. Au dreptul să își spună cuvântul, pentru o vreme, dar, până să-și dea seama, sunt uitați, dispar laolaltă cu cu politica lor. Însă oamenii Curiei Romane, conducătorii cu semnul crucii de aur în piept, rămân zeci de ani aceiași. Nu sunt schimbați prin voturi, nu li se ia puterea. Nicio lovitură de stat nu îi afectează. Abia după ce au împlinit o anumită vârstă sunt eliberați

din funcţie de alţii mai tineri, dar şi aceia sunt din rândurile lor. Aceştia duc aceeaşi politică de sute de ani încoace. Domnesc peste 360 de milioane de „credincioşi" din toate ţările lumii. Acest tezaur de care dispun repartizat în întreaga lume e de proporţii uriaşe. Domnii mei, trecutul ne-a dovedit în mod neîndoielnic că istoria nu se scrie cu războaie. Nici cu bani şi legi economice; nu, ci cu credinţă. Oamenii cu adevărat puternici în această lume nu sunt marionetele care îşi spun preşedinţi sau conducători de stat. Nu, adevărata putere e deţinută de oameni în vârstă, îmbrăcaţi în cele mai fine mătăsuri. Ei poartă aur şi nestemate şi, oriunde îşi fac apariţia, poporul îngenunchează, supus ca un câine. Îl imploră să le dea iertarea păcatelor lor meschine în schimbul unei politici de amploare.

Făcu din nou o scurtă pauză, lăsându-şi privirea să alunece peste tinerii care şedeau nemişcaţi pe scaune.

— În trecut, Biserica a strâns o comoară, printre altele, prin comerţul cu relicve şi negoţul cu indulgenţe şi, în tot acest timp, a ştiut să îşi sporească necontenit averea. Vom avea grijă ca această avere, împreună cu puterea economică şi politică ce rezultă din ea, să fie folosită cum trebuie. În cazul în care vă veţi hotărî să rămâneţi, veţi începe de săptămâna viitoare cursurile în cadrul unui internat german, înfiinţat aici special pentru dumneavoastră. Veţi fi educaţi în vederea unui bacalaureat de elită. La final, drumurile vi se vor despărţi, însă aveţi cu toţii unul şi acelaşi scop. Veţi studia teologia la universităţi diferite şi veţi fi pregătiţi în cadrul unui seminar teologic pentru acea parte din misiune pe care o veţi reprezenta, în cele din urmă, în exterior. În tot acest timp, veţi avea în preajmă persoane de contact care vor fi zi şi noapte la dispoziţia dumneavoastră şi la care veţi putea apela cu orice fel de întrebare sau problema. Cu o astfel de pregătire şi de susţinere nu mai este nimic care să stea în calea unei cariere strălucite în cadrul organizaţiei bisericeşti. Cu ajutorul nostru, unii dintre dumneavoastră vor ajunge în cele mai înalte secţiuni ale Curiei Romane. Vă număraţi printre cei aleşi să simtă în propriile mâini această incredibilă putere. În sfârşit, veţi folosi această „putere lăsată de Domnul" în scopul reformării Bisericii pentru cauza noastră. Susţinuţi de banii şi puterea Bisericii Catolice, vom uni credincioşii din întreaga lume într-o singură naţiune. Sub conducerea noastră.

Pauza.

— Cu dumneavoastră în frunte!

Pauză lungă.

Când îşi reluă vorba, glasul îi coborî, deveni mai încet. Şi, aproape cu veneraţie, exclamă:

— Dumneavoastră, domnii mei, veţi stăpâni atunci lumea!

Uşa se deschise ca la un semn şi un şir nesfârşit de bărbaţi în pantaloni kaki îşi făcură apariţia în încăpere.

— Veţi primi acum câte un însoţitor care vă va conduce acasă şi vă va ajuta se vă abţineţi de la orice discuţie cu alte persoane, pentru a reflecta în linişte. Glasul lui Settler deveni mai puternic. Motivul este foarte simplu. Pentru discuţia finală pe care o voi purta cu fiecare dintre voi, vreau să aud părerile voastre individuale, şi nu rezultatele unei discuţii în grup. Este o decizie prea importantă pentru a vă putea permite să vă lăsaţi influenţaţi unul de altul. Dacă veţi dori să beţi o bere sau să fumaţi o ţigară, adresaţi-vă însoţitorului dumneavoastră. Acesta vă va aduce tot ce doriţi.

Băieţii se uitară unii la alţii cu ochi mari. Bere? Ţigări? Dacă i-ar fi prins acasă cu aşa ceva…

La scurt timp după acestea, din curtea mare, cu nisip, încadrată în formă de U de clădirea principală, de clădirea nouă cu aula mare şi, vizavi, de clădirea pentru personal, se ridicau nori deşi de fum albastru de ţigară.

•

Discuţiile cu tinerii urmau toate acelaşi model. După ce afla numele respectivului, von Settler îi punea întrebări generale privind activităţile din timpul liber, dorinţele în legătură cu o carieră, relaţia cu părinţii. Apoi dorea să-i afle părerea despre războiul ce se încheiase, despre politica nazistă şi despre Biserică. În timpul discuţiilor, îşi lua notiţe într-un carneţel maro.

După vreo cincisprezece minute, adresa întrebarea finală:

— Peter Federspiel[1], sunteţi pregătit să vă alăturaţi nouă şi să vă angajaţi o dată pentru totdeauna că veţi servi cauza noastră?

— Da!

— În cazul acesta, vă voi ruga să vă ridicaţi în picioare. Ridicaţi braţul drept şi repetaţi după mine. Eu, Peter Federspiel, mă angajez prin acest sfânt jurământ să servesc mereu, cu toată loialitatea şi în mod corespunzător cauza simoniştilor şi, în calitate de discipol ascultător, să fiu gata în orice moment să respect acest jurământ cu propria viaţă.

După rostirea jurământului trebuia semnat un act care spunea, în linii mari, cam acelaşi lucru, iar la sfârşit, la un semn al lui von Settler, intra însoţitorul, care îl conducea pe noul membru al frăţiei în locuinţa sa temporară.

Discuţiile urmau, fără excepţie, acelaşi model.

Era deja după-amiază târziu, iar băiatul blond care tocmai luase loc pe scaunul din lemn era penultimul din acea primă zi de întrevederi.

---

[1] Federpiel – (germ.) badminton (n.trad.).

Ca de fiecare dată, von Settler se lăsă uşor pe spate, scrutându-l timp de câteva secunde pe partenerul său de discuţie. Majoritatea băieţilor răspundeau la aceasta privind în jos sau inspectând din priviri mobilierul biroului confortabil. Acesta era altfel. Privirii examinatoare a ochilor cenuşii glaciali el îi răspunse cu o privire dârză.

— Care-i numele dumneavoastră, tinere? îl întrebă von Settler.

Băiatul aruncă o privire scurtă pe birou, unde se afla o mapă galbenă pentru documente. Pe copertă era trecut numele lui. Arătă cu capul în direcţia actelor.

— Numele meu este von Keipen.

Von Settler trecu cu vederea această mică provocare.

— Von Keipen, da. Tatăl dumneavoastră este un om de seamă.

— Este în vârstă şi nu pricepe că războiul s-a încheiat, răspunse Friedrich cu o voce fermă.

Ochii lui von Settler se îngustară.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Trăieşte în lumea lui construită din lozinci naziste şi nu vrea să recunoască faptul că cel de-al treilea Reich e istorie.

— Astea-s vorbe grele, tinere! Vă urâţi tatăl?

— Nu, îl iubesc, doar este tatăl meu. Dar nu îl respect.

— Cum ar trebui să fie pentru a vă putea câştiga respectul?

— Dumneavoastră aveţi cumva vreun fiu?

Von Settler ridică uimit din sprâncene.

— Nu, nu am copii, răspunse el. Nu am avut timp pentru căsătorie. Războaiele şi această organizaţie mi-au cerut toată atenţia. Dar ce-are asta de-a face cu întrebarea mea, von Keipen?

— El v-ar respecta cu siguranţă.

— Ce interesant! Şi ce anume la mine v-a făcut să ajungeţi într-un timp atât de scurt la concluzia asta?

— Vă cred în stare să vă atingeţi scopul.

— Asta înseamnă că vă veţi angaja pentru cauza noastră?

— Da, o voi face.

Răspunsul lui Friedrich răsună hotărât, fără umbră de îndoială.

— Ce alte motive mai aveţi pentru acest pas care vă va schimba viaţa? vru să ştie von Settler.

— Viaţa mea a luat o turnură radicală de când am ajuns aici.

— Hm. La ce anume vă referiţi?

Friedrich reflectă o clipă, apoi spuse:

— Vreau să rămân în viaţă!

Von Settler râse mirat.

— Asta ce vrea să însemne? Ce legătură are supravieţuirea cu decizia dumneavoastră de a vă alătura noua?

De data asta, băiatul plecă privirea. Însă doar pentru o clipă scurtă, după care privi adânc în ochii celuilalt. Răspunse cu un glas foarte calm şi calculat:

— Tot ce ne-aţi spus azi-dimineaţă se poate realiza doar în contextul în care nicio vorbă nu părăseşte cercul nostru. Dacă aţi vorbit serios în legătură cu planurile dumneavoastră, nu vă puteţi permite să riscaţi ca un băiat de paisprezece ani să se întoarcă la el acasă deţinând aceste informaţii.

Se priviră câteva secunde bune, ca şi cum ar fi încercat să vadă care dintre ei va rezista mai mult aşa.

În sfârşit, von Settler zâmbi.

— Friedrich, sunteţi un tânăr remarcabil. Ceea ce, bineînţeles, nu vrea să însemne că aveţi dreptate cu teoriile dumneavoastră. La urma urmei, nu suntem o bandă de ucigaşi de copii. Luă în mână dosarul cu acte şi îl deschise. Răsfoindu-le, le ţinea în aşa fel încât Friedrich să nu poată trage cu ochiul. Profesorii din Germania vă descriu ca fiind deosebit de inteligent. Tot aici scrie că sunteţi un tânăr dificil. Un solitar retras, fără prieteni. Sunteţi sigur că vă veţi putea adapta aici?

Băiatul dădu afirmativ din cap, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Voi lua parte la toate acţiunile. Trebuie să semnez ceva?

Von Settler dădu gânditor din cap după câteva secunde şi puse actele înapoi pe birou.

— Ridicaţi mâna dreaptă şi repetaţi după mine…

•

La scurt timp după aceea, când însoţitorul lui Friedrich apăru în încăpere, von Settler spuse:

— Gata cu discuţiile pe ziua de azi. Continuam mâine, de la opt dimineaţa.

Când cei doi ieşiră, închizând uşa în urma lor, îşi luă carneţelul maro şi pe o pagină albă scrise în centru, cu litere mari: „Friedrich von Keipen”, cu trei semne mari de exclamaţie. Închise apoi carneţelul, se rezemă cu spatele de spătar şi privi fix la biroul din faţă.

„Tu eşti acela, Friedrich von Keipen. O ştiu sigur!”

Se ridică de pe scaun şi, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, părăsi încăperea.

•

Doar unul dintre băieţii cu care purtă discuţia a doua zi spuse că îşi dorea să se întoarcă acasă, la părinţii lui, şi, mai încolo, să devină veterinar.

Von Settler se arată înţelegător şi promise să se ocupe de îndată de călătoria de întoarcere a acestuia.

Spre sfârşitul celei de-a doua zile, fostul locotenent Johannes Gerber, ce se afla în vila sa scăpată din bombardamente, de la marginea oraşului Köln,

primi înştiinţare din Africa de Sud că, din păcate, fiul său îşi pierduse viaţa în urma unui accident tragic.

•

Băieţii îşi petrecură dimineaţa de miercuri vizitând imensa proprietate unde erau găzduiţi.

Friedrich află de la însoţitorul sau că familia lui von Settler adunase o avere uriaşă din comerţul cu diamante.

În 1872, când apăruseră primele zvonuri despre descoperirile de diamante, bunicul lui Hermann von Settler îşi luase soţia şi copilul – tatăl lui Hermann avea pe atunci patru ani – şi venise din Germania în Kimberley.

Asemenea altor mii de aventurieri veniţi din toate părţile lumii, Wilhelm von Settler voise şi el felia lui de tort. Însă, spre deosebire de majoritatea celorlalţi, el nu se tăvălise pe pământul prăfos în speranţa marelui noroc.

Îşi construise cortul şi aşteptase. Când vreunul avea noroc de-o piatră preţioasă, era îndată lângă el şi i-o cumpăra. Majoritatea personajelor triste de pe-acolo n-aveau idee de valoarea a ceea ce găsiseră. Astfel, von Settler cumpărase la început diamante la preţuri incredibil de avantajoase, vânzându-le apoi scump. În câteva luni, el câştigase mai mult decât cei care se istoveau câte şaisprezece ore pe zi în mizeria aceea. Şi astfel a pus fundaţia acelei averi pe care generaţiile von Settler o sporiseră, de atunci, încontinuu.

Mama lui Hermann murise în timpul lăuziei, iar angajaţii mai în vârstă, majoritatea negri, afirmau că tatăl îl învinuise pe fiu de această moarte. După o copilărie lipsită de dragoste şi căldură, acesta fusese trimis, în 1909, în Germania, la unchiul din partea mamei. Aici îl prinse începutul primului război mondial când, după un bacalaureat timpuriu, susţinut la vârsta de şaptesprezece ani, se înrolase în armată.

După încheierea războiului, în 1918, renunţă la gradul de comandant şi îşi reluă statutul de civil, începându-şi totodată studiile la Universitatea Humboldt din Berlin.

Nimeni nu ştia exact ce anume studiase, dar trebuie să fi avut legătură cu politica.

În 1922, la numai cincizeci şi patru de ani, tatăl lui decedase în urma unui atac de cord.

Hermann se întorsese în Africa de Sud, unde preluase cârma afacerii de familie. Conducea firma cu o mână de fier şi era temut în rândul angajaţilor.

În cursul crizei economice din anii ’20 şi ca urmare a descoperirii de zăcăminte de diamante în Australia, India şi Canada, scăzu din ce în ce mai mult preţul diamantului brut pe piaţa mondială; totuşi, averea pe care o adunase bătrânul von Settler sporea, în ciuda scăderii profitului.

În anii ’30, când începu să se contureze nazismul în Germania, el lăsă afacerea pe mâna surorii sale Hedwig, cu doi ani mai în vârstă decât el, şi se alătură NSDAP din Germania.

În 1945, după încheierea războiului, reapăru ca din senin în Kimberley, împreună cu alte opt personaje controversate.

Hedwig, sora lui, murise cu doar câteva săptămâni în urmă de aprindere la plămâni într-un lagăr de internare în apropiere de Pretoria. Fusese trimisă acolo împreună cu mulţi alţi germani după ce, în 1939, parlamentul sud-african hotărâse, la limita voturilor, să renunţe la neutralitatea statului şi să intre în război de partea Marii Britanii.

Strălucirea iniţială a proprietăţii familiei von Settler avusese de suferit, însă bunurile le rămăseseră neatinse, deoarece, în ciuda situaţiei politice, familia se afla în relaţii bune cu cei mai importanţi reprezentanţi ai economiei şi a politicii sud-africane.

În lunile următoare, Hermann recrutase în jur de treizeci de tineri, cu toţii de origine germană. Nimeni din afara echipei nu le aflase misiunea. Purtau uniforme de culoare kaki şi, în cea mai mare parte a zilei, nu erau de găsit. Către seara, când se întorceau pe proprietate, erau murdari din cap până-n picioare şi arătau foarte obosiţi. Cu timpul, ceilalţi angajaţi se obişnuiră cu apariţiile acestea fantomatice, al căror număr creştea în continuare. La câteva luni înainte de venirea celor cincizeci de tineri din Germania, aceştia începură să-şi petreacă zile întregi pe proprietate: pregătiră camere noi în fosta clădire pentru personal şi ridicară încă o clădire lângă cea principală – o clădire cuprinzând doar o sală mare. În această sala băieţii ascultaseră discursul lui von Settler.

•

În zilele ce urmară, tinerii începură să se mai cunoască unul pe altul. Se născură simpatii şi, în scurt timp, se formară grupuleţe care îşi petreceau timpul împreună. De aceste grupuleţe ţineau, în mod automat, şi însoţitorii permanenţi ai băieţilor. Aceştia erau omniprezenţi, afişau o atitudine relaxată şi tinerească şi aveau acces la orice le-ar fi dorit inima. Plini de bunăvoinţă, ei procurau şi împărţeau ţigările mult dorite.

Totuşi, se arătau reţinuţi când era vorba de întrebări legate de frăţie. Răspunsul stereotip suna inevitabil: „Profesorii vă vor spune în curând tot ce doriţi să ştiţi”.

Din când în când, câte unul dintre ei se făcea nevăzut, pentru a se găsi, câteva secunde mai târziu, faţă-n faţă cu von Settler, căruia îi dădea raportul.

Friedrich era singurul care nu aparţinea nici unuia dintre aceste grupuri. Iar aceasta nu pentru că nu l-ar fi dorit nimeni în vreun grup. Dimpotrivă, aproape toţi îl invitaseră la un moment dat să facă şi el una sau alta cu ei.

Friedrich însă refuzase de fiecare dată pe un ton prietenos, dar hotărât, aşa încât, în nu mai mult de două zile, îşi câştigase reputaţia unui singuratic misterios.

Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea cu Hans, însoţitorul său. Asemenea majorităţii colegilor lui, şi acesta slujise mai demult în subordinea lui von Settler. Deseori, cei doi zăceau ore întregi la umbra unui copac, discutând despre Germania şi despre războiul ce se încheiase, iar băiatul îşi dădu repede seama că, pe plan intelectual, îi era superior partenerului sau de discuţii. Friedrich reuşea de fiecare dată să obţină informaţii de la acesta prin întrebări indirecte, formulate iscusit.

Aşa, de exemplu, într-o seară de vineri, stând ei doi pe treptele clădirii principale, cu paharele de suc de portocale proaspăt în mână, Friedrich clătină deodată din cap şi spuse:

— Dacă mi-ar fi spus cineva acum câteva zile că îmi voi da bacalaureatul pentru a studia apoi teologia, i-aş fi spus fără-ndoială că este nebun. Dar este oarecum o nebunie dacă te gândeşti că o mână de tineri cu rezultate bune la şcoală şi, poate, studii aprofundate de teologie ar fi de ajuns să clatine întreaga instituţie a Bisericii Catolice.

Hans zâmbi cu un aer de cunoscător.

— Nu vorbim de o mână de tineri. Sunteţi cincizeci – patruzeci şi nouă – şi, într-o jumătate de an, urmează alţi cincizeci şi, după încă o jumătate de an, următorii… Amuţi, privind rânjetul de pe chipul băiatului. N-ai auzit niciun cuvânt, rosti el, tăios. Dacă ar şti domnul von Settler că eu…

Friedrich îl bătu liniştitor pe umăr.

— E-n regulă, Hans. Nu voi zice nimic. Aşa deci. Vom fi o armată întreagă.

— Chiar aşa, tinere curios. Veţi face parte dintr-o armată adevărată. Armata Simoniştilor.

Vocea venea din spatele lor, iar Friedrich ştiu pe dată a cui era.

Hans sări speriat în picioare şi bâigui:

— Domnule von Settler, nu am vrut, adică…

— E-n ordine, Hans. Cred că am să port o discuţie cu domnul von Keipen. Poate voi reuşi eu să-i satisfac setea de cunoaştere.

Hans luă un aer milităresc.

— Desigur, domnule von Settler.

Făcu apoi stânga-mprejur, plin de zel, şi o luă în direcţia camerelor de locuit.

Von Settler se aşeză pe trepte lângă Friedrich – acesta luă liniştit o înghiţitură de suc – şi îşi plimbă privirea peste terenul imens care începea cam la cincizeci de metri în spatele locuinţelor.

Soarele, un glob portocaliu, aluneca rapid spre orizonturi, dând senzaţia unei mişcări palpabile. Razele îşi pierduseră într-atât din intensitate încât te puteai uita cu ochiul liber la lumina lor. Culorile păreau să se prelingă în cascade nevăzute spre orizont, pictând o fâşie de ceaţă roşiatică în zare. Fără să-şi abată privirea de la acest spectacol, von Settler vorbi:

— Copilăria mea e atât de îndepărtată încât nu-mi mai amintesc. Tinerii sunt sensibili la frumuseţea naturii?

Friedrich îl privi dintr-o parte.

— Şi copilăria mea e îndepărtată, domnule von Settler.

Bărbatul îşi desprinse privirea din depărtări şi întâlni ochii lui Friedrich. Se priviră îndelung în tăcere; în cele din urmă, von Settler dădu din cap.

— Friedrich – îmi permiţi să îţi spun aşa?

Băiatul ridică indiferent din umeri.

— E bine. Am senzaţia că vom petrece mult timp împreună de acum încolo şi că vom deveni prieteni buni.

Dacă aşteptase vreo reacţie la aceste vorbe, fu dezamăgit. Friedrich îl privea în continuare cu aceeaşi expresie neclintită.

— Mâine-dimineaţă veţi face cunoştinţă cu profesorii voştri. Sunt persoane care, la fel ca şi mine, nu pot îndura să trăiască într-o Germanie înfrântă, la cheremul aliaţilor şi al sovieticilor. Aceşti oameni vă vor ghida spre un bacalaureat reuşit şi, în acelaşi timp, vă vor familiariza cu idealurile noastre. Veţi înţelege sensul mai profund a ceea ce facem noi aici. După cum ţi-a spus deja Hans, vom organiza clase noi la fiecare şase luni. Ţelul nostru este ca, la sfârşitul a cinci ani de-acum încolo, deci când veţi termina voi, să fi ridicat numărul elevilor la trei sute.

Friedrich reflectă scurt. Cifrele nu se potriveau.

— Cincizeci pe semestru. Dar asta înseamnă cinci sute în cinci ani, nu? întrebă el, vizibil iritat.

Von Settler clătină din cap.

— Nu putem porni de la premisa asta. Acum, că s-a încheiat războiul, sunt mulţi cei care îşi trimit copiii la noi. Lucrul acesta se va schimba în anii care vor veni. Vechile idealuri şi ruşinea războiului pierdut vor fi date uitării. Putem fi fericiţi dacă în trei-patru ani mai adunăm câte douăzeci de elevi pe semestru.

Friedrich fixă cu privirea paharul pe care îl ţinea cu ambele mâini.

— Şcoala cea nouă, profesorii, tot personalul acesta – astea toate costă o avere! Aveţi *atât* de mulţi bani?

De data asta von Settler avu nevoie de câteva clipe de reflecţie.

„Oare câte îţi pot dezvălui deja, tinere?”

— Aceasta este o întrebare foarte personală, răspunse el într-un târziu, îţi voi răspunde totuşi. Eu unul nu sunt nicidecum nevoiaş, există însă de asemenea un rând de finanţatori în Germania şi în alte ţări care ne sprijină financiar. Vei afla în curând mai multe în această privinţă. Deocamdată este însă prea devreme.

— Aveţi de gând să mă urmăriţi cum mă comport şi să vă decideţi apoi câtă încredere puteţi avea în mine, concluziona Friedrich pragmatic.

Von Settler aprobă din cap.

— Da, Friedrich, aşa este!

Ciufuli cu mâna dreaptă părul blond al băiatului, apoi se ridică şi intră în clădire. Friedrich învârti încet paharul cu restul de suc rămas şi zâmbi.

•

Se adunaseră din nou în aulă. Era sâmbătă în zori, iar arşiţa apăsătoare nu învăluise încă împrejurimile.

În timp ce aşteptau cu toţii venirea viitorilor profesori, Friedrich era cufundat în cugetări pragmatice.

Dacă acele persoane erau aici deja de la această oră din zori, unde îşi petrecuseră noaptea? Nimeni nu-i văzuse sosind cu o seară înainte. Pentru ce tot misterul acesta? Grupul care intră în încăpere îl smulse din aceste gânduri.

Erau trei bărbaţi şi trei femei. Păreau a fi toţi încă destul de tineri şi simpatici. Cu excepţia bărbatului palid, slab, cu ochelarii mici cu ramă din metal. Acesta îi amintea lui Friedrich de indivizii în jachete de piele care împânziseră Germania cu doar câţiva ani în urmă.

Von Settler bătu de două ori din palme, apoi se făcu linişte.

— Domnii mei, vă voi prezenta acum profesorii şi profesoarele dumneavoastră. Să începem cu doamnele!

Îi făcu semn cu mâna unei tinere la vederea căreia inima lui Friedrich tresari pe neaşteptate.

Nu cu mult timp în urmă, el privise fetele ca pe cea mai mare eroare în sistemul lumii, deoarece considerau tot ce era cu adevărat distractiv fie murdar, fie caraghios. De curând totuşi descoperise cu uimire la reprezentantele sexului feminin anumite trăsături care le făceau dintr-odată demne de tot interesul. Toate aceste trăsături interesante păreau să se regăsească în toată minunăţia lor în această tânără femeie. Chipul îngust, încadrat de părul ondulat, castaniu; ochii blânzi, căprui, trupul suplu, învolburările acelea de sub bluza albă…

Îşi simţi fruntea umedă la baza bretonului şi avu deodată o senzaţie nespus de ciudată.

— Cea mai nouă membră a colegiului de profesori este doamna Evelyn Greimers, vorbi Hermann von Settler. Are douăzeci şi trei de ani şi vă va preda germană, artă şi muzică.

Evelyn Greimers zâmbi drăgălaş publicului de băieţi. La vederea acestui zâmbet pur, un val de căldură cuprinse trupul lui Friedrich.

„Cât de frumoasă este, gândi el. Cât de incredibil de frumoasă!"

Evelyn Greimers se dădu câţiva paşi înapoi pentru a-i face loc colegei sale, Hildegard Müller. Profesoara de geografie, plinuţă şi cu părul blond, avea un aer de mamă, cu obrăjorii ei rotunzi, uşor îmbujoraţi.

În zadar mai încercă Friedrich să-şi strecoare privirea pe lângă doamna Müller asupra chipului lui Evelyn, în timp ce von Settler o prezenta deja pe a treia profesoară.

Helga Peters, de douăzeci şi nouă de ani, ca şi doamna Müller, le fu prezentată ca profesoară de limba engleză. Latina şi religia îi reveneau domnului Dieter Künstwald, un teolog bolnăvicios, comun, care, cu o zi înainte, îşi serbase cea de-a treizeci şi opta aniversare. La spate, de sub părul subţire, blond-deschis, se vedea lucind deja destul de puternic pielea capului.

Individul antipatic cu ochelarii cu ramă de metal avea treizeci şi cinci de ani, se numea Josef Gilmeier şi avea să le predea matematică şi politică – desigur, ce altceva? Urmă în sfârşit profesorul de fizică şi economie, Herbert von Baltenstein, cel mai tânăr, la cei douăzeci şi şase de ani ai săi. Chipul sau adolescentin şi şuviţele lungi, de un blond-închis, care îi cădeau pe frunte îl făceau să pară şi mai tânăr.

Von Settler le aruncă celor şase profesori o privire mulţumită şi se întoarse apoi spre elevi.

— Funcţia de rector al noii şcoli o va ocupa domnul Gilmeier, vorbi el. Potrivit instrucţiunilor mele, va avea grijă să fiţi educaţi cu cea mai mare atenţie, însă şi cu o doză de severitate. Vreau să vă fie clar tuturor că nu tolerez delăsarea de niciun fel. Vă veţi respecta profesorii şi le veţi urma instrucţiunile. Orice abatere va fi pedepsită.

Expresia de pe chipul său îi convinse pe tineri că vorbea foarte serios.

— Departe de mine orice încercare de intimidare sau ameninţare la adresa dumneavoastră, însă succesul sau eşecul înaltei noastre cauze depinde în cea mai măsură de dumneavoastră. Iată de ce este nevoie de o disciplină absolută. Ne-am înţeles?

Din experienţa de luni, băieţii ştiau deja ce fel de răspuns aştepta von Settler; strigară deci aproape într-un glas:

— Da, înţeles!

Se întoarse mândru spre profesori.

— Nu sunt nişte minunăţii? Elita germană în inteligenţă şi caracter! Doamnelor şi domnilor, să faceţi din ei bărbaţi în spiritul frăţiei noastre! Herr Gilmeier, vă rog!

Noul rector păşi în faţă şi îşi încrucişă braţele la spate. Pe suprafaţa lentilelor rotunde ale ochelarilor să i se reflecta lumina neoanelor, aşa încât mai mult bănuiai decât îi vedeai ochii mici.

— Subscriu celor spuse de domnul von Settler, vorbi el cu voce subţire, o notă prea sus pentru o voce de bărbat. Mă aştept la respect din partea dumneavoastră, la disciplină, sârguinţă şi supunere totală. Dacă cineva are o problemă cu asta, îl poftesc să vină la mine. Voi găsi eu o soluţie, fiţi siguri. Se prea poate să nu fie pe gustul dumneavoastră, dar va avea în orice caz rezultatul scontat. Făcu o pauză scurtă. Alte întrebări?

Băieţii se uitară unii la alţii. Nu ridică nimeni mâna. Niciunul nu voia să iasă în evidenţă.

Gilmeier dădu mulţumit din cap, pregătindu-se să se întoarcă cu spatele, când, din rândul elevilor, se auzi o voce amuzată:

— Ei, asta-i ca în armată!

Cu o repeziciune la care nu te-ai fi aşteptat din partea unui bărbat cu constituţia lui, acesta se învârti pe un călcâi şi făcu un pas mare în direcţia băieţilor.

— Cine a fost?

— Eu!

Băiatul stătea chiar în faţa lui Friedrich. Avea o constituţie puternică, arăta de şaisprezece ani, deşi nu avea mai mult de paisprezece.

Gilmeier se apropie de el şi se opri exact lângă scaunul acestuia.

— Cum vă numiţi?

— Jürgen Dengelmann.

— Ridicaţi-vă în picioare când vorbesc cu dumneavoastră!

Jürgen se ridică mai greu, uitându-se în jur cu un rânjet pe faţă.

Gilmeier îl aşteptă calm să se ridice de tot. Apoi, fără nicio avertizare, îi dădu o palmă duduitoare, de-i zvârli capul pe spate.

Urma mâinii de pe obraz se înroşi pe loc.

Gilmeier se uită la băiat şi îi vorbi calm, cu o voce joasă:

— Alte remarci amuzante mai aveţi, tinere domn?

Jürgen privi în pământ.

— Nu, domnule Gilmeier.

— Ce bine că ne înţelegem!

Gilmeier îşi aranjă ochelarii pe nas cu degetul mic de la mâna stângă şi li se alătură celorlalţi profesori. Privirea întrebătoare pe care i-o aruncă pe

drum lui Hermann von Settler primi drept răspuns un gest de confirmare din cap.

Friedrich bănuise ce avea să se întâmple încă din momentul în care îl văzuse pe Gilmeier pornind spre Jürgen astfel încât, spre deosebire de colegii săi, palma aceea nu îl luase chiar prin surprindere. Iar când profesorii, însoţiţi de von Settler, porniră spre uşă, Friedrich uitase deja de Jürgen şi o urmărea, cu privirea strălucitoare, pe Evelyn Greimers.

Era ceva supranatural în felul în care aceasta se mişca. Curbura spatelui evidenţiată de fustă stârnea un vârtej de senzaţii în pieptul băiatului. „Cât de frumoasă este!" repeta mereu în gând.

Cineva îl înghionti cu degetul în piept; tresărind, văzu chiar în faţa lui obrazul înroşit al lui Jürgen Dengelmann.

— Tu ce zici, von Keipen?

— Ce? Despre ce?

— Păi despre cum o să i-o întoarcem mizerabilului ăstuia. O să mi-o plătească pentru palma asta, poţi fi sigur de asta!

— Ai căutat-o cu lumânarea, spuse el, recalcitrant. Ce te mai miri?

Se ridică şi ieşi în urma profesorilor. Cu un gest furios, Jürgen îşi aranjă o şuviţă de păr negru şi se uită în jur.

— Ce-i cu von Keipen ăsta? Lingăul ăsta vrea cumva să se dea bine pe lângă profesori?

Răspunsul consta din murmure aprobatoare, aşa încât continuă:

— Tipul ăsta mi s-a părut de la început mai ciudat!

•

Luni dimineaţa la opt fix, băieţii se adunaseră în faţa intrării în şcoală, şoptind şi murmurând; erau pentru prima dată în tot acest răstimp fără însoţitorii lor nelipsiţi. Distanţa până la clădirea principală măsura vreo doi kilometri; totuşi se găseau încă pe proprietatea lui von Settler.

După micul dejun, când porniseră în direcţia asta, într-un marş de douăzeci de minute pe drumul prăfuit şi conduşi doar de câţiva însoţitori, ar fi putut fi confundaţi cu o turmă de animale care-şi vede liniştită de drum. Bărbaţii în uniformă îi lăsaseră în faţa internatului şi plecaseră imediat. Bagajele urmau să fie aduse mai târziu cu un camion şi depuse în noile camere de locuit.

Internatul era format din trei clădiri principale aşezate, exact ca şi reşedinţa lui von Settler, în formă de U. Spre deosebire de aulă, aceste clădiri nu fuseseră ridicate de curând, ci doar renovate. Aici fuseseră, mai demult, reşedinţa unui fost vecin al familiei von Settler, clădirea personalului şi grajduri. Cu câţiva ani în urmă, acesta îşi vânduse proprietatea lui von Settler şi se întorsese în Olanda, ţara de baştină a familiei sale.

Partea de la intrare, unde se găseau ei acum, fusese cu siguranţă renovată, însă nu se pusese mare preţ pe o decorare pompoasă. Pereţii goi erau zugrăviţi în alb. Nu existau nicio pictură, niciun alt obiect care să mai coloreze atmosfera sterilă.

Josef Gilmeier apăru în uşă, iar şuşotelile elevilor amuţiră pe loc. Îşi alese o treaptă a scării late din piatră care ducea la etajul întâi şi îşi aranjă ochelarii cu degetul mic. Îşi începu discursul, glasul lui subţire reverberând neplăcut în încăpere.

— În numele colegiului de profesori, vă urez bun venit în noul vostru cămin. V-aş putea spune acum că mă bucur să vă văd aici, dar aceste vorbe nu ar corespunde cu realitatea. Ce vad eu acum este un grup de copii indisciplinaţi. Imaturi şi insuficient educaţi. Se schimonosi la faţă, acrit. Nu e o imagine care îmi face plăcere. În anii ce vin, vom face tot posibilul să schimbăm acest lucru, să facem din dumneavoastră nişte tineri germani care să fie demni de acest titlu. Dacă vom reuşi – şi vom reuşi –, va fi o adevărată bucurie pentru mine să vă salut cu formula corespunzătoare.

Ca şi cum ar fi avut voinţă proprie, mâna i se ridica din când în când, detaşându-şi degetul mic şi aranjându-şi ochelarii pe nas.

— Aici, activitatea dumneavoastră principală va fi să învăţaţi, vorbi el mai departe. În afară de asta, există variante de activităţi extraşcolare. Însă acestea le vor fi oferite la alegere doar acelora de ale căror rezultate sunt mulţumit. Sunt de părere că fiecare trebuie să îşi câştige dreptul la distracţie. Părea că îi face plăcere să îşi afişeze puterea în faţa băieţilor. Va veni o vreme când mă veţi urî, dar, credeţi-mă, sentimentele dumneavoastră în ceea ce mă priveşte îmi sunt total indiferente. Cred că ne-am înţeles.

— Nici nu mai e nevoie să mai aşteptăm acea vreme…

Dengelmann se afla la câţiva metri depărtare de Friedrich şi totuşi cel din urmă desluşi foarte clar aceste cuvinte şoptite. Gilmeier se poticni o clipă şi îşi îndreptă privirea spre grupul unde se afla şi Dengelmann. Îşi aranjă ochelarii de câteva ori. Părea că nu ştie exact cine anume rostise acele cuvinte. Spre surprinderea lui Friedrich, el nu întrebă, ci îşi continuă discursul.

Băieţii fură împărţiţi în trei clase. Astfel, le explică el, profesorii se puteau ocupa mai bine de fiecare elev în parte.

După aceasta, făcură un tur al internatului, conduşi de Gilmeier. După ce vizitară clădirea şcolii, cuprinzând şapte clase noi la parter şi încă tot atâtea la etajul întâi, toate lăsând aceeaşi impresie de goliciune ca şi intrarea principală, traversară curtea interioară şi se îndreptară spre clădirea din stânga din ansamblul celor trei clădiri.

Ceea ce servise odată drept locuinţe pentru personal avea să le revină acum elevilor. Totuşi, plimbându-se prin încăperi, Friedrich se întrebă unde avea de gând von Settler să găzduiască trei sute de elevi. Din ce putea estima el, la momentul respectiv nu ar fi avut loc mai mult de o sută cincizeci. Hotărî să se intereseze de aceasta cu prima ocazie.

În dormitoarele spaţioase se găseau câte patru paturi şi tot atâtea dulapuri simple, din lemn, cu uşi duble. În plus, fiecare locuitor avea pregătită câte o noptieră cu o veioză. Mobilierul era nou. Dulapurile goale şi saltelele fără cearceafuri dădeau camerelor un aer rece, neprimitor. Însă aceasta avea să se schimbe odată cu sosirea lucrurilor personale ale elevilor.

Pe fiecare palier exista o sală mare de baie cu câte cincisprezece duşuri şi chiuvete.

Latura dreaptă a clădirii de vizavi servea drept sală de mese şi bucătărie. Într-o secţiune separată, în care nu intrară, se găseau locuinţele profesorilor. Accesul elevilor acolo era interzis cu desăvârşire, ţinu Gilmeier să sublinieze de două ori. Profesorii locuiau acolo deja de trei luni. În tot acest timp, ei pregătiseră totul pentru cursuri. Friedrich înţelegea acum de ce nu-i văzuse nimeni venind.

După turul de recunoaştere, băieţii se împărţiră în cele trei clase de la parterul clădirii repartizate lor.

Primiră mai întâi orarele pentru primul semestru de la diriginţi, domnul von Baltenstein, doamna Müller şi doamna Peters. În mare, aveau trei cursuri de câte două ore, unul după altul, începând cu ora opt dimineaţa, cu două pauze de câte zece minute. Urma prânzul comun. După-amiaza urmau două ore de sport, politică actuală sau religie practică.

La întrebarea unui coleg din clasa lui Friedrich în legătură cu definiţia noţiunii de „religie practică", domnul von Baltenstein răspunse zâmbind.

— Înainte de toate, să vă rugaţi şi iar să vă rugaţi. Ca să vă intre în obişnuinţă. Pe lângă asta, veţi învăţa despre organizarea şi procesele din cadrul Vaticanului. Şi prin aceasta nu mă refer la versiunea care se predă de obicei la celelalte şcoli. Domnul Künstwald vă va explica modul real de funcţionare a Curiei Romane. Veţi vedea cât de puţin au toate acestea în comun cu versiunea oficială.

Până să termine de mâncat, bagajele lor fuseseră aduse deja şi distribuite în camere. Colegii de cameră ai lui Friedrich, Hanno von Kerling şi Siegfried Pausch, păreau destul de simpatici. Christian Gamper, prâslea printre ei, la cei treisprezece ani ai săi, fu primul care aşeză o fotografie pe noptieră. Era poza unui cuplu mai în vârstă, probabil a părinţilor lui, împreună cu o fată. Christian îşi trecu, tandru, un deget peste poză; în clipa aceea, Friedrich se întoarse brusc cu spatele.

„Ce papă-lapte”, își spuse în sinea lui.

7 MAI 1951

Von Settler îl învoise de la ora de sport de după-amiază şi îl chemase la el. Friedrich plecase imediat după masa de prânz.

În timp ce mergea prin regiunea sărăcăcioasă, ridicând cu fiecare pas praful uscat, se gândi pentru prima oară după mult timp la Germania şi la familia lui.

Schiţă un zâmbet amar. Familie! Exista o femeie căreia îi spunea mamă. În cele mai multe zile i-ar fi putut spune şi mătuşă sau bunică, căci pentru ea ar fi fost totuna.

După ce, la scurt timp de la izbucnirea războiului, cunoscutul colonel Peter von Keipen îşi luase fiul cel mare în armată, care fusese ucis în prima săptămână de război în Polonia, rachiul o transpusese pe mama lui într-o permanentă stare de binecuvântată uitare. Pe tatăl său, Friedrich îl cunoscuse numai ca vizitator ocazional în timpul permisiilor. În scurtul timp pe care îl petreceau împreună, colonelul îl aşeza pe genunchi şi îi povestea cât de nobil este să lupţi pentru patria ta şi că el, Friedrich, va purta cu mândrie uniforma Armatei Germane când va fi suficient de mare. Atunci ar fi fost de mult pace şi Germania atât de mare încât un băiat aşa de mic nici nu-şi putea imagina.

Când se instaură pacea, aducând cu sine o Germanie minusculă şi dezbinată, colonelul von Keipen nu pierduse numai războiul, ci îşi pierduse şi minţile.

În timp ce, într-o lume ceţoasă cu un orizont de sticle goale, nevasta lui bolborosea nenumărate conversaţii cu fiul ei ucis, viaţa colonelului von Keipen se derula în pivniţa. Acolo purta de unul singur, îmbrăcat în uniformă şi cu crucea de fier în jurul gâtului, vestite bătălii în numele celui de-al treilea Reich.

Familie! Ce-o însemna acest cuvânt pentru ceilalţi tineri de vârsta lui? Pentru el era ceva ruşinos pe care îl lăsase în urmă. De când se afla în Africa de Sud, nu primise nici măcar o scrisoare de la părinţii lui şi nici el nu încercase să ia legătura cu ei. Aşa trebuia să şi rămână. Friedrich încetă să-şi mai facă gânduri în această privinţă.

Ajunsese la un tufăriş prin care trecea o potecă îngustă. Când trecuseră pe aici prima oară, un însoţitor le povestise că în tufişuri ca acesta există un tip periculos de căpuşe care pot contagia oamenii cu boli grave. Friedrich avu deci grijă să atingă cât mai puţine crengi ce atârnau foarte aproape de sol în drumul său. Nu îi era teamă de ţânţari şi totuşi fu bucuros când, în sfârşit, lăsă în urmă tufişurile acelea.

Pe la jumătatea potecii din tufişuri, lungă de vreo sută de metri, lui Friedrich îi apăru în cale, din direcţia opusă, Jürgen Dengelmann. Se opriră

amândoi abia când ajunseră la un pas unul de celălalt. Jürgen era cu jumătate de cap mai înalt ca Friedrich, cu o constituție mult mai puternică.

— Salut, von Keipen, îl întâmpină el, iar rânjetul îi era de-a dreptul neobrăzat. Ce coincidența să te întâlnesc chiar aici! Te-a chemat tata von Settler și pe tine?

Friedrich îl privi calm și dădu afirmativ din cap.

— Da, domnul von Settler a pus să fiu chemat. Dar nu cred să fie ceva important din moment ce și tu ai fost la el.

Trupul lui Jürgen se încordă, apoi șuieră la el:

— Von Keipen, n-ai lăcăt la gură. Ai grijă să nu te alegi odată cu un ochi învinețit!

Friedrich dădu din cap într-o doară.

— Am să mă gândesc la asta, Jürgen.

Cu aceste cuvinte, își reluă mersul pe lângă Dengelmann. Ajungând în dreptul lui, acesta îl apucă de braț și îl opri.

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să încheiem treaba asta chiar aici, spuse el, părând deosebit de serios.

Friedrich se uită întâi la mâna mare care îl ținea strâns, apoi îl privi pe Dengelmann drept în ochi și vorbi, fără cel mai mic semn exterior de emoție:

— Dacă ai avea în cap măcar jumătate din ce ai în brațe, ai fi scutit de multe lucruri. Ce crezi că o s-o întâmple cu noi dacă ne luăm la bătaie aici? Ai pățit-o odată cu Gilmeier. Pare să-ți lipsească orice urmă de capacitate de a învăța din greșeli. Iar acum dă-mi drumul.

Rostise ultima propoziție cu glasul scăzut. Chipul lui Dengelmann tresări pentru o clipă, afișând nesiguranță. Totuși, rânji din nou.

— Ți-e teamă, von Keipen? Așa, ca să știi și tu: mi-e absolut indiferent ce face Gilmeier. Cred că o să-ți ard în sfârșit câteva acum, pe loc. Am așteptat destula vreme momentul ăsta.

Îi eliberă brațul lui Friedrich, se dădu un pas în spate și ridică brațele, gata de luptă.

— Ei, hai odată!

Friedrich nu răspunse gestului provocator. Îl privi un timp, calm, pe Jürgen; vorbi apoi cu glas ferm:

— O dată să mai pui mâna pe mine, Dengelmann, acum sau oricând de-acum înainte, și o vei regreta pentru tot restul vieții tale.

Pe chipul lătăreț se imprimă din nou nesiguranța. De data aceasta însă nu mai dispăru atât de repede.

— Și ce-o să faci, von Keipen? O să mă spui lui tata von Settler? Sau lui Gilmeier? întrebă el, iar din voce îi pierise orice urmă de superioritate.

— Nu, răspunse Friedrich simplu, privindu-l în continuare în ochi.

Vedea pur şi simplu lupta interioară a lui Jürgen şi îşi dădu seama ce avea să urmeze.

După câteva secunde, Dengelmann îşi coborî braţele şi încercă să afişeze acelaşi rânjet dinainte; de data aceasta, reuşi să facă doar o grimasă.

— Eh, ce contează, spuse el.

— Nu merită să-mi mânjesc mâinile pentru tine, von Keipen.

Spunând acestea, făcu stânga-împrejur şi îşi continuă drumul spre internat.

Friedrich se întoarse şi îl privi din urmă până ce dispăru la o cotitură a potecii. Dengelmann nu se uită nicio singură dată înapoi.

•

Faţă în faţă cu von Settler, în biroul acestuia, în uniforma un pic prăfuită de pe drum, Friedrich nu se mai gândea la incidentul cu Jürgen Dengelmann.

Imediat după deschiderea anului şcolar, băieţii primiseră câte trei rânduri de haine. Uniformele – pantaloni scurţi kaki şi cămăşi cu epoleţi şi clape duble la buzunarele de la piept – semănau foarte bine cu cele ale însoţitorilor lor.

Între timp, majoritatea primiseră deja al doilea rând de pantaloni şi cămăşi, deoarece primul le rămăsese mic.

— Friedrich, a venit vremea să purtam o discuţie, începu Hermann von Settler. Te-am observat un timp de la distanţă. Deşi ne vedem rar, ştiu totul despre tine până în cele mai mici detalii. Eşti de departe cel mai bun elev din clasa ta. În catalog îţi apare un zece după altul şi ai fi cel mai bun din această şcoală – care, la urma urmei, numără până acum aproape două sute de elevi – dacă nu ar fi acea notă de şapte. Dengelmann ăsta din clasa S-1-c are, ce-i drept, câte un nouă la matematică şi la fizică, însă nu îi apare niciun opt sau şapte în foaia matricolă. Astfel încât, după medie, el este cel mai bun. Pentru ce eşti atât de slab chiar la religie? Doar ştii cât de importantă este nota la această materie. Care este motivul?

Friedrich îl privi drept în ochi.

— La anul voi avea şi la religie zece, domnule von Settler.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că o poţi face, dacă vrei. Dar de ce abia la anul?

— Pentru că nu mă interesează materia, răspunse Friedrich.

Von Settler se lasă, greoi, înapoi pe scaun, respirând zgomotos. Lui Friedrich i se păru că îi ghiceşte o umbră de dezamăgire în privire.

— Având în vedere că ai să studiezi teologia, acesta nu este cel mai bun punct de plecare, observă von Settler.

— Ştiu! Tocmai de aceea îmi voi îmbunătăţi rezultatele. Pot totuşi să fiu foarte sincer cu dumneavoastră?

Mai-marele frăţiei aprobă tăcut din cap.

— Nu mă interesează materia. Doar dăţile când nu ne rugăm găsesc că e bună de ceva ora de religie practică, cea de după-amiază. Consider deosebit de interesant tot ce ne povesteşte domnul Künstwald despre Vatican. Mişcările strategice pe plan politic şi economic ale Curiei Romane sunt fantastice. Când mă gândesc că unii dintre noi vor ajunge odată acolo sus… Posibilităţile ce se deschid sunt de neînchipuit. Tocmai din această cauză sunt atât de convins de faptul că planul frăţiei va funcţiona. Doar că nu cred că mă voi număra printre cei care o să ajungă foarte sus. Detest obiceiul ăsta muieresc de a te ruga. Principiile şi legile Bisericii Catolice mi se par caraghioase. Pur şi simplu nu mă regăsesc în ele. Îmi pare foarte rău, însă mă tem că vă voi dezamăgi.

Von Settler privi timp de câteva secunde chipul serios al acestui tânăr – un chip care, pe măsură ce se maturiza, căpăta trăsături tot mai aspre.

Dintr-o mişcare, se îndreptă pe scaun.

— Mă bucură faptul că eşti sincer cu mine, Friedrich. Îţi voi face o propunere. Doar de această dată. Vei lua o hotărâre chiar acum şi, indiferent de aceasta, nu vei vorbi cu nimeni despre ea. Nici măcar cu Hans. Îmi dai cuvântul tău?

Friedrich privi întrebător chipul acela călit de vreme şi brăzdat de riduri, însă imediat dădu afirmativ din cap.

— Da, aveţi cuvântul meu.

— Bine. Am încredere în tine că nu mă vei dezamăgi!

Deşi o spusese pe un ton prietenos, o nuanţă de avertisment răzbătu din glasul lui.

— Vreau să te elimin din cadrul acestui program.

O tresărire scurtă trecu prin corpul lui Friedrich, dar expresia feţei nu trădă nimic.

— Voi avea şi eu un trist accident, ca tânărul acela din Köln, acum un an şi jumătate, sau ca cei doi fraţi din München, acum o jumătate de an? Iar aceasta din cauză că am fost sincer cu dumneavoastră? Ar fi fost mai bine să vă spun că ador ora de religie, dar că nu am avut timp să mă ocup de această materie din cauza altor cursuri? Ar fi fost mai bine să vă spun că sunt sigur că voi ajunge cândva cardinal sau chiar papă şi că voi mâna istoria Bisericii spre ţelul nostru? Aş fi servit ţelului nostru dacă aş fi spus această minciună? De când mă aflu aici, am învăţat mult despre idealurile, ideile şi ţelurile frăţiei şi le susţin cu cea mai mare convingere. Din acest motiv v-am şi dezvăluit gândurile mele. Doresc să îmi aduc aportul la unificarea lumii sub conducerea simoniştilor, totuşi nu am vrut să vă faceţi speranţe false în ceea ce mă priveşte. Asta-i tot. Pot pleca acum sau vine cineva după mine?

Tonul i se înăsprise simțitor pe parcursul acestui discurs lung. Niciun elev nu-i mai vorbise lui von Settler în asemenea manieră. Acesta izbi odată cu palma pe suprafața biroului.

— De ajuns, von Keipen! Ține-ți, te rog, gura și ascultă ce am să-ți spun! Când spun că te voi elimina din program mă refer la studiul teologiei. Vei da bacalaureatul împreună cu ceilalți. După aceea însă, ai să ai parte de o educație privată din partea mea. Succesul final al cauzei noastre nu îl voi apuca, după toate probabilitățile. Și nici nu am un fiu care să îmi ia locul în cadrul frăției. Făcu o pauză, iar privirea lui păru să pătrundă adânc în sufletul lui Friedrich. Se aplecă apoi un pic în față și spuse:

— Vreau să te fac succesorul meu. Ce părere ai?

Friedrich răspunse aproape instantaneu:

— De acord.

Von Settler rămase perplex. Se gândise la toate reacțiile posibile. Surprindere, bucurie, suspiciune. Totuși, acest răspuns prompt, fără măcar o clipă de reflecție și lipsit de orice fel de emoție îl uimise peste măsură. După o tăcere ce părea să nu mai ia sfârșit, ticăitul ceasului mare de pe peretele din spatele lui Friedrich atrăgându-le atenția la timpul care trecea, ochii lui von Settler se îngustară dintr-odată.

— Știai, nu-i așa? Ba, mai mult, tu ai pus totul la cale.

Nu primi răspuns.

— Acesta este motivul rezultatelor tale slabe chiar la religie. Ai urmărit să-mi accelerezi decizia arătându-mi că, deși ești foarte bun, nu te interesează câtuși de puțin un studiu în domeniul teologiei. Spune-mi dacă am sau nu dreptate, Friedrich von Keipen!

Friedrich își înclină capul ușor într-o parte.

— Nu este oare prevederea una dintre cele mai importante calități pentru conducerea frăției?

Von Settler spuse cu glas scăzut:

— Ești un tânăr periculos, Friedrich!

Chipul i se deschise dintr-odată într-un râs larg.

— Am luat decizia bună!

12 FEBRUARIE 1954

Soarele se profila la orizont ca o minge uriaşă învăpăiată, radiind o lumină roşie ireală, ca un reflector pe o scenă imensă ce înfăţişează un peisaj sărăcăcios. Mii de greieri acompaniau cu ţârâitul lor marea piesă de final al zilei. În doar câteva minute, în răcoarea ce însoţeşte lăsarea întunericului, vieţuitoarele vor putea respira normal.

Friedrich se aşezase sub un baobab bătrân şi noduros.

Aici, la doar câteva minute distanţă de internat, se retrăgea oricând simţea nevoia să fie singur. În ziua aceea însă avea să încalce regula pentru prima oară.

Rezemat de trunchiul tare, privea peisajul şi o aştepta pe Evelyn.

Era concentrat, gândindu-se la discuţia pe care aveau să o poarte.

Trecuseră cinci ani de când o văzuse pe Evelyn prima oară şi cam tot atât de când ştia că ea era femeia vieţii lui. Aşteptase cu răbdare vremea când ea nu mai avea să-i fie profesoară. În tot acest timp nu lăsase să se observe nimic; nu discutase cu nimeni despre asta. Acum însă, că terminase şcoala, era momentul unei discuţii sincere. Gura i se destinse într-un zâmbet.

Terminase şcoala.

Privind înapoi, această perioadă trecuse atât de repede! Îşi luase bacalaureatul cu nota maximă şi îi arătase pe lângă aceasta prostului de Dengelmann că îi era superior.

Dengelmann era foarte ambiţios şi muncise din greu în toţi aceşti ani de şcoală pentru a avea note bune. Răsplata nu îi fusese pe măsură: fusese al doilea la bacalaureat, cu nota 9,80.

Friedrich nu fusese aproape niciodată nevoit să înveţe. Orice citea îi rămânea întipărit în memorie şi la îndemână în orice clipă. Acest dar făcuse ca şcoala să i se pară ca o plimbare în parc. Pentru majoritatea profesorilor, printre care şi Evelyn, el devenise un elev-model ale cărui realizări erau mereu date drept exemplu celorlalţi.

În seara aceea, şeful de promoţie avea să-i destăinuie profesoarei sale ceea ce simţea şi să îşi facă planuri pentru viitorul lor comun. Nu luă în calcul nici măcar pentru o clipă posibilitatea că ea l-ar putea respinge. Şi ce motiv ar fi avut? Diferenţa de nouă ani dintre ei nu însemna nimic pentru el, astfel încât nu acordă nici cea mai mică atenţie unui astfel de gând. Era inteligent şi, în scurt timp, avea să devină bogat şi influent. Adoptaseră amândoi aceeaşi ideologie şi urmăreau unul şi acelaşi mare ţel comun. În afară de asta, el avea să preia, odată, conducerea frăţiei, iar ea era doar o profesoară neînsemnată. Se putea oare mai bine de atât?

O mişcare din dreapta îi întrerupse aceste reflecţii.

Aplecată pe sub crengile joase, Evelyn îşi croi drum spre el şi se opri în faţa lui, zâmbind prietenos.

— Buna, Friedrich, iată-mă. Punctuală şi nespus de curioasă în legătură cu ceea ce aveţi să-mi spuneţi atât de important.

Friedrich se ridică iute, indicându-i trunchiul de copac.

— Luaţi loc, doamna Greimers. Stăm mai bine de vorbă aşa.

Zâmbind în continuare, ea dădu din umeri şi luă loc, rezemându-se de trunchi. Friedrich se aşeză turceşte faţă-n faţa cu ea şi o privi.

După câteva secunde, ea ridică mâinile şi îşi înclină capul într-o parte.

— Ei, domnule von Keipen, sunt ochi şi urechi.

Friedrich trase adânc aer în piept.

— Mâine dimineaţă are loc festivitatea de absolvire; urmează câteva zile în care mai rămânem aici înainte de marea călătorie în Germania. Fiecare dintre noi va pleca la noul loc de studiu, se va muta în noua locuinţă şi va încerca să se adapteze.

Evelyn dădu din umeri, neînţelegând, şi-l privi întrebător.

— Ştiu toate acestea, Friedrich.

Friedrich râse şi îi aruncă o privire indulgentă.

— Dragă doamnă Greimers. Renunţaţi o clipă la mentalitatea de profesoară. Nu mai sunt elevul dumneavoastră, pe care trebuie să-l atenţionaţi la ora de germană să treacă la subiect. Vreau să vă spun ceva ce nu are de-a face cu şcoala şi vă rog să mă lăsaţi pe mine să aleg felul în care construiesc tema de discuţie. De acord?

Pentru o clipă, pe chipul ei frumos se contură uimirea; totuşi, se rezemă înapoi de trunchi, tăcută, privindu-l.

— Cum am spus, în câteva zile vom dispărea cu toţii de aici. Toţi, în afară de mine. Eu rămân, şi nu doar câteva zile sau săptămâni, ci pentru totdeauna.

De data aceasta era rămase chiar uimită.

— Dar cum rămâne cu studiile dumneavoastră? Dacă nu mă înşel, trebuia să mergeţi la München, cred?

Friedrich dădu din cap afirmativ şi căzu pe gânduri, mângâind cu degetele scoarţa unei ramuri mici de pe jos, de lângă el.

— Chiar dumneavoastră o spuneţi. Aşa credeţi. Cum, de altfel, trebuie să creadă şi ceilalţi. Însă mâine-dimineaţă, la festivitatea de încheiere, domnul von Settler va anunţa în mod oficial că am să rămân aici, ca asistentul dumnealui şi ca urmaş al său în cadrul frăţiei.

Ea reflectă o clipă, apoi dădu încet din cap, mai puţin surprinsă decât se aşteptase el.

— Da, are sens. Acum înțeleg de ce domnul von Settler se interesa de dumneavoastră mai mult și mai des decât de ceilalți. Cred că a făcut o alegere bună. Nu există elev mai pătruns de cauza frăției.

Friedrich urmări cu privirea o furnică în efortul ei de a-și face drum printre bulgării de pământ uscat, chiar în fața piciorului său drept. Bulgărașii aceia îi păreau, probabil, adevărați munți. Cu degetul arătător, îi făcu o cărare prin nisip; furnica prefera însă urcușul și coborâșul obositor printre bulgarii de nisip.

Brusc, Friedrich ridică capul și o privi din nou.

— Acesta nu este însă adevăratul motiv pentru care am vrut să vă vorbesc. Voiam să vă pun o întrebare importantă.

Se priviră în ochi secunde în șir. Nu îl îndemnă să vorbească, îl privea răbdătoare, așteptând.

— Evelyn, te-am chemat aici ca să te întreb dacă vrei să fii soția mea.

Îl privi ca și cum nu ar fi înțeles ce îi spusese. Apoi, după câteva secunde, încruntă din sprâncene și vorbi sacadat:

— Friedrich, eu… nu știu ce să zic. Sunt cu aproape zece ani mai în vârstă ca tine, sunt profesoara ta…

O opri cu un gest dezaprobator al mâinii.

— În primul rând, ești doar cu nouă ani mai mare decât mine și, în al doilea rând, nu-mi mai ești profesoară. Gândește-te un pic, Evelyn. Avem atâtea lucruri în comun. M-ai fascinat din prima clipă în care te-am văzut. Am așteptat cinci ani întregi clipa în care nu îți voi mai fi elev. Eu voi rămâne aici, în Kimberley, și voi prelua conducerea frăției. Nu vei mai fi o simplă profesoară neînsemnată, nu va mai trebui să pleci capul în fața afurisitului ăluia de Gilmeier. Pe viitor, tu îi vei da lui ordine. Vei fi puternică și bogată. Și vei avea un tânăr alături de tine. La ce să mai stai pe gânduri?

Clatină din cap, apoi îi luă mâna într-a ei. Expresia ochilor ei de căprioară implora înțelegere.

— Friedrich, tot ce-ai zis e foarte bine, însă ai uitat un lucru decisiv. Și iubirea, Friedrich? Căsnicia nu este o comunitate de interese și nu se încheie datorită condițiilor avantajoase. Căsnicia vine ca o consecință a sentimentului de a nu putea trăi fără celălalt. Tu mă iubești, Friedrich?

— Mă fascinezi, răspunse el. Te găsesc incredibil de frumoasă și cred că ești femeia potrivită pentru mine. Cred că meriți mai mult decât ai realizat și decât ai primit până acum. Ce poți vrea mai mult de la un bărbat? Îți ofer o șansă unică.

Ea clătina din nou din cap.

— Friedrich, îmi pare rău, însă tu nu știi încă ce înseamnă acest cuvânt, iubirea. Iubirea este un sentiment care nu are-a face cu reflecțiile practice.

Iubirea se opune oricărei raţiuni şi nu se ghidează după împrejurări propice. Tot ce mi-ai înşirat acum ar asigura premisele ideale pentru un parteneriat de afaceri, nu pentru o căsnicie. Nu te supăra pe mine, te rog. Îmi placi şi îţi admir ambiţia şi inteligenţa. Însă nu te iubesc. Şi cred că nici tu nu mă iubeşti. Cândva, când vei trai adevărata iubire, îmi vei da dreptate şi îmi vei fi, poate, chiar recunoscător că nu ţi-am acceptat oferta. Îmi pare rău, dar nu pot fi soţia ta.

Friedrich strivi furnica dintr-o apăsare scurtă cu degetul, se ridică fără să spună un cuvânt şi se îndepărtă câţiva metri de copac. Înăuntrul său ceva stătea să explodeze. Îl refuzase. De neconceput. Renunţa la toate în favoarea unor vise romantice care nu puteau fi descrise altfel decât ca nişte absurdităţi. Ar fi vrut să se întoarcă pe loc la ea, să-i dea câteva peste chipul acela plin de bunătate şi înţelegere, să o readucă pe pământul realităţii. Dar aşa ceva ar fi avut, probabil, chiar efectul contrar. Nu, avea el să găsească altă cale.

Convins de faptul că Evelyn avea să devină oricum soţia sa, făcu stânga-mprejur şi se întoarse la ea.

Se aşeză în acelaşi loc unde stătuse şi înainte şi o privi zâmbind.

— Nu sunt supărat pe tine, Evelyn. Dar nici tu să nu te superi dacă nu-ţi voi accepta refuzul aşa de uşor. Te vei răzgândi. Sunt sigur de asta.

Ea păru deodată că vrea să pună capăt discuţiei.

— Friedrich, nu pot să-ţi spun eu ce să gândeşti sau ce să crezi. Pot doar să-ţi spun să nu-ţi faci speranţe, deoarece eu una sunt ferm convinsă că nu mă voi răzgândi.

Spunând acestea, se ridică şi, în câteva secunde, dispăru printre crengile joase.

„Mai vedem noi, micuţă profesoară!”

•

A doua zi de dimineaţă, cu câteva minute înainte de ora nouă, erau cu toţii adunaţi în aulă. Proaspeţii absolvenţi purtau costume negre, ceva între frac şi uniformă. Hermann von Settler pusese să fie făcute în Kimberley, după gustul său personal. Pe fiecare umăr străluceau câte trei nasturi aurii, întocmai ca la însemnele de rang ale înalţilor ofiţeri. Papioanele negre erau fixate perfect pe cămăşile albe, apretate. „Însoţitorii” îi ajutaseră la îmbrăcat şi se ocupaseră cu deosebită grijă ca totul să le vina perfect.

Alături de anii terminali puteau lua parte la festivitate şi elevii care aveau să înceapă şcoala în anul ce urma. Aceştia se simţeau profund onoraţi de a fi martori la un asemenea eveniment istoric.

Această zi dădea semnalul de demarare a următoarei faze a proiectului Simon.

Primii simoniști erau pregătiți să se împrăștie prin lume, pentru a răspândi sămânța frăției.

Tinerii în costume negre stăteau în grupulețe, râzând sau prinși în discuții serioase.

În toate acestea se simțea foarte clar atmosfera de despărțire, iar râsul prostesc al vreunuia dintre ei nu prea reușea să îndepărteze tensiunea și agitația din aer.

Fu nevoie doar de câteva secunde după apariția în încăpere a lui Hermann von Settler pentru a se face liniște. Toate privirile erau îndreptate asupra conducătorului frăției, îi urmăreau pașii de-a lungul șirurilor de scaune până la podiumul mic, din fața peretelui pe care se vedea însemnul supradimensionat al frăției. Ajuns acolo, von Settler se întoarse spre sală și îi privi fără un cuvânt pe tinerii în costume de sărbătoare.

Părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Sunt mândru, domnii mei! spuse el într-un târziu și sublinie acestea dând din cap. Sunt mândru pentru că astăzi, împreună cu dumneavoastră, dau drumul frăției din cămăruța pentru copii. Începând de astăzi, intervenim activ în mersul lumii. Pentru început, fără mare vâlvă. Pe neobservate. Nu însă fără rezultate. Dădu din cap de mai multe ori. Da, sunt foarte mândru. Dumneavoastră, toți cei care vă aflați aici în costumele acestea festive, ați împlinit primele așteptări în ceea ce vă privește. Un pas mic, ce-i drept, dintr-o călătorie foarte lungă, dar unul teribil de important. Perioada de pregătire a luat sfârșit, în câteva zile veți părăsi cuibul protector. Veți merge în Germania, în diferitele locuri de studiu, unde, alături de alți tineri care simt chemarea Bisericii Catolice, vă veți începe studiul pentru a deveni clerici. Dar astăzi nu lăsați în urmă doar perioada de școala. Nu, de-acum înainte nu veți mai putea juca rolul pasiv de elev. Din acest moment, sunteți cu toții psihologi, deoarece va trebui să vă dați seama dacă și când anume vreunul dintre colegii voștri este pregătit să afle de măreața noastră cauză. Din acest moment, dumneavoastră sunteți profesorii, deoarece, când va veni clipa potrivită, va trebui să răspândiți ideologia noastră. Și tot din acest moment sunteți soldați, căci va trebui să luptați în primele rânduri pentru cauza noastră. Aveți drept cele mai puternice arme inteligența dumneavoastră și comunitatea simoniștilor. Își plimbă privirea peste chipurile tinerilor din fața sa. Ajungând la Friedrich, îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil și se adresă din nou sălii întregi. Am spus că în următoarele zile veți părăsi Kimberley-ul; acest lucru nu este valabil pentru toți. Unul dintre dumneavoastră nu va merge în Germania.

Tinerii schimbară priviri surprinse, ridicară din umeri a neînţelegere. Totuşi, nimeni nu spuse un cuvânt, lucru pe care Hermann von Settler îl observă cu satisfacţie. Îşi reluă cuvântarea:

— Există cineva în seria dumneavoastră care m-a impresionat, nu numai prin rezultatele sale excelente la învăţătură. Acest tânăr însumează, după părerea mea, toate însuşirile pe care le consider necesare în vederea reuşitei unei misiuni pe care am gândit-o pentru el. Făcu o scurtă pauză, părând să guste din plin neînţelegerea crescândă de pe chipurile tinerilor. Domnii mei, unul dintre dumneavoastră va rămâne la Kimberley, iar eu îl voi pregăti pentru rolul de succesor al meu în conducerea frăţiei simoniste. Îl rog pe Friedrich von Keipen să vină în faţă. Toate privirile se îndreptară asupra lui Friedrich, care se desprinse din mijlocul celorlalţi şi se îndreptă fără grabă spre podium. Friedrich părea relaxat, chiar indiferent, însă această impresie era înşelătoare. Parcurgând cei câţiva paşi spre podium, fusese extrem de concentrat, luând aminte la posibilele comentarii ale foştilor săi colegi. Tăceau însă cu toţii.

Ajunse în faţa lui von Settler, iar acesta îl apucă prietenos de umăr şi îl întoarse cu faţa la ceilalţi.

— Domnii mei, viitorul meu reprezentant şi, mai încolo, succesor: Friedrich von Keipen.

În afara unui murmur uşor nu se observă nicio reacţie deosebită ca urmare a anunţului. Pe parcursul acestor ani, învăţaseră cu toţii că deciziile lui Hermann von Settler în cadrul frăţiei nu se discutau, nici nu se puneau la îndoială. Erau pur şi simplu acceptate.

Tocmai de aceea, când von Settler, aruncându-i o privire plină de bunăvoinţă lui Friedrich, începu să bată din palme, toată sala începu să aplaude.

Friedrich dădu o dată din cap, cu o mină foarte serioasă, şi se întoarse la locul lui. Colegii care stătuseră lângă el înainte se traseră un pic la o parte de data aceasta, iar Friedrich rămase singur în mijlocul lor.

El însă observă toate acestea cu satisfacţie.

Hermann von Settler îşi relua discursul, vorbind încă vreo zece minute despre viitorul care aparţinea Frăţiei Simoniştilor.

Urmară câteva propoziţii scurte ale lui Gilmeier adresate proaspeţilor absolvenţi; apoi, câţiva dintre „însoţitori" împărţiră şampanie în pahare înalte şi subţiri, formându-se astfel din nou grupuleţe în care se vorbea şi se dădea noroc.

În mijlocul conversaţiei sale cu un fost coleg despre studiile acestuia din urmă ce aveau să se desfăşoare în Hamburg, Friedrich se trezi din senin cu

Jürgen Dengelmann în faţa lui. Jürgen îşi descheiase nasturele de sus al cămăşii, iar papionul îi stătea strâmb.

— Von Keipen, vreau să-ţi spun ceva. Noi doi nu ne-am plăcut niciodată, deşi nu-mi explic de ce. Accept însă decizia lui von Settler. Am vrut doar să ştii lucrul ăsta.

Se întoarse apoi şi dispăru la fel cum apăruse.

„Ia te uită, Dengelmann. Începe deja să facă sluj".

Pentru o frântură de secunda, pe chipul lui Friedrich flutură un zâmbet. Avea o senzaţie plăcută, de furnicături în vârfurile degetelor şi era sigur că nu era de la şampanie.

•

Cam în acelaşi timp, în biroul său, Hermann von Settler avu o discuţie scurtă cu profesoara de germană, Evelyn Greimers, pe parcursul căreia aceasta află mai multe despre ceea ce se obişnuia în Frăţia Simoniştilor. Ca urmare directă a acestei discuţii ce fusese, de fapt, un monolog al lui von Settler şi în care fuseseră menţionaţi în repetate rânduri părinţii lui Evelyn, o oră mai târziu, aceasta stătea în faţa aulei, faţă-n faţă cu Friedrich. Chipul ei exprima un amestec de furie şi de resemnare în timp ce îi spuse, pe un ton scăzut, inexpresiv, că se mai gândise la oferta lui şi că, într-adevăr, refuzul ei pripit fusese o prostie. Dacă el nu se răzgândise, ea voia să fie soţia lui.

Friedrich o luă în braţe, radiind de fericire.

— Dar bineînţeles că te mai vreau, Evelyn.

Gura ei se apropie de urechea lui, şuierând:

— Nu te voi iubi niciodată, Friedrich, dar cred că îţi este, oricum, indiferent.

Se eliberă apoi din îmbrăţişarea lui şi îl lasă singur.

„Să nu mă iubeşti niciodată? Cum poţi fi atât de sigură?"

Duse paharul la gură şi îl goli dintr-o înghiţitura.

12 OCTOMBRIE 1958

— Este băiat, domnule. Este un băiat şi este leit dumneavoastră.

Jasmine, servitoarea casei von Settler, o negresă grasă, coborî în grabă treptele de la primul etaj. Rată ultima treaptă şi ar fi aterizat direct la picioarele lui Friedrich dacă acesta nu ar fi prins-o la timp. Greutatea femeii aproape că îl dărâmă şi pe el; de furie, scoase o înjurătură. Cu ochii mari de groază, Jasmine se dădu repede doi paşi înapoi şi duse mâna la gură. O, Doamne, iertaţi-mă, tinere domn! Îmi pare rău. Doar că sunt atât de emoţionată. Vă rog, iertaţi-mă! Nu se va mai repeta.

Enervarea lui Friedrich faţa de neîndemânarea femeii îi dispăru de pe chip când se gândi la vestea pe care aceasta tocmai i-o adusese.

— E-n regulă, Jasmine. Spui că e băiat? Eram sigur. E bine? Ei, vorbeşte odată!

O apucă nerăbdător de umeri şi trebui să se abţină să nu o scuture.

— Da, domnule, e cât se poate de bine şi sănătos.

Friedrich îi dădu drumul şi o apucă pe scări în sus, urcând două trepte o dată.

— Şi soţia dumneavoastră este bine, adăugă Jasmine în şoaptă, când tânărul domn dispăruse deja.

Prin draperiile grele de catifea, trase acum, pătrundea doar o fâşie îngustă din lumina soarelui de după-amiază pe podeaua de lemn. Era de-ajuns să scufunde camera într-o lumină de amurg târziu, cu care ochii lui Friedrich trebuiră să se obişnuiască în primele secunde.

Reuşi în sfârşit să desluşească detaliile din încăpere, iar privirea cercetă scurt patul mare în care zăcea Evelyn, transpirată toată şi cu un aer rătăcit, privindu-l. Pe podea, lângă pat, era un morman de prosoape însângerate. Exact lângă morman stătea servitoarea cea nouă, al cărei nume Friedrich îl uitase din nou, cu o legătură albă în braţe. Îşi legăna trupul, de la mijloc în sus, pe o muzică pe care doar ea o putea auzi.

Friedrich se apropie încet de fată. Când ajunse în dreptul ei, aceasta întoarse copilul în aşa fel încât Friedrich să-i vadă feţişoara mânjită.

— Un băiat superb, Friedrich. Felicitări!

Friedrich tresări la auzul vocii doctorului Fissler, dintr-un colţ întunecat, undeva în dreapta. Nici nu se mai gândise la el.

Fără să-şi ia privirea de la copil, răspunse:

— Mulţumesc! E sănătos?

— Altcumva nu i-aş putea spune. Doctorul cărunt, prieten intim al lui Hermann von Settler, venise lângă el şi, privind şi el la copil, îşi ştergea mâinile şi braţele cu un prosop. Totul e cum trebuie să fie. Şi cum să-l cheme pe băiatul ăsta superb?

— Hermann. Îl va chema Hermann, ca pe omul căruia îi datorez atâtea lucruri.

— Cineva va fi încântat, în mod sigur. Când urmează să se întoarcă din Germania?

— Săptămâna viitoare, răspunse Friedrich, mângâind uşor capul copilului.

Doctorul dădu afirmativ din cap.

— Să ştii că nevasta ta a fost foarte curajoasă. A fost un caz de prezentaţie pelviană, nu a fost uşor pentru Evelyn. A pierdut mult sânge, dar a rezistat până la sfârşit. Poţi fi mândru de ea.

Friedrich îşi desprinse în sfârşit privirea de la copil şi se uită la Fissler.

— Prezentaţie pelviana? Ce înseamnă asta?

— Ei, fiul tău a preferat să stea în picioare până să se nască.

La privirea nedumerită a lui Friedrich, doctorul zâmbi indulgent.

— A stat invers, Friedrich. A ieşit cu picioarele. Aşa ceva poate să se termine rău pentru mamă şi copil.

Friedrich se întoarse cu spatele la doctor şi se aplecă deasupra patului. Cu mâna stângă, îndepărtă o şuviţă de păr udă de transpiraţie de pe chipul palid al soţiei sale şi o sărută pe frunte, gest pe care aceasta îl primi fără să arate nicio urmă de emoţie.

— Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit un fiu sănătos, Evelyn, spuse şi o mângâie, zâmbind, pe obraz.

Friedrich se îndreptase deja din spate când ea, făcând mari eforturi, reuşi să dea din buze, fără ca el să poată înţelege ce spunea.

— Ce spui? Nu te înţeleg.

Se aplecă din nou peste ea, cu urechea la doar câţiva centimetri de gura ei. Reuşi de data asta să-i deslueşască vorbele:

— Nu ţi l-am dăruit. Ţi l-ai luat tu singur.

•

La cinci zile de la naşterea micului Hermann von Keipen se întoarse şi von Settler din Germania. Nimeni nu ştia motivul acestei călătorii, nici măcar Friedrich.

La doar o oră de la sosirea sa – soarele tocmai dispăruse sub linia orizontului, lăsând întunericul să se coboare peste pământ ca o cortină de teatru la sfârşitul piesei – von Settler îl chemă pe Friedrich în biroul său.

Intrând în încăperea îmbrăcată în lambriuri din lemn de mahon închis la culoare, Friedrich îl găsi pe von Settler şezând, picior peste picior, într-unul din cele trei fotolii mari din piele, aşezate în jurul unei mese mult prea mici. Cu ani în urmă, când Friedrich avusese prima oară onoarea de a intra în camera de lucru a lui von Settler, prima senzaţie la vederea acelor fotolii

fusese aceea a unei imagini cu trei elefanţi strânşi în jurul unei veverițe de pământ, pe care aveau s-o zdrobească în orice clipă.

Von Settler ţinea în mână un pahar de coniac, pe jumătate plin. Ridică paharul, indicând cu el spre vitrina din colţ, care servea drept bar şi unde se găseau licori nobile.

— Bună seara, Friedrich. Te felicit pentru băiatul tău şi mă bucură alegerea ta asupra numelui. Ia-ţi ceva de băut şi aşază-te. Trebuie să discut nişte chestiuni importante cu tine.

Era o întâmpinare deloc neobişnuită din partea lui von Settler, chiar şi după o absenţă mai lungă. Trecea mereu direct la subiect, indiferent dacă te văzuse acum cinci minute sau acum două săptămâni.

Şi totuşi ceva era altfel.

Von Settler vorbise pe un ton degajat, însă pe Friedrich îl cuprinsese un sentiment ciudat în timp ce-şi turnă coniacul.

Era un fel de presentiment că în seara aceea viaţa sa avea să ia o turnură decisivă. Se aşeză în dreapta lui Magus.

Fotoliul dădea impresia că vrea să-şi protejeze utilizatorul de restul lumii, pentru ca, atunci când acesta se va simţi în siguranţă, să îl absoarbă în căptuşeala groasă şi să îl asfixieze. Friedrich înclină paharul în semn de noroc şi căută un indiciu pe chipul brăzdat de riduri al lui von Settler. Orice i-ar fi putut confirma acel sentiment. Nu văzu însă nimic.

După ce luară fiecare câte o înghiţitură din deliciosul coniac, von Settler trecu la subiect.

— Motivul călătoriei mele în Germania, pe lângă unele întâlniri cu nişte finanţatori ai cauzei noastre, a fost o întâlnire cu un vechi prieten de-al meu, fost coleg de şcoală, care acum este medic-şef într-un spital important din Düsseldorf. M-am dus la el la analize, din cauza unor dureri mari pe care le-am avut în ultimul timp şi pe care nu mi le puteam explica.

Friedrich renunţă la poziţia lui comodă şi se aplecă un pic în faţă.

— Ai fost deja la doctorul Fissler?

— Nu! M-am gândit că trebuie să fie ceva grav şi nu am vrut să se creadă în cadrul frăţiei că, din motive de sănătate, nu mai sunt în stare să rămân la conducere. Te rog să nu mă mai întrerupi până nu am terminat ce am de zis.

Friedrich dădu din cap şi duse paharul la gură.

— Pe scurt: am cancer. Nu se poate opera. Faza terminală, să spun aşa. În opinia doctorului Diedler, mai am o lună-două până durerile vor deveni insuportabile. Mai rămâne apoi cam o lună până se termină totul: cred că-ţi închipui şi că vei înţelege că nu am de gând să gust acea ultimă lună până la sfârşit.

Friedrich aşteptă câteva secunde, apoi spuse încet:

— Îmi pare foarte rău.

Spunând acestea, privi în jos.

Von Settler râse scurt şi clătina din cap.

— Deşi ştiu foarte bine că la auzul unei asemenea veşti majoritatea cunoştinţelor mele ar fi schiţat cel mult un zâmbet de compasiune, îmi permit să cred că, venind din partea ta, este o reacţie sinceră. Să ne concentrăm însă asupra lucrurilor practice pe care le avem de făcut de acum înainte. Va trebui să-ţi preiei sarcinile mai curând decât ne aşteptam. Asta înseamnă că avem fix opt săptămâni la dispoziţie, ca să te pregăteşti pentru tot ce te aşteaptă în funcţia de conducător al Frăţiei Simoniste. Sunt câteva lucruri pe care le ştii deja, însă vei vedea, în cursul acestor două luni, că acelea sunt doar vârful aisbergului. Noi doi vom petrece de-acum fiecare clipă împreună. Vei mânca împreună cu mine şi vom dormi cel mult patru ore pe noapte în aceeaşi încăpere. Mai mult de-atât nu ne putem permite. Când voi ajunge să nu mă mai pot ridica, ai să mă îndopi cu pastile contra durerii până când am să-ţi spun că ajunge. Atunci ai să-mi dai pistolul, ai să-ţi iei rămas-bun şi ai să mă laşi singur. Acesta este un ordin şi cer supunere totală, fără replică. Clar?

O vreme, Friedrich îl privi în ochi pe mentorul său, apoi dădu din cap. Ştia că nu avea rost să mai discute cu omul acesta odată ce dăduse nişte indicaţii.

— Bun! Acum du-te să-ţi petreci ultima noapte din următoarea perioadă fără mine. Mâine în zori începem. Te aştept la şapte la mine în birou.

Friedrich goli paharul şi se ridică.

Tocmai voia să părăsească încăperea când îl auzi pe von Settler:

— Friedrich, încă un lucru: ai grija să mai ai încă un fiu. Ai nevoie de un urmaş. Dacă se întâmplă ceva cu Hermann, nu te poţi baza pe faptul că vei avea norocul meu.

Friedrich vru să spună ceva, însă von Settler dădu nerăbdător din mâna.

— Pleacă acum şi fă ce ţi-am spus. Noapte bună.

•

Dormeau în camere separate încă de la începutul căsniciei. Evelyn insistase asupra acestui lucru, iar el nu se opusese, deoarece aceasta îl avantaja. Ideea de fi agasat seara, în pat, de problemele meschine ale unei femei nu îi surâdea deloc. Erau destule lucruri cu adevărat importante la care prefera să se gândească în liniște înainte să adoarmă. Doar uneori, când gândul la trupul ei năştea senzaţia aceea de furnicături în zona coapselor, bătea la uşa ei şi se furişa la ea în pat. Nu deslușise nici o singură dată expresia bucuriei pe chipul ei ori de câte ori se dusese la ea; dar nici nu îl refuzase vreodată. În fond, era o soție-model. Era reţinută şi nu vorbea mult. Primea orice voia de la ea, fără niciun comentariu. Îşi dăruia toată dragostea

şi atenţia fiului său, dragostea pe care i-o refuza lui şi care l-ar fi putut face gelos dacă i-ar fi păsat. Dar nu-i păsa.

Evelyn funcţiona cum trebuie şi doar asta conta pentru el.

•

După discuţia cu Hermann von Settler, se întoarse în camera lui mobilată simplu şi se aşeză pe marginea patului: gândurile îi goneau prin minte cu o viteză care nu îi permitea să prindă decât frânturi din ele.

Vestea morţii apropiate a mentorului său îl luase prin surprindere; trebuia să se obişnuiască în cel mai scurt timp cu acest gând şi cu tot ce presupunea aceasta. Friedrich nu avea nicio îndoială că va reuşi cu brio. Îşi cercetă sufletul, căutând ceva care să aducă a tristeţe: nu găsi însă nimic.

Îl cuprinsese doar un fel de agitaţie febrilă. Ar fi început să lucreze chiar atunci, însă von Settler lăsase totul pe a doua zi, nu era nimic de făcut în această privinţă.

În curând, mai curând decât ar fi îndrăznit să spere în visele sale cele mai îndrăzneţe, avea să fie cel mai puternic om din cadrul frăţiei care, dacă informaţiile pe care le deţinea el erau corecte, număra deja aproape o mie de membri. Susţinătorii aceştia locuiau în diferite ţări. Erau muncitori neînsemnaţi, dar şi politicieni de rang înalt şi titani ai economiei. Cu toţii pregătiţi să apere măreaţa cauză oricând li s-ar fi cerut aceasta. Ultima propoziţie a lui von Settler îi reveni în minte.

„Ai grija să mai ai încă un fiu!"

Gândul la Evelyn îi dădu o senzaţie plăcută; îi păru rău că era încă prea devreme după naştere ca să se poată furişa din nou în patul ei.

„Data viitoare, Evelyn, te va vizita în pat însuşi Marele Magus. Să sperăm că ai să-ţi dai seama de onoarea ce ţi se va face".

Se dezbrăcă şi se întinse în pat. Adormi repede şi visă că, în domul San Pietro, un papă fără chip îi punea pe cap o coroană de aur.

Timpul le stătea împotrivă.

După numai cinci săptămâni, Hermann von Settler nu mai fu în stare să se ridice din pat. Doza calmantelor trebuia mărită zilnic.

Friedrich aflase între timp numele tuturor personajelor importante şi tipul relaţiei lor cu frăţia şi nu o singură dată rămăsese uimit de numărul mare al personalităţilor implicate.

Şi mai surprins fu să afle că Hermann investise o mare parte a averii sale în achiziţia unei mici bănci private din Varduz, iar aceasta cu doi ani în urmă. După cum îi explicase apoi von Settler, în timpul războiului, acea bancă le servise marilor conducători naziști drept depozit pentru averile strânse pe căi ilegale şi avea să mai fie de folos, de data aceasta cauzei frăţiei.

Află de „taxa simonică”, o sumă deloc neglijabilă pe care fiecare dintre finanțatori, în majoritatea lor germani, o depunea lună de lună într-un cont al băncii. Astfel, acei domni de rang sperau să-și asigure un loc la masa viitoarei conduceri globale.

Von Settler îi vorbise despre toți membri „activi” și despre statutul lor, ca și despre părerea lui personală privind valoarea lor, pe o scară comparativă. Deveneai un membru „activ” al frăției în momentul în care începeai studiile teologice.

La cinci săptămâni și trei zile după ce aflase de boala fatală, Friedrich se afla la capul patului lui Hermann von Settler. Bărbatul era pe moarte, avea ochii închiși și respira fornăit. Chipul îi era cenușiu și tras și părea să se fi micșorat în ultimele ore, ca și restul trupului. Deodată, își ridică pleoapele și îl privi pe Friedrich cu niște ochi surprinzător de lucizi. Vorbi cu vocea foarte slabă, însă clară:

— Este un seif în pivniță unde vei găsi tot ce nu ai aflat până acum. Printre altele, și jurnalul „Proiectului Simon”. Țin acest jurnal de când ați venit aici. E foarte important pentru mine ca tu să scrii mai departe în el. Sunt trecuți acolo toți membrii activi ai frăției, iar valoarea lor este însemnată cu cifre de la unu la cinci. Vei mai da peste câte-un nume care este însemnat cu un X. Este vorba despre membrii care au făcut greșeli decisive. X-ul acela indică faptul că respectivii membri nu mai au cum să mai facă greșeli…

Vei găsi multe notițe despre tine, Friedrich. Poate vei ajunge chiar să te cunoști mai bine citindu-le.

Își umezi încet buzele uscate, umflate, care semănau cu o cameră de bicicletă strivită de cauciucul roții. Cu chipul deformat de durere, își așeză mâna pe brațul lui Friedrich. Acesta rezistă primului impuls și nu-și trase brațul.

— Știu că-i vei duce pe simoniști pe drumul victoriei. Pe latura de dedesubt a sertarului ai să găsești codul pentru seif. În sertar am pistolul. Adu-mi-l acum.

Friedrich rămase nemișcat, iar glasul acela își recăpătă pentru ultima oară tonul obișnuit să dea comenzi: strânsoarea mâinii pe braț deveni mai puternică:

— Fă-o! Acum!

Friedrich se ridică agitat și părăsi încăperea.

Îndreptându-se spre camera de lucru care în curând avea să-i aparțină, luă aminte la glasul interior.

Era pe cale să îl ajute pe omul care făcuse un bărbat adevărat, un viitor conducător al sorții întregii lumi dintr-un băiețel singuratic și reținut să își

ia propria viaţă. Nu era datoria lui să împiedice acest lucru? Nu era dator faţă de omul acesta să îl ţină în viaţă cât mai mult timp, indiferent dacă acesta ar fi vrut sau nu?

„Nu, ăsta nu sunt eu. El crede că prin voinţa lui am ajuns unde sunt acum. Să creadă ce vrea. Eu ştiu că am ajuns aici de unul singur. Eu am vrut să ajung în fruntea frăţiei, eu voi fi urmaşul lui. El vrea s-o facă acum, să fie după voia lui".

Se uită mai întâi pe partea de dedesubt a sertarului, să vadă dacă cifrul se găsea într-adevăr acolo. Găsi fituica, o luă şi o puse în buzunar. Aruncă o privire în sertar şi văzu o grămadă de documente, însă nici urmă de pistol. Ridică vraful de hârtii şi dădu peste modelul P38. Zăcea, asemenea unei ameninţări devenite realitate, peste o scrisoare scrisă de mână.

„Sau asemenea unei făgăduinţe a puterii nelimitate", gândi el, întinzând mâna după armă. Privirea îi căzu pe antetul scrisorii.

Destinatarul era un avocat din Nürnberg, oraşul său natal. Fără să-şi ia privirea de pe scrisoare, puse pistolul pe birou lângă maldărul de hârtii şi lua hârtia în mână.

Îi era adresată, iar data din colţul drept de sus era opt aprilie o mie nouă sute cincizeci şi patru.

> Stimate domn von Keipen,
>
> Îmi revine trista sarcină de a vă aduce la cunoştinţă că ieri, la data de şapte aprilie, tatăl dumneavoastră, comandantul Peter von Keipen, s-a stins din viaţă, în urma unui atac de cord.
>
> Doresc să-mi exprim sincerele condoleanţe şi toată părerea de rău pentru aceasta.
>
> Stimata dumneavoastră mamă nu se află în starea sufletească necesară pentru a se putea ocupa de problemele moştenirii, astfel încât am preluat eu această sarcină, ca un prieten vechi de familie.
>
> Vă rog să luaţi legătura cu mine cât de repede se poate, pentru a stabili împreună formalităţile necesare.
>
> Cu deosebită stimă,
> Dr. Julius Nolter, avocat.

Friedrich îşi coborî braţul încet, privind în gol.

Tatăl lui murise. Era mort de mai bine de patru ani.

Iar el nu ştiuse nimic!

De ce? De ce îi ascunsese Hermann von Settler lucrul acesta? Un val de mânie se ridică în el. Cu ce drept hotărâse el că Friedrich von Keipen nu trebuia să afle nimic de moartea propriului tată? Cât de orgolios poţi să fii ca să decizi dacă altcineva va avea sau nu şansa de a plânge moartea propriului tată?

Dădu drumul scrisorii şi apucă dintr-o mişcare pistolul, în timp ce foaia se apropia legănându-se de podea, ca o frunză uriaşă desprinsă toamna din copac.

Hermann von Settler zăcea din nou cu ochii închişi când Friedrich dădu buzna pe uşă. Ajuns la capul patului, avu pentru o clipă impresia că stă la patul unui mort. Însă chipul tras se întoarse spre el, iar pleoapele se ridicară.

Friedrich pufni.

— De ce mi-ai ascuns moartea tatălui meu? Cum ai putut să deschizi o scrisoare care-mi era adresată şi să o ţii ascunsă?

Ridică pistolul şi îl îndreptă spre capul muribundului.

— Vrei să mă împuşti, prietenul meu tânăr şi iute la mânie, spuse von Settler. Fă-o! Mi-ai face o mare favoare. E foarte uşor. Trebuie doar să apeşi pe trăgaci.

Timp de câteva secunde, Friedrich rămase nemişcat.

— Spune-mi de ce ai tăinuit moartea tatălui meu, Hermann.

Acesta îşi trecu din nou limba peste buzele umflate.

— Din mai multe motive. Pentru că era un moment nepotrivit, Friedrich. Era chiar înaintea examenului de absolvire şi nu am vrut să-ţi dai examenele împovărat cu astfel de lucruri. Tatăl tău ţi-a lăsat o avere frumoasă. Această veste te-ar fi putut distrage. Se poate ca, la gândul unei asemenea bogăţii, să fi fost tentat să renunţi la orice altceva. Atunci ar fi trebuit să te ucid. Iar lucrul acesta am vrut să-l evit cu orice preţ.

— Chiar m-ai fi ucis dacă aş fi părăsit frăţia?

— Ai ştiut lucrul ăsta încă de la vârsta de paisprezece ani. Cum te poţi îndoi de asta acum, bărbat în toată firea? Da, aş fi pus să fii ucis, la fel cum şi tu trebuie, de-acum înainte, să ucizi pe oricine reprezintă un pericol pentru simonişti. Dacă nu eşti pregătit pentru asta, înseamnă că am făcut o greşeală cumplită.

— Indiferent de ce aş fi ales, trebuia să fie decizia mea, nu a ta. M-ai privat de liberul arbitru, m-ai tratat ca pe un prost. Ce s-a întâmplat cu mama mea? *Ea* mai e în viaţă? Sau mai sunt şi alte scrisori pe care mi le-ai ascuns, în orgoliul tău imens?

Friedrich azvârlea cuvintele ca pe nişte arme care l-ar fi putut răni adânc pe bolnav.

— Mama ta mai trăieşte. Însă se prea poate să nu mai fie ea însăşi conştientă de acest lucru. M-am ocupat personal să fie dusă într-un azil foarte bun, unde să aibă parte de o îngrijire deosebită. Totul este plătit din averea ta. Banii sunt pe numele tău. Actele le găseşti tot în seif. Indiferent de ce crezi tu, Friedrich, eu sunt convins că am făcut ce trebuia şi aş face-o din nou. Încă un lucru, Friedrich: se pare că bolile mintale se moştenesc la voi în

familie. Ar trebui să fii atent la orice semn în ceea ce te priveşte şi să pui un capăt la toate la momentul potrivit, înainte să ajungi şi tu, asemenea părinţilor tăi, un sac de carne inutil, care nu poate fi altceva decât o povară pentru cei din jur. Acum dă-mi pistolul şi dispari din camera mea. Nu mai suport durerile astea.

Friedrich aruncă o privire scurtă spre arma P38, pe care o ţinea încă îndreptată spre capul lui von Settler. În clipa în care apăsă pe trăgaci, i se păru că desluşeşte expresia triumfului în trăsăturile acestuia. Impresia aceasta dispăru odată cu pocnetul asurzitor, pierzându-se în haosul de sânge şi bucăţi de creier care ţâşniră din ceafa lui Hermann pe perna albă.

Fascinat de acest spectacol, lui Friedrich îi trebuiră câteva secunde până să-şi poată întoarce privirea de la bărbatul acela mort.

— Ţi-am făcut cu mare plăcere această favoare, mormăi el şi, neatent, dădu drumul pistolului din mâna.

Părăsi apoi încăperea cu paşi calmi şi cu un sentiment ce aducea a satisfacţie.

La scurt timp după aceasta, doctorul Fissler găsi în noptiera lui von Settler o scrisoare în care acesta spunea că alesese să se sinucidă deoarece nu mai suportase durerile. În acelaşi sertar găsiră şi un plic sigilat ce conţinea testamentul lui von Settler.

Friedrich von Keipen moştenea întreaga avere şi proprietatea şi era numit, pentru a doua oară în mod oficial, noul conducător al Frăţiei Simoniste. Această parte „secretă" a testamentului fusese trecută pe o foaie separată, pentru ca această ultimă dorinţă a lui von Settler să poată ajunge la anumite autorităţi, dacă ar fi fost cazul.

•

În cursul nopţii următoare, Friedrich stătu mult timp treaz în pat. Luase o poziţie din care putea vedea pe fereastră nemărginitul cer înstelat. Bolta cuprindea pământul ca o uriaşă umbrelă neagră sub care se strânseseră miliarde de licurici pentru a aduce ultimul onor la doi bărbaţi.

Îi pierduse în aceeaşi zi pe cei doi oameni care îi influenţaseră întreaga viaţă – *care, în rolul lor de tată, respectiv mentor, crezuseră că îi influenţează întreaga viaţă.* Acum, când aceşti doi bătrâni nu mai erau, era mai convins ca niciodată că, din clipa în care fusese în stare să gândească primul gând coerent, el singur îşi determinase cursul vieţii.

Tatăl său murise. Chiar dacă aceasta se întâmplase în urmă cu patru ani, pentru Friedrich el murise cu o zi înainte. Comandantul Peter von Keipen, care iubise armata mai mult ca pe propria familie, trecuse în lumea celor drepţi. Nu căzuse, plin de glorie, într-o bătălie grea, ca simbol al apărării patriei germane. Nu; probabil îşi dăduse duhul, în timp ce se juca în pivniţă

cu caraghioșii să-i soldați de plumb. În uniforma unei armate care nu mai exista de mult. Cu o bucată de fier în jurul gâtului, fără nici cea mai mică valoare.

Ce mai erou! Și Hermann, cel pe care el, Friedrich von Keipen, îl ajutase să treacă dincolo. Îl împinsese de-a dreptul peste prag, ca să scurteze treaba. Îl scutise de dureri ca pe un cal căruia îi dai împușcătura de grație după ce s-a rănit la un picior în mijlocul unei curse și care zace la picioarele tale, tăvălindu-se pe jos de durere. Era oare o pierdere? Exista vreun motiv valabil pentru care măcar unul din acești doi oameni să mai fi trebuit să rămână în viață?

Nu! Osul încheieturii se contura alb pe sub piele când Friedrich strânse pumnul pentru a sublinia acest Nu categoric. Căci nu exista niciun astfel de motiv!

Deci nu avea nici el motiv să jelească.

Ar fi jelit, cuprins de tristețe – de acest sentiment uman absolut egoist – dacă ar fi crezut că vreunul dintre cei doi, viu, i-ar mai fi putut aduce vreun beneficiu.

Friedrich se răsuci pe cealaltă parte, lăsând miliardele de licurici de pe umbrela neagră să le poarte singuri de veghe celor doi oameni deveniți inutili și care se retrăseseră din luptă la momentul potrivit, pentru a-i lăsa lui teren liber.

Lui, lui Friedrich von Keipen, magul Frăției Simoniste, conducătorul unei noi ordini mondiale și viitorul mânuitor al sorții Bisericii Catolice.

12 IANUARIE 1959, KIMBERLEY

Era după-amiază târziu, Friedrich stătea la biroul lui, de-o parte şi de alta ridicându-se vrafuri de documente. De săptămâni întregi îşi croia drum prin însemnările personale ale lui Hermann von Settler, care începeau cam la un an înainte de înfiinţarea oficială a frăţiei.

Von Settler avusese uimitor de multe legături şi contacte personale. Unele îi erau cunoscute şi lui Friedrich; era însă convins că îl aşteptau încă multe surprize în hârtiile acelea.

Zgomotul de motor care pătrunse prin fereastra întredeschisă îl trezi la realitate. Trebuia să fie Gerald.

Gerald von Settler venea de la Berlin, şi era un văr al lui Hermann. Cu puţin timp înainte de moartea sa, Hermann scrisese o scrisoare lungă, adresată singurei sale rude în viaţă, povestindu-i totul despre boala sa.

Lui Friedrich îi spusese că rupsese de mulţi ani legăturile cu acest văr, dar că dorise totuşi ca acesta să afle de moartea sa. Îi mai spuse că lăsase un plic în biroul său, cu o mică sumă destinată lui Gerald. Friedrich trebuise să-i promită că Gerald avea să primească plicul când va veni momentul.

Friedrich considerase această dorinţă drept un moment sentimental al lui Hermann von Settler, ce-i drept mai neobişnuit, însă, la urma urmei, destul de explicabil dată fiind apropierea morţii sale; promisese deci ce i se ceruse.

La doar trei zile după ce îi telegrafiase lui Gerald despre moartea lui Hermann, întrebându-l totodată ce dorea să se întâmple cu banii lăsaţi lui, veni şi răspunsul lui Gerald:

> Ajung cel mai probabil pe 12 ianuarie în Kimberley. Discutăm la faţa locului.
>
> Gerald von Settler

Discutăm la faţa locului.

Această propoziţie trezise în Friedrich certitudinea că pe 12 ianuarie, odată cu Gerald von Settler, se anunţau o grămadă de probleme pentru Kimberley.

Într-o a doua telegramă, cu câteva zile înainte, Gerald îşi anunţă ora exactă de sosire şi ceruse să fie aşteptat la gara din Kimberley.

Se părea că ajunsese, în sfârşit; Friedrich se ridică de la birou şi, cu un amestec de curiozitate şi de nerăbdare, se duse la fereastră.

Şoferul jeepului decapotabil condusese maşina într-un nor de praf şi o parcase exact în faţa verandei. Alături de el se afla un bărbat mai în vârstă: acesta trebuia să fie Gerald. Purta o cămaşă kaki şi o cască de tropice, ca şi cum ar fi fost în drum spre o aventură safari. Chipul palid, crispat, de sub cască contrasta de-a dreptul ridicol cu acestea. Din ce se putea deduce din

poziţia sa şezândă, Gerald von Settler era destul de mic de înălţime, şi în orice caz, supraponderal.

Privirea lui Friedrich trecu spre scaunele din spate, unde se afla un bărbat evident mai tânăr. Să fi tot avut câţiva ani mai mult decât Friedrich, iar chipul său avea nişte trăsături ascuţite, puternic conturate. Se uită plictisit în jur în timp ce Gerald von Settler cobora din maşină.

Friedrich se întrebă cine putea fi acel tânăr şi de ce Gerald von Settler nu dăduse de ştire că avea să vină însoţit.

N-avu un sentiment prea bun când, întorcându-se de la fereastră, părăsi camera de lucru pentru a le ura bun venit oaspeţilor, chiar dacă, din punctul lui de vedere, nu erau deloc bine-veniţi.

— Bine-aţi venit în Kimberley, vorbi Friedrich şi zâmbi, faţă-n faţă cu cei doi.

Vărul lui Hermann era cu un cap mai scund decât Friedrich, cântărea însă cel puţin încă o dată şi jumătate mai mult decât acesta. Sudoarea i se prelingea în râuleţe pe obrajii cărnoşi.

— Bună ziua. Domnul von Keipen, dacă nu mă-nşel? Eu sunt Gerald von Settler.

Grăsanul luă o poziţie rigida şi dădu scurt din cap. „Mai lipseşte să-şi lovească pintenii", îşi zise Friedrich.

— Aş vrea să vi-l prezint pe tovarăşul meu. Îi făcu celuilalt un semn din cap, iar acela îi rânji prietenos lui Friedrich.

— Kurt Scholler, unul dintre cei mai de seamă avocaţi din Berlin. Un avocat. Pentru ce aducea von Settler un avocat? Sentimentul neplăcut al lui Friedrich se accentua. Dădu mâna cu cei doi şi îi zâmbi lui Scholler. Sper că nu voi avea totuşi nevoie de un avocat.

— Dumneavoastră nu, vorbi von Settler cu un chip umflat, nemişcat.

Friedrich ignoră această remarcă şi-i făcu semn unui servitor care trebăluia la uşa aulei.

Acesta veni la semnul lui Friedrich, care îi indică dintr-un gest cele două valize şi se întoarse apoi din nou spre Gerald von Settler.

— Haideţi să intrăm în casă. E ceva mai răcoare ca aici. Îmi permiteţi să o iau înainte? Cu aceste vorbe, le întoarse spatele şi urcă treptele verandei.

Îşi conduse oaspeţii în camera de zi spaţioasă şi îi rugă să ia loc. Abia se aşezaseră, când veni şi Jasmine cu o tavă cu pahare pline. La fiecare pas, pieptul ei imens ameninţa să se reverse peste tavă şi să îngroape toate paharele cu băutură.

După ce luară câte-o înghiţitură de limonada rece, Gerald von Settler se ridică şi întrebă unde îi duseseră valiza. Părea agitat şi transpira chiar mai abundent decât la sosire.

— Medicamentele mele sunt în valiză și e ora la care trebuie să le iau, explică el.

Friedrich afișă o figură îngrijorata.

— Sper că nu e nimic grav, domnule von Settler.

Grăsanul făcu un gest cu mâna, însă nu răspunse.

Friedrich ezită o clipă, apoi se ridică și el.

— Camera dumneavoastră este la primul etaj. Chiar lângă scară, la dreapta. Să vă însoțesc?

— Nu, răspunse von Settler sec și părăsi încăperea.

Friedrich se așeză din nou și îl privi pe Kurt Scholler.

— E grav bolnav?

Scholler rânji provocator.

— Toți bătrânii graşi sunt grav bolnavi, domnule von Keipen.

Răspunsul îl surprinse pe Friedrich. Răspunse:

— Nu prea păreți să-l compătimiți.

Scholler sorbi cu poftă din pahar. Cu paharul încă în mână, se uită în sfârșit la gazda sa.

— Aveți răbdare, domnule von Keipen. Când veți afla motivul pentru care este aici, nu o să-l mai compătimiți nici dumneavoastră, de asta sunt convins.

Friedrich se aplecă un pic în față.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Rânjetul se lăți.

— Nu i-o voi lua înainte, înțelegeți și dumneavoastră, dar bineînțeles că nu m-a luat cu dânsul pentru a-mi oferi un concediu gratuit. Restul îl veți afla în scurt timp chiar de la dânsul.

Așa deci. Sentimentul acela nu îl înșelase. Gerald von Settler venise la Kimberley ca să-i facă necazuri. Știind de la Hermann că vărul său nu bănuia nimic despre frăție, nu putea fi vorba decât despre moștenire și despre faptul că, în afara acelei mici sume în bani, Friedrich era unicul moștenitor.

Ca și cum ar fi vrut să-i confirme acest gând, chiar în acel moment intră Gerald von Settler și vorbi înainte de a fi ajuns lângă ei.

— Domnule von Keipen, nu îmi place vorba cu înconjur, vă voi explica pe dată pentru ce am venit și de ce am un avocat cu mine. Întâi vreau să știu cât mi-a lăsat Hermann. Apoi vreau să văd testamentul. Găsesc totuși foarte ciudat faptul că v-a lăsat dumneavoastră întreaga avere a familiei von Settler.

Se lăsa, greoi, în fotoliu și îl privi pe Friedrich în ochi. Acesta zâmbi forțat.

— Domnule von Settler, nu știu cât v-a lăsat Hermann. Banii se află într-un plic sigilat, pe care am să vi-l aduc chiar acum. Bineînțeles că puteți vedea

şi testamentul. Este dreptul dumneavoastră. Faptul că Hermann mi-a lăsat averea familiei nu este chiar atât de ciudat pe cât ar putea părea. Locuiesc aici de când aveam paisprezece ani şi am luat, în viaţa lui Hermann, locul fiului pe care nu l-a avut niciodată. De câţiva ani, conduc chiar eu moşia şi mă descurc chiar bine, iar pentru Hermann era important ca averea familiei să rămână unitară. Chiar dacă îi sunteţi rudă de sânge, legătura dintre voi nu a fost prea strânsă, ca să nu zicem că nu a existat practic deloc. Dacă luăm în considerare aceste fapte şi le punem la un loc, nu mai e ciudat, ci, dimpotrivă, foarte natural ca el să se fi hotărât să mă numească pe mine moştenitorul său, nu credeţi?

Von Settler clătină din cap. Obrajii cărnoşi îi fluturară într-o parte şi-n alta.

— Nu, domnule von Keipen, nu găsesc că-i aşa. Mai mult, nici nu cred una ca asta. În scrisoarea sa dinainte de moarte, Hermann mi-a scris despre dumneavoastră ca despre fiul său adoptiv, asta este adevărat. Dar a amintit de asemenea despre durerile sale care aproape că-l făceau s-o ia razna uneori. Este o scrisoare foarte intimă, pe care sigur nu ar fi scris-o dacă nu şi-ar fi dorit nicio legătură cu mine. Cine ştie, poate l-aţi prins într-un moment de slăbiciune şi l-aţi convins să vă numească unic moştenitor?

Friedrich vru să protesteze, însă von Settler îl linişti printr-un gest. Să-mi daţi întâi plicul şi testamentul. Ar fi de asemenea potrivit să-mi arătaţi îndată o listă cu averea personală şi a moşiei. Să fie, vă rog, completă, cu lichidităţi şi bunuri imobiliare, cu toate firmele care ţin de moşie şi cu tot ceea ce reprezintă o contravaloare. Apoi mai vedem noi.

Friedrich simţi un nou val de mânie, care însă, în secunda următoare, făcu loc unui calm nemăsurat. Îl privi pe grăsan fără vreun semn vizibil de emoţie.

— Plicul şi testamentul – da, toate celelalte – nu. Vă rog să înţelegeţi că nu-i voi permite nici unui străin accesul la documente ce privesc afacerile mele.

Von Settler sări în sus cu o iuţeală uimitoare, având în vedere greutatea sa corporală.

— Unui *străin*? Afacerile *dumneavoastră*?

Vocea i se subţia pe măsură ce vorbea mai tare. Cum vă permiteţi? vorbim de averea familiei von Settler. Am dreptul…

— Nu, nu aveţi niciun drept, pentru că nu mai e vorba de averea unei familii, ci de averea lui Friedrich von Keipen. Iar acela sunt eu.

Fără a mai aştepta vreo reacţie din partea grăsanului, Friedrich părăsi încăperea şi se duse în camera de lucru după plic şi testament.

Stătu câteva clipe nemişcat după ce închise seiful la loc. Omul nu avea nicio cauză de drept împotriva lui, iar avocatul acela nu avea să-i fie de folos, mai ales că ar fi trebuit să depună plângere aici, în Kimberley. Testamentul lui Hermann era univoc şi nu putea fi atacat. Ce îl preocupa pe el era faptul că, dacă von Settler ar fi depus plângere, s-ar fi răscolit prin finanţele şi firmele lui. Cu ocazia asta, ar fi ieşit la iveală nişte lucruri pe care Friedrich prefera să le ştie îngropate. Dacă nu reuşea să îl convingă pe von Settler că nu are nicio şansă de câştig la tribunal, se va vedea nevoit să recurgă la alte mijloace. Se înfurie amintindu-şi că cedase sentimentalismului lui Hermann şi că îl înştiinţase pe Gerald de moartea acestuia. Părăsi biroul înjurând în şoaptă, cu plicul şi testamentul în mână.

Cei doi bărbaţi se aşezaseră foarte aproape unul de altul şi păreau cufundaţi într-o discuţie pe care o întrerupseră în clipa în care îl văzură pe Friedrich intrând în încăpere.

— Iată plicul şi testamentul, domnule von Settler. Dacă doriţi, voi ieşi un pic afară, ca să le puteţi citi în linişte, împreună cu avocatul dumneavoastră.

Friedrich ignoră mâna întinsă a lui von Settler şi puse cele două plicuri pe măsuţa de lângă acesta.

Gerald von Settler aruncă o privire scurtă spre ele şi dădu din cap.

— Da, ar fi bine să rămân un moment singur, să mă gândesc la vărul meu. Domnul Scholler vă va însoţi. La testament se poate uita şi mai încolo, dacă o să consider că este necesar.

Kurt Scholler se ridică şi, trecând pe lângă Friedrich, ieşi din cameră. Friedrich îi mai aruncă grăsanului o privire încărcată de dispreţ, apoi îl urmă pe avocat.

Scholler se aşezase în unul dintre fotoliile împletite de pe verandă şi, plin de bunăvoinţă, îi oferi lui Friedrich locul din faţa sa.

Înainte chiar ca Friedrich să se fi aşezat, avocatul îl întrebă:

— Cum aţi ajuns în Africa de Sud, domnule von Keipen?

Friedrich îl privi în ochi şi ajunse la concluzia că acest Kurt Scholler îi era simpatic, fără să poată spune exact de ce. Era probabil datorită chipului lui deschis. Pe de altă parte, probabil că din acelaşi motiv avea succes ca avocat. Friedrich decise în sinea sa că era mai bine să se pună în gardă faţă de acest om. Îi spuse povestea pe care-o ticluise împreună cu Hermann.

— Hermann von Settler şi tatăl meu se cunoşteau din război. Au servit amândoi ca ofiţeri. Când am pierdut războiul, tatăl meu nu s-a putut obişnui cu gândul. Nu a mai găsit calea spre o viaţă normală şi, la scurt timp după sfârşitul războiului, s-a spânzurat în pivniţă, în mijlocul unei armate de soldaţi de plumb. Mama se retrăsese deja cu ani în urmă într-o lume a ei. O lume în care fratele meu nu căzuse în război şi în care existau doar ei doi. Eu

aveam paisprezece ani pe-atunci. Prea tânăr pentru a mă putea descurca singur şi aş fi ajuns cel mai probabil într-un orfelinat dacă nu s-ar fi ivit din senin Hermann von Settler. Voise să-i facă o vizită camaradului său şi a ajuns la timp pentru înmormântarea lui. Hermann mi-a propus să îl însoţesc la Kimberley, să urmez o şcoală germană şi să lucrez apoi pe moşia lui. Era de departe cea mai bună variantă pe care o aveam, aşa că am acceptat.

Urmă o pauză, în care cei doi bărbaţi rămaseră cu privirea pierdută în gol. Unul părea cufundat în amintiri, celălalt părea că încearcă să-şi dea seama cât de adevărată putea fi toată povestea.

După un timp, Friedrich îşi ridică privirea şi întrebă:

— Dar dumneavoastră, domnule Scholler? De unde-l cunoaşteţi pe Gerald von Settler? Şi cât de bine îl cunoaşteţi?

Rânjetul tipic reapăru pe chipul lui Scholler.

— Aa, dacă poţi spune asta după câteva săptămâni, atunci îl cunosc bine. L-am cunoscut întâmplător, la o petrecere. Când a auzit că sunt avocat, a vrut imediat să ştie dacă aveam o perioadă foarte ocupată, ceea ce nu era cazul. Atunci, mi-a propus să îl însoţesc în Africa de Sud, într-o chestiune de moştenire. Ne-am mai văzut de vreo trei-patru ori până să pornim încoace.

Friedrich dădu din cap.

— Iată însă ce nu înţeleg, domnule Scholler: cum se poate ca unul dintre cei mai de seamă avocaţi din Berlin să nu fie prea ocupat într-o anumită perioadă? Nu mai sunt infractori în Berlin? Niciun litigiu, nimic?

Scholler păru să reflecteze un pic, apoi zâmbi.

— Aceasta, domnule von Keipen, poate avea de-a face cu faptul că unul dintre cei mai de seamă avocaţi din Berlin a avut un conflict cu legea din cauza unor afaceri cu bani pe care le-a făcut şi care, să spunem aşa, nu erau chiar nevinovate.

Friedrich rămase uimit de sinceritatea cu care se expunea Scholler.

— Vă daţi seama, domnule Scholler, că mi-aţi dat un atu pentru cazul în care am ajunge la tribunal.

— Da, domnule von Keipen, îmi dau foarte bine seama de aceasta. Şi să vă mai spun ceva: nu îl agreez deloc pe grăsanul ăsta avid de bani şi l-am însoţit dintr-un singur motiv: a fost un prilej minunat pentru mine de a dispărea din ţară.

Se priviră câteva secunde lungi în ochi, iar fiecare păru să-l cântărească pe celălalt.

După un timp, Friedrich îşi smulse privirea din ochii limpezi din faţa lui şi se ridică.

— Ei, haideţi să vedem dacă domnul von Settler şi-a numărat până acum banii moşteniţi.

Friedrich se hotărî din nou să fie prevăzător.

Gerald von Settler se afla tot în fotoliu şi îi întâmpină pe cei doi cu o privire întunecată. Pe masă, lângă el, se afla un teanc de bancnote; arătă spre ele.

— Zece mii de mărci, domnule von Keipen. Zece mii! Dintr-o avere de milioane. Ce vă închipuiţi, la urma urmei?

Friedrich ridică mirat din sprâncene.

— Zece mii? Enorm. N-aş fi crezut că Hermann va dărui banii ăştia unui om cu care, practic, nu a avut de-a face.

Von Settler trase adânc aer în piept dar nu spuse nimic; ridică braţul, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

— Cred că mă voi retrage destul de devreme în seara asta, împreună cu domnul Scholler, pentru a discuta paşii următori. Vă pot spune însă de pe acum că nu mă voi mulţumi cu firimiturile astea. Poate veţi folosi şi dumneavoastră seara aceasta pentru a vă gândi la o cale de a-i mulţumi pe toţi. Se uită din nou la ceas. Cred că voi merge acum să mă împrospătez. A fost o călătorie lungă şi grea. La ce oră este cina?

Friedrich încercă să schiţeze un zâmbet şi speră în sinea sa că reuşise.

— Propun să cinăm într-o oră, ca să aveţi apoi destul timp să discutaţi. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, apelaţi fără nicio problemă la Jasmine.

Cu acestea, părăsi încăperea.

Ajuns în biroul său, îşi turnă un coniac şi se aşeză în uriaşul fotoliu de piele.

Cuvintele lui von Settler îi veniră din nou în minte.

„Poate folosiţi şi dumneavoastră seara aceasta pentru a vă gândi la o cale de a-i mulţumi pe toţi”.

Asta avea de gând să şi facă. Însă gândurile sale mergeau în altă direcţie decât se aştepta Gerald von Settler.

•

A doua zi de dimineaţă, Friedrich fu în picioare foarte devreme. Cina se desfăşurase într-o atmosferă rece, unde toţi evitaseră să aducă vorba despre testamentul lui Hermann. Discutaseră despre lucruri fără importanţă, iar von Settler luase parte la conversaţie doar cu câteva vorbe. Singurul care, în toată situaţia aceasta, dăduse dovadă de o bună dispoziţie de-a dreptul provocatoare era Kurt Scholler.

Imediat după masă, cei doi se retraseseră.

Friedrich se trezise de câteva ori pe parcursul nopţii, iar când primele semne ale zorilor începuseră să contureze obiectele din camera sa, se ridicase din pat.

Cu o ceaşcă aburindă de cafea în mână, ieşi pe verandă şi se aşeză într-un fotoliu împletit. Adora clipele acestea din zori, când aproape toţi dormeau încă. Liniştea îi dădea impresia că era singur pe lume. Ce utopie fantastică…

Tresari, luat prin surprindere, când liniştea fu întreruptă de zgomotul unei uşi deschise brusc, pe verandă făcându-şi apariţia Kurt Scholler.

— Ah, bună dimineaţa, domnule von Keipen, vorbi el bine dispus şi, spre deosebire de acesta, nu păru deloc surprins să îl vadă acolo la acea oră de dimineaţă.

— Bună dimineaţa, domnule avocat. Starea dumneavoastră de bună dispoziţie lasă să se înţeleagă că discuţia de aseară cu domnul von Settler a dat rezultate bune. V-aţi trezit devreme. Doriţi o ceaşcă de cafea?

Scholler clătină din cap şi se aşeză lângă Friedrich.

— Nu, mulţumesc. Nu beau cafea. Legat de prima dumneavoastră întrebare, am să mă exprim astfel: am găsit azi-noapte ceea ce-şi dorea domnul von Settler – o soluţie care să fie acceptată fără umbră de îndoială de ambele părţi. Mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru „şlefuirea detaliilor", dar asta nu va fi o problemă.

Friedrich puse ceaşca pe masă şi zâmbi fără bucurie.

— Fără umbră de îndoială, deci. Mă faceţi curios, domnule avocat.

— Bietul domn von Settler a decedat azi-noapte.

Spuse aceasta pe un ton degajat, ca şi cum şi-ar fi dat cu părerea despre cum avea să fie vremea săptămâna următoare. Corpul lui Friedrich se încordă; îl privi pe Scholler mirat.

— Ce vorbiţi? Von Settler mort? Cum este posibil? Ce s-a întâmplat?

Rânjetul avocatului se lărgi.

— Ei bine, mult regretatul s-a sufocat într-o pernă care se găsea pe faţa dânsului. Sau poate i-a cedat inima în momentul când a intrat în panică. Avea de ceva vreme probleme cu inima, ştiţi… Trebuia să ia medicamente în mod regulat.

— Aţi…

— Am făcut lucrul pentru care m-a angajat domnul von Settler. Am rezolvat chestiunea cu moştenirea. Râse scurt. În mod paradoxal, clientul nu-mi va mai putea răsplăti serviciile.

Ochii lui Friedrich se îngustară.

— Nu ştiu sigur dacă să vă admir pentru curajul dumneavoastră sau să îmi pară rău de prostia dumneavoastră, domnule Scholler. Ce vă face să credeţi că voi accepta o crimă, devenind complice?

Scholler îl privi bine dispus.

— Două lucruri, domnule von Keipen. Odată, intuiţia mea cu privire la oameni, care îmi spune că sunteţi un om deschis la rezolvări inovatoare. Şi a

doua – recunosc – îndrăzneala disperării. V-am spus deja că pământul german mă cam frige la tălpi. Aş vrea să rămân aici, să lucrez pentru dumneavoastră, dacă aveţi ceva pentru mine. Priviţi această „soluţie" pe care am găsit-o ca pe un CV.

Se uitară lung unul în ochii celuilalt şi încercând să-şi ghicească gândurile unul altuia. Într-un târziu, Friedrich dădu din cap.

— Aveţi dreptate, îmi plac oamenii care iau decizia potrivită la momentul potrivit. Şi cred că pot găsi ceva pentru dumneavoastră. Mă văd însă nevoit să vă avertizez. Nici eu nu dau înapoi când e vorba să găsesc soluţii, când este cazul. Şi acum spuneţi-mi ce detalii au mai rămas de şlefuit şi pentru ce aveţi nevoie de ajutorul meu.

— Ei bine, după cum am spus, se poate să-i fi cedat inima. Asta însă trebuie stabilit şi parafat de un medic. Poate cunoaşteţi pe cineva…

O jumătate de oră mai târziu, doctorul Fissler se afla lângă cadavru, completând certificatul de deces, după ce îl consultase foarte repede pe von Settler şi se uitase la medicamente acestuia.

Potrivit certificatului de deces, Gerald von Settler murise în urma unui infarct.

9 AUGUST 1961, DOMUL DIN TRIER

Episcopul dr. Gerhard Benning îi privi calm şi le adresă întrebările privind angajamentul de a-L sluji pe Domnul:

— Fraţi iubiţi! Înainte să fiţi unşi preoţi, trebuie să vă declaraţi pregătiţi în faţa întregii comunităţi, să vă asumaţi această funcţie. De aceea vă întreb pe voi: Sunteţi pregătiţi să vă exercitaţi funcţia de preot ca ajutoare fidele ale episcopului şi, conduşi de Sfântul Duh, să oblăduiţi cu bună-credinţă turma lui Cristos?

Răspunseră într-un glas:

— Sunt pregătit.

În sinea lui, Jürgen Dengelmann adăugă: „Sunt pregătit să conduc turma lui Cristos spre un viitor sub semnul conducerii simoniştilor".

— Sunteţi pregătiţi să slujiţi Cuvântului lui Dumnezeu cu conştiinţa responsabilităţii voastre, răspândind Buna-Vestire şi aplicând credinţa catolică?

— Sunt pregătit.

„Sunt pregătit să aplic credinţa catolică într-o manieră la care nici nu visaţi".

— Sunteţi pregătiţi să fiţi alături de cei sărmani şi bolnavi şi să-i ajutaţi pe cei nevoiaşi?

— Sunt pregătit.

„Le vom oferi celor sărmani şi bolnavi ajutorul de care au cu adevărat nevoie".

— Sunteţi pregătiţi să aveţi zi de zi o legătură tot mai strânsă cu Cristos şi să deveniţi, împreună cu el, dar de jertfă în cinstea Domnului şi întru izbăvirea lumii?

— Cu ajutorul Domnului, sunt pregătit.

— Juri credinţă şi supunere mie şi urmaşilor mei?

— Jur.

„Voi fi cel mai supus elev din câţi ai avut. Iar în ce priveşte urmaşii tăi, am o imagine destul de clară în această chestiune".

— Însuşi Domnul să împlinească opera pe care a început-o în tine.

După rugăciunea comuna din litaniile tuturor sfinţilor, diaconii trebuiră să se întindă pe podea, cu faţa la pământ, în semn de adorare şi exprimare a propriei slăbiciuni.

„N-am să uit umilinţa asta!"

Urmară rugile pentru diferite persoane, apoi trebuiră să îngenuncheze, pe rând, la picioarele episcopului.

Jürgen era al doilea la rând. Când, îngenunchind în faţa profesorului Benning, acesta îi puse, fără un cuvânt, mâna pe creştetul capului, un gest

care exprima, încă de pe vremea apostolilor, predarea misiunii şi împuternicirea absolută pentru slujirea Bisericii, Jürgen îşi desfăcu mâinile din poziţia de rugăciune şi îşi puse o mână pe cea a episcopului. Simţi o tresărire de surprindere din partea prelatului, însă acesta nu-i respinse mâna.

Când se ridică, Jürgen privi scurt în ochii episcopului şi desluşi o privire întrebătoare, căreia îi rezistă preţ de câteva secunde.

„Să-mi reţii numele, părinte episcop. Să-l reţii!"

Li se înmânară stola şi veşmintele de slujbă; se îmbrăcară şi urmă unsul mâinilor. Jürgen privi din nou fix în ochii episcopului, de data aceasta încercă însă tehnica pe care o învăţaseră în cadrul frăţiei.

Ochii trebuiau să vorbească! Ochii!

Se concentră exclusiv asupra episcopului, imaginându-şi că acest om avea puterea de a-l duce la scopul visat. Îşi imagina că episcopul tocmai îi spusese că îl va duce la Roma, unde va avea grijă ca, în scurt timp, să devină cardinal. Pentru aceasta îl admira el pe episcop şi, în timp ce mâinile îi erau unse cu mir, îl privi adânc în ochi gândind, ba nu, simţind: „Te admir".

Cunoştea efectul. La o anumită intensitate a concentrării, acest sentiment de admiraţie se putea citi în privire. El însuşi refuzase să creadă aceasta la început, însă, făcând o încercare cu însoţitorul său, simţise pur şi simplu simpatia pe care acesta o radia spre el.

Episcopul se opri un moment şi îl privi pe Jürgen, fascinat. Îi strânse apoi mâinile cu putere, iar Jürgen simţi un val de căldură venind de la acest bărbat.

„Ori cunoaşte el însuşi trucul, ori a funcţionat mai bine decât mă aşteptam".

După ce primiră cupa, vinul şi pâinea, celebrară împreună ritualul euharistiei.

La scurt timp după aceasta – se aflau cu toţii în faţa domului, discutând despre ceremonie –, un secretar al episcopului îi înmâna lui Jürgen un bileţel. Cu presentimentul victoriei, acesta despături hârtia. Citi cum episcopul Benning îl ruga să treacă pe la el a doua zi, pentru a discuta împreună despre misiunea lui în cadrul Bisericii.

Condus de secretar în camera de lucru, Jürgen îl găsi pe episcop şezând la birou.

Făcu o plecăciune înaintea acestuia, mimând respect adânc, şi îi sărută inelul.

— Excelenţă!

— Ah, iată-vă, Dengelmann. Luaţi loc.

Îi arătă un scaun tapițat în roșu din fața biroului, iar Jürgen se așeză, ușor mirat de aerul degajat ce se simțea în vorba episcopului.

— V-am chemat deoarece aș vrea să discut cu dumneavoastră despre domeniul misiunii care vă revine. Aveți deja o imagine concretă despre unde ați vrea să fiți repartizat?

Jürgen îi aruncă o privire în care se găsea un amestec de umilință și de „te admir".

— Aș vrea să fiu plasat unde pot sluji cel mai bine Biserica și pe Dumnezeu. Orice ați hotărî în numele meu, eu voi îndeplini cu dragoste și cu voia Domnului.

Benning dădu din cap.

— Dar spuneți-mi, vă rog, unde și cum l-ați întâlnit prima oară pe Domnul?

— E greu de spus, Excelență. Copilăria mea nu a fost marcată de religie. În timpul războiului, Germania avea, în general, cu totul alte idealuri, după cum bine știți. Se prea poate ca tocmai această lipsă a religiozității din acea perioadă să mă fi îndreptat spre Dumnezeu. Am văzut, de la o vârstă fragedă, prea multă suferință născută din violență, ură și furie oarbă și în mine a crescut un sentiment de vinovăție ca și cum aș fi fost complice. În același timp, a luat naștere în mine dorința de a-l servi Domnului și de a face tot ce îmi stă în puteri pentru a răscumpăra prin iubire tot ce ura oamenilor a distrus.

— Cum vă imaginați, concret, această „răscumpărare"?

Jürgen îl privi din nou, de data aceasta cu o porție mărită de umilință și ceva mai puțin din „te admir".

— Excelență, nu pretind că am viziunea de ansamblu care mi-ar permite să știu de unde aș putea servi cel mai cu folos. Însă am spus-o și mai devreme: dați-mi o misiune și o voi îndeplini cu iubire și dedicare.

— V-aș putea da o funcție de capelan aici, în Trier. Pe de altă parte, am prevăzut o nouă misiune pentru secretarul meu. Ceea ce înseamnă că postul său rămâne liber. Nu vă pot spune prea bine de ce, însă ceva îmi spune că ați fi persoana ideală pentru această misiune. Vă puteți vedea pe post de secretar al meu, asistându-mă la munca de zi cu zi?

Secretarul episcopului imediat după hirotonisire? Era momentul potrivit pentru o doză completă de „te admir".

— M-ar umple de bucurie prilejul de a vă putea fi de folos în efortul de a vă achita de responsabilitățile înaltei dumneavoastră funcții.

Benning dădu din cap satisfăcut.

— Mă bucură decizia dumitale, Dengelmann. Veți intra în funcție de azi într-o săptămână.

Episcopul îi indică ușa. Discuţia se încheiase.

19 SEPTEMBRIE 1961, MAINZ

Vinul roşu italienesc era delicios, iar Christian Gamper îşi umplu paharul a patra oară.

Seara aceea era una din multele întâlniri spontane cu foştii săi colegi Hans şi Joachim. Ca şi pe vremuri, în Africa de Sud, Christian era şi de data aceasta cel mai tânăr dintre ei.

Îşi gătiseră paste şi deschiseseră o sticlă de vin roşu. După masă, se aşezaseră cu toţii în jurul măsuţei din lemn de pin. Cele trei lumânări de pe masă, singura sursă de lumină din încăperea mică, năşteau monştri ciudaţi din umbre pe pereţii cufundaţi în semiîntuneric, pe care pâlpâirea flăcărilor îi trezea pentru câteva secunde la viaţă iar şi iar.

Ca de atâtea ori în trecut, se angajaseră într-o discuţie de data aceasta aprinsă despre Biblie, impulsionaţi fiind şi de consumul alcoolului. Hans nu dădea doi bani pe interpretările Bibliei. Era de părere că scripturile se cereau înţelese *sensus literalis.* Cu această părere iscase mereu discuţii zgomotoase în aulă, însă nimic nu îl putea face să renunţe la ea.

Christian luă o înghiţitură zdravănă din paharul de vin. Nu-i păsa că simţurile i se înceţoşau tot mai mult.

Nu obişnuia să bea alcool decât foarte rar, iar efectul se vedea imediat.

Privi umbra ca de gnom care se legăna aiurea peste canapea.

Avea să fie hirotonisit în câteva zile, ceea ce reprezenta un nou pas important şi ireversibil în viaţa lui, pe care nici măcar nu îl va fi făcut el însuşi. De două ori voise să renunţe la tot în perioada studiilor. Alfred, persoana de contact destinată lui din cadrul frăţiei, îl convinsese să se răzgândească, arătându-i urmările pe care le-ar fi avut un asemenea pas în viaţa sa.

Acestea l-ar fi lăsat însă indiferent la urma urmei. Poate că a nu fi în viaţă era de preferat unei vieţi reduse la un teatru ieftin.

Se gândea tot mai des la visele copilăriei sale, în centrul cărora se aflau mereu clădiri fastuoase. Încă de la vârsta de opt ani, când Köln părea să fie un oraş exclusiv al ruinelor, se manifestase în el dorinţa de deveni, cândva, un mare arhitect. Un artist care să construiască clădiri nemaivăzute, monumente destinate eternităţii. Voia să ridice case şi poduri cum nu se mai văzuseră nicăieri în Germania. Visase la o libertate nemărginită a creativităţii unde tabuurile să nu-şi aibă locul. Şi ce ajunsese să facă acum? Modelat de regulile şi de prescripţiile frăţiei, încătuşat de legile Bisericii, ducea viaţa unei marionete dirijate în acelaşi timp de doi păpuşari.

Avea senzaţia că toate firele acestea încălecate se încurcau tot mai mult. La un moment dat, marioneta avea să rămână blocată în îmbârligătura asta.

Cei care îl determinaseră să urmeze această cale fuseseră părinţii.

Catolici severi, ei erau teribil de mândri că din băiatul acela timid şi închistat care nu avusese nicio treabă cu Biserica pe tot parcursul copilăriei, în afară de interesul pentru arhitectura caselor Domnului, devenea acum un preot. Ştiau de existenţa frăţiei fără să ştie dedesubturile. Din ce ştiau ei, băiatul lor fusese pregătit într-un internat german de elită pentru misiunea de a mări importanţa şi, prin aceasta, influenţa prelaţilor germani în cadrul Bisericii Catolice.

Chiar nu ştiau prea multe, însă Frăţia putea să decidă în orice moment că ştiau prea multe dacă s-ar fi întâmplat ca fiul lor să moară din senin. Gândul că părinţii săi ar fi putut avea probleme din cauza lui îl îngrozea.

Cu limba mai grea la fiecare înghiţitură de vin şi ca de atâtea alte ori în acest stadiu al discuţiei, Christian îşi puse la bătaie argumentele cele mai puternice.

— Dar Adam şi Eva, dragă Hans, cum e cu ei? Tu crezi la modul cel mai serios că Dumnezeu l-a făcut pe Adam dintr-un boţ de lut şi că, după un timp, i-a scos o coastă care s-a transformat aşa, ca prin minune, în mama noastră, a tuturor, Eva, cea predispusă ispitelor de tot felul? Crezi tu asta, sincer?

— Da, asta cred, sincer.

Christian clatină din cap râzând; ştia prea bine că Hans se înfuria când îl vedea râzând de el.

— Probabil că tu crezi că membrii Curiei sunt nişte domni în vârstă buni la suflet, inimoşi, cărora le pasă în primul rând de binele omenirii? Popii ăştia elitişti se gândesc doar la interesele lor.

— Christian!

Tonul lui Joachim era mustrător.

— Termină. Asta aduce deja a blasfemie. Eşti beat, ar trebui să fii mai rezervat. Comportamentul tău este nepotrivit pentru un om al Bisericii!

Parcă pentru a-i face în ciudă, acesta îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl aşeză pe masă.

— Aiurea, auzi, blasfemie! Acesta este adevărul, dragii mei viitori domni preoţi. N-aveţi idee ce se petrece în Roma. V-aş putea spune nişte lucruri care să vă deschidă ochii. Însă voi vreţi să credeţi în zâna bună, ca nişte copii. Voi închideţi ochii cu bună ştiinţă în faţa realităţii.

Hans îşi împinse scaunul îndărăt şi se ridică iute în picioare.

— Ajunge. Nu mai stau să ascult din astea, Christian. Dacă lucrurile-s atât de rele, de ce te-ai mai decis să devii preot? Dacă astea îţi sunt convingerile, ar trebui să renunţi încă înainte de hirotonisire la calea asta care pare că-ţi repugna de-a dreptul. Ţi-ar fi mai bine şi ţie şi probabil ar fi mai bine pentru Biserică dacă nu ai deveni preot.

Chipul lui Christian deveni brusc serios. Rămase pe gânduri o clipă, privind la umbra de gnom de pe perete, ce părea sa stea în expectativă. Arătă apoi spre scaunul care se eliberase.

— Așază-te un pic, Hans, și-am să-ți povestesc câte ceva despre Curia Romană și despre ce va deveni ea prin oameni ca mine. Care aparţin unei frăţii! Frăţia aceasta va conduce Biserica Catolică spre adevărata ei menire! Vom trece cu sabia de foc prin rândurile moşnegilor netoți din Roma și-i vom înlocui cu de-ai noştri. Vom…

— Nu mai vreau să aud din astea, Christian! Joachim se ridicase și el atât de brusc încât răsturnase scaunul pe spate. Hai, bagă-te-n pat și dormi, să-ți treacă beția! Și uită de teoriile astea ale conspirației! Hans și cu mine vom pleca acum.

Cu acestea, cei doi făcură stânga-mprejur și ieșiră. Când se închise uşa în urma lor, Christian îşi ridică din nou privirea spre gnomul de umbră și, cu o mișcare a mâinii în dreptul lumânărilor, făcu umbra să se cutremure.

— Noi doi semănăm foarte bine, mormăi el.

Îşi culcă apoi capul pe tăblia mesei și izbucni într-un hohot de plâns nestăvilit.

Hans și Joachim nu uitară ce le povestise Christian. A doua zi de dimineață, cei doi stăteau față-n fața cu episcopul din Mainz, Erhard Dittler. Li se spusese la început că Excelența Sa nu avea timp de întrevederi, însă brusc după ce Hans îi explicase secretarului că unul dintre cei care aveau să devină preoți în câteva zile era un posibil membru al unei loji francmasone, episcopul îi chemase în audiența.

Jumătate de oră mai târziu, Christian fu trezit din somnul de om mahmur printr-un telefon primit de la episcopul din Mainz.

22 SEPTEMBRIE 1961, KIMBERLEY

Cu chipul împietrit, Friedrich citi încă o dată telegrama din Mainz.

Probleme cu Christian G. + a vorbit + episcopul ştie de S. + ce-i de făcut? + Alfred

Cu mişcări lente, puse hârtia pe birou şi, câteva clipe, privi în gol. Strânse apoi pumnul şi izbi telegrama ca şi cum astfel ar fi putut distruge ştirile pe care i le aducea. Se ridică.

— Am bănuit de la început că acest Christian Gamper e prea moale pentru treaba asta. Din prima zi, când l-am văzut bocind în faţa pozei cu familia, am fost sigur ca, într-o bună zi, are să ne facă probleme. Totuşi, nu m-aş fi aşteptat niciodată că va pune în pericol toată frăţia, iar asta dintr-o singură lovitură.

O cută dreaptă se formase între sprâncenele lui Friedrich, semn clar că îşi ieşise din fire. Fostul său „însoţitor", Hans, se dădu fără să vrea un pas înapoi când îl văzu pe Friedrich apropiindu-se de el.

— Ia chiar acum legătura cu Alfred. Ordon să fie înlăturată de îndată această problemă. Orice urmă de ezitare poate periclita la modul cel mai serios frăţia. Să fie precaut. Mă bazez pe el şi aştept să înlăture problema imediat.

Spuse acestea şi făcu stânga-mprejur.

Deschizând uşa biroului, se trezi faţă-n faţa cu Evelyn.

Burta i se vedea clar prin rochia albastră. Pentru o clipă, văzu cu ochii minţii conturul vag al chipului lui Hermann von Settler.

„Ai grijă să ai un al doilea fiu!"

— Ce cauţi aici, Evelyn? Ar trebui să te odihneşti.

— Am auzit discuţia ta cu Hans, Friedrich. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu Christian Gamper? Şi ce vrea să-nsemne înlăturarea imediată a problemei?

O privi lung preţ de câteva clipe, apoi o împinse uşor într-o parte şi încercă să treacă pe lângă ea, însă ea îl prinse de braţ.

— Friedrich, răspunde-mi, te rog. Ce se întâmplă?

Se întoarse dintr-o mişcare şi o apucă de umeri. Era ceva sălbatic în privirea lui, iar Evelyn simţi o teamă ascunsă faţă de soţul ei.

— Evelyn, ai grijă să te odihneşti şi nu te gândi la treburi din care nu înţelegi nimic. N-am să mă justific faţă de tine în chestiuni care privesc frăţia şi nici n-am să discut cu tine deciziile pe care le-am luat. Întinde-te şi ai grijă ca al doilea copil să ni se nască sănătos. Aceasta este misiunea ta şi, dacă o îndeplineşti cum trebuie, e destul. Restul nu te priveşte. Sper că am fost destul de clar, o dată pentru totdeauna.

Îi dădu drumul, rămase însă drept în faţa ei, fixând-o cu privirea.

Evelyn avu impulsul să-i spună că nu accepta să fie tratată ca un mesager. Că avea totuși dreptul să știe ce făcea bărbatul ei și că o privea în mod direct dacă acesta dădea ordin să fie ucis cineva. I-ar fi spus toate acestea și încă multe altele, bănuia însă că nu ar câștiga nimic pe această cale. El s-ar fi mâniat și mai tare și Dumnezeu știe de ce-ar mai fi fost în stare. Nu, nu avea de gând să stea la discuții cu el. Avea să îi accepte comportamentul fără să comenteze, cum făcuse până atunci, iar aceasta nouă experiență avea s-o păstreze adânc în sine, ca într-un cufăraș impenetrabil.

Doar mai târziu, când va rămâne singură, avea să deschidă cu grijă ușa cufărașului, eliberând sentimentul umilinței. Avea să le permită tuturor acelor senzații să se desfășoare libere, să-și confrunte sufletul cu ele. Și, așa cum unui fierar i se îngroașă pielea de pe mâini de la munca neîntreruptă cu ciocanul, avea să se înfășoare și sufletul ei într-o piele groasă, protectoare. Cu cât se îngroșa această piele, cu atât mai puțin ar fi durut o nouă umilință. Odată și-odată, acest scut avea să fie atât de gros încât Friedrich n-o va mai putea răni. Așa spera ea.

Îl lăsă singur și, fără să spună o vorbă, merse în camera ei.

25 SEPTEMBRIE 1961, VATICAN

În biroul său de la etajul al doilea, din clădirea cea mare de lângă domul San Pietro, Eminența Sa cardinalul Benino Campisi răsuflă înfuriat și puse deoparte documentul peste care tocmai se uitase.

Erau câțiva episcopi care păreau să îl considere, în funcţia sa de prefect al Sfântului Oficiu, drept urna tuturor problemelor lor meschine. Privi fără chef peste rama ochelarilor de citit la silueta înaltă și suplă a tânărului său subsecretar pater Leonardo Corsetti.

— Este datoria Sfântului Oficiu de a proteja adevărata învățătură și bunele moravuri, ca și de a apăra lumea de boala comunismului, și nu de a aduce în fața inchiziției un mic preot în devenire care spune vrute și nevrute sub influența vinului, lucruri de care a doua zi nici nu-și mai amintește. Este acest tânăr comunist? Nu! A rostit devize comuniste? Nu! Spuneți-i deci acestui episcop Dittler să fie în continuare precaut, dar să nu mă mai țină la curent cu trivialități de genul ăsta. Biserica are probleme mai grave decât un preot care vrea să facă un pic pe grozavul în fața prietenilor. Bun. Următoarea chestiune.

La scurt timp după aceasta, pater Corsetti se afla din nou la biroul său, cu privirea goală întoarsă-ntr-o parte, spre fereastra mare, cu două cercevele.

Se simțea cuprins de un sentiment straniu. Presimțea într-un mod vag, nejustificat, apropierea unor nenorociri. Nu încăpea îndoială: Biserica Catolică își găsise în comunism un rival de temut. Începând cu Uniunea Sovietică, o superputere formată în urma celui de-al Doilea Război Mondial, marxismul și, mergând mână în mâna cu el, ateismul câștigaseră teritoriu într-un ritm accelerat.

Cardinalul Campisi făcuse din Sfântul Oficiu un fel de poliție anticomunistă. Prefectul, căruia până nu demult i se spusese „Inchizitorul”, se privea pe sine ca pe șeful poliției în slujba lui Dumnezeu și era obsedat de gândul eradicării comunismului.

Îi scăpau oare în felul acesta alte primejdii, poate chiar mai mari? Corsetti își propuse să aibă o discuție mai lungă pe tema aceasta cu episcopul Dittler și se întoarse apoi la treburile sale zilnice.

25 SEPTEMBRIE 1961, MAINZ

Christian fu nevoit să escaladeze munți de pietre și stinghii rupte prin încăperile pe jumătate dărâmate, în depozitul cel vechi, până reuși să ajungă în camera unde, pe o ladă din lemn, Alfred își fuma țigara.

Persoana lui de contact păruse destul de calmă și la obiect în convorbirea de la telefon când Christian îi povestise despre seara aceea cu Hans și Joachim și despre discuția avută cu episcopul Dittler, în dimineața următoare. Spusese că, deocamdată, Christian trebuia să stea calm și să nu facă nimic. Frăția avea să se ocupe de tot.

Christian se scuzase plin de umilință în fața episcopului Dittler pentru ceea ce spusese, îi explicase că nu fusese stăpân pe propriile simțuri și că așa ceva nu avea să se mai repete niciodată. Nu, ceea ce spusese atunci nu erau adevăratele sale convingeri și, da, era perfect conștient de faptul că păcătuise împotriva Bisericii, și încă în postura de viitor preot…

„Frăția avea să se ocupe de tot!"

Aceasta putea însemna orice. Putea, de pildă, să însemne: frăția îți va astupa gura aia spartă și va avea grija ca pe viitor să nu mai ai ocazia de a pălăvrăgi ca prostul despre scopurile simoniștilor.

Sentimente de vină și mai ales de teamă puseseră stăpânire pe el de la discuția din ziua precedentă. Acum, că îl ascultase pe Alfred, părăsindu-și mica locuință pentru a veni la întâlnirea stabilită în depozitul cel vechi, îl copleșise sentimentul unei finalități. I se părea că încuiase ușa de la locuința pentru ultima oară în viață.

Se așeză lângă Alfred, pe ladă, și îi cercetă acestuia chipul, căutând vreun semn după care ar fi putut recunoaște ce îl aștepta; nu putu desluși însă nimic. Omul lui de contact se arătă pragmatic ca întotdeauna când îi spuse:

— Am o instrucțiune pentru tine din partea magului.

Christian tresări. Dacă intervenise însuși magul, însemna că frăția găsea chestiunea foarte gravă. Iar faptul că dormise în aceeași cameră cu Friedrich în Africa de Sud nu reprezenta neapărat un avantaj pentru Christian. Își amintea foarte bine disprețul cu care fusese tratat de către acesta. Într-o seară – ca de atâtea alte dați, Christian avea în pat, alături de el, poza cu părinții săi și cu sora lui mai mică, Christine –, Friedrich îi spusese că, dacă n-avea de gând să termine odată cu sentimentalismele de familie, nu avea să atingă vreodată marele țel. Pe atunci, nu înțelesese ce i se spusese și nici nu se mai gândise la acest lucru. Acum însă întreaga situație i se arată cu totul altfel; putea vedea amenințarea direct în față, ca pe un afiș pe care scria: „Afară cu tine!"

— Consideră că problema nu a atins un nivel critic. Veți continua ca și până acum. Dacă vi se mai pun întrebări în legătură cu seara aceea, din

partea episcopului sau a oricui altcuiva, veţi susţine că aţi fost victima alcoolului, iar ceea ce aţi spus atunci nu corespunde nici pe departe convingerilor dumneavoastră. Îi veţi convinge pe toţi că nu există nicio frăţie şi că tot ce aţi vrut a fost să vă şocaţi colegii, ceea ce, fără îndoială, aţi şi făcut.

Un val de uşurare străbătu trupul lui Christian.

Se uită, năuc, la Alfred. Friedrich von Keipen considera că problema nu a atins un nivel critic? Dar asta însemna că nu avea să fie pedepsit! Tot ce trebuia să facă era să-i convingă pe ceilalţi că fusese beat şi-şi pierduse controlul de sine. Nu era o recomandare prea bună pentru un viitor preot, însă avea să-şi facă singur procese de conştiinţă. Comparat cu ceea ce se aşteptase din parte frăţiei, asta era o nimica toată.

Cuprins de un acces de euforie, îşi puse mâna pe braţul lui Alfred şi vorbi:

— Vă rog să îi transmiteţi domnului von Keipen multe mulţumiri pentru ajutorul şi înţelegerea sa. Şi spuneţi-i, vă rog, că ceea ce a fost nu se va mai repeta niciodată. Să aibă încredere în mine.

Alfred îşi trase braţul de sub mâna lui Christian şi îl cuprinse prietenos de după umăr. Un gest neobişnuit pentru un bărbat pentru care răceala şi distanţa însemnau atât de mult. Zâmbi chiar.

— Îi voi transmite.

Trupul lui Alfred se cutremură dintr-odată, iar Christian, cu zâmbetul încă pe chip, văzu cu colţul ochiului că acesta ţinea ceva în mână. Ceva cu reflexe metalice.

Ultimul lucru pe care îl simţi Christian pe lume fu o apăsare rece pe frunte. Când răsună pocnetul, murise deja.

Încet, Alfred dădu drumul trupului fără viaţă lăsându-l să alunece la pământ. Cu mişcări relaxate, curăţă mânerul pistolului cu batista lui curată şi puse arma în mâna mortului.

Câteva minute mai târziu, părăsi depozitul cel vechi şi porni pe drum, înapoi. Un trecător inofensiv, ce purta cu sine o plasă în care se afla un pulover muiat în substanţă roşie.

Alfred savură soarele călduţ de septembrie.

•

Clătinând din cap, episcopul Dittler citea pentru a nu ştiu câta oară rândurile scrise de mână pe care – după cum avea să reiasă mai târziu din analiza unui specialist – le scrisese, fără îndoială, Christian Gamper.

Excelenţă,

Când veţi citi această scrisoare, eu voi fi cu Domnul, rugându-l pentru iertarea păcatului meu de moarte.

Nu sunt demn de sfânta hirotonisire și vă voi scuti pe dumneavoastră, Excelență, de a ridica un netrebnic în funcția de preot.

Mi-am dat seama că am pornit pe o cale greșită în viață. Credința mi-e prea slabă, îndoiala prea puternică.

Împins de beție, m-am dedat celui mai josnic păcat al omului – minciuna. Am vorbit despre o frăție care ar avea ca scop reforma Bisericii, aceasta nefiind altceva decât o dorință a sufletului meu slab, care știe că nu poate îndeplini cerințele severe ale Bisericii Catolice, acelea ale unei vieți pline de dedicație, renunțări și jertfire de sine.

Iertați-mă! Îmi veți găsi învelișul trecător în clădirea vechii tăbăcării.

Și, vă rog, îndepliniți, întru amintirea mea, această ultimă dorință a părinților mei, de a fi înmormântat ca un creștin.

Christian Gamper

29 OCTOMBRIE 1961, KIMBERLEY

Franz von Keipen se născu la ora trei şi şaisprezece minute.

Cântărea două mii patru sute de grame şi măsura patruzeci şi şase de centimetri.

Doctorul Fissler fu nevoit să îl asigure pe Friedrich în repetate rânduri că băiatul era cât se poate de sănătos. Totuşi, acesta nu îl ţinu în braţe pe al doilea său copil, ca pe un bebeluş obişnuit. Îl purta mai degrabă ca pe o păpuşă din porţelan.

— E fragil ca o fetiţă, îl apostrofă el pe medic şi îi întinse omuleţul înfăşat.

Se apropie tăcut de patul lui Evelyn şi o mângâie pe cap, fără un cuvânt. Ea nu îl privi, iar el nu simţi nici cea mai vagă nevoie să îi vorbească. Cuvintele ei de la naşterea lui Hermann îi răsunau încă prea proaspăt în amintire.

Părăsi, în sfârşit, încăperea.

Aruncă o privire grăbită în camera lui Hermann, unde o văzu pe Ruby pe podea, lângă băiat, răsfoind cărţi cu poze. Se convinse că totul era în regulă şi merse în biroul său.

Chiar dacă era atât de firav, naşterea lui Franz trebuia sărbătorită cu un coniac bun.

Câteva minute mai târziu, cineva bătu la uşă; prin crăpătura uşii apăru capul doctorului Fissler.

— Ah, Werner, intra, te rog.

Doctorul închise uşa după el, iar Friedrich îl pofti într-unul din fotoliile mari din piele.

— Aşază-te, te rog. Să ciocnim în cinstea celui de-al doilea fiu al meu, chiar dacă e mai pricăjit.

Lăsându-se încet în fotoliul adânc, doctorul Fissler spuse:

— Ai observat cât de bine seamănă micuţul cu soţia ta? E incredibil.

Friedrich îi întinse paharul de coniac şi dădu din cap.

— Da, e la fel de frumos ca şi mama lui.

Se aşeză oftând lângă doctorul încărunţit şi se uită cu resemnare la lichidul auriu-închis din pahar.

— Prea frumos, parcă, pentru un băiat.

Sorbi lung.

Doctorul Fissler îl privi atent şi aşteptă până ce acesta îşi aşeză paharul pe birou.

— Friedrich, e un lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Îmi vei spune să nu mă amestec în treburile tale, te cunosc însă de prea multă vreme şi îmi voi lua libertatea de a vorbi deschis cu tine.

Friedrich își ridică capul și cercetă chipul brăzdat de riduri din fața sa. Apoi zâmbi.

— Poți vorbi liniștit deschis cu mine, însă, tocmai pentru că mă cunoști de atâta vreme, știi că nu mă las influențat când e vorba de treburile mele. Nici chiar de către tine! Dar, te rog, vorbește.

Bătrânul luă întâi o înghițitură din pahar și își arătă stima pentru nobila băutură printr-un oftat de plăcere. Apoi, chipul îi deveni serios.

— Urmăresc de la o vreme încoace felul în care te porți cu Evelyn și trebuie să-ți spun că nu-ți înțeleg atitudinea. Este o femeie bună, te respectă și are grijă de tine. Este deosebit de frumoasă și are un suflet bun. Ți-a dăruit deja doi fii, dar un al treilea nu va mai exista.

Friedrich își ridică iute, capul.

— Ce înseamnă asta, „un al treilea nu va mai exista”? întrebă el tăios.

Doctorul reflectă câteva secunde, apoi răspunse:

— După nașterea plină de greutăți a lui Hermann, a doua sarcină a reprezentat un risc. I-am spus aceasta lui Evelyn, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. Ba, mai mult, a trebuit să-i promit că nu-ți voi spune nimic în legătură cu asta.

Friedrich dădu să sară în sus, însă doctorul îl opri printr-un gest al mâinii și vorbi mai departe.

— A avut mare noroc, Friedrich, însă trebuie să afli că, la o a treia naștere, ea ar putea muri din cauza unei hemoragii.

Friedrich sări în picioare.

— Și îmi spui asta așa pur și simplu? Ești…

— Un om care își ține promisiunea față de o femeie sau cu atât mai mult cu cât este vorba de o femeie, îl întrerupse doctorul.

Friedrich se lăsă din nou în fotoliu și își privi, tăcut, paharul.

— Să ne întoarcem însă la atitudinea ta, continua doctorul. Te porți cu Evelyn ca și conducător al simoniștilor și nu ca un soț. Ea nu merită așa ceva. De ce faci asta?

Friedrich răsuflă zgomotos și îl privi pe doctor cu chipul deschis, sincer.

— Aceasta nu te privește și totuși îți voi răspunde. Ar fi putut avea totul, Werner. Iubirea și tandrețea mea, chiar și respectul meu. I le-am oferit. Dar ea nu a vrut nimic. Nu *m-a* vrut. M-a respins! Doar după câteva „vorbe bune” din partea dragului de Hermann von Settler și-a călcat pe suflet și a acceptat să se mărite cu mine. La ce ar putea să se aștepte din partea mea?

Bătrânul îl privea mirat.

— Hermann a obligat-o să se mărite cu tine? Și tu ai consimțit? Clătină din cap a neînțelegere. De ce? Cum te-ai putut căsători cu ea știind că nu o face de bunăvoie?

— Pentru că o voiam! Eu primesc ceea ce vreau, Werner, și numai datorită acestui lucru mă aflu azi aici, lângă tine, în camera asta.

— Pentru că o voiai? Asta e… asta e…

— Gândește-te bine la ce-ai să spui și nu uita pe cine ai în față, Werner. Amenințarea din tonul lui Friedrich era cât se poate de clară.

Doctorul tăcu și îl privi pe Friedrich nedumerit înainte să sară de pe scaun cu o iuțeală neobișnuită pentru vârsta lui. Avea chipul roșu de furie. Începu să gesticuleze necontrolat în fața lui Friedrich, mai-mai să răstoarne paharul cu coniac de pe masă.

— Iar tu nu uita pe cine ai *tu* în față. Nu sunt unul dintre lacheii tăi și mi-e absolut indiferent cât de tare tremură ceilalți când ridici tu glasul. Nu mi-e teamă de tine, așa să știi, băiete! Știu prea bine că un cuvânt de-al tău e de-ajuns ca să mor, dar nu-mi pasă, căci mi-am trăit viața cum se cuvine. Și am cunoscut oameni buni. Unul dintre ei a fost Hermann von Settler, profesorul și susținătorul tău. Era încăpățânat și orgolios. Dar a fost un om de caracter!

Apoi se întoarse și părăsi încăperea.

Friedrich rămase cu privirea fixată pe ușă. Era furios. Ce știa bătrânul acesta despre căsnicie? Nu fusese niciodată căsătorit. Cum își permitea să stabilească reguli pentru un joc pe care îl cunoștea doar ca spectator?

Iar aceasta față de magul frăției!

Friedrich avu impulsul de a zvârli paharul de coniac de perete pentru a se elibera de tensiunea pe care o simțea.

Așeză însă paharul pe măsuță și ieși din biroul de lucru. Avea nevoie de aer curat.

Ieșind pe veranda din lemn, văzu o geană de lumină la orizont, anunțând prima zi din viața fiului său, Franz.

Trase adânc în piept aerul răcoros de noapte și, închizând ochii, își ținu respirația pentru câteva clipe. Deschise ochii; o parte din furie i se mai potolise. Cu mâinile adânc în buzunarele pantalonilor, coborî leneș cele trei trepte. Cele două clădiri la stânga și la dreapta se ridicau asemenea unor imense umbre spre cerul de noapte. Ziduri negre pe fundal întunecat. Păreau că veghează liniștea terenului cu nisip.

Observa, cu coada ochiului, o mișcare. Se opri și își fixă atenția asupra zonei din fața aulei. Era încă prea întuneric ca să poată distinge detaliile, era însă acolo o pată mai întunecată decât toată partea din fața zidului din afară al clădirii.

Friedrich păși înainte, precaut. Când ajunse la vreo doi metri distanță, umbra se desprinse de perete, luând forma unui corp acoperit de blană care se târî, scâncind, până la picioarele lui Friedrich, unde se rostogoli pe spate.

Era un ciobănesc german. Părea destul de tânăr după statura încă mică.

— Şi tu cine eşti?

Friedrich se lăsă încet în genunchi, pentru a nu speria animalul, şi îl mângâie blând pe burtă. Blana îi era încâlcită.

„Un câine vagabond", gândi Friedrich şi îşi trecu mâna, cu gesturi lente, peste burta animalului. Câinele îşi arătă recunoştinţa ridicându-şi capul şi lingându-i braţul. Scotea tot timpul sunete scâncite.

— De unde ai apărut? Ai stăpân?

Câinele îi răspunse cu un lătrat scurt, vesel.

Friedrich se ridică iar câinele se rostogoli înapoi şi stătu în faţa lui, cu capul plecat şi cu coada între picioare. Friedrich îl mai privi câteva secunde, apoi spuse:

— Ei, acum dispari.

Îşi sublinie cuvintele cu un gest al mâinii, însă câinele nu reacţionă. Stătea pur şi simplu acolo, privindu-l pe omul care tocmai îl mângâiase.

— Hai, pleacă! Văzându-l că tot nu se mişca, Friedrich făcu un pas repezit spre el, bătu din palme şi striga: Cară-te!

De data asta, funcţionă! Animalul o lua la goană urlând şi, în câteva secunde, dispăruse în spatele aulei. Friedrich făcu stânga-mprejur, clătinând din cap, şi se îndreptă cu paşi leneşi înapoi spre veranda. Se aşeză într-unul dintre fotoliile împletite şi trebui să-şi adune gândurile pentru a-şi aminti ce anume îl purtase afară, când, în sfârşit, îşi aminti de discuţia avută cu doctorul.

Acesta era un fapt ieşit din comun.

El nu pierdea niciodată firul când era vorba de ceva important. Şi când atenţia îi era distrasă, o parte a gândurilor rămâneau preocupate de chestiunea respectivă. Era ca un pachet pe care îl purta mereu cu sine şi a cărui greutate o resimţea chiar când existau alte lucruri ce îi reţineau atenţia. Şi totuşi, în ultimele minute se preocupase exclusiv de acel câine şi uitase complet de supărarea cu Werner Fissler.

Ca şi cum ar fi lansat o parolă prin telepatie, micul vagabond îşi făcu din nou apariţia.

Stătea în faţa verandei şi, lătrând, îi atrăgea atenţia lui Friedrich. Coada-i zdrenţăroasă se mişca iute dintr-o parte într-alta.

— Iată-te din nou. Îţi cam place aici. Friedrich îşi lovi scurt fluierul piciorului. Hai, vino-aici!

Şi iată că animalul depăşi dintr-un salt treptele şi se opri la picioarele lui Friedrich. Nu purta zgardă şi nici nu arăta ca şi cum ar fi fost al cuiva. Privirea îi era umilă.

Dintr-odată, Friedrich simți o senzație surdă de deșertăciune răspândindu-i-se prin trup și, deși nu-și mai amintea să fi simțit așa ceva și cu asemenea intensitate, sentimentul îi părea totuși foarte cunoscut.

Se întrebă de ce anume se simțea astfel. Era bogat și căsătorit cu o femeie frumoasă, care tocmai îi dăruise al doilea fiu, sănătos. La cei douăzeci și șase de ani ai săi, se afla în vârful unei organizații titanice, care reprezenta totuși doar o primă treaptă din scara care ducea la cer. Și totuși, aici, pe terasă, în compania acestui câine vagabond, Friedrich își dădu seama că se simțea singur. Ca și cum ar fi trăit pe o altă planetă.

Puse mâna pe capul câinelui și îl scarpină după ureche.

— Ce-ai zice tu să rămâi aici? Ți-ar plăcea? Cred că noi doi am putea deveni prieteni buni.

Câinele își trase capul îndărăt și-i linse mâna lui Friedrich. Părea să fie de acord.

Friedrich se ridică și spuse:

— Vino!

Deschise ușa și intră în casă, urmat îndeaproape de un prieten.

Crăciun 1961, Kimberley

Mâncarea fusese absolut delicioasă.

Bernhard Weirich îl întrebase pe Friedrich în glumă cât ar trebui să plătească pentru a o lua pe bucătăreasă acasă cu el. La care acesta, cu ochii pe burta uriaşă a lui Weirich, remarcase că nici bucătăreasa lui nu putea fi prea nepricepută.

Weirich se numără printre cei cinci nemţi care, împreună cu soţiile lor, sărbătoreau Crăciunul la familia von Keipen. Făceau parte din cercul celor care finanţau frăţia cu sume imense. Friedrich îi invitase la sfatul profesorului Glassmanns. Şef al unei mari clinici private din Aachen şi fost medic nazist, acesta îl chemase pe Friedrich şi îi împărtăşise ideea sa. Era un lucru înţelept să menţină contactul personal şi intim cu sponsorii financiari. Aceasta îi făcea să se simtă importanţi şi să-şi păstreze dispoziţia generoasă. Friedrich nu îl simpatiza pe bătrânul medic, ba, mai mult, îl dispreţuia. Profesorul îl cunoscuse însă pe Hermann von Settler şi fusese încă din prima zi membru al frăţiei. Glassmanns avea rădăcini olandeze, dar se purta ca un neamţ cu cele mai puternice convingeri patriotice şi naţionale.

Probabil că şi el se juca acasă, în pivniţa sa, cu soldaţi de plumb, înscenând bătălii în amintirea unei armate date uitării.

Totuşi, Friedrich îi ascultase sfatul de a face cunoştinţă cu câţiva dintre cei mai influenţi finanţatori ai frăţiei şi cu scopurile acestora.

Friedrich încerca să îl hrănească cu resturi de mâncare pe Joss, care se afla, ca întotdeauna, lângă el. Ciobănescul german primea orice cu mare plăcere. Din când în când, Friedrich îi arunca câte o privire punitiva lui Hermann. Băiatul şedea în capul opus al mesei, alături de mama sa, şi amesteca cu o lingură în resturile din farfurie. Căruciorul în care se afla Franz era în partea cealaltă, lângă Evelyn. Aceasta purta o rochie de culoare roşu-închis, cu decolteu adânc şi se prezenta întru totul ca o gazdă perfectă. În momentul acela, tocmai purta o discuţie pe ton scăzut cu una dintre femeile care se aflau în apropierea ei şi zâmbea amabil.

Purta această rochie numai la ocazii speciale, iar Friedrich se gândi, cu mintea clară, că nu ar fi purtat-o niciodată pentru el. Şi, la urma urmei, de ce-ar face-o?

Alunga gândul prostesc şi izbi cu palma deschisă tăblia mesei.

— Domnii mei, îmi permiteţi să vă invit la un coniac în biroul meu?

Fără să mai aştepte un răspuns, se ridică şi o luă înainte. Joss aşteptă până când stăpânul îşi lovi uşor coapsa. Recunoscând semnalul, sări ascultător în picioare şi fugi după el.

•

Stăteau cu toţii în cerc, în mijlocul încăperii, cu paharele de coniac în mână, privindu-l pe Friedrich cu interes. Hanno Behrend, proprietarul celei mai mari întreprinderi de transport din Germania, îşi aprinsese un trabuc.

Un fir subţire şi alb de fum se înălţa şerpuit din capătul aprins, ca la cântecul din flaut al unui fachir, şi, ajungând la tavan, se împrăştia de acolo, topindu-se în aerul din încăpere. Friedrich îşi înălţă paharul şi privi cu solemnitate la cei din jur.

— Domnii mei, să bem pentru succesul cauzei noastre măreţe. Mai mult de trei sute de elevi de-ai noştri au fost hirotonisiţi în tot acest timp. Ei se găsesc pe întreg teritoriul Europei şi dincolo de aceasta. La unii dintre ei se poate vedea deja conturându-se o carieră promiţătoare în cadrul Bisericii Catolice, Ce-i drept, am avut câteva excepţii, însă, per total, putem fi foarte mulţumiţi de realizările noastre de până acum. Iar acestea le datorăm nu în ultimul rând generozităţii dumneavoastră. Iată de ce închin de asemenea în cinstea domniilor voastre. Noroc!

Ridică paharul la gură, însă, înainte să apuce să soarbă o înghiţitură, profesorul Glassmanns rosti următoarele cuvinte:

— Domnule von Keipen, este un lucru pe care aş dori să-l discut cu dumneavoastră.

Friedrich îşi coborî mâna şi îl privi pe Glassmanns. Condus de tendinţa lui spre suspiciune, îşi lăsă rotiţele din cap să se pună pe treaba. Această invitaţie la sărbătoarea de Crăciun fusese ideea lui Glassmanns. Clic. Chiar el îi sugerase numele celor pe care avea să îi invite. Clic! Domnii aceştia se aflau acum în faţa lui şi voiau să discute ceva cu el. Clic, clic!

Mirosea a înscenare. Friedrich se alarma.

— Vă rog, vorbiţi, spuse el cât de lejer posibil.

Glassmanns îşi drese glasul.

— După cum aţi spus chiar dumneavoastră, sunt deja peste trei sute de simonişti care se afla în slujba Bisericii. Sună bine. Am vrea însă să aflăm mai multe despre activităţile din cadrul frăţiei. Care preot lucrează unde? Ce faceţi, concret, întru sprijinirea lor? Ce se întâmplă cu banii pe care noi şi alţii ca noi îi plătim în mod regulat frăţiei? Cine şi ce funcţie deţine în cadrul frăţiei? Ştim mult prea puţine.

Asta era deci problema lor! Friedrich îşi păstră calmul de suprafaţă.

— Ei bine, vă pot povesti cu cea mai mare plăcere unele treburi interne. Pe această cale veţi primi cele mai multe răspunsuri. Cel puţin în chestiunile care implică banii dumneavoastră. În ceea ce priveşte funcţiile deţinute de simonişti în cadrul frăţiei, veţi înţelege, desigur, că, din motive de securitate, va trebui să păstrez tăcerea. Nu consider că ar fi potrivit să rostesc nume şi

funcţii legate de acestea, deoarece astfel aş spori riscul ca ele să ajungă în mâinile greşite.

— Vreţi să spuneţi că nu aveţi încredere în noi?

Cel ce spusese aceasta, şi pe un ton care lui Friedrich îi displăcu, era Günther Krollmann, şeful unui imperiu gigantic în domeniul construcţiilor. Atmosfera degajată care se simţea cu câteva clipe înainte se schimbă complet. O tensiune ostilă plutea în aer, aproape palpabilă.

— Nu, domnule Krollmann, vreau să spun că sunt capul acestei frăţii şi că numai eu cunosc toate numele. Vreţi informaţii în ceea ce priveşte banii dumneavoastră? Este un drept ce vi se cuvine. Restul – şi să-mi scuzaţi francheţea – nu vă priveşte nici în cea mai mică măsură.

Bărbaţii se priviră în tăcere şi îi făcură apoi semn din cap lui Glassmanns. Acesta se întoarse din nou spre Friedrich, iar figura lui semăna acum cu cea a unui jucător de pocher pe cale să-şi scoată asul din mânecă.

— Să spunem lucrurilor pe nume, domnule von Keipen. Sunteţi încă foarte tânăr. Unii ar spune chiar prea tânăr pentru o asemenea misiune importantă. Vrem să avem şi noi un cuvânt de spus. La ce sume dăm în fiecare an, nu cerem prea mult. Vrem să se organizeze un consiliu, după modelul societăţilor pe acţiuni. Acest consiliu se va întruni periodic şi va lua toate deciziile importante. Vrem ca lucrurile să evolueze mai rapid şi vă cerem şansa de a avea putere de decizie asupra chestiunilor relevante.

Pe fruntea lui Friedrich se desenă o cută adâncă.

— Vreţi? Cereţi? Nu credeţi că vă supraestimaţi importanţa? Domnii mei, vă pot asigura de faptul că participarea dumneavoastră financiară în această cauză a noastră vă va fi de folos. Totuşi, dacă asociaţi această participare cu condiţii de nerealizat, ne vom atinge scopul şi fără domniile voastre. Amintiţi-vă, vă rog, că sunteţi doar cinci din cei aproape o sută de sponsori ai noştri.

Profesorul zâmbi ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unui copil care nu înţelege.

— Da, însă cinci care şi-au câştigat consimţământul majorităţii de a se prezenta în faţa dumneavoastră cu această cerinţă. Doar nu credeţi că nu ne cunoaştem noi între noi. Cei mai mulţi eram deja aici pe când Friedrich von Keipen era un băieţel în pantaloni scurţi, pe băncile şcolii.

Îl privi pe Friedrich în ochi, cu răceală.

— Nu este o rugăminte, Friedrich, este o cerere şi vrem să primim răspunsul chiar acum, pentru ca mâine, la întoarcere, să le putem împărtăşi şi celorlalţi veştile.

Friedrich se abţinu cu greu să nu îi cuprindă gâtul acela plin de riduri şi să îl strângă până când bătrânul i-ar fi implorat, gemând, iertare. În schimb,

se lăsă pe vine şi îşi vârî mâna în blana lui Joss. Contactul fizic cu acest câine îl calma, indiferent cât de agitat ar fi fost. Şi de data aceasta simţi cum privirea fidelă din ochii aceia căprui de câine îi alina furia. Raţiunea se făcu din nou simţită.

Nu credea că peste jumătate din sponsori conspiraseră împotriva lui, însă trebuia să ia în calcul şi această posibilitate. Blocarea acestor surse de venit nu ar fi însemnat neapărat sfârşitul frăţiei, dar reprezenta totuşi o tărăgănare a întregii situaţii.

Şi chiar acum, când, pentru susţinerea anumitor cariere preoţeşti, mai era nevoie de câte-un cadou în bani pentru unul şi altul, un astfel de curs al lucrurilor ar fi fost chiar supărător.

Se ridică având un aer hotărât.

Îşi plimbă calm privirea de la unul la altul, fixându-i pe rând până când îi făcu să-şi plece pleoapele. Doar Glassmanns îi rezistă privirii lui.

— Foarte bine, profesore Glassmanns, să organizăm un consiliu. Va fi format din zece persoane. Pe cinci dintre aceştia, printre care şi dumneavoastră, îi veţi alege chiar dumneavoastră, pe ceilalţi patru îi aleg eu. Altă ofertă nu mai am pentru dumneavoastră. Acceptaţi sau dispăreţi cu tot cu banii dumneavoastră. Totuşi, dacă refuzaţi, voi considera că reprezentaţi un pericol pentru frăţie.

Observa cu satisfacţie privirile nesigure pe care le schimbară ceilalţi între ei. Ştiau ce ar fi putut însemna un asemenea verdict pentru vieţile lor.

Friedrich îşi recâştigase întâietatea.

MAI 1962, AACHEN

Prima şedinţă a proaspăt alesului consiliu al simoniştilor avu loc pe data de 12 mai 1962, în casa profesorului Glassmanns. Proprietatea se afla în centrul unui teren asemănător unui parc, undeva la marginea oraşului Aachen, şi emana acea eleganţă exuberantă a unei moşii sud-americane din vremea războiului civil. Opt coloane înalte, albe sprijineau acoperişul drept al clădirii cu două etaje, care depăşea cu câţiva metri zidul din faţă, acoperind astfel veranda pe toată lăţimea.

În faţa intrării principale se afla o terasă spaţioasă de la care porneau alei înguste, pietruite, ce duceau spre straturile impresionante de flori din parc.

Cei zece bărbaţi se adunară la parter, într-o încăpere mare, cu un aspect sobru şi nobil impus de lambriurile întunecate.

Lângă Friedrich, care ocupase capul mesei lungi din lemn de mahon, se aşezaseră patru bărbaţi din Africa de Sud. Doctorul Fissler stătea în dreapta lui Friedrich. În urma discuţiei aprinse despre Evelyn, relaţia lor se mai răcise, însă Friedrich nu era dispus să renunţe la acest medic, ştiind că, în orice chestiune legată de frăţie, acesta ar fi rămas de partea lui. Vizavi şedea Hans, fostul „însoţitor" al lui Friedrich. Pe parcursul anilor, acesta îi devenise unul dintre cei mai intimi cunoscuţi.

Asemenea lui Hans, fostul sergent major Dietmar Krämer îl urmase, după război, pe Hermann von Settler în călătoria acestuia spre Africa de Sud şi de atunci răspundea de consilierea şi supravegherea viitorilor preoţi. Cea de-a patra persoana stătea lângă Krämer: era Kurt Scholler. Avocatul se dovedise a fi un loz câştigător pentru Friedrich. Se ocupa de toate chestiunile juridice ale frăţiei şi purta titlul de director al băncii private din Vaduz. Pe lângă cunoştinţele sale în tot ce însemna interpretarea literei legii, Scholler se arăta un adevărat geniu când venea vorba de spălarea unor sume mai mari de bani. Acesta se aflase prin cercurile potrivite, ceea ce atrăsese investiţii din întreaga Europă în banca privată a frăţiei.

Împreună cu aceşti patru bărbaţi, Friedrich avea să contrabalanseze restul consiliului, iar în situaţiile de criză avea să menţină controlul cu ajutorul votului său ce valora odată şi jumătate faţă de al celorlalţi, avantaj pe care reuşise să şi-l asigure din partea lor.

Friedrich luă o poziţie demnă.

— Domnii mei, în funcţia mea de preşedinte declar deschisă prima şedinţă a consiliului simonist. Observ că toţi membrii sunt prezenţi şi voi începe prin a da urmare cererii profesorului Glassmanns de a primi informaţii complete asupra situaţiei actuale. Veţi permite să mă ridic în picioare pentru aceasta. Nu aşteptă o confirmare, ci luă în mână vraful de hârtii din faţa sa, se ridică şi, păşind încet de-a lungul mesei, începu. La

momentul actual, avem exact trei sute şaptezeci şi şapte de preoţi simonişti. Urmează alţi cincizeci-şaizeci, care vor fi hirotonisiţi în următoarea perioada de un an şi jumătate. Am fost nevoiţi să închidem internatul din Kimberley acum doi ani, deoarece nu mai aveam candidaţi, ceea ce înseamnă că, pe viitor, vom avea doar puţini preoţi din rândurile noastre. Cu aceasta însă ne-am împlinit scopul. Patru sute treizeci de bărbaţi răspândiţi în întreaga Europa şi dincolo de graniţele ei vor fi de ajuns ca sămânţă în rândurile Bisericii pentru a răspândi ideologia noastră.

— Când vor începe aceştia să ne propage cauza în mod activ?

Întrebarea venise din partea profesorului Glassmanns.

Friedrich lăsă hârtiile din mâna, dădu ocol mesei şi se opri în faţa bătrânului.

— Profesore Glassmanns, am să vă răspund îndată la întrebare, v-aş fi însă tare recunoscător dacă, pe viitor, nu m-aţi mai întrerupe. Puteţi să îmi adresaţi întrebările după ce termin. Dacă nu ne ţinem de anumite reguli, acest consiliu va fi de la bun început o farsă.

Fără să-i dea omului ocazia de a răspunde, se întoarse cu spatele şi-şi continua plimbarea în jurul mesei.

— Oamenii noştri cercetează cu atenţie terenul pe care se află şi vor decide împreună cu însoţitorii lor când şi începând cu ce persoană vor face primul pas. Ţintele cele mai potrivite sunt tinerii reformatori care nu acceptă atitudinea strict conservatoare a Bisericii Catolice. Chiar în momentul de faţă putem enumera unele reuşite importante în acest sens. Fiecare preot „convertit" funcţionează ca un potenţator care ne duce ideile mai departe. De la un anumit punct, vom creşte cu o viteză incredibilă, asemănătoare efectului avalanşelor. Unii dintre oamenii noştri s-au mutat în ţări din Lumea a Treia şi în cele ale Americii de Sud. Sunt locurile cele mai fertile pentru idei noi. Oamenii din aceste zone sunt recunoscători dacă au un preot care nu apare în faţa lor ameninţându-i cu degetul ridicat, ci îi sprijină financiar în lupta lor cu foametea. Chiar şi faptul că un preot împarte prezervative pe sub mână este, pentru acei oameni, o minune ce îi transformă în credincioşi recunoscători. Şi uite-aşa omorâm doi iepuri dintr-o împuşcătură. Îşi întrerupse o clipă discursul şi zâmbi cinic spre ceilalţi. Facem din oamenii aceştia susţinători ai noştri şi nici nu îi lăsăm să se înmulţească peste măsură. După un scurt moment de amuzament general, îşi reluă firul discursului. În scurt timp, primii simonişti vor prelua funcţii importante. Cercul de influenţă şi puterea lor de decizie vor creşte simţitor. Douăzeci şi patru de preoţi se găsesc în prezent la Roma şi studiază la Universitatea Gregoriană. În paralel cu aceasta, stabilim contacte cu politicieni din întreaga Europă, cei din conducerea italiană fiind cei mai

importanţi pentru noi. Unii dintre aceşti onoraţi domni au fost deja favorizaţi de banca mea din Liechtenstein, ceea ce promite un grad înalt de recunoştinţa din partea lor. Avem un mijloc foarte simplu şi eficient de a atrage noi membri. Aflăm de la cei pe care i-am ajutat astfel de numele a cei trei-patru candidaţi cu şanse foarte mari la vreunul dintre posturile politice din Italia care se eliberează mai mereu. Luam legătura cu fiecare dintre aceştia şi îi asigurăm că au sprijinul nostru. Concomitent cu aceasta, începem să adunăm dovezi împotriva lor. Dacă vreunul dintre ei primeşte funcţia respectivă, avem în el un nou membru recunoscător şi dispus la orice. De regulă, e o nimica toată să adunăm despre fiecare membru destul material compromiţător pentru a ne asigura loialitatea lui pe termen lung. Aceste relaţii pot fi foarte folositoare pentru fraţii noştri din casta preoţească, în cazul în care ar dori să se stabilească în Roma. De asemenea, mă aflu în relaţii strânse cu fostul şef al Gestapo din Paris, Klaus Barion. La sfârşitul războiului, Hermann von Settler l-a ajutat pe acesta să fugă din Germania, câştigându-i astfel recunoştinţa faţă de frăţie. Barion a organizat în Bolivia o trupă armată deosebit de eficientă, pe care ne putem baza oricând dacă ar fi să avem probleme cu unii politicieni prea zeloşi. Vedeţi, aşadar, că suntem pregătiţi pentru orice situaţie şi că am atins un punct din care putem privi cu încredere spre viitor.

În timpul discursului său, Friedrich observase privirile admirative pe care le schimbau între ei membrii consiliului.

Când, în sfârşit, se aşeză din nou, atmosfera tensionată de la început dispăruse cu desăvârşire. Însuşi profesorul părea împăcat.

În restul şedinţei, se făcură diverse propuneri asupra cărora se votă. Majoritatea nu prea aveau sens şi nu fură acceptate. Singura idee acceptată în unanimitate fu cea a lui Krollmann, de a renunţa pe viitor la referirea la membrii frăţiei pe numele lor adevărate, în favoarea unor pseudonime. Se opriră asupra variantei literei „S” urmată de o cifră, iar Friedrich îşi rezervă însemnul „S1”.

Tot în ziua aceea, Friedrich plecă înapoi, însoţit de cei patru tovarăşi ai săi. Era mulţumit de felul în care se desfăşurase prima şedinţă a Consiliului Simonist.

27 FEBRUARIE 1963, TRIER

Ideea episcopului său avea să îi deschidă lui Jürgen Dengelmann porţile Vaticanului.

Tânărul preot devenise în primul an şi jumătate de activitate un intim al profesorului Benning. Rezolva o mare parte din treburile acestuia, iar Benning nu putea decât să se mire de talentul organizatoric al secretarului său.

Nivelul încasărilor din episcopia din Trier se triplase în ultimul an. Că mare parte din aceşti bani veneau de la o bancă din Liechtenstein, aceasta nu se mai putea deosebi la casele de colectare ale episcopiei.

Astfel, nu este de mirare că episcopul Benning îi împărtăşi ideea în primul şi-n primul rând lui Dengelmann.

Ca în majoritatea dimineţilor, cei doi stăteau şi de data aceasta, după micul dejun, în biroul de lucru al episcopului, discutând despre chestiunile zilei în curs, când, deodată, profesorul cel rotofei se rezemă de speteaza fotoliului, cercetându-l pe Jürgen peste tăblia mesei. Observându-i privirea insistentă, acesta zâmbi.

— Excelenţă, văd pe chipul dumneavoastră că vă preocupă ceva. Aţi dori să îmi împărtăşiţi gândurile dumneavoastră? V-aş putea fi de folos la rezolvarea acestei probleme?

Episcopul ezită câteva clipe, ca şi cum ar fi reflectat la aceasta. Cu un aer absent, îşi trecu degetele peste crucea mare de pe piept. De fapt, luase de mult decizia, căci, dacă era cineva care ar fi putut face rost de bani pentru proiectul său, acesta era tânărul din faţa lui. Dădu, în sfârşit, din cap, lăsând crucea din mână.

— Există, într-adevăr, un lucru care mă preocupă îndeaproape. Am mai vorbit acum câteva săptămâni de starea dezolantă a azilurilor pentru bătrâni aflate sub tutela Bisericii, din episcopatul nostru. E o ruşine să vezi cum trăiesc oamenii acolo, din păcate însă nu avem banii necesari pentru a începe un proiect amplu de renovare. Pe de altă parte, există azilurile noi, private, care s-au tot deschis în ultimii ani. Acestea au cele mai moderne dotări tehnice. Nu vezi vopsea cojită sau ţevi de încălzire ruginite. Rezultatul este că azilurile Bisericii au tot mai puţini nou-veniţi. Eu m-am gândit să lansez o campanie de donaţii de mare amploare. Preoţii noştri vor organiza colecte speciale, iar noi vom încerca să câştigăm favoarea unor sponsori mari. Dengelmann, dumneavoastră aţi dovedit şi în trecut că reuşiţi să apelaţi la latura generoasă a oamenilor. Iată de ce aş vrea să vă însărcinez cu această misiune la care ţin foarte mult.

— De ce sumă este nevoie pentru lucrările la care v-aţi gândit?

Benning făcu un gest resemnat cu mâna.

— Întreaga sumă de care am avea nevoie nu o vom putea aduna noi din donații.

Jürgen îi zâmbi din nou.

— Totuși, Excelență, ați vrea să îmi spuneți suma?

— Aproape două milioane de mărci germane!

Total neimpresionat, tânărul secretar își notă cifra într-un carnețel.

— Am să văd ce pot face, Excelență. În caz că nu aveți nevoie de mine chiar acum, mă apuc imediat de treabă.

Episcopul nu răspunse, dădu doar din cap. Jürgen se grăbi să ajungă în camera sa. Încuie ușa cu grijă în urma lui și zâmbi, cufundat în gânduri. Aceasta era șansa lui. O simțea foarte clar.

Păși grăbit spre birou. Avea de purtat o convorbire importantă cu Ulf, omul său de contact din frăție.

La două săptămâni după această discuție, Jürgen se înfățișă în fața episcopului cu un cec de peste două milioane de mărci. Fusese semnat de un Dietmar Krämer, afacerist din Africa de Sud și, potrivit lui Jürgen, o rudă de-a sa.

Cu cecul în mână și privind la suma trecută pe el, episcopul Benning clătina întruna din cap.

— Dengelmann, încep să nu mai înțeleg. Cred că talentul dumneavoastră organizatoric vă va duce departe.

În aceeași zi, episcopul avu o convorbire telefonică mai lungă cu episcopul Bernhard Frenzen din Roma, șeful Băncii din Vatican.

4 IUNIE 1968, KIMBERLEY

Friedrich tocmai terminase o discuţie la telefon cu Kurt Scholler, când uşa de la birou fu deschisă dintr-o smucitură. Dintr-un salt, Joss ţâşni de sub birou, mârâind înfuriat. Gesticulând agitată, Evelyn dădu buzna în cameră. Nu îi dădu nicio atenţie câinelui.

— Nu poţi face asta, Friedrich! Nu voi accepta aşa ceva. Are doar nouă ani!

O mişcare vagă, laterală a mâinii era semnul lui Friedrich pentru Joss de a se retrage înapoi sub birou.

Când Evelyn ajunse în dreptul lui, Friedrich se ridică şi se uită calm la chipul ei înroşit. Crezu, pentru o clipă, că ea îl va plesni.

— Ce nu pot face, Evelyn? întrebă el inocent, deşi ştia foarte bine la ce se referea.

— Tocmai a venit Hans să îl ia cu el pe Hermann la „prima oră de exerciţii". Spune că băiatul trebuie să înveţe să umble cu arma. L-am dat afară. Doar n-ai vorbit serios!

Friedrich râse. Nu pentru că i s-ar fi părut amuzant, ci pentru că ştia că astfel o va umili pe Evelyn.

— Draga mea Evelyn, după cum ai spus tu însăţi, fiul meu are deja nouă ani. Ar fi cazul să înveţe să se apere.

Ea mai făcu un pas în direcţia lui. Pieptul îi palpita în ritm alert, atingându-l uşor pe-al său. El îi simţi respiraţia şi, pentru o clipă, găsi întreaga situaţie excitantă.

— E doar un copil. Se poate răni, se poate chiar omorî cu arma aceea. Vrei să îţi pui propriul copil în primejdie? Nu voi permite asta!

El zâmbi din nou, îi cuprinse uşor umerii, apoi se aşeză la loc.

— Ai mai spus asta, Evelyn. Însă nu mai e copil, e un tânăr şi are să devină un bărbat. Eu am decis că e vremea să începem cu partea asta din educaţia lui. Aceasta ţine de responsabilitatea mea în educaţia lui şi aş vrea să te limitezi la partea ta. Am încheiat discuţia!

Luă la nimereală un document de pe masă şi începu să citească, foarte preocupat.

— Nu voi permite una ca asta, repetă Evelyn cu stoicism.

Fără să-şi ridice privirea de pe hârtii, Friedrich vorbi:

— Şi ce ai de gând să faci? Mergi şi ocupă-te de Franz. Mă îndoiesc că va fi la acelaşi nivel când va avea nouă ani. Prea seamănă cu mama lui.

Evelyn îl privea fix, ca şi cum nu ar fi putut crede cele ce se întâmplau. Făcu dintr-odată stânga-mprejur şi părăsi încăperea, furioasă. Friedrich ridică receptorul şi vorbi cu Hans. La scurt timp după aceasta, auzind din

depărtare sunetul înfundat al unor împuşcături, vârî mâna sub birou şi se jucă în blana lui Joss.

•

Evelyn stătea la fereastra camerei ei de la etajul întâi, cu privirea fixată pe terenul nisipos din faţa clădirii, însă fără să vadă nimic.

A doua oară când venise Hans după fiul ei, voise să i se pună în cale, să îl apere pe Hermann de influenţa tatălui. Hans o privise doar trist şi-i spusese:

— Doamnă von Keipen, nu îngreunaţi lucrurile, nu are sens. Lui Hermann nu are să i se întâmple nimic, am eu grijă de el. Eu trebuie doar să-l duc acolo. Are să-i placă.

Voise să urle, să sară la el şi să-l lovească. Stătuse însă în faţa lui, adusă de umeri, şi-i şoptise:

— Dar este doar un copil, Hans. E copilul meu.

Când cei doi părăsiră camera, Hans cu o expresie împietrită pe chip, iar Hermann nerăbdător şi bucuros că avea să facă exerciţii de tir, Evelyn simţise că se prăbuşeşte pe dinăuntru. Un pumn rece, de fier îi apucase strâns inima şi i-o strângea fără pic de milă.

Ar fi vrut să plângă, însă îşi vărsase până şi ultima lacrimă în ultimii ani.

— Te urăsc, şopti ea, cu faţa la geam. Cât te urăsc!

18 iulie 1968, Vatican

Giuseppe Leonardo Varetto, numit, în urma alegerii ca papă, Clement al XV-lea, îi privi pe cei trei bărbaţi din faţa mesei sale de lucru din biroul mobilat exclusiv pentru serviciu.

Îşi unise mâinile peste burtă în felul acela propriu, vârfurile degetelor atingându-se doar. Cei doi cardinali şi episcopul aşteptau cu privirile plecate. Conducătorul Bisericii Catolice trecea, la cei şaptezeci şi unu de ani ai săi, drept un om foarte cugetat, iar cei cu care lucra îndeaproape îi cunoşteau minutele acestea de tăcere, care precedau orice discuţie serioasă. Unii pretindeau chiar că, în aceste clipe, el purta discuţii cu Dumnezeu, cerându-I să-l ghideze.

Dădu în sfârşit din cap, abia simţit, şi îşi aşeză mâinile în poală, lejer. Trecu direct la subiect, fără niciun cuvânt de introducere – altă trăsătură aparte a sa.

— Am hotărât să înfiinţăm un nou departament a cărui misiune va fi să ne ofere o privire de ansamblu a averii Vaticanului, dedusă din fiecare circumscripţie în parte. Colegiul de înfiinţare îl veţi organiza dumneavoastră. Vă va veni în curând un ajutor din Germania, un tânăr preot care ne-a fost recomandat de către episcopul Frenzen ca fiind un adevărat geniu în chestiuni financiare. Episcopul ar fi vrut să îl pună în funcţia de secretar al său, cred însă că serviciile sale vor fi mai de folos aici, în cadrul noului departament.

Potrivit tradiţiei, Papa Clement al XV-lea vorbea despre sine folosind *pluralis majestatis.*

Cardinalul Ernesto Bertulli aşteptă câteva secunde, pentru a fi sigur că Papa nu avea de gând să continue; se aplecă apoi în faţă.

— Părinte Sfânt, nu va fi uşor să-i convingem pe prefecţii circumscripţiilor de necesitatea prezentării finanţelor lor.

Urmă un nou moment de reflecţie înainte ca Papa Clement să răspundă:

— Vă vom asigura împuternicirile necesare şi considerăm că, în curs de un an, vom putea prezenta primele rezultate.

Înalţii prelaţi părăsiră camera de lucru pe deplin conştienţi că Sfântul Părinte le dăduse o misiune grea, dacă nu chiar imposibil de îndeplinit. Pe lângă aceasta, erau nerăbdători să-l cunoască pe tânărul preot din Germania.

30 SEPTEMBRIE 1968, REGENSBURG

Tânăra femeie de la uşa casei parohiale avea un aer deznădăjduit. Şuviţe din părul vopsit blond îi căzeau peste chip, iar cearcănele adânci din jurul ochilor denotau o lipsă acută de somn. Nasturii de sus de la bluza albastră fuseseră închişi greşit, ceea ce întregea această imagine dezordonată.

Preotul Gerhard Thielsen făcu un pas spre ea şi o întrebă:

— Fata mea, ce pot face pentru tine?

Ea îşi acoperi ochii cu mâinile şi începu să plângă cu sughiţuri. Spuse ceva îndărătul palmelor, dar preotul nu-i înţelese cuvintele. Făcu deci un pas într-o parte şi-i indică uşa deschisă.

— Intră, te rog, şi povesteşte-mi ce necaz ai.

Ea ezită un moment, apoi, trecând prin faţa preotului, intră în casa parohială, suspinând în continuare.

Thielsen o conduse în biroul său şi, cuprinzând-o de umeri, o aşeză pe unul din scaunele tari, pentru vizitatori.

Luă loc lângă ea şi o privi în ochii înroşiţi de plâns. Părea că reflectează dacă era cazul să se destăinuie preotului acestuia de statură mare şi cu părul blond. Păru să se fi hotărât, căci spuse:

— Părinte, sunt disperată şi sper că mă veţi putea ajuta.

El dădu din cap.

— Voi încerca, în orice caz, dar mai întâi povesteşte-mi ce te apasă. Cu o mişcare rapidă, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi îşi şterse obrajii.

— Lucrurile stau în felul următor: am un prieten care este în marină, îl văd o dată la două, trei-luni, iar ultima oară am… ştiţi, noi ne vedem atât de rar, şi am crezut că dacă nu…

— Ai crezut că îl vei pierde dacă nu te culci cu el?

Îl privi surprinsă, apoi dădu încet din cap.

— Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Hm, şaptesprezece! Eşti însărcinată?

Îşi acoperi din nou faţa cu mâinile şi începu să plângă. Thielsen aşteptă să se calmeze. O mângâie apoi pe mâna în care avea încă batista.

— Iar acum ţi-a spus că nu vrea să audă de aşa ceva.

Ea îşi săltă capul.

— Nu! Adică ba da! Chiar s-a bucurat. Mi-a spus că vrea să ne căsătorim.

Thielsen îşi retrase mâna şi o privi nedumerit.

— Dar atunci e totul în ordine. Nu înţeleg motivul disperării tale. Şi, mai ales, cum aş putea eu să te ajut?

— Tata nici nu vrea s-audă de căsătorie, pentru că, după părerea lui, Daniel – așa îl cheamă pe prietenul meu – nu e destul de bun pentru mine. Spune că Daniel mă vrea doar pentru bani.

— Tatăl tău știe că aștepți un copil? întrebă el pe un ton calm.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. E atât de nedrept! Nici nu-i pasă dacă sunt sau nu fericită. Principalul e ca ginerele lui Rainer Gebhard să provină dintr-o familie bună. Dar eu îl iubesc pe Daniel și nu-mi pasă că părinții lui sunt săraci.

Își șterse din nou ochii cu batista și nu observă fiorul care îl cutremurase pe Thielsen la auzul numelui.

— Gebhard? De la fabrica de metale?

— Da, el e tatăl meu.

Thielsen îi luă mâna într-a lui și o mângâie.

— Nu-ți face griji, fata mea, am să discut eu cu tatăl tău. Va fi totul bine. Ai încredere în Domnul.

Citi pur și simplu speranța pe chipul ei.

— Serios? Ah, vă mulțumesc. Poate pe dumneavoastră vă va asculta. Merge la biserică aproape în toate duminicile!

•

Rainer Gebhard nu fu prea surprins când, în după-amiaza acelei zile, secretara îi spuse că un preot pe nume Thielsen cerea să îi vorbească. Thielsen era nou. Un tânăr preot ale cărui predici aveau o notă de-a dreptul progresistă. Era doar o chestiune de timp până când acest preot avea să-i bată la ușă, cerând vreo donație. Gebhard își trecu mâna prin părul grizonant, tuns periuță și puse să-l poftească.

Preotul păși în încăpere, iar lui Gebhard i se păru că citește admirație în ochii acestuia la vederea ambientului. Nu cu puțină mândrie, patronul de firmă observă că privirea preotului întârzie o clipă asupra micii sale colecții de picturi în ulei care acopereau un perete al biroului.

— Numai maeștri vechi, vorbi el, ridicându-se. Au costat o mică avere, însă această colecție a mea este un moft la care nu pot renunța. Bună ziua, părinte.

Se apropie de Thielsen cu mâna întinsă, iar acesta i-o strânse la fel de puternic.

— Bună ziua, domnule Gebhard. Mă bucur să vă cunosc personal. V-am văzut în repetate rânduri la slujbă.

— Da, merg la slujba de duminică de fiecare dată când îmi permite programul. Dar, vă rog, luați loc.

Thielsen avu senzaţia că se scufundă în fotoliul moale. Totul în acest birou părea nobil şi moale.

Gebhard se întoarse la locul său de la birou şi, împreunându-şi mâinile, îl întrebă:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Preotul îl privi senin.

— Ei bine, este vorba despre fiica dumneavoastră.

Rainer Gebhard rămase surprins.

— Jessika? Ce anume ar avea un preot de discutat cu mine despre fiica mea?

— A venit să-mi vorbească azi la casa parohială, părea deznădăjduită, începu Thielsen, cu grijă.

Într-o clipă întreaga expresie de prietenie dispăru de pe chipul bărbatului.

— E cumva vorba de ideea ei fixă de a se mărita cu acel coate-goale? Nici nu are rost să discutăm despre asta, nu se pune problema de aşa ceva.

Thielsen ridică mâinile, împăciuitor.

— O clipă, domnule Gebhard. Ar mai fi un amănunt important pe care nu îl ştiţi încă.

Gebhard păru să reflecteze un moment. În clipa următoare, izbi cu palma de tăblia mesei.

— Să nu-mi spuneţi că aşteaptă un copil de la individul ăla.

Thielsen dădu din cap.

— Ba chiar asta voiam să vă spun.

Gebhard sari de pe scaun. Izbi documentele de pe masă cu pumnul.

— A naibii porcărie! Îi sucesc gâtul!

Păru să îşi amintească apoi pe cine avea în faţă. Se lăsă încet pe scaun.

— Mă scuzaţi, vă rog, dar mi-am ieşit din fire. Vânătorul ăla de moşteniri a făcut-o intenţionat! Ridică receptorul, apasă un buton şi vorbi:

— Sunaţi la mine acasă. Chemaţi-o pe Jessika la mine chiar acum. Am ceva de discutat cu ea.

Puse receptorul la loc şi îl privi pe Thielsen.

— Părinte, vă mulţumesc pentru informaţie. Ştiu acum ce am de făcut, însă aceasta nu va fi pe placul dumneavoastră. De aceea, cred că ar fi mai bine să plecaţi înainte să ajungă Jessika aici.

— Mă subestimaţi, domnule Gebhard. Sunt un om deschis şi sprijin curentul modern din cadrul Bisericii. Îmi permiteţi să vă întreb cam cum v-aţi gândi să rezolvaţi problema?

Gebhard îşi rezemă coatele de tăblia mesei şi îşi împreună mâinile ca şi cum ar fi avut de gând să se roage. Expresia chipului său îl făcu pe preot să bănuiască în el un partener foarte dur în tratative.

— Foarte bine, dacă ţineţi neapărat să aflaţi. Voi avea grijă să nu mai existe niciun motiv pentru o căsătorie. Şi vă rog să mă scutiţi de orice fel de comentariu. Merg în mod constant la biserică şi am donat sume deloc neglijabile, dar nu accept să mi se spună ce să fac în cazuri din astea. Nici chiar de către un slujitor al lui Dumnezeu.

— Ce ar fi dacă v-aş sfătui să nu vă trimiteţi fiica la un mercenar care probabil o va mutila, ci să o lăsaţi pe mâinile mele? Am anumite relaţii şi pot avea grijă ca intervenţia să aibă loc în cele mai bune condiţii medicale, într-o clinică privată.

Gebhard făcu ochii mari.

— Să faceţi ce? Vreţi să spuneţi că dumneavoastră, un preot catolic, aţi sfătui-o pe fiica mea să avorteze şi i-aţi oferi şi condiţiile? Cred că nu v-am înţeles eu bine.

Thielsen clătină din cap zâmbind şi îşi împreună mâinile.

— V-am mai spus, eu sunt adeptul unei grupări de preoţi, mică, ce-i drept, însă foarte hotărâtă, care abordează problemele de zi cu zi într-o manieră modernă şi deschisă. După părerea noastră, nu poate fi voia Domnului să te încarci cu o suferinţă care poate fi evitată. Cu sprijinul necesar, ne vom înmulţi rapid şi le vom putea fi de un real ajutor cât mai multor oameni care au necazuri. Aveţi, vă rog, încredere în mine şi permiteţi-mi să-i vorbesc Jessikăi.

În privirea lui Gebhard se amestecau uimirea şi suspiciunea, însă, după câteva clipe de tăcere, acesta dădu din cap afirmativ.

— Dragul meu părinte Thielsen. Vedeţi că sunt mai mult decât surprins, dar, dacă veţi reuşi să rezolvaţi această problemă fără ca la sfârşit fiica mea să mă urască, puteţi conta pe sprijinul meu în orice.

După o discuţie de aproximativ o jumătate de oră cu preotul Thielsen, Jessika fu de acord că era mai bine pentru toţi dacă se evita o căsătorie făcută în pripă, iar tatăl ei avea ocazia să îl cunoască mai bine pe Daniel. Se împotrivise la început ideii de avort, o convinse însă, în cele din urmă, argumentul că nu poate fi ceva rău dacă însuşi preotul o sfătuia la aceasta.

În aceeaşi seară, omul de legătură al lui Thielsen avu o convorbire cu Dietmar Krämer din Africa de Sud, care, la rândul său, îl sună pe profesorul Glassmanns din Aachen în legătură cu o programare pentru Jessika Gebhard.

Frăţia simoniştilor câştigase un nou membru valoros şi, mai ales, cu un imens potenţial financiar.

12 mai 1969, Vatican

Cu capul dat pe spate, Jürgen Dengelmann se învârtea în jurul propriei axe. Urmări marginea uriașului altar din bronz, cu baldachin, săltându-și apoi privirea cu treizeci de metri mai sus, la cuvintele latinești de pe marginea de jos a cupolei.

„Tu ești Petru, iar pe această piatră am să-mi clădesc biserica. Tu vei primi cheia cerurilor", traduse el în gând.

Fiecare literă de aur avea doi metri înălțime, își aminti Jürgen. Faptul că îi păreau atât de mici de unde se afla el, în fața altarului Baldini, îl făcu să-și dea seama încă o dată dimensiunile incredibile ale bisericii. Clădirea era atât de uriașă încât îl făcuse să-și piardă orice simț al depărtării și al relaționării. De când pusese primul pas în Domul San Pietro, rămăsese la intrare, admirând dimensiunile monumentale. Vedea bolțile de pe tavanul naosului, la patruzeci și cinci de metri deasupra lui, împodobite cu ornamente de o bogăție de-a dreptul risipitoare și totuși avea senzația că se află sub cerul liber.

Se întoarse la stânga și se așeză pe o bancă din lemn, în fața unui altar din aripa laterală. Era agitație mare în dimineața aceea. Adunați în grupuri mici, oamenii păşeau în urma ghizilor și își întorceau capetele la comandă, sincronizat, la stânga și la dreapta. Alții stăteau câte unul sau doi în fața vreunei statui sau picturi, arătau cu degetul la comorile acelea și iscau adevărate avalanșe de blițuri cu aparatele de fotografiat. Printre aceștia păşeau, pe podeaua din marmură, bărbați în negru, asemenea lui, cu figuri înțelepte. Lui Jürgen i se păru că recunoaște pe chipurile lor sentimentul apropierii lor de Dumnezeu.

Se rezemă pe spate și se lăsă copleșit de splendoarea clădirii. Spre deosebire de majoritatea preoților de acolo, gândurile sale nu se îndreptau spre Dumnezeu, ci erau absorbite de neprețuitele opere de artă din jur, cât și de noua sa activitate.

Făcuse un pas decisiv. Mai erau câțiva membri ai frăției care ajunseseră înaintea lui la Roma, aceștia ocupau însă funcții nesemnificative. El avea să își preia chiar în ziua aceea funcția înaltă în cadrul noului departament. Inițial, episcopul Frenzen îl destinase funcției de secretar al Băncii din Vatican, ceea ce Jürgen considerase a fi și așa o mare distincție. Când, la scurt timp înainte de plecarea sa la Roma, episcopul Frenzen îl chemase să îi spună că însuși papa îi păstrase o funcție în noua secție de control financiar al Vaticanului, simțise că se pierde cu firea de bucurie. Papa Clement al XV-lea avea să îi acorde personal împuternicirea de a controla chestiunile financiare ale fiecărei circumscripții în parte. Și chiar aceasta avea de gând să facă!

Se găsea astfel într-o poziţie nespus de avantajoasă pentru frăţie. Chiar şi duşmanul său de moarte, Friedrich von Keipen, îi transmisese felicitări prin omul lui de contact, ceea ce pentru Jürgen reprezenta o satisfacţie interioară. Aruncă o privire scurtă la ceasul de la mână, se ridică şi traversă domul în direcţia ieşirii din spate. Fu nevoit să evite în repetate rânduri turiştii care nu băgau de seamă pe unde mergeau, ci înaintau ca hipnotizaţi, cu privirile lipite de tavan sau de picturile din jur.

Ajunse în cele din urmă afară şi trecu pe lângă o mulţime de oameni care părea că nu se mai termină, împingându-se în direcţia domului ca un şarpe gigantic, diform şi multicolor.

O luă la dreapta, printr-un gang de coloane, spre o ieşire laterală a Vaticanului, aflată la o distanţă de doar câţiva metri de Campo Santo Teutonico, cimitirul german încărcat de istorie.

Tânărul gardian elveţian îl lăsă să treacă după ce acesta îi arătă un bilet de la profesorul Reinert, director al Campo Santo, care dovedea programarea în ziua respectivă, la ora treisprezece.

Întâlnirea îi fusese stabilită de către episcopul Benning. Dr. Reinert era din Trier şi avea să-l ajute pe Jürgen în primele sale zile în Vatican.

Un minut mai târziu, Jürgen păşi printr-o poartă mică din fier forjat în cimitirul care, cu straturi de flori în culori vesele, chiparoşi şi palmieri, aducea mai mult a grădină tropicală decât a ultim popas pe această lume.

De-a lungul secolelor, aici îşi găsiseră pacea eternă atât prelaţi şi aristocraţi, cât şi artişti şi pelerini. Laolaltă cu mica biserică, unde grupurile de pelerini îşi puteau exprima în liniște pioşenia, nederanjaţi de râurile de turişti, acest loc, considerat zonă extrateritorială, devenise, prin Tratatul de la Laterano din 1929, un punct de întâlnire pentru artiştii germani care trăiau în Roma şi pentru vizitatorii veniţi din ţările vorbitoare de limba germană.

Jürgen se opri o clipă, savurând liniştea. După aglomeraţia din dom, acest loc îi părea de pe altă lume, neatins de graba şi de agitaţia de pe partea cealaltă a zidurilor.

Îşi trecu privirea peste plăci de mormânt cu inscripţii în limba germană, toate bătute de vreme, se opri asupra tăbliţelor comemorative, înrămate de plante viu colorate crescute luxuriant şi se îndreptă, într-un târziu, asupra clădirii de două etaje, lipită, în unghi drept, de mica biserică.

Îndărătul unei ferestre de la etajul întâi, Jürgen observă o mişcare abia simţită. Făcu doi paşi în direcţia clădirii şi văzu conturul întunecat al cuiva care tocmai dădea să deschidă fereastra.

Un om în vârstă, cu părul argintiu, se aplecă pe fereastra deschisă şi îi făcu semn cu mâna.

— O clipă, cobor acum să vă deschid.

Un minut mai târziu, bărbatul îmbrăcat în negru se apropie de Jürgen şi îi întinse mâna, zâmbitor.

— Bine-aţi venit la Roma, domnule Dengelmann. Eu sunt Günther Reinert. Sper că aţi călătorit bine.

— Da, mulţumesc. Jürgen făcu un gest larg spre cimitir. Aveţi un mic paradis aici.

Dr. Reinert îşi aplecă capul într-o parte şi-i aruncă o privire ciudată.

— Păi doar asta ne aşteaptă după moarte. Paradisul, nu?

Privirea din ochii aceia sobri şi cenuşii îi dădu lui Jürgen o senzaţie neplăcută. O voce interioară neobişnuit de raţională şi clară îl îndemna să fie foarte atent cu acest bărbat.

— Da, bineînţeles, răspunse el poate un pic prea repezit.

Reinert îl mai privi încă vreo două-trei secunde şi dădu apoi din cap, semn că era mulţumit de răspunsul pe care îl primise. Îşi puse o mână pe braţul lui Jürgen şi îl împinse încet pe lângă el, indicând cu cealaltă mână uşa.

— Dar, vă rog, haideţi înăuntru.

Ajunseră în biroul de lucru al profesorului, la primul etaj, după ce urcaseră o scară uzată, din piatră. Încăperea avea un aspect spartan. Unicul element de lux îl constituia raftul ce acoperea un perete întreg şi pe care stăteau înşirate volume groase, majoritatea legate în piele.

Vizavi de masa de lucru, care părea mult prea mare pentru acea cameră, se găseau trei fotolii demodate, aşezate în jurul unei mese joase din lemn şi permiţând doar cu greu trecerea. Luând loc într-un fotoliu ce-i fusese indicat, Jürgen se gândi că i-ar fi imposibil să lucreze într-un spaţiu atât de îngust. Se întrebă dacă în toată clădirea aceea nu s-ar fi putut găsi o încăpere mai spaţioasă pentru un birou.

Reinert se aşeză faţă – n faţă cu Jürgen şi îşi împreună mâinile.

— Mda, domnule Dengelmann, iată că începe o nouă etapă în serviciul adus de dumneata Bisericii. Majoritatea preoţilor consideră chemarea la Roma drept o deosebită cinste. Dumneata ce crezi despre asta?

Din nou privirea aceea stranie, scrutătoare, aproape pândindu-l. Radiind superioritate. Pe Jürgen îl cuprinse din nou sentimentul clar că ar trebui să ia seama în faţa acestui om, deşi n-ar fi putut spune de ce. În ciuda acestei senzaţii ciudate, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Desigur că este o mare cinste şi nu ştiu dacă merit cu adevărat să mă aflu aici. Voi încerca însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, să îmi îndeplinesc noile sarcini în spiritul Bisericii.

Reinert dădu din cap ca şi cum chiar acesta ar fi fost răspunsul la care se aşteptase.

— În spiritul Bisericii, da. Episcopul Benning a avut grijă să-ţi ducă faima de expert într-ale finanţelor. De ceva vreme, numele dumitale este rostit de fiecare dată când e vorba de probleme băneşti; era doar o chestiune de timp să ţi se solicite prezenţa aici. Trebuie să recunosc că toate cunoştinţele mele financiare se limitează la funcţia mea de conducere de aici, din Campo Santo. După părerea mea, misiunea principală a unui om al Bisericii nu este aceea de a face rost de bani şi de a-i administra. Făcu o pauză scurtă, ca şi cum ar fi vrut să-i dea lui Jürgen şansa de a spune ceva. Acesta însă îl privea cu ochi care se voiau neutri, aşa că îşi reluă firul discursului. Dar, bineînţeles, cineva trebuie să se ocupe şi de chestiunile financiare ale Bisericii. Domnule Dengelmann, dumneata ce părere ai despre starea iniţială a Bisericii, când aceasta era „săracă"?

Întrebarea nu fu atât de surprinzătoare cum, poate, se aşteptase Reinert, iar aceasta îi dădu lui Jürgen un nou sentiment de siguranţă. Îl citise bine pe omul acesta, se aşteptase la o asemenea întrebare. Doctorul îi cerceta anumite convingeri, iar Jürgen avea să îi facă pe plac. Se lăsă, mai relaxat de data aceasta, pe spate şi începu:

— Cred că o Biserică săracă nu se recunoaşte prin averea pe care o deţine şi prin faptele membrilor săi. Câtă vreme nu trăim noi înşine în lux, ca membri ai unei asemenea Biserici, ci folosim averea în folosul omenirii şi al iubirii de aproape, nu acţionam contrar poruncilor Domnului, ci, dimpotrivă, chiar în spiritul lor. Dacă Biserica din ziua de azi şi-ar vinde toate averile şi bunurile imobiliare şi şi-ar dona toate mijloacele materiale celor nevoiaşi din lume, foarte multă lume ar primi, dintr-odată, ajutorul de care ar avea nevoie. Însă acesta ar fi cel din urmă ajutor şi, în cel mai scurt timp – şi anume după ce acei bani vor fi consumaţi –, chiar acelor nevoiaşi le-ar merge şi mai rău ca înainte, deoarece noi nu am mai avea posibilitatea de a-i sprijini. Ar trebui atunci închise grădiniţe, centre de asistenţă socială şi spitale, iar mii de oameni din lume şi-ar pierde locul de muncă. Nu ar mai fi misionari, deoarece nu am mai putea finanţa misiuni ale Bisericii. Până la urmă, oamenii ne-ar reproşa că i-am părăsit la nevoie, că am acţionat necugetat. Ar începe să-şi pună la îndoială credinţa şi, în cele din urmă, ar renega-o, pentru că le-ar pieri încrederea în Biserică şi, prin aceasta, în Dumnezeu. Noi nu am mai fi decât o adunătură de cerşetori neputincioşi, condamnaţi la a fi privitori, privaţi de posibilitatea de a acţiona. Nu, dr. Reinert, nu cred că o Biserică săracă ar fi pe voia Domnului nostru. Cred că ar trebui să ne străduim să sporim averea Bisericii şi, în felul acesta, să ne menţinem poziţia din care putem înfăptui binele oriunde este nevoie. Am

urmat cu bucurie chemării la Roma, căci îmi urmez astfel adevăratele convingeri.

Urmă o pauză lungă, în care dr. Reinert nu îl privi pe Jürgen. Omul își plecase capul și stătea așa, cu mâinile împreunate în poală. Părea întors în sine, în mijlocul unei rugăciuni, iar Jürgen nu îndrăzni să îl deranjeze.

Brusc, acesta se ridică și se duse la fereastra mică, de unde, dincolo de cimitirul cu aer tropical, se putea vedea domul.

Își duse mâinile la spate și vorbi, cu fața spre fereastră:

— În Vatican există o serie de prelați care nu sunt prea încântați de noul departament înființat de papă și de care aparții și dumneata.

Se întoarse dintr-o mișcare și îi aruncă lui Jürgen zâmbetul acela extrem de prietenos care îl făcu pe tânăr să devină din nou foarte atent.

Jürgen îl privi, tensionat. Avea sentimentul acut că Reinert nu terminase ce avea de spus. Lipsea mesajul propriu-zis, elementul care l-ar fi implicat și pe el.

Totuși, Reinert îi rămase dator cu acest detaliu – în mod voit sau nu.

Se întoarse la masă și se așeză.

— Eu, unul, îți urez succes în noile sarcini care îți revin. Dar acum povestește-mi, te rog, câte ceva despre Trier și despre episcopul Benning. Nu am fost de multă vreme acolo. Pot să îți ofer o cafea?

Era cel puțin neliniștitoare rapiditatea cu care acest bărbat trecea de la chestiuni esențiale la pălăvrăgeli de suprafață.

Jürgen îi povesti despre problemele de stomac ale episcopului Benning și despre noile proiecte pe care acesta le avea în vedere pentru orașul Trier. În tot acest timp, Reinert punea întrebări despre preoții și politicienii din Trier, pe care îi cunoscuse mai demult. Noua activitate a lui Jürgen nu mai fu adusă în discuție, spre mulțumirea acestuia.

Când își luară rămas-bun, o oră mai târziu, profesorul Reinert îl asigură pe Jürgen de sprijinul său oricând ar fi avut nevoie.

Îi dădu apoi un permis de trecere, care înlesnea accesul liber în orice parte a Vaticanului. Reinert îi spuse că, într-o asemenea perioadă de răspândire a comunismului, orice chip necunoscut care apărea înăuntrul zidurilor orașului era controlat și, de asemenea, că avea să mai dureze câteva zile bune până când Jürgen avea să-și primească permisul personal.

Jürgen aruncă o privire pe hârtia bogat ornamentată, o vârî în buzunar și îi mulțumi directorului de la Campo Santo. Ignoră privirea vigilentă cu care acesta îl scruta.

Părăsind cimitirul prin poarta de fier forjat, se uită la ceasul de la mână și socoti că îi mai rămânea aproape o oră întreagă până la vizita de prezentare la șeful departamentului, cardinalul Bertulli.

Jürgen hotărî să facă o plimbare prin Grădinile Vaticanului, de a căror splendoare tot auzise vorbindu-se.

Coti la stânga şi, trecând pe lângă zidurile impresionante ale domului, se îndreptă spre un mic post de pază, în faţa căruia stătea, observându-i apropierea cu un aer grav, un tânăr îmbrăcat în cunoscuta uniformă viu colorată a Gărzii Elveţiene.

Documentul primit de la dr. Reinert îi fu de folos. Tânărul soldat aruncă o privire scurtă pe hârtie şi, salutând milităreşte, îl lăsă pe Jürgen să treacă.

La capătul domului drumul se îngusta, purtând trecătorul printr-o poartă de piatră boltită. De acolo începeau Grădinile Vaticanului.

Aleea îngustă şerpuia în serpentine alungite pe un deal neted, în sus, pe a cărui suprafaţă iarba verde, suculentă fusese proaspăt tunsă. Asemenea unor pete de culoare, insulițe de flori îi apăreau trecătorului, împrăştiate pe întinderea verde, iar în centru se înălţau spre cer palmieri înalţi. Faţă de micul Campo Santo, cu flora aceea cu aer sălbatic, aici totul părea ordonat, aranjat şi gândit cu minuţiozitate – într-un cuvânt, artificial. Jürgen îşi scoase batista şi îşi tamponă fruntea pe care îi apăruseră broboane de sudoare. Clima mediteraneană din Roma îi dădea soarelui de mai o putere nebănuită, iar îmbrăcămintea neagră şi urcuşul îşi făcuseră efectul, făcându-l pe tânărul cleric să respire mai greu.

După prima cotitură, în faţa lui Jürgen se ivi o insulă mai mare de flori, iar banca umbrită de palmierii nelipsiţi din peisaj se prezenta drept o invitaţie bine-venită pentru el de a adăsta.

Se lăsă, gemând, pe tăblia din scânduri din lemn fin, respiră greu şi cercetă priveliştea. La stânga avea o perspectivă splendidă asupra părţii din spate a domului. În dreapta se înălţa, dindărătul vârfurilor de copaci, la o distanţă de aproximativ cinci sute de metri, turnul de emisie al postului Radio Vaticano.

Jürgen se lăsă pe spate şi privi clădirile lungi de ambele părţi ale domului. Nu putu să se abţină să nu râdă.

Se aflau acolo, jos, toţi cardinalii Curiei şi episcopii, toţi preoţii şi consilierii papali. Îşi munceau minţile pentru a găsi o cale de a împiedica răspândirea comunismului, fără să bănuiască măcar că în spatele lor, în Grădinile Vaticanului, se afla chiar unul dintre cei care aveau să folosească această Biserică pentru fondarea unei conduceri mondiale ateiste! Purta în buzunar un permis de trecere şi, în mai puţin de o oră, urma să fie numit în funcţia care avea să îi deschidă toate uşile ce duceau spre ţelul său.

Râsul i se laţi pe chip. Simţise de la bun început că avea să joace un rol esenţial în aceasta şi, dacă ştia să-şi joace cărţile, chiar şi orgoliosul de Friedrich von Keipen avea să-i fie recunoscător pe vecie.

Jürgen închise ochii şi avu o viziune cu sine, uns episcop chiar de către papă, în domul San Pietro.

Iată următorul ţel în calea sa…

13 IUNIE 1969, KIMBERLEY

De câteva zile, ploua fără întrerupere. Era un fapt neobişnuit pentru acea perioadă a anului. Astfel de ploi se mai pomeniseră doar în lunile de vară.

Stăteau în camera de zi, în faţa şemineului unde flăcările se înfruptau, hămesite, din lemnele uscate.

Friedrich observa spectacolul cu o privire absentă, sticloasă. Părea că uitase de tot ce era în jur, uitase că lângă el şedeau Scholler, Krämer, doctorul Fissler şi Hans, aşteptând cu toţii să li se explice motivul întrunirii din acea seară. Braţul stâng îi atârna pe lângă corp; îşi afundase degetele în blana câinelui său, mişcându-şi-le într-un ritm lent şi monoton, aproape mecanic.

Friedrich privea flăcările învăluind lemnul, ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze cu dansul lor legănat, pentru ca apoi să îşi înceapă opera distructivă. Parcă pentru a face demonstraţia unui ultim protest înainte de sfârşitul inevitabil, lemnul pârâi puternic şi, înfrânt de dogoare, zvârli o bucată din coaja tare în încăpere, pe lângă fotoliul lui Friedrich. O încercare de a salva măcar o părticică din sine.

La acest gând, chipul lui Friedrich se schimonosi într-un rânjet, care, sub efectul reflexiei roşii a focului pe faţa sa şi a ochilor strălucitori, îi conferi un aspect diabolic.

Îşi desprinse, în cele din urmă, privirea, de la imaginea focului şi se întoarse spre cei din jur.

— Extrem de interesant focul acesta din şemineu. Arătă cu un gest al capului în direcţia focului. Copacul acela s-a înălţat de-a lungul a zeci de ani. A ţinut piept furtunilor şi arşiţelor cumplite, a crescut necontenit, a devenit mai puternic. Crescuse în sfârşit destul pentru a nu mai trebui să se teamă de intemperiile vremii, credea că va dăinui o veşnicie şi iată că venim noi, îl tăiem şi îl folosim pentru nevoile noastre.

Privirea i se plimbă de la unul la altul; toţi îl ascultau cu interes. Se ridică şi luă de jos bucată de scoarţă. O aruncă înapoi în foc şi începu să se plimbe prin faţa şemineului.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru că a venit vremea să punem tăişul toporului pe trunchiul Bisericii. Ne-am petrecut ultimii ani într-o muncă minuţioasă şi birocratică, răspândindu-ne şi ancorându-ne în frunzişul ei. Unii dintre oamenii noştri au ajuns chiar la rădăcini, în Roma. Cu doar câteva săptămâni în urmă, Dengelmann a ocupat o funcţie importantă în Vatican, făcând astfel un pas esenţial pentru planul nostru.

Tot mai mulţi preoţi tineri se lasă convinşi de oamenii noştri că a venit vremea unui curent de aer proaspăt prin sălile prăfuite ale Bisericii. Ni se alătură ferm convinşi că o fac pentru binele Bisericii. Când vor înţelege *cât*

de mult are să se schimbe faţa Bisericii Catolice sub conducerea noastră, va fi deja prea târziu pentru a putea face cale întoarsă. Totuşi… Friedrich se opri şi înalţă degetul arătător. Trebuie totuşi să luăm în considerare faptul că se vorbeşte tot mai des despre preoţii noştri ca despre nişte reformatori nedoriţi sau chiar răzvrătiţi. Acest lucru se va afla şi la Roma, vor apărea încercări de defensivă. Trebuie să fim pregătiţi pentru situaţia în care Curia nu va sta deoparte, să privească pur şi simplu cum se schimbă Biserica tocmai din interior. De aceea am luat legătura cu Klaus Barion din Bolivia. El ni-i va trimite, în următoarele zile, pe câţiva dintre cei mai buni instructori ai săi. Aceştia ne vor ajuta să punem pe picioare o mică trupă de intervenţie, pe care s-o şi antrenam, astfel încât să fim pregătiţi pentru toate eventualităţile.

— Şi care anume va fi misiunea acestei *trupe de intervenţie?*

Întrebarea o pusese doctorul Fissler.

Friedrich îl privi zâmbind, ca şi cum ar fi aşteptat această întrebare.

— Ei bine, după cum am spus, va trebui să fim mai agresivi de acum încolo şi să ne aşteptăm la tot felul de întrebări din partea celor care ţin la conservarea tradiţiilor Bisericii. S-ar putea ca vreunul să ne pună prea multe întrebări şi să ne facă greutăţi. Pentru astfel de curioşi vom avea trupa de intervenţie.

Se făcu o clipă linişte, timp în care doctorul Fissler privi gânditor la flăcările ce dansau în şemineu. Clatină apoi din cap.

— Tot nu înţeleg, Friedrich. Cum se prezintă această misiune? Ce va face trupa într-un asemenea caz?

Friedrich se lăsă pe vine şi-l mângâie pe Joss pe ceafă; câinele dădu din coadă, mulţumindu-i.

Fără să-şi ridice privirea, Friedrich vorbi:

— Trupa va avea misiunea de a-i îndepărta pe aceşti oameni din drumul nostru.

Urmară câteva secunde de linişte, întrerupte doar de pocnetul lemnelor din şemineu.

Vorbi apoi doctorul Fissler, atât de încet de parcă ar fi vorbit pentru sine:

— Crimă!

— Da, Werner, crimă! Ce credeai că vom face când au să se încingă lucrurile? Friedrich îl lăsă pe Joss şi se ridică în picioare. Se întoarse cu faţa spre bătrânul doctor, al cărui chip exprima oripilare.

— Ce credeai că vom face în momentul inevitabil când ne va lua cineva la ochi? Credeai că o să dăm din umeri şi o să zicem: Eh, păcat, şi-au dat seama. Gata, totul a fost în zadar. Ani pierduţi, investiţii duse pe apa sâmbetei, dar, na, mai putem încerca altă dată? Preluăm şi noi aşa, ca fapt divers, controlul

asupra Bisericii Catolice, cu toate averile şi toată puterea pe care le deţine şi, dacă are cineva ceva împotrivă, îi întoarcem obrazul să ne lovească mai bine? După motto-ul iubeşte-ţi duşmanul? Nu, Werner, nu se poate să fi crezut asta. Avem un ţel măreţ. Un ţel incredibil. S-au investit sume imense de bani, plus două decenii de muncă intensă pentru acest ţel. Am ajuns foarte departe, dar de-acum lucrurile devin serioase. Imposibil să fii atât de naiv încât să crezi că ne-am putea atinge ţelul fără să ne folosim de violenţă. Însăşi Biserica convertea în trecut oamenii pe calea torturii şi a sabiei, tăia capetele în care nu voia să intre credinţa ei. Noi nu facem nimic ce nu le-ar fi cunoscut şi înalţilor prelaţi, în veşmintele lor preţioase. Suntem o mare organizaţie, Werner. Am ajuns mai puternici decât unele state mai mici. Avem propriile legi, iar această trupă va funcţiona ca o poliţie a noastră, care va avea grijă ca legile să ne fie ascultate. Când va fi cazul, nu va fi crimă, ci pedeapsa aplicată aceluia care s-a opus legilor noastre. Iar acest lucru este la fel de legitim ca orice execuţie din Statele Unite sau din Uniunea Sovietică.

— Iar tu, Friedrich, eşti judecătorul suprem, care hotărăşte condamnarea la moarte după criteriile lui? Asta încerci să ne spui?

— Da, Werner, asta sunt. Şi voi lua astfel de decizii dacă va fi nevoie. Faţă de un duşman sau faţă de oricine din rândurile noastre care ne încalcă legile.

Fiecare dintre cei adunaţi în faţa şemineului înţelese ameninţarea aceasta făţişă.

Scholler, Krämer şi Hans priveau, concentraţi, la flăcările din şemineu, uşuraţi că nu era vorba de ei şi hotărâţi să aibă grijă ca acest lucru să rămână aşa.

Doar doctorul Fissler îi rezistă privirii lui Friedrich.

— Fiule, ţi-am mai spus-o odată, am să repet însă cu cea mai mare plăcere, în caz că ai uitat: mi-e absolut indiferent cum tremură ceilalţi în faţa ta, mie nu mi-e teamă de tine. Sunt foarte conştient de faptul că trebuie să exercităm presiune pentru a atinge ţelul simoniştilor. Îmi displace însă gândul că vrei să aduni o trupă de oameni care să ucidă după bunul tău plac. Îmi dau foarte bine seama că nu te voi putea opri de la aceasta, dar nu te voi sprijini, asta în niciun caz.

Bătrânul se ridică şi se îndreptă încet, cu capul plecat, spre uşă. Trupul său adus din spate exprima resemnare. Punând mâna pe clanţa uşii, se mai întoarse o dată şi îl privi pe Friedrich.

— Pentru mine nu ai să ai nevoie de banda ta de ucigaşi, Friedrich. Eu sunt un om bătrân.

Părăsi apoi încăperea, închizând uşa cu grijă în urma sa.

Ieşind pe verandă, se opri un moment. Privi dincolo de terenul cu nisip, la clădirea pe care o numeau aulă şi se gândi la vremurile când Hermann von

Settler înființase această frăție. Fusese o cu totul altă conjunctură pe atunci. Hermann acționase de la bun început în direcția țelului propus. Și acesta avea câteva vieți pe conștiința, totuși, oricât ar fi părut de paradoxal, Fissler avea senzația că Hermann acționase mai cugetat și mai cu simțul răspunderii decât Friedrich. Dăduse astfel de ordine doar când nu mai existase altă cale. Pentru prima oară în viața sa, Fissler puse la îndoială ființa acestei frății, se întrebă dacă nu cumva ei toți comiteau o mare nelegiuire. Păși cufundat în gânduri până la automobilul său și se lăsă greoi în scaun.

Parcurse drumul de zece kilometri până acasă ca în transă. Ajuns la intrare și oprind motorul, n-ar fi putut spune pe cine întâlnise pe drum, dacă făcuse vreo oprire sau ce văzuse la marginea drumului. Gândurile sale se învârteau, toate, în jurul frăției și al lui Friedrich von Keipen. Își aruncă cheia, neglijent, pe cuierul de lemn din culoarul de la intrare, se duse direct în camera de lucru și se așeză la birou. Își duse mâinile la tâmple și închise ochii.

În urechi îi răsunau vorbele lui Hermann von Settler, de-atunci, când îi povestise prima oară de ideea sa.

„Vom uni popoarele sub conducerea noastră, Werner. Nu printr-un război, ci pe calea inteligenței. Ne vom folosi de cea mai mare organizație de pe planeta aceasta, și anume Biserica."

Iar el, Werner Fissler, îl crezuse. Crezuse că era un plan realizabil și îl sprijinise, deși amândoi știau prea bine că nu ar fi putut trăi succesul inițiativei lor. Se prea poate ca tocmai acest amănunt să îl fi convins pe Werner că prietenul său nu se gândea la puterea pe care ar fi câștigat-o el personal, ci la o cale prin care să îi asigure patriei sale rolul firesc de supremație, iar lumii întregi o pace de durată.

Și iată că Hermann murise, iar urmașul său începea să facă aceleași greșeli pe care le făcuse cel mai mare comandant autodeclarat, cu treizeci de ani în urmă.

„Imposibil să fii atât de naiv încât să crezi că ne-am putea atinge țelul fără să ne folosim de violență."

Ba da, chiar fusese atât de naiv. Nu chiar fără urmă de violență, ci folosită rațional, în anumite limite. Lui Hermann von Settler nu i-ar fi dat niciodată prin minte să adune o trupă de ucigași pe care s-o aţâţe după bunul său plac asupra cuiva care îl deranja într-un fel sau altul.

Werner văzuse de la început că Friedrich von Keipen avea un cu totul alt caracter decât Hermann. Totuși, nu ar fi crezut niciodată că băiatul acela avea să devină o asemenea bestie. Friedrich von Keipen era un om periculos, iar Werner avea o bănuială că era chiar mai periculos decât ar fi crezut oricine la momentul respectiv.

Viziunea lui Hermann avea să fie distrusă în clipa în care Friedrich va otrăvi pământul destinat noii conduceri mondiale cu trupa lui de ucigaşi. Toţi anii de trudă şi muncă vor fi fost atunci în zadar.

Fissler respiră adânc şi scoase o coală de hârtie pentru scrisori din sertarul biroului.

•

— Bunul doctor îmbătrâneşte, spuse Friedrich, ridicând din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: Ei, da, păcat, dar nu-i nicio tragedie.

Era însă răscolit sufleteşte. Se aşteptase la un protest din partea lui Fissler, totuşi refuzul categoric al acestuia îl surprinsese. Însă la aceasta avea să reflecteze mai încolo.

— Bun, să revenim la treburile noastre. Domnule Krämer, cât de repede puteţi organiza o echipă?

Dietmar Krämer era singurul din încăpere căruia Friedrich i se adresa cu „dumneavoastră". Nu ar fi putut explica prea clar de ce. Pur şi simplu aşa se întâmplase.

Krämer se lăsă pe spate.

— Am să reiau nişte contacte mai vechi. Sunt nişte oameni în rândurile armatei naţionale, înalţi ofiţeri, care îmi datorează unele lucruri. Am să încep cu ei. Dacă ne recrutam trupa din rândurile soldaţilor, avem avantajul că au deja pregătirea de bază. Am să cer o listă cu potenţiali candidaţi. Aceştia vor fi testaţi în Germania, iar eu am să mi-i aleg pe cei mai buni. Contactul însă îl voi stabili chiar eu. Mă bazez doar pe intuiţie, doar pe intuiţia mea.

Friedrich dădu din cap aprobator.

— În regulă. Cât timp vă trebuie?

Krämer îşi legănă capul dintr-o parte într-alta.

— Socotesc că în curs de zece – douăsprezece săptămâni voi primi aici primii oameni.

Friedrich răspunse din nou printr-o aprobare din cap, apoi se întoarse către avocat.

— Kurt, cum stăm cu partea financiară?

Scholler îşi ţuguie buza de jos.

— Deschid un cont separat, în care va curge lunar o parte din taxele simoniste. Putem să spunem că este pentru o echipă de siguranţă pentru minele pe care le-am cumpărat în ultima perioadă. Astfel, îi avem pe listele de plată şi tot ce ne mai rămâne de făcut este să plătim din acest cont diferenţa până la salariul minim oficial trecut în acest cont. Cu asta îndepărtăm orice întrebări despre oamenii cei noi.

— Aşa facem. Ia imediat toate măsurile necesare şi anunţă-mă când sunt gata pregătirile. Se întoarse către Hans. Instructorii pe care ni-i trimite Barion vor locui, împreună cu echipa, în fostul internat. Oamenii lui Barion în aripa pentru profesori, trupa – în fostele săli de clasă. Tu vei avea grijă să fie totul pregătit. Vor primi un bucătar al lor şi uniforme. Vreau să se autoadministreze şi să staţioneze doar în spaţiul care ţine de internat. Cel puţin în primele săptămâni. Vreau să se cunoască şi să se obişnuiască unii cu alţii. Va fi o trupa de elită, demnă de invidiat de către orice armată.

Friedrich îi privi, pe rând, pe cei trei bărbaţi.

— Cine ştie, poate se va ivi odată situaţia în care să fiu nevoit să renunţ la unii dintre voi pentru siguranţa mea personală. Asta-i tot, domnii mei.

Cei trei se ridicară şi părăsiră încăperea.

Ieşiră afară, iar Scholler spuse:

— O trupă proprie de securitate – oare de ce îmi aminteşte asta de un anumit bărbat din istoria recentă a Germaniei?

Vruse să facă o glumă, însă niciunul dintre ei nu râse.

Brusc, Scholler se opri şi îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Am uitat ceva. Trebuie să mă întorc la Friedrich.

Se întoarse şi intră înapoi în casă înainte ca ceilalţi doi să aibă timp să-i pună vreo întrebare.

Friedrich stătea cu spatele la el, întors spre fereastră, şi se întoarse surprins când, după un ciocănit scurt la uşă, celălalt intră în birou.

— Da, ce mai e?

Avocatul se apropie de Friedrich şi încercă să zâmbească.

— Friedrich, mi-a trecut ceva prin minte şi vreau să scap de acest gând. Îmi permiţi să te întreb ceva?

— Cât timp este doar o întrebare, da. Trebuie să mă gândesc la treaba cu Fissler. Deci, ce mai e?

Scholler stătea drept în faţa lui şi îl privea fix în ochi.

— Trupa asta de care ai vorbit înainte. E gândită doar pentru situaţii de criză, nu-i aşa? Vreau să spun, tu nu ai…

— Nu aş ce? îl întrerupse Friedrich tăios. Nu aş ucide, după bunul plac, pe oricine mă deranjează? Asta îţi trece prin minte, Kurt?

Scholler nu mai putu ţine piept privirii de gheaţa şi îşi întoarse capul într-o parte.

— Da, cam aşa ceva.

Îl privi din nou.

Friedrich îl privi gânditor câteva secunde, colţurile gurii îi tremurară, apoi dintr-un zâmbet vag se iscă un hohot de râs.

Kurt Scholler rămase nedumerit.

— De ce râzi la o asemenea întrebare?

Lui Friedrich îi luă o vreme până își recăpătă suflarea.

— Râd pentru că găsesc al naibii de comic că cineva care a ucis cu propriile mâini un om, sufocându-l cu perna, își permite să aibă conștiință. Râd pentru că ucigașul acesta cu sânge rece stă în fața mea ca un licean care a făcut în pantaloni, domnule avocat.

Scholler își plecă ochii și spuse încet:

— Aia a fost altceva, Friedrich. Am făcut-o pentru că era vorba să-mi apăr propria existență.

— Aha! Și ce crezi că fac eu acum? Am grijă să protejez viața a mai bine de o mie de oameni. Care dintre noi doi e acum mai rău? Cel care ucide pentru a-și apăra propria existență sau acela care organizează o trupă de securitate, cu misiunea de a proteja viața a o mie de oameni? Ce vă spune legat de aceasta simțul dreptății, domnule avocat?

Scholler dădu din cap afirmativ. Privirile li se întâlniră din nou, iar de data aceasta el avu puterea să-l fixeze. Vorbi pe un ton ferm:

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Am vrut doar să știu dacă acești oameni vor interveni doar în situații de extremă urgență. Și dacă planurile tale sunt în acord cu acea conștiință pe care tu mi-o negi. Mai am încă o conștiință. Tocită, poate, dar nu moartă.

Friedrich observă că starea de spirit a lui Scholler se schimbase în doar câteva secunde. Cu doar câteva clipe înainte, avocatul păruse intimidat; acum, lui Friedrich i se păru că citește încăpățânare în ochii acestuia. Mintea îi lucra intens. Îi displăcea profund că trebuia să-și discute deciziile cu un angajat. Pe de altă parte, nu își putea permite să îl aţâţe și pe Scholler împotriva lui, imediat după Fissler.

Chipul i se schimonosi din nou într-un zâmbet; își puse mâna pe umărul lui Scholler.

— Nu-ți face griji, Kurt. Trupa va exista numai pentru cazuri extreme. Cine știe, poate nu va fi nevoie de nicio intervenție din partea lor. Vreau doar să am siguranța aceasta. Am ajuns prea departe pentru a ne putea permite să riscam. Asta cred că înțelegi, nu-i așa?

Scholler aprobă, încet, din cap. Friedrich îl văzu că nu era încă prea convins, dar cel puțin îl mai liniștise.

— Bine! Atunci, sper că ți-am putut liniști „conștiința” și putem continua conform planului. Îți doresc o seară plăcută.

Spunând acestea, se întoarse din nou cu fața spre fereastră.

Scholler plecă, iar Friedrich mai puse câteva lemne în foc, scoase din dulapul cu vitrină, de lângă șemineu, o carafă de sticlă bogat ornată și își

turnă un pahar de vin roşu franţuzesc. Se aşează în faţa şemineului şi îşi fixă privirea asupra flăcărilor.

Gândurile i se învârteau din nou în jurul doctorului Fissler.

În ultima vreme, doctorul se exprimase în repetate rânduri, şi foarte desluşit, că nu era mereu de acord cu modul de conducere al lui Friedrich. Făcuse comentarii chiar şi despre căsnicia acestuia.

Iar acum, asta. Îl criticase în prezenţa celor mai intimi cunoscuţi ai săi. Şi nu doar atât: vulpea asta bătrâna crease un precedent prin plecarea aceea teatrală. Dacă Friedrich ar fi încercat acum să facă ceva împotriva doctorului, toţi cei care fuseseră de faţă ar fi ştiut cine e de vină. Oamenii aceia îi erau, fără îndoială, fideli, însă îndepărtarea unuia din rândurile lor ar fi putut crea neplăceri, ar fi putut naşte neîncredere. Iar de aceasta chiar nu avea nevoie în momentul acela. Trupa de intervenţie era un subiect delicat, căci, la urma urmei, era chiar aşa cum spusese Werner: o trupă de comando criminală, supusă exclusiv ordinelor lui Friedrich. Iar dacă acum…

Zgomotul uşii care se deschidea şi mârâitul instantaneu al lui Joss îl treziră pe Friedrich din meditaţie. Se întoarse furios, convins că Scholler revenise din nou.

Era Evelyn.

— Te deranjez?

Aruncă o privire scurtă, nesigură, spre câinele care o privea, mârâind uşor şi cu colţii dezveliţi.

Friedrich se ridică şi îl cuminţi pe Joss cu o palmă uşoară peste bot, drept pentru care animalul amuţi pe loc şi, cu coada între picioare, se culcă la picioarele stăpânului.

— Nu, nu, vino, aşază-te lângă mine! Se ridică. Vrei un pahar de vin?

Ea se aşeză în fotoliul în care, puţin mai înainte, şezuse doctorul.

— Da, te rog.

Turnând lichidul roşu în pahar, Friedrich îşi dădu seama că resimţea ceva ca o bucurie în legătură cu prezenţa lui Evelyn. Se înţelegeau destul de bine în ultima perioadă, lucru care se datora, nu în ultimul rând, faptului că ea nu se mai amesteca în treburile frăţiei. Nici nu mai încerca să îi dea indicaţii în legătură cu educaţia copiilor, cel puţin nu în ceea ce îl privea pe Hermann.

Franz avea un caracter prea moale pentru gustul lui Friedrich, iar acesta presimţea deja următorul conflict cu Evelyn, când ar fi încercat să facă un bărbat adevărat din el.

— Au fost probleme?

Puse întrebarea ca fapt divers, ca şi cum ar fi întrebat de Werner, şi privi la flăcările din şemineu.

Friedrich îi întinse paharul umplut pe jumătate.

— Probleme? Nu. Cum se face că întrebi?

— A, mă gândeam doar. Tocmai l-am văzut pe Werner ieşind din casă. L-am strigat, dar nu a răspuns. Mi-a părut cufundat în gânduri şi, în general, altfel decât de obicei.

— Ei, da, am avut o mică divergenţă de opinii, nimic important. Îl cunoşti doar, poate fi foarte temperamental. S-a enervat şi a plecat mai repede din şedinţă. Pentru a sublinia lipsa de importanţă a incidentului şi pentru a schimba subiectul, Friedrich făcu un gest calm cu mâna. Mâine nu-şi va mai aminti nimeni de asta.

Înălţă paharul, în semn de sănătate. Evelyn zâmbi şi-şi ridică paharul la nivelul ochilor. Friedrich observă, în sine, că ochii ei nu zâmbeau, dar aceasta nici nu conta prea mult. Era politicoasă cu el şi îşi îndeplinea – când simţea el nevoia – îndatoririle maritale. Îi creştea fiii şi se ocupa de toate treburile casei.

Şi, după cum tocmai observă, era încă o femeie atrăgătoare.

Sorbind din pahar, îi cercetă trupul. Cele două sarcini nu lăsaseră urme vizibile. Talia îi rămăsese suplă, iar pielea dezvăluită de decolteul ei era netedă, fără riduri.

Radia o frumuseţe rece, iar Friedrich se simţi brusc atras de ea. Se dusese nopţile în repetate rânduri la ea în camera după ce avusese necazuri cu frăţia. Părea că problemele îl excitau. Evelyn nu spusese un cuvânt despre asta, însă el era sigur că, exact în acele cazuri, fusese un amant foarte bun.

Îşi aşează paharul pe măsuţa de lângă fotoliu şi se ridică.

— Observ din nou în clipa aceasta ce femeie frumoasă eşti, Evelyn.

Se opri în faţa ei şi o măsură din priviri; băgă de seamă cum i se schimbă expresia feţei. Zâmbetul îi dispăruse, făcând loc unei nesiguranţe pe chip.

Friedrich se lăsă în genunchi şi îi luă mâna în palma lui deschisă şi cu cealaltă mână o mângâie.

Ea nu îl respinse, însă Friedrich simţi un tremur al degetelor ei, ca şi cum ar fi încercat să îşi retragă mâna şi nu ar fi putut.

— Nu ne-am iubit niciodată aici, în camera de zi, Evelyn. În faţa focului aprins în şemineu. Nu crezi că-i păcat?

Rânjetul care îi schimonosea acum chipul îi displăcu lui Evelyn. Îşi retrase mâna dintr-o mişcare şi îşi luă paharul.

— Friedrich, termină, te rog. Nu îmi place.

Ca şi cum vorbele ei nu ar fi ajuns până la el, o luă din nou de mână şi o trase uşor spre el, până când feţele lor se aflau la o distanţă de câţiva centimetri. Fără să îşi întoarcă privirea de la ea, îi luă paharul din mână şi îl puse deoparte.

— Vreau să îmi dovedeşti aici şi acum că eşti soţia mea, Evelyn.

O cuprinse de după talie şi o trase şi mai aproape de el.

— Friedrich, nu, eu…

— Eşti soţia mea, o întrerupse el insistent, iar degetele lui alunecară spre nasturii de la rochia ei, înşiraţi pe toată lungimea spatelui.

— Friedrich, termină! Nu vreau. Nu acum. Te rog!

Îşi aduse braţele îndoite între ei doi şi încercă să îl împingă înapoi cu antebraţele, el însă o ţinea ca într-o menghină. Rânjetul i se lărgi pe faţă.

— Eşti la fel de încăpăţânată ca şi Werner, draga mea. Şi, ca şi pe Werner, te voi înfrânge din nou şi din nou, voi triumfa asupra ta. Şi am senzaţia că îţi place asta.

Îi fu de ajuns un braţ ca să îi lipească trupul de al lui, iar cu mâna liberă umbla mai departe la nasturi.

Ea îşi strânse pumnii şi începu să îl lovească în piept. Nu avea însă putere, căci stăteau atât de aproape unul de celălalt încât nu avea loc decât câţiva centimetri. Încercă să se răsucească, să scape de strânsoarea lui. În zadar.

— Încetează, Friedrich, mă doare!

Totul degeaba. Ca şi cum nu ar mai fi sesizat cuvintele ei, Friedrich continua să tragă de nasturii rochiei. Ea simţi partea de sus a rochiei desfăcându-se şi alunecându-i pe umărul dezgolit. Friedrich îi desfăcuse deja rochia până la jumătate.

Ea simţi cum o cuprinde dintr-odată panica. Trebuia să scape din strânsoarea lui. Chiar în momentul acela. Se răsuci, smucindu-se şi gemând de efort. Friedrich râse zgomotos. Pe fruntea lui apăruseră broboane de sudoare, faţa i se înroşise, nu o slăbi însă din mână nici măcar cu un milimetru.

— Sunt soţul tău, Evelyn, icni el. Am dreptul la asta.

— Nu, strigă ea la el, mânioasă. Nu ai dreptul.

Fără să reflecteze, ridică piciorul drept şi îl călcă cu toată forţa. Îl lovi cu vârful pantofului în fluierul piciorul; strânsoarea slăbi pe loc. Friedrich scoase un ţipăt de durere şi se chirci.

Evelyn folosi clipa şi îi scăpă din mâini. Se dădea încă în spate, când văzu o umbră repezindu-se spre ea dintr-o parte.

Joss! Venea în ajutorul stăpânului. Trupul greu al animalului se izbi de ea, făcând-o să se clatine. Întinse braţul într-o parte, căutând să se prindă de ceva. Apucă cu mâna un obiect subţire şi tare. Era unul dintre vătraiele rezemate de şemineu, într-un suport. Îl luă în mână şi, clătinându-se, se mai dădu câţiva paşi îndărăt. Deodată, pulpele i se loviră de ceva moale, iar Evelyn, gesticulând din braţul liber, căzu în fotoliu. Ghemuit şi gata să sară, Joss stătea în faţa ei, mârâind înfundat. Îşi dezvelise complet colţii puternici. Ochii întunecaţi o fixau, plini de răutate. Evelyn simţi o teamă acută.

— Friedrich, izbucni ea. Ia câinele de-aici. Te rog!

Friedrich stătea încă aplecat, frecându-şi fluierul piciorului. Ridicând capul, îşi arătă chipul schimonosit de furie.

— Muşcă, Joss!

Scuipă pur şi simplu vorbele pe gură, iar Evelyn simţi aproape fizic ura care vibra în acea exclamaţie.

Ea încă încerca să conştientizeze lucrul acesta incredibil când, cu coada ochiului, văzu trupul câinelui lăsându-se pentru o clipă şi mai aproape de podea. În momentul în care acesta îşi făcu vânt să sară, ea ridică vătraiul care se afla lângă ea, pe fotoliu. Joss făcu un salt avântat şi puternic, cu pieptul înainte. Stinghia se opri în speteaza fotoliului. Ca şi cum acţiunea s-ar fi derulat cu încetinitorul, Evelyn văzu vătraiul împlântându-se în trupul câinelui înainte de a-i fi smuls din mână din lateral, rănind-o. Cu un zgomot plescăit, neplăcut, Joss căzu lângă fotoliu, pe podeaua din piatră şi rămase nemişcat, culcat pe o parte. Timp de câteva secunde, agită din labe ca şi cum ar fi vrut să se apere, fără succes, de ceva anume. Apoi, veni sfârşitul. Zăcea pe jos, inert, cu limba atârnându-i din gâtlejul deschis larg, cu ochii holbaţi de panică. Sub piept se forma, încet, o pată de sânge tot mai mare.

Evelyn se uită la animalul mort, apoi la soţul ei. Respiraţia îi era întretăiată; şi-o putea auzi desluşit în liniştea care se lăsa deodată.

Friedrich se ridică încet, cu privirea fixată asupra lui Joss. Furia îi dispăruse de pe chip, făcând loc unei uimiri de copil. Rămase aşa câteva secunde lungi. Apoi, se întâmpla ceva cu totul neaşteptat pentru Evelyn, ceva ce o surprinse mai mult decât comanda dinainte adresată câinelui.

Din colţurile ochilor lui răsăriră lacrimi, care-i alunecară, cu sclipiri, de-a lungul obrajilor şi-i picurară pe piept. Friedrich von Keipen plângea.

Plângea şi, la început, nu se auzi nimic. Făcu apoi doi paşi nesiguri, se lăsă în genunchi, se aplecă încet-încet, şi îşi ascunse faţa în blana câinelui său mort.

Umerii îi tresăltau şi, deodată, scoase un ţipăt care, deşi înfundat, căci răzbătea prin blana câinelui, îi dădu lui Evelyn fiori pe şira spinării, făcând-o să-i dea lacrimile chiar şi ei. Încercă să-şi dea seama ce ar face într-o asemenea situaţie şi văzu, ca un privitor pasiv, că nu ar face nimic.

Mai mult ca sigur ordinul acela pe care i-l dăduse câinelui îi ştersese orice sentiment pe care îl avusese vreodată pentru el. Tot ce mai simţea ea era un gol imens.

Se ridică de pe fotoliu şi părăsi încăperea fără să se întoarcă o singură dată.

Închisese uşa în urma ei, când auzi un nou ţipăt dinăuntru. Suna ca un „nuuu” disperat, al unui copil maltratat.

Evelyn se duse direct în camera ei și încuie ușa, fără să fi aruncat măcar privirea de rigoare în camera copiilor.

Abia atunci, ajunsă la ea în cameră, dădu frâu liber lacrimilor. Nu plângea pentru Friedrich, care își ațâțase câinele asupra ei, și nici după Joss, pe care, apărându-se, îl ucisese din greșeală.

Evelyn plângea după Evelyn.

5 AUGUST 1969, VATICAN

Leonardo Corsetti privi timbrul colorat din colţul drept de sus de pe plicul care tocmai îi fusese adus de mesagerie. Era un timbru sud-african, ştampilat în Kimberley cu două săptămâni în urmă.

Două săptămâni! Corsetti clătină din cap. Nu putea înţelege cum se putea ca în epoca modernă, cu toate mijloacele de transport, să fie nevoie de două săptămâni pentru ca o scrisoare să ajungă din Africa de Sud la Roma, în condiţiile în care un avion putea parcurge această distanţă în câteva ore.

Întoarse scrisoarea de câteva ori pe o parte şi pe cealaltă, însă partea rezervată destinatarului era goală. O scrisoare fără destinatar, adresată Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei.

Corsetti se gândi la numărul de scrisori care chiar şi acum, la patru ani de la încheierea celui de-al doilea Conciliu de la Vatican, erau adresate Sfântului Oficiu. Era de necrezut câtă lume nu aflase încă de faptul că acesta nu mai exista.

Corsetti se lăsă pe spate, iar gândurile îi zburară la acea seară memorabilă, dinaintea încheierii conciliului.

Papa Clement al XV-lea anunţase sfârşitul a patru sute de ani de inchiziţie romană, în forma ei depăşită, iar reacţiile membrilor Curiei fuseseră foarte diferite.

Majoritatea cardinalilor şi episcopilor îşi arătaseră pe faţă mulţumirea faţă de acest pas, însă unele personaje mai conservatoare, în frunte cu şeful lui Corsetti, prefect al respectivului oficiu, cardinalul Benino Campisi, se arătară revoltaţi. Oficiul nu mai era „Suprema Congregatio" de care se temeau chiar şi papii. Fusese degradată la o simplă congregaţie şi primise o nouă denumire: Congregaţia pentru Doctrina Credinţei.

Pentru cardinalul Campisi, aceasta însemnase sfârşitul carierei sale bisericeşti. Fusese numit din nou prefect al congregaţiei, însă nu putea sau nu voia să se adapteze noii situaţii. După doar o jumătate de an, îi ceruse papei permisiunea să se retragă, iar acesta i-o dăduse.

De atunci, Corsetti avea un şef nou, care anul trecut îl numise, în sfârşit, secretar al congregaţiei.

Cardinalul Jan de Riemer era un olandez destul de tânăr şi dinamic, care stabilise noi priorităţi pentru organizaţia continuatoare a inchiziţiei. Cel mai înalt scop rămăsese acela de a lupta împotriva comunismului oricând şi oriunde se putea, cu deosebirea că de Riemer nu era atât de obsedat precum cei dinaintea lui. El lăsa loc unor noi perspective.

•

Corsetti luă cuţitaşul pentru deschis scrisori şi desfăcu plicul. Foaia albă pe care o scoase era scrisă doar pe o parte. Se uită prima oară după semnătură, însă aceasta doar spori misterul scrisorii.

La capăt scria „cineva care vrea binele". Scrisul era tremurat, dar lizibil. Corsetti începu să citească.

> Oricine ar fi cel care ajunge să citească rândurile acestea să le ia în serios, căci este vorba de o chestiune care va decide asupra viitorului Bisericii Catolice şi a vieţii multor membri ai săi.
>
> În rândurile Bisericii s-a infiltrat o frăţie al cărei ţel este o reformă care va zgudui întreaga structură a Bisericii. Ei vor chiar să înlocuiască membrii Curiei cu propriii oameni. Se răspândesc rapid şi nu se vor da înapoi nici de la porţile Romei. Unii dintre ei se află deja chiar în inima Vaticanului.
>
> Au organizat o trupă de mercenari care au misiunea de a ucide pe oricine ar sta în calea organizaţiei.
>
> Fii foarte atent şi aminteşte-ţi de scrisoarea aceasta dacă auzi de morţi suspecte prin cercurile tale!
>
> Nu pot spune mai multe, căci mi-am dezvăluit deja douăzeci şi cinci de ani din viaţă.
>
> Cineva care vrea binele!

Corsetti lăsă foaia, încet, şi se uită gânditor la crucea de lemn de deasupra uşii.

O senzaţie ciudată îl cuprinsese în timpul cititului. Un fel de déjâ-vu. Rândurile acestea îi aminteau de ceva, dar nu-şi putea da seama exact de ce anume.

Nu era prima oară când citea ceva de genul acesta. În majoritatea cazurilor, astfel de scrisori se dovedeau a fi teoriile conspirative ale unor oameni slabi cu duhul; o voce interioară îi spunea însă că această scrisoare nu era ca şi celelalte. Dacă şi-ar fi putut aminti măcar ce anume îi părea atât de familiar la ea…

Corsetti împături scrisoarea şi se ridică. Trebuia să i-o arate cardinalului Riemer. Va vedea după aceea.

Chiar în acel moment, uşa se deschise fără ca cineva să fi ciocănit înainte şi intră părintele Simone Allessino, noul subsecretar al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei; chipul îi era palid.

Corsetti ştiu pe dată că se întâmplase ceva grav. Tânărul şi energicul italian nu i se arătase niciodată astfel. Stătea în faţa lui, cu umerii gârboviţi şi cu o privire sticloasa, ca şi cum ar fi plâns.

Corsetti se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva? Dar vorbeşte odată!

Allessino plecă capul şi vorbi cu glas scăzut:

— Sfântul părinte. A avut un atac de cord. E… a murit.

Scrisoarea căzu la pământ şi rămase în faţa biroului. Corsetti îşi duse mâna la frunte şi bâjbâi în spate să se sprijine de speteaza fotoliului de lângă perete. Găsind sprijinul, se lăsă încet în fotoliu.

— Dar când… cum se poate… cum poate… îngăimă el.

Simţi o săgeată de foc trecându-i prin inimă. Nici nu observă că Allessino părăsise încăperea.

Papa Clement al XV-lea murise.

Cu doar două zile în urmă, trecuse pe la el, împreună cu cardinalul de Riemer. Vorbiseră despre profesorul Krull, un teolog german care se prezentase drept adept al „teologiei eliberării". Sfântul Părinte îşi exprimase nemulţumirea în legătură cu acest Krull şi îl rugase pe de Riemer să pornească o investigaţie, care cu cinci ani în urmă ar fi atras după sine un „proces în faţa inchiziţiei".

Clement al XV-lea făcuse multe înnoiri, rămăsese însă conservator în chestiunile legate de credinţă şi nu tolerase reformatori în rândurile preoţilor. Cea mai mare grijă a sa fusese aceea de a păstra imaginea unitară, coerentă a Bisericii.

Iar acum murise. Cine avea să îi ia locul? Ce avea să se întâmple acum?

Leonardo Corsetti îşi ascunse faţa în mâini.

Scrisoarea din Africa de Sud îi ieşise pe moment din minte.

7 AUGUST, AACHEN

Atmosfera din încăperea mare a casei profesorului Glassmanns era tensionată. Urgența cu care se convocase această ședință a consiliului frăției își punea încă amprenta asupra stării de spirit a celor prezenți.

Se vorbea pe șoptite, în grupulețe mici, despre același subiect: moartea papei și consecințele acestui eveniment asupra frăției.

Doar Friedrich nu participa la agitația generală. Se așezase la locul lui și luase un creion în mână cu care, jucându-l între degetul mare și cel arătător, bătea ușor în tăblia mesei. Nu părea să îl intereseze nimic din ce se întâmplase.

În sfârșit apăru și profesorul în încăpere, iar ceilalți luară loc. Locul din dreapta lui Friedrich rămase liber. Dr. Fissler rămăsese în Kimberley. Îi transmisese lui Friedrich, prin Hans, că nu se simțea prea bine și că nu se încumeta în acel moment să pornească la drum.

Friedrich luase faptul la cunoștință și nu se exprimase în legătură cu aceasta. Nu îl interesa prezența bătrânului.

În ultimele săptămâni, arătase prea puțin interes față de cele din jurul său. Moartea câinelui nu tăiase doar orice cale de comunicare între el și Evelyn, ci, mai mult, îl făcuse pe Friedrich să înceapă să-și ducă viața asemenea unui eremit. Nici măcar Hans nu îl putea vedea la față decât dacă reușea să îl convingă de urgența vreunei chestiuni.

Murmurul vocilor se potolise; o liniște aproape palpabilă se răspândi în încăpere.

Toate privirile se întoarseră spre Friedrich, care se uita în continuare atent la creionul pe care îl juca între degete. Părea că nu observă privirile celorlalți.

Profesorul Glassmanns își drese glasul.

— Domnule von Keipen, putem începe?

Niciun răspuns.

— Domnule von Keipen? Vă simțiți bine? Să încep eu ședința?

Friedrich ridică brusc capul și se uită iritat în jur, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis și i-ar fi trebuit câteva momente să se dezmeticească înainte să revină la realitate.

— Ce?

— Să prezidez eu ședința în locul dumneavoastră? Nu vă simțiți bine? repetă profesorul întrebarea.

— Nu! Eu prezidez ședința.

Se ridică și se sprijini cu mâinile de tăblia mesei. Privirea pe care le-o aruncă celor din jur îl făcu pe Hans să spere că vechiul Friedrich revenise printre ei.

— Domnii mei, declar deschisă şedinţa de urgenţă a Consiliului Frăţiei Simoniste. Primul şi singurul subiect din programul de azi: moartea papei Clement al XV-lea, de acum două zile.

Îşi începu apoi plimbarea obişnuită în jurul mesei.

— Domnul profesor Glassmanns a convocat această şedinţă de urgenţă pentru a discuta urmările pe care le va avea decesul papei asupra frăţiei. Înainte de a asculta diversele păreri în legătură cu aceasta, permiteţi-mi să spun câteva cuvinte. Schimbarea ce se anunţă pe Sfântul Scaun nu va avea niciun fel de urmări pentru noi. În perioada următoare, totul va rămâne ca înainte.

Se iscă un murmur de voci.

— Eu cred totuşi… începu profesorul Glassmanns. Fu însă oprit pe loc de un gest autoritar al lui Friedrich.

Hans se abţinu să nu rânjească. Acesta, cel puţin, era vechiul Friedrich von Keipen.

— Am spus deja că vom asculta în continuare toate părerile în legătură cu aceasta. După ce-mi termin discursul de deschidere.

Îşi continuă plimbarea, netulburat. Nu avem încă posibilitatea de a influenţa alegerea noului papă. Puţinii oameni pe care i-am infiltrat la Vatican nu deţin încă nici pe departe influenţa de care ar fi nevoie pentru aşa ceva. În momentul de faţă, nu putem face nimic. Nu ne-a venit încă vremea.

Cu aceste cuvinte, se întoarse la locul său şi se aşeză.

Glassmanns ridică mâna, cerând cuvântul; un gest cu mâna din partea lui Friedrich îi dădu aprobarea.

— Cu voia dumneavoastră, domnule von Keipen, eu văd lucrurile un pic altfel. După cum sunt sigur că ştiţi şi dumneavoastră, odată cu intrarea în vacanţă a Sfântului Scaun s-au retras toţi înalţii prelaţi din fruntea dicasteriilor, inclusiv cardinalul secretar de stat, cardinalii prefecţi, marii episcopi, ca şi ceilalţi membri ai acestor departamente. Ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că, în afara cardinalului camerlengo, a cardinalului vicar al Romei şi a câtorva, puţini, alţi preoţi, nu mai exista practic nimeni în cadrul Curiei care să fie sigur de poziţia sa, în contextul în care va fi ales un nou papă. Conclavul poate începe abia în a şaisprezecea zi de la moartea Papei. Asta ar fi de azi în paisprezece zile.

Avem deci paisprezece zile pentru a ne ocupa de cardinalii fără funcţii. Dacă facem totul cum trebuie şi cugetat, cu mită, ameninţări sau şantaj, am putea reuşi să găsim un candidat care să corespundă standardelor noastre şi, în plus, să avem grijă să primească numărul necesar de voturi. Decesul recent al papei reprezintă o şansă oferită de soartă. Ar trebui să profităm de

ocazie şi să dăm atacul. Cine ştie dacă ni se va mai oferi vreodată o asemenea şansă?!

Se uită în jur, aşteptând aplauze, şi constată cu mulţumire că toţi dădeau din cap aprobator.

Deodată, Friedrich izbi cu palma în tăblia mesei şi se ridică în picioare. Pe fruntea lui se desenase o cută adâncă.

— Gata, m-am săturat de dumneata şi de părerile dumitale nerealiste, domnule profesor Glassmanns. Ai accepta orice risc dacă aceasta ţi-ar oferi cea mai slabă speranţă de a mai apuca să vezi cu ochii dumitale preluarea Bisericii de către frăţia noastră: iată după ce tânjeşti dumneata. Putere! Nu îţi pasă de frăţie, ci de propria persoană. Chiar crezi că poţi ameninţa membrii Curiei? Sau să-i ispiteşti cu bani? Dumnezeule, nu poţi fi chiar atât de prost! Vorbim de persoane a căror viaţă se învârte exclusiv în jurul Bisericii Catolice, a căror viaţă este chiar această Biserica. Aceşti oameni cred în ceea ce fac, oricât de greu ţi-ar fi dumitale să înţelegi acest lucru. Nu ar trece nici două zile şi s-ar începe o vânătoare pe faţă împotriva simoniştilor. Oricât de dezbinată ar fi Curia în interior, în cazul unei ameninţări din afară, membrii săi vor face front comun.

Nu, nu şi nu! În niciun caz nu vom acţiona acum. Este nevoie de încă cincisprezece, douăzeci de ani până vom avea oamenii noştri în posturile cheie din Vatican. Doar atunci, şi nicio zi mai devreme, vom putea da lovitura. Obişnuieşte-te cu gândul că nu vei mai trăi să vezi toate astea, domnule profesor. Ar fi trebuit totuşi să fie foarte clar, de la bun început, că angajamentul dumitale faţă de simonişti îi va răsplăti pe fiii dumitale, nu pe dumneata. Nu sunt dispus să mai discut chestiunea aceasta.

Chipul profesorului se înroşise de furie; se vedea cu ochiul liber că lupta să-şi păstreze controlul.

— Domnule von Keipen, aceasta este o şedinţă de consiliu. Deciziile se vor lua pe baza unui acord comun şi nu pentru că o persoană stabileşte ceva. Voi cere acum votul tuturor pentru sau împotriva unei acţiuni imediate din partea noastră, iar dumneavoastră nu îmi puteţi interzice asta. Aşa. Totuşi, înainte să votăm, doresc să fac un anunţ de mare interes pentru toţi membrii consiliului.

Scoase un bileţel din buzunarul interior al jachetei şi îl despături. Îşi puse apoi ochelarii care până atunci stătuseră în faţa lui, pe masă, şi citi.

> Stimate domnule profesor Glassmanns,
>
> Apelez la dumneavoastră cu rugămintea de a citi aceste rânduri în faţa simoniştilor. Membrii frăţiei au dreptul să afle conţinutul acestei scrisori.

Consider că este responsabilitatea mea de a vă informa că S1 este pe cale de a organiza o trupă de mercenari care să-i ucidă la comanda lui pe toţi aceia care, după părerea lui S1, stau în calea frăţiei. Ştiu prea bine că, pe viitor, va fi nevoie de aşa ceva; totuşi, o asemenea trupă sub comanda unui singur om mi se pare cel puţin suspectă.

De vreme ce acum consiliul a fost informat de aceasta, sper ca intervenţia acestui comando criminal să se petreacă doar cu acordul consiliului.

Dr. Werner Fissler

Glassmanns coborî mâna în care ţinea hârtia; toate privirile se întoarseră spre Friedrich.

— Aveţi să ne spuneţi ceva în legătura cu asta, domnule von Keipen?

Ochii bătrânului străluceau, triumfători. Mintea lui Friedrich începu să lucreze cu o viteză incredibilă şi totuşi strategic.

Îi trebuiră doar câteva secunde să-şi dea seama că putea reduce presupusa victorie a lui Glassmanns la nivelul unei înfrângeri crunte. Ba, mai mult, gândind iute mai departe, văzu foarte clar cine avea singurul cuvânt de spus în cadrul frăţiei.

Se uită rânjind în stânga şi în dreapta, le făcu semn din cap oamenilor „lui", lui Krämer, lui Scholler şi lui Hans, şi se aplecă apoi în faţă.

— Desigur că am ceva de spus, domnule profesor.

Tot ceea ce v-a scris dr. Fissler este absolut adevărat. Aproape totul! Există un amănunt pe care mă văd nevoit să îl corectez. Nu sunt pe cale de a organiza această trupă, ci am organizat-o deja. Oamenii sunt pregătiţi de intervenţie şi pot fi folosiţi oricând, în orice colţ al lumii. Iar acum, stimaţi membri ai consiliului, luaţi aminte la ce am să vă spun, căci este de mare interes pentru toţi. Am aprobat, în urmă cu câţiva ani, formarea acestui consiliu, deoarece şi eu consider că este interesant să auzi păreri diferite în legătură cu unele subiecte importante. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte să-mi pun la îndoială deciziile prin existenţa acestui consiliu, ce să mai zic de posibilitatea de a mă lăsa convins de consiliu în favoarea unei alte păreri. Aveţi, cu toţii, dreptul – în oarecare măsură – de a participa la discuţii şi am să vă las în continuare acest drept, atâta vreme cât argumentele pe care le aud îmi vor părea rezonabile. Aşa a fost până acum, iar aceasta nu se va schimba. În cazul în care cineva din rândurile dumneavoastră consideră că nu poate accepta aceste condiţii, soluţia este foarte simplă. Cum am spus: oricând şi în orice colţ al lumii. Pentru binele tuturor, sper că m-aţi înţeles şi voi repeta afirmaţia făcută mai înainte: nu sunt dispus să mai discut chestiunea aceasta. Făcu o pauză scurtă, în care se uită, pe rând, la fiecare dintre cei prezenţi. Apoi spuse: Să votăm acum. Îi rog să ridice mâna pe cei care sunt de părerea profesorului Glassmanns, şi anume că trebuie să

acţionăm imediat şi să riscăm fără şanse de succes existenţa frăţiei, pentru a satisface dorinţa de glorie a unui bătrân avid de putere.

Nu ridică nimeni mâna. Nici măcar profesorul Glassmanns nu-şi susţinu propria propunere printr-un vot.

Friedrich dădu din cap.

— Votul contra: rog să ridice mâna cei care sunt de părerea mea, şi anume că este prea devreme pentru o intervenţie.

Ridicară mâna toţi în afară de Glassmanns.

— Declar că propunerea profesorului Glassmanns a fost respinsă în unanimitate, cu o abţinere. Şedinţa s-a încheiat.

8 AUGUST 1969, ROMA

Tânăra îi puse lui Jürgen cafeaua espresso în faţă, iar acesta îşi opri privirea un pic prea mult asupra decolteului ei. Ea observă şi îl privi vizibil stânjenită. Se întoarse imediat şi, clătinând din cap, dispăru în cafeneaua micuţă. Ce se schimbaseră vremurile, dacă acum până şi un om al Bisericii se uită fără jenă la decolteul unei femei… Iar aceasta chiar acum, atât de recent după moartea papei.

Jürgen blestemă în gând, spunându-şi că e un idiot neprofesionist.

În ciuda anilor destul de mulţi de când purta sutană, i se întâmpla iar şi iar să-şi lase privirea ispitită de rotunjimile feminine.

Era un reflex care se împotrivea oricărui talent de disimulare şi care îşi reclama dreptul de a se fi născut dintr-un tezaur de gânduri lumeşti.

Jürgen îşi puse două cuburi de zahăr în ceaşca micuţă. Lichidul negru dinăuntru nu reuşi să acopere complet cuburile.

Amestecă puţin şi luă o înghiţitură. Se lăsă apoi pe spate, în scaun, şi privi agitaţia din piaţeta la marginea căreia stătea, la masa unui bistro, aşteptându-l pe omul său de contact.

Arşiţa era insuportabilă; Jürgen se bucură că mai găsise un loc la umbră.

Câţiva asiatici păşeau leneş, aproape la unison, în urma unei femei care tot învârtea un steguleţ colorat deasupra capului. Fiecare dintre ei avea cel puţin câte un aparat de fotografiat în jurul gâtului. Unora li se încâlceau pe piept, ca un ghem de viermi artificiali, şnururile de care atârnau două sau trei aparate.

— Bună dimineaţa!

Se răsuci, deranjat în contemplările sale, şi văzu lângă el o expresie gravă, încadrată de păr blond, tuns scurt. Jürgen îi zâmbi forţat omului său de contact şi îi întinse mâna.

— Bună, Guido, eşti punctual ca întotdeauna.

Guido îşi trase un scaun şi se aşeză. Expresia îi rămase gravă.

— E o imagine ciudată, la atât de scurtă vreme după moartea papei: un preot stând într-o cafenea şi amuzându-se.

Jürgen fu nevoit să-şi recunoască greşeala pentru a doua oară în dimineaţa aceea. Trebuia, într-adevăr, să fie mai atent.

Zâmbetul îi dispăru pe loc.

— Ai dreptate, scuze.

Guido nu insistă asupra acestei chestiuni.

— Să trecem la subiect. Pentru ce ai vrut să mă vezi?

Jürgen îl blestemă, în gând, pe Krämer, care se afla la Kimberley şi care i-l repartizase ca om de contact pe acest individ arogant.

— Pentru a discuta situaţia ce s-a creat în urma decesului papei, îi explică el.

Acesta ridică din sprâncene.

— Şi de ce s-ar schimba situaţia odată cu venirea unui nou papă?

În aceeaşi manieră necontrolată în care, cu câteva minute înainte, privirea îi fusese atrasă de decolteul chelneriţei, Jürgen strânse pumnul sub masă, iar vocea îi căpătă o nuanţă agresivă.

— Îţi spun eu de ce. Deoarece Clement al XV-lea este cel care a organizat departamentul în care lucrez eu, iar aceasta în ciuda opoziţiei multor cardinali. Niciunul dintre acei domni nu doreşte să i se umble prin foile care privesc chestiunile financiare din cadrul departamentului său. În momentul de faţă, se poartă tratative în secret pentru doi posibili succesori: primul este preşedintele consiliului papal Cor Unum, cardinalul Simone Benigni, iar al doilea este cardinalul Fernando Rebantos. Acesta este prefectul congregaţiei pentru evanghelizarea popoarelor. Portughez.

Amândoi sunt recunoscuţi drept oponenţi ai oricărei forme de control financiar, iar cardinalul Frentzen porneşte de la premisa că, în cazul numirii unuia dintre aceştia doi, departamentul nostru va fi desfiinţat.

Îţi poţi imagina şi tu că nu suntem prea îndrăgiţi în cadrul Curiei, ceea ce îmi cam întunecă, în prezent, perspectivele de a face carieră. Îţi ajung aceste motive pentru temerile pe care le am?

Înainte ca Guido să fi avut ocazia să răspundă, apăru din nou chelneriţa la masa lor. Îi aruncă preotului lasciv o privire lungă, dispreţuitoare. Abia după aceea luă comanda clientului nou-venit.

Rămaşi din nou între patru ochi, Guido se aplecă în faţă. Vorbea atât de încet încât Jürgen abia putu să-i înţeleagă cuvintele.

— Nu e vorba de ce-mi ajunge *mie* ca motiv. S1 aşteaptă de la fiecare dintre voi să faceţi orice ne-ar aduce şi un pas mai aproape de ţelul final. Până în prezent, este evident că tu ai ajuns cel mai departe dintre toţi, ar fi însă eronat să crezi că de-acum te poţi bucura liniştit de această reuşită. Frăţia se aşteaptă să te încadrezi în orice situaţie şi să faci paşii necesari pentru a-ţi asigura poziţia. Crezi că ştii care sunt candidaţii pentru Sfântul Scaun? Perfect! Atunci de ce stai aici şi te vaiţi în loc să faci ceva în direcţia asta?

— Şi poate poţi să mă şi sfătuieşti ce să fac? spuse Dengelmann, aţâţat.

Guido îşi luă ceaşca şi o goli dintr-o înghiţitura, apoi se ridică şi se uită cu răceală în jos, la Jürgen.

— Nu, dar pot să-i transmit întrebarea lui S1, dacă vrei.

Jürgen lupta să își păstreze controlul. Impulsul de a-l pocni pe celălalt în chipul acela disprețuitor deveni aproape de nestăvilit. Glasul îi suna ca și cum tocmai ar fi depus un efort fizic uriaș.

— Nu! și, după o pauză scurtă, adăugă pe un ton scăzut: Odată și-odată, Guido…

Guido îl privi nemișcat în ochi, apoi spuse:

— Nu mă bat cu popi. Poți să achiți nota de plată din cutia de colectă.

Acestea fiind spuse, făcu stânga-mprejur și lăsă în urmă un bărbat în negru care simțea că se sufocă de furie.

8 AUGUST 1969, KIMBERLEY

Dr. Fissler şedea în acelaşi fotoliu în care se aflase şi în seara discuţiei cu Friedrich despre trupa de intervenţie.

Era acelaşi fotoliu în care, la scurt timp după aceea, Evelyn, îngrozită, se apărase de Joss. Pe spetează se mai vedea încă foarte clar urma lăsată de vătraiul care adusese moartea câinelui.

Evelyn stătea un pic într-o parte lângă şemineul rece, în faţa doctorului. Fără focul aprins, şemineul părea ameninţător, ca o gură imensă, întunecată. Ploaia ce se izbea într-un ritm abrupt de fereastră sporea atmosfera neplăcută.

Ea îi povestise doctorului despre seara aceea, despre ordinul incredibil pe care Friedrich i-l dăduse câinelui.

— Trebuie să-l părăseşti, Evelyn, spuse doctorul pentru a nu ştiu câta oară.

Ea plecă pleoapele şi clătină din cap.

— Nu pot, Werner, şi ştii asta. Unde m-aş duce? Şi ce s-ar întâmpla cu fiii mei? El nu ar accepta niciodată să îi iau cu mine.

— Nu trebuie să îi dai ocazia de a te împiedica să faci asta. Ia-ţi copiii şi pleacă de-aici. Se întoarce din Germania cel mai devreme diseară. Până atunci, puteţi ajunge departe. Te ajut eu! mai am relaţii folositoare.

Ea ridică capul şi, deşi avea lacrimi în ochi, îl privi fix. Doar vocea îi răsună mai întunecat ca de obicei.

— M-ar găsi indiferent unde m-aş duce. Ştii şi tu cât de ramificată este frăţia. Şi, dacă şi-ar da seama că m-ai ajutat, s-ar răzbuna pe tine. Nu! Nu voi fugi de-acasă.

Doctorul răsuflă zgomotos şi clătină din cap.

— Dacă şedinţa din Aachen a decurs aşa cum mă aştept eu, va vrea oricum să mă omoare. Eu mi-am trăit viaţa, nu am prea multe de pierdut. Însă lucrurile stau altfel pentru tine şi copiii tăi. Ştii doar că şi mama, şi tatăl său şi-au pierdut minţile. Văd din ce în ce mai des la Friedrich semne că şi el e pe cale de a-şi pierde autocontrolul şi nu vreau să mai fiţi aici în momentul în care se declanşează boala.

— Rămân aici, insistă ea. Nu cred că…

— Că bărbatul tău îşi pierde minţile? Nici să nu crezi aşa ceva, mintea lui e la fel de precisă şi lucidă ca întotdeauna.

Evelyn avu senzaţia că ceva îi stoarce aerul din plămâni. Întoarse capul în acelaşi moment cu doctorul şi rămase cu privirea aţintită asupra lui Friedrich, care stătea în prag, rânjind. Păru că savurează o clipă imaginea chipurilor uimite, apoi se apropie de ei.

— Ia te uită! Bătrânul doctor şi profesoara cea drăguţă. Stau şi conspiră împotriva soţului nebun. Trecu pe lângă ei şi se lăsă într-un fotoliu liber. Ai dreptate, Evelyn. Te-aş găsi oriunde. Dar mă dezamăgiţi. Ăsta-i singurul lucru care v-a trecut prin cap? Fuga? Nu părea furios, mai degrabă amuzat. Nu v-a trecut prin minte că ar fi mult mai bine să mă omorâţi? Nu v-aţi gândit la cea mai la îndemână soluţie? Chiar nu sunteţi în stare de nimic singuri?

Clătină din cap râzând şi o privi pe Evelyn, iar aceasta se gândi instantaneu că Werner avusese dreptate în ceea ce îi spusese. În ochii aceia se vedea, într-adevăr, un licăr de nebunie.

Ea nu plecă ochii şi observă, surprinsă, că nu îi mai era teamă de el. Nu panică, ci un cordon de mânie o strângea de gât, îngreunându-i respiraţia. Poate chiar ură. Crezu că va îngăima doar un sunet nearticulat, însă vocea îi răsună ferm şi precis. Rece.

— Ba da, Friedrich, am avut şi gândul ăsta. Dar ne-ai întrerupt înainte să-i pot sugera aceasta lui Werner.

Schimbarea bruscă de pe chipul lui Friedrich îi oferi o satisfacţie cum nu mai simţise de multă vreme. Jovialitatea exagerată dispăruse complet de pe chipul lui, lăsându-l palid. Avea în faţă o mască de ceară exprimând perplexitate.

— Ar fi o nimica toată pentru mine să vă ucid pe amândoi, şuieră el. Dar n-o voi face. Se ridică din fotoliu dintr-o singură mişcare şi păşi încet prin faţa lor, privindu-i pe rând. Vă spun eu ce-am să fac. Tu, nevastă cu gânduri criminale, îmi vei mai vedea fiii o singură dată pe zi. Riscul ca tu să-i întorci împotriva mea e mult prea mare. Începând de-acum, se va ocupa de ei o bonă pe care o voi alege eu. Şi, bineînţeles, mă voi ocupa şi eu de ei.

— Nu poţi… încercă Evelyn să izbucnească, însă nu putu continua.

— Ţine-ţi gura, leş de gheaţă ce eşti! Tu l-ai omorât pe Joss, îi strigă Friedrich în faţă, iar Evelyn simţi că teama nu-i dispăruse; se ascunsese doar pentru o clipă îndărătul unui nor întunecat de furie care se retrăgea acum din faţa glasului lui Friedrich.

— Dacă se mai întâmpla vreodată să mă contrazici, nu ai să-i mai vezi deloc. Se întoarse apoi către doctor. Ţie, dragă Werner, am să-ţi mulţumesc. În Aachen, simpatica ta scrisoare a permis tranşarea definitivă a relaţiilor dintre mine şi consiliu. Toţi membrii, ba nu, aproape toţi membrii s-au decis să susţină conducerea simonistă. A fost un succes pe toată linia. Vezi deci că nu există niciun motiv să fiu supărat pe tine, Mi-ai făcut o mare favoare. Totuşi, aş vrea să evit alte idei de genul ăsta din partea ta de a sabota reuşita simoniştilor. De aceea, acelaşi lucru este valabil pentru tine ca şi pentru

iubita mea soție. Dacă *tu* îmi stai în drum, ea nu-și va mai vedea copiii. Astfel, acțiunile voastre depind una de alta. Doar asta ați vrut, nu?

Rânjetul îi reveni pe chip.

— Nu e o idee genială, în simplitatea ei? Nimeni nu pățește nimic, iar eu pot fi totuși sigur că de-acum înainte vă veți purta conform așteptărilor mele. Ce spuneți? Sună toate astea ca fiind concepute de o minte care nu mai funcționează cum trebuie?

24 AUGUST 1969, VATICAN

La ceva mai mult de cincizeci şi opt de ore după ce cardinalul camerlengo se întâlnise îndărătul uşilor închise ale Capelei Sixtine cu înlocuitorul secretariatului de stat, se ridică fum alb din spatele capelei.

În urma a nu mai mult de cinci alegeri, Biserica Catolică avea un nou papă.

Acesta adoptă, pentru pontificat, numele de Clement al XVI-lea, semn clar pentru cei din interior că avea de gând să conducă Biserica în direcţia urmată de premergătorul său.

Numele său lumesc era Ernesto Bertulli şi, până să moară Clement al XV-lea, ocupase funcţia de conducere a proaspătului departament de supraveghere financiară a Vaticanului, fiind şeful lui Jürgen Dengelmann.

Cardinalii care până atunci ocupaseră posturi de conducere în cadrul diferitelor congregaţii şi consilii papale şi care nu treceau drept prieteni ai lui Bertulli fuseseră în minoritate, fiind astfel nevoiţi să se plece în faţa deciziei majorităţii.

La doar câteva zile după ce intrase în funcţie, Clement al XVI-lea îi dezvălui lui Jürgen, într-o discuţie privată, că avea de gând să îl numească, în curând, episcop. Avea să preia funcţia de conducere a noului departament financiar.

Închizând uşa în urma sa, Jürgen simţi un val de bucurie cuprinzându-i trupul, cu o intensitate neobişnuită.

Avea să fie unul dintre cei mai tineri episcopi ai Bisericii Catolice. La douăzeci şi unu de ani de la înfiinţare, frăţia simoniştilor reuşise prin el, Jürgen Dengelmann, să facă primul pas în pragul nivelului principal al celei mai puternice organizaţii din lume.

7 FEBRUARIE 1970, KIMBERLEY

Stând la umbra clădirii cu aula, Friedrich se uită din nou la ceasul de mâna. Nouă şi patru minute.

Pe lista lucrurilor pe care le ura, lipsa de punctualitate ocupa, fără îndoială, un loc fruntaş. Cu o seară înainte, îi spusese doamnei Müller răspicat să aibă grijă ca băieţii să fie gata de plecare la nouă fix.

Tocmai voia să pornească nervos înapoi pentru a vedea de ce întârziau, când o văzu pe fosta profesoară pe terasă, împingându-i pe cei doi fii de la spate.

Cei doi purtau pantaloni scurţi kaki şi cămaşă cu epoleţi. Îi aminteau lui Friedrich de uniforma pe care o purtase el pe vremea când era la internat.

În spate, purtau rucsacii în care bona pusese provizii de toate felurile.

Friedrich observa cu satisfacţie că Hermann semăna cu un mic soldat. La numai unsprezece ani, băiatul avea muşchii dezvoltaţi uimitor de bine. Dimpotrivă, fratele său mai mic, Franz, dădea impresia unui copil mic şi plăpând, cu umerii săi înguşti care se lăsau pe spate din cauza greutăţii, ca şi cum era gata să se răstoarne în orice clipă.

Friedrich recunoştea foarte clar trăsăturile lui Evelyn în băiatul acesta. Aveai impresia că faţa aceea de copil era doar o mască şi că, în cursul vremii, devenea din ce în ce mai transparentă, dezvăluind chipul mamei.

„Te voi pleca şi pe tine în faţa mea, fiule", îşi spuse el în gând, pornind zâmbitor în întâmpinarea celor doi.

— Sunteţi pregătiţi pentru un marş pe jos?

— Da, sunt pregătit, răspunse Hermann pe dată şi, dintr-un singur salt, ateriză cu echipament cu tot de pe verandă pe pământul prăfos. Părea să se bucure de ziua aceasta.

Franz îşi făcu de lucru la curele şi spuse:

— Da, sigur, sunt pregătit. Dar rucsacul este atât de greu… Trebuie să luăm toate lucrurile astea cu noi? Nu le pot duce.

Friedrich îl cuprinse pe Hermann cu braţul de după umeri şi îl privi pe Franz, care rămăsese pe veranda, cu colţurile gurii lăsate.

— Nu te mai tot văita ca o fetiţă! Maică-ta ţi-a tolerat prea multe. Ai deja aproape zece ani şi e timpul să înveţi că viaţa unui bărbat înseamnă mai mult decât nişte jocuri caraghioase. Vreau să te aduni. Ia exemplu de la fratele tău!

— Dar Hermann e mai mare şi mai înalt ca mine. În plus, am doar opt ani. Nu e drept.

Avea vocea plângăcioasă, iar Friedrich se simţi cuprins de furie. Vorbi mai tare ca înainte:

— Viaţa nu e dreaptă, Franz. Cu cât înţelegi mai devreme lucrul ăsta, cu atât mai bine vei şti să te descurci. Şi-acum nu mai vreau să aud nimic. Vino odată!

Făcu stânga-mprejur, trăgându-l pe Hermann după el, spre intrarea în aulă. Ajuns acolo, se aşeza pe o treaptă şi îl aşteptă pe Franz. Bătu apoi din palme, privindu-şi cei doi fii.

— Aşadar, vom porni în curând spre fostul internat. E la o distanţă scurtă. Ştiţi că acolo mergeam eu la şcoala. Acum este folosit ca lagăr pentru echipa noastră de securitate. În scurt timp, Hermann o să înceapă acolo un antrenament în cursul căruia va învăţa tehnici de luptă şi mânuirea sigură a tot felul de arme. Franz, ţie îţi va veni rândul peste vreo doi-trei ani. O să fie dificil, însă ceea ce învăţaţi acolo vă va fi de folos pentru tot restul vieţii. Un bărbat adevărat trebuie să ştie să se lupte.

— Dar mama a spus că armele nu sunt bune! Le foloseşti ca să ucizi oamenii cu ele, protestă Franz.

— Mama ta este femeie, Franz. Femeile nu înţeleg nimic din lucrurile astea. Iar acum haideţi să pornim.

Se ridică şi o luă înainte fără a se uita măcar o dată în urmă. Nu văzu, astfel, că Evelyn stătea la fereastră, la parterul casei. Îşi pusese mâna pe sticlă, ca şi cum şi-ar fi putut atinge astfel copiii. Privi cu chipul trist în urma lor până dispărură după colţul clădirii pentru personal. Hermann mergea în dreptul tatălui său, Franz era un pic într-o parte, la câţiva paşi în spatele lor. Îşi tot pleca în faţă trupul îngust pentru a-şi elibera spatele de povară. Lăsară clădirea în urma lor, când deodată, uitându-se la tatăl sau dintr-o parte, Hermann îl întrebă:

— Tată, de ce nu putem sta mai mult cu mama?

Friedrich aruncă o privire scurtă peste umăr. Franz înaintă foarte aplecat în faţă, cu privirea fixată la pământ. La fiecare pas pe care îl făcea, lovea cu vârful pantofului bulgari mici de nisip, care se destrămau în norişori de praf. Părea prea preocupat cu aceasta activitate pentru a-i putea auzi.

Friedrich îi şopti lui Hermann:

— Pentru că mama ta este bolnavă. Instabilă. Ştii doar că, nu demult, l-a omorât pe Joss. E o persoană cu sânge rece. L-a tras pe bietul animal în ţeapă. M-am gândit ce se poate întâmpla dacă mai are o astfel de criză, iar voi sunteţi în preajma ei. Nu e vina ei, dar e un risc prea mare ca să mi-l asum.

Hermann reflectă câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Dar mereu când suntem cu ea e foarte drăguţa cu noi. Nu-mi pare deloc bolnavă.

— Tocmai asta este problema. Dacă aş fi observat dinainte ce-i cu ea, nu s-ar fi întâmplat treaba cu Joss. Bietul câine…

— Dar îi simţim lipsa.

Friedrich se opri brusc, îl apucă pe Hermann de umeri şi îl scutură cu putere.

— E o ucigaşă de câini. E bolnavă, ai înţeles?

Hermann îl privi cu ochii mari; Franz se oprise şi el şi se uita cu teamă la tatăl lui.

Friedrich îi dădu îndată drumul şi îi netezi cămaşa mototolită.

— Nu e bună pentru voi, adaugă el pe un ton vizibil mai scăzut, apoi îşi reluă drumul.

Restul distanţei îl parcurseră mai mult în tăcere. Din când în când, Friedrich încercă să le explice câte ceva despre cele câteva plante din locurile acelea sau despre vreun animal care tocmai le trecea pe lângă picioare, însă nu primi drept răspuns decât aprobări tăcute din cap, ceea ce îl făcu să renunţe în cele din urmă. Fură nevoiţi să se oprească de două ori, deoarece Franz spunea că nu mai poate. La prima oprire, Friedrich i se adresă explicându-i că trebuia să se adune, altfel avea să-şi petreacă întreaga viaţă evitând orice neplăceri. A doua oară când se opriră, Franz plângea. Friedrich îi aruncă o privire dispreţuitoare, îl făcu molâu şi, după două minute, porni din nou, fără să verifice dacă fiul său cel mic îi urma.

După o jumătate de oră, aveau în faţă fostul internat. Ajunseseră la vreo două sute de metri distanţă de clădire, când, deodată, dintr-un tufiş le răsări în faţă un om într-o uniformă neagră, blocându-le calea.

Bărbatul ţinea în mână un pistol automat pe care însă îl coborî îndată ce văzu pe cine avea în faţă.

— Mă scuzaţi, vă rog, domnule von Keipen. Nu v-am recunoscut imediat.

Friedrich râse, clătinând din cap.

— Ei, e-n regulă. Vă faceţi treaba şi îmi place să văd că vegheaţi atent. Tot aşa înainte! Atâta vreme cât nu ne împuşcaţi… Se uită cu mândrie la fiii săi şi vorbi: Vedeţi cât de eficient lucrează echipa noastră de securitate? Au pus paznici de jur-împrejurul clădirii. Zi şi noapte. Niciun străin n-ar putea intra în lagăr.

Hermann îl privi pe bărbatul din negru şi, înclinându-şi capul într-o parte, spuse:

— Dar ce păzesc oamenii ăştia aici?

„Gândeşte analitic, exact ca şi mine, gândi Friedrich, mândru. Nu ia de bune tot ce aude, ci cercetează tot ce nu i se dezvăluie clar de la bun început. Fiul meu! Într-o bună zi, o să fie un conducător demn al acestei frăţii”.

— Nimic, fiule. Se antrenează, pentru a putea fi gata să ne ajute dacă este cazul vreodată.

Văzu pe chipul lui Hermann că acest răspuns nu îl mulţumea, însă băiatul fu destul de cuminte să nu mai insiste cu întrebările.

În lagăr fură întâmpinaţi de unul dintre cei trimişi de către Barion, din Bolivia. Era comandantul trupei încă restrânse ca număr: un individ subţire, brunet, cu ochi agili.

Acesta salută milităreşte şi li se prezentă drept comandantul Wolff. Îi pofti apoi în clădirea unde înainte fuseseră sălile de clasă. În ciuda aspectului său mediteranean, părea a fi german.

Avuseseră loc unele schimbări de la ultima vizită a lui Friedrich, cu patru săptămâni în urmă.

În zona intrării fuseseră aduse câteva dulapuri din fostele dormitoare. Uşile erau ferecate cu lacăte mari, grele, iar Friedrich se întrebă dacă înăuntru chiar se găseau arme într-un loc atât de accesibil oricui. Hotărî că avea să-l întrebe pe comandant despre acest lucru. Una dintre clasele de la parter servea drept un fel de sală de conferinţe.

În mijlocul încăperii fusese format un dreptunghi din fostele bănci şcolare, înconjurat de scaune din lemn.

Deasupra meselor atârna, din tavan, o paraşută verde. Unele bucăţi atârnau pe pereţi, creând senzaţia de cort imens.

De-a lungul peretelui din fund stăteau înşirate lăzi de culoare cafenie. O ladă era deschisă şi, cum observă Friedrich, era plină de role mari, probabil nişte hărţi.

În timp ce bărbaţii se aşezau la mese, cei doi băieţi îşi lăsară rucsacurile jos şi dădură roată sălii, cu ochii mari. Friedrich se uită în direcţia lor şi ridică o mână.

— Nu puneţi mâna pe nimic, s-a înţeles?

Cei doi dădură din cap că da şi priviră fascinaţi la paraşuta de deasupra lor. Friedrich se întoarse spre bărbatul brunet.

— Krämer mi-a spus că în două zile vor ajunge aici treizeci şi cinci de bărbaţi din Germania. S-a pregătit totul pentru găzduirea lor?

Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Încăperile pentru echipă sunt pregătite. Am terminat de făcut programul pentru primele săptămâni. Sper că au cu toţii o condiţie fizică bună. Îi aşteaptă un program greu.

— Şi cum anume arată programul ăsta?

— În primele săptămâni o să avem grijă să aibă o condiţie fizică bună. De-abia apoi începe antrenamentul în sine. Luptă corp la corp, studiul

explozibilelor, întrebuinţarea armelor. Vor învăţa să suporte durerea şi să ucidă fără zgomot.

Friedrich dădu din cap, apoi întrebă:

— Şi ce se întâmplă dacă unii nu pot face faţă acestui efort?

— Nu există aşa ceva. Au trecut prin controale, au cu toţii constituţia fizică potrivită. Restul îl vor învăţa aici. Într-un fel sau altul.

Friedrich insistă să ştie precis.

— Dacă vreunul dintre ei refuză pur şi simplu să participe la toate acestea?

Comandantul Wolff aruncă o privire scurtă către cei doi copii.

— Poate fiii dumneavoastră doresc să iasă, să se uite un pic pe-afară? Câtă vreme nu e echipa aici, nu-i nicio problemă.

Hermann privi întrebător la tatăl său şi, primind gestul de aprobare din partea acestuia, ieşi trăgându-l pe Franz după el.

Ştiind copiii la o distanţă de la care nu îi mai puteau auzi vorbele, Wolff se relaxă.

— Au cu toţii libertatea de a alege şi ştiu prea bine în ce s-au băgat. Krämer a avut grijă ca familiile lor, în măsura în care aveau familii, să fie convinse că s-au înrolat într-o legiune. Ştiu cu toţii că legiunile străine sunt folosite peste tot în lume, în regiunile de criză. Dacă se răzgândeşte vreunul după ce a ajuns aici, familia sa va primi o scrisoare de la legiune. O scrisoare tristă, cu margini negre! Trebuie să te aştepţi şi la aşa ceva când e vorba de cineva care se alătură unei legiuni.

Friedrich dădu din nou din cap, mulţumit.

— Foarte bine!

Asta era ce voia să audă. Brusc, îşi aminti ceva.

— Ia spuneţi-mi, am văzut nişte dulapuri la intrare. Ce ţineţi înăuntru?

Comandantul îşi schimonosi faţa într-un rânjet.

— După părerea dumneavoastră, ce ar putea fi înăuntru?

Friedrich rămase surprins, nu se aşteptase să i se răspundă tot cu o întrebare; totuşi, se prinse-n joc.

— După cum sunt securizate dulapurile, aş spune că ascund arme.

Rânjetul se lărgi pe faţa comandantului când îi oferi explicaţii:

— Dulapurile sunt goale. E prea puţin probabil ca cineva să încerce să intre în lagăr prin forţă, însă nu poţi fi niciodată destul de precaut. Dacă ar fi să ne atace cineva aici, se va gândi, probabil, la fel ca şi dumneavoastră şi va încerca să ajungă la arme. Prin aceasta, noi câştigam timp.

Friedrich consideră ideea unui atac asupra lagărului o prostie, însă îi plăceau oamenii care luau în considerare toate posibilităţile.

Părăsiră lagărul după o jumătate de oră şi o luară în direcţia opusă faţa de cea din care veniseră. Friedrich alesese un drum prin care urma să dea un ocol mare fostului internat şi să îi ducă acasă. Un ocol de aproximativ zece kilometri.

Când, după o oră bună de mers, Franz se lăsă, plângând, pe pământul prăfos, Friedrich se învoi în sfârşit să se oprească pentru pauza de prânz.

Mestecând la o bucată de cârnat din rucsacul lui Hermann, Friedrich se gândi că fusese bună ideea aceasta de marş susţinut cu fiii săi şi că ar trebui să facă un obicei din asta.

Era timpul să-l călească pe Franz.

Se gândi apoi la Joss şi se simţi din nou copleşit de tristeţe. O tristeţe care se concretiză într-o înţepătură puternică în inimă.

•

Privirea lui Evelyn rămase fixată în acelaşi loc mult timp după ce Franz dispăruse după colţul clădirii. O senzaţie de părăsire totală i se răspândise în suflet. Trupul nu îi era decât o simplă coajă goală, cu pereţii interiori răsunând înfundat. Îi era dor şi nu ştia de ce.

Terenul acela cu nisip, clădirile care îl încadrau, însăşi încăperea din spatele ei – toate acestea îi apăreau ca locuri pe care le mai văzuse odată şi unde se întorsese acum pentru a trage concluzia că totul se schimbase şi că nu mai era nimic care să-i aducă aminte de ceea ce socotise drept cunoscut.

Evelyn se desprinse de acea imagine şi se duse în bucătărie, după un pahar de limonadă. În drum, se întâlni cu Hildegard Müller. Fosta profesoară de geografie, actuala bonă a copiilor Evelynei, îi zâmbi cu o expresie nesigură pe chip. De când îşi ocupase noul post, fostele colege se evitaseră, ceea ce lui Evelyn îi convenea de minune. Înainte, se înţelesese bine cu Hildegard, însă situaţia de faţă era mult prea dificilă. Ce avea ea de discutat cu o femeie care acceptase ideea lui Friedrich şi preluase rolul de educatoare a copiilor, alături de el? Ce putea Hildegard să discute cu ea, fără a risca să-şi creeze singură probleme?

— Bună, Hildegard, spuse Evelyn şi îi întoarse un zâmbet fugar.

Femeia cea plinuţă se uită, ruşinată, în pământ şi trecu repede pe lângă ea, îngăimând totuşi un „bună”.

Evelyn lasă lucrurile aşa. La urma urmei, Hildegard îndeplinea doar o slujbă pentru care era plătită. Măcar copiii erau în mâini bune, iar Evelyn ştia asta. Dacă Friedrich ar fi concediat-o pe motiv că vorbise prea mult, nu se putea şti cine avea să îi ia locul.

Tocmai voia să-şi toarne limonada din carafa când auzi zgomotul unei maşini în faţa clădirii. Aruncă o privire pe fereastră şi recunoscu maşina de

teren a lui Kurt Scholler. Ce treaba avea avocatul la ora asta? Ştia mai mult ca sigur că Friedrich era plecat tot timpul zilei.

Evelyn puse paharul pe masă şi ieşi.

Scholler o întâmpină radios pe verandă.

— Bună ziua, doamnă von Keipen, strigă el, voios.

— Bună dimineaţa, domnule Scholler. Îmi pare rău, dar soţul meu e plecat astăzi toată ziua.

— Ştiu, spuse el, iar zâmbetul i se lărgi pe chip. Am liber astăzi şi nu ştiam ce să fac în ziua aceasta superbă. Aşa că m-am gândit că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, v-aş putea ţine companie. Avem prea rar ocazia să discutăm. Mi se pare păcat.

Pentru prima oară, Evelyn remarcă albul impecabil al dinţilor lui. Contrasta puternic cu tenul care, în timp, prinsese o nuanţă sănătoasă, de cafea cu lapte.

Cu un aer voit refractar, vorbi:

— Nu prea cred că voi fi o parteneră plăcută de conversaţie pentru dumneavoastră, domnule Scholler, dar, dacă doriţi, puteţi să luaţi loc. Tocmai mi-am turnat o limonadă. Doriţi un pahar?

— Limonada este băutura mea preferată, răspunse Scholler. Iar în ceea ce priveşte calităţile dumneavoastră ca parteneră de conversaţie… ei, obişnuiesc să nu mă las influenţat de părerile altora, ci să mă bazez pe propria experienţă. Accept deci cu mare plăcere invitaţia dumneavoastră.

Spunând acestea, se duse la unul din scaunele împletite, aşezate în jurul unei măsuţe joase la intrarea pe verandă, şi luă loc.

Evelyn îl privi nedumerită, intră apoi în casă şi se întoarse după două minute cu două pahare pline. Zâmbetul lui Scholler se transformase într-un rânjet care lui Evelyn îi păru lasciv. Se aşeză şi ea, privindu-l mustrător.

— Locuiţi de atâta vreme aici. Cum se face că tocmai acum v-a venit ideea de a purta conversaţii cu mine?

Chipul bărbatului deveni brusc grav; se uită câteva clipe lungi la paharul pe care îl ţinea în mână, apoi îi aruncă lui Evelyn o privire în care ei i se păru că citeşte o nuanţă de tristeţe.

— Pentru că n-am avut niciodată sentimentul acesta atât de clar că sunteţi nefericită.

Răspunsul o luă prin surprindere pe Evelyn. Luă în grabă paharul şi sorbi lung. Îşi trecu apoi mâna prin părul lung până la umeri şi se concentră în căutarea unui răspuns.

În mod curios, gura începu să-i vorbească înainte ca ea să fi ajuns la o concluzie.

— Aveţi un simţ fin al observaţiei, spuse ea pe un ton rece. Totuşi, nu cred, sincer, că o persoană care mi-e, practic, străină şi, în plus, se numără printre cunoştinţele intime ale soţului meu este un partener de conversaţie indicat când e vorba de sentimentele mele. Cred că mă veţi înţelege dacă vă spun că aş prefera să vorbim despre vremea de-afară.

Avocatul dădu din umeri.

— Nu-i nevoie de cine ştie ce talent deosebit pentru a observa atâta lucru. Şi nu, nu înţeleg de ce aţi dori să vorbim despre vreme. Ce anume vă face atât de nefericită, Evelyn? Căsnicia?

Ea trase adânc aer în piept la auzul acestei indiscreţii, însă reuşi să răspundă pe un ton calm:

— Căsnicia mea nu vă priveşte, domnule Scholler.

El dădu din cap, înţelegător.

— Da, asta aşa este. Căsnicia dumneavoastră nu mă priveşte. Însă sentimentele dumneavoastră da. Am dreptul să îmi doresc să vă ajut.

Evelyn izbucni.

— Ce aveţi? Un drept? De ce cred toţi bărbaţii că deţin un drept pur şi simplu pentru că aşa vor? I-a trecut oare prin minte vreunuia dintre voi că există, poate, lucruri asupra cărora nu are niciun drept? Îşi ridicase vocea şi, când întinse din nou mâna după pahar, Scholler observă că tremura. O privi multă vreme în ochi, apoi dădu din cap.

— M-aţi convins. Să vorbim despre vremea de-afară.

Ceva în expresia gestului şi în tonul vocii îi spuneau lui Evelyn că nu, nu îl convinsese; era totuşi bucuroasă că putea schimba subiectul.

Tăcură o vreme şi, într-un târziu, Scholler se bătu cu mâna pe picior, ca şi cum cu acest gest ar fi pus punct capitolul „nefericire”.

— Ei, se pare că subiectul vreme nu este totuşi atât de reuşit pe cât am crezut amândoi – ce-ar fi să-mi povestiţi câte ceva despre trecutul dumneavoastră? Cum de aţi ajuns aici? Unde l-aţi cunoscut pe Friedrich şi… hopa, iar am ajuns pe teren interzis, nu-i aşa?

Evelyn clătină din cap.

— Eu vă propun altceva: povestiţi-mi ceva despre dumneavoastră. Iată ce m-ar interesa foarte tare: cum e să ucizi cu sânge rece un om doar pentru a obţine un avantaj personal?

Contrar aşteptărilor ei, întrebarea nu păru să îl surprindă chiar deloc.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Nu ştiţi? Aţi uitat? Nici nu sunt mulţi ani de când aţi ucis o rudă a lui Hermann von Settler.

Scholler se lasă pe spate în scaun şi îşi uni degetele de la mâini în faţă. O privea cu un amestec de amuzament şi interes.

— Vă voi dezvălui un secret, Evelyn, un secret care m-ar putea costa capul dacă i-l povestiţi mai departe lui Friedrich. Ştiu însă, în adâncul inimii mele, că-l veţi păstra pentru dumneavoastră. Făcu o pauză şi mai luă o înghiţitură de limonada; apoi continua. Nu l-am omorât pe individul acela. Am mers noaptea la el în cameră pentru că am vrut să îl sfătuiesc să adopte o altă atitudine faţa de Friedrich. Văzusem că, în stilul lui, nu aveam să obţinem nimic. Stătea întins în pat şi nu se mişca deloc. Am crezut întâi că doarme, dar murise deja. Mi-am dat seama de şansa ce mi se oferea pentru un post lucrativ şi am inventat povestea cu favoarea pe care i-o făcusem lui Friedrich. El a crezut-o, după cum ştiţi. Dar eu nu l-am ucis pe individ. Nu am ucis pe nimeni şi nu-mi pot imagina că aş face-o vreodată. Bău din nou din pahar. Îl puse apoi pe masă şi dădu din umeri. Ei, acum mă aveţi la mână.

Evelyn îl privi neîncrezătoare.

— De ce v-aş crede? Cine mă poate asigura că nu-mi povestiţi minciuni şi că l-aţi ucis totuşi pe omul acela?

— Vă va convinge faptul că o minciună faţă de dumneavoastră nu mi-ar aduce niciun avantaj, pe când una faţa de Friedrich, da.

Ea reflectă un pic la vorbele lui, apoi zise încet:

— Da, sunt nefericită din cauza căsniciei mele. Din cauza bărbatului de la care aţi obţinut un avantaj ucigând un om. Şi din cauza grijii pe care o port copiilor mei, de care sunt îndepărtată. Şi care vor fi crescuţi pentru a deveni nişte fiinţe insensibile, asemenea lui. Tot nu ştiu prea bine dacă să vă cred sau nu. Dar, chiar dacă m-aţi minţit, dacă v-a trimis însuşi Friedrich pentru a mă supraveghea, mi-e indiferent. Nu a rămas prea mult rău pe care mi-l mai poate face. După o pauză, adăugă cu vocea scăzută: M-a ucis deja, oricum.

Scholler nu păru surprins de confesiunea ei.

— Ştiţi ce nu înţeleg eu? Cum se face că o femeie ca dumneavoastră, care dispreţuieşte într-o asemenea măsură violenţa, a sprijinit frăţia de la bun început? Aţi fost profesoară, aţi contribuit la clădirea fundamentului pe care se va ridica reuşita frăţiei. Dacă e s-o luăm la bani mărunţi, aţi contribuit la procesul care l-a făcut pe soţul dumneavoastră ceea ce este azi. De ce?

Evelyn îi zâmbi îngăduitor aşa cum îi surâzi unui copil care vrea să ştie de ce adulţii încetează să mai creadă în toate lucrurile care fac atât de minunat universul unui copil.

— Pentru că eram o tânără crescută în umbra nazismului. O tânără care a crezut în idealul unificării tuturor popoarelor sub o conducere unică şi în acela al unei lumi fără războaie. Gândeam pe atunci că acesta este un ţel care merită.

— Aţi crezut sincer că un astfel de ţel poate fi atins fără folosirea violenţei?

Ea ridică sprâncenele; pe frunte i se formară riduri.

— Și dumneavoastră ați trăit acele vremuri, copil fiind. Nu ați învățat că trebuie să crezi în idealuri măreţe şi să nu-ţi baţi capul pentru tot ce înseamnă restul? Nu m-a interesat calea pe care frăția avea de gând să atingă acest țel. Nu m-am gândit nicio clipă la problema asta. Și, dacă nu m-ar fi obligat Friedrich să mă căsătoresc cu el, lucrurile probabil nu s-ar fi schimbat cu nimic pentru mine.

Dintr-o singură mișcare, trupul lui Scholler se îndrepta. Bărbatul o privi, incredul.

— Ce? V-a obligat să vă căsătoriţi cu el?

Evelyn păru o clipă ea însăşi surprinsă de ceea ce spusese. Clatină repede din cap.

— Uitaţi ce am spus. Se ridică şi îşi netezi rochia. Nu ştiu ce m-a apucat. V-am povestit mai multe decât oricui altcuiva. Vă rog să nu mă mai întrebaţi nimic. Adăugă, după o pauză scurta: Vă rog!

Se întoarse repede, se duse în partea opusă a verandei şi se uită în direcția în care pornise Friedrich împreună cu băieții. După câteva secunde, două mâini o atinseră uşor pe braţe şi o întoarseră blând. Se lăsă, ezitând. Chipul lui Scholler era la doar câţiva centimetri distanţa de al ei, iar lui Evelyn i se păru că citeşte compasiune sinceră în ochii lui negri.

— Bine. Nu mai întreb nimic. Nu vreau să te chinui, ci să te ajut.

— De ce? întrebă, şoptind doar.

— Chiar vrei să ştii?

„Nu, nu”, îi strigă raţiunea. „Da”, îi vorbi gura, singură.

O privi îndelung în ochi. Brusc, îi dădu drumul, clătină din cap şi făcu stânga-mprejur.

Un minut mai târziu, porni motorul maşinii şi plecă în trombă. Lăsă în urma un nor de praf.

11 FEBRUARIE 1970, VATICAN

Pater Allessino puse scrisoarea în faţa lui Corsetti şi, oftând, se aşeză pe scaunul simplu, din lemn. Îşi aşeză geanta cu acte pe jos, lângă scaun.

Era ora opt şi jumătate într-o dimineaţă de miercuri şi, ca în fiecare săptămână la această oră, se prezentase în biroul de lucru al secretarului Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, pentru o scurtă întrevedere. Treceau mereu prin toate punctele care aveau să fie discutate în prezenţa cardinalului Riemer, începând cu ora nouă.

Corsetti privi întâi la foaia de hârtie, apoi la Allessino, cu o expresie întrebătoare; tânărul făcu un gest din cap, indicând foaia, şi spuse:

— Scrisoarea asta a venit azi-dimineaţă.

Corsetti puse mâna pe bucata de hârtie şi aruncă o privire peste ea. Scrisul era tremurat şi ilizibil; doar cu greu reuşi să descifreze câte-un cuvânt pe ici, pe colo. După câteva clipe, îşi ridică din nou privirea şi puse scrisoarea pe masă, în faţa lui.

— Îmi pare rău, dar nu reuşesc să înţeleg scrisul ăsta oricât aş vrea. Spuneţi-mi pur şi simplu despre ce este vorba.

— Scrisoarea este de la un episcop din Bavaria. Scrie despre un preot care slujeşte doar de scurt timp în episcopatul lui. Acest preot se pare că ţine predici ciudate, în care vorbeşte despre o biserică modernă şi despre un creştinism „tolerant". Se spune chiar că ar fi cununat, în biserica sa, un bărbat care divorţase o dată.

Corsetti reflectă o vreme, apoi spuse:

— Pornesc de la premisa că episcopul a purtat deja o discuţie privată cu preotul?

Allessino dădu din cap.

— Da, dar, din ce se vede, tânărul nu consideră că ar avea vreun motiv pentru care să înceteze un astfel de comportament. Aş dori să vă mai arăt ceva. Vârî mâna în geanta cu acte şi scoase la iveală mai multe hârtii pe care le puse pe masă, bătând cu degetul arătător pe ele. Aceasta este o selecţie a scrisorilor care ne-au venit în ultimele luni. Sunt de la episcopi şi înalţi preoţi din toate colţurile Europei, cu toţii foarte îngrijoraţi. Avem câteva scrisori chiar şi de la membri laici ai comunităţilor religioase. Toate scrisorile se rotesc în jurul unuia şi aceluiaşi subiect: preoţi care predică despre reforme, care aprobă avorturi şi care, din strana lor, îi îndeamnă pe membrii Curiei şi pe însuşi Sfântul Părinte să gândească inovator, să se adapteze noii epoci.

Vocea îi era agitată iar mişcarea pe care o făcu, aplecându-se mai în faţă şi luând hârtiile din vârful vrafului, păru oarecum disperată.

— Aici, şi bătu din nou cu degetul arătător pe hârtie în timp ce citea rânduri din prima scrisoare: Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să apelez la congregaţie, pentru a pune capăt faptelor de necrezut ale acestui preot. Cu o mişcare iute, puse deoparte foaia de hârtie şi o citi pe următoarea. Întâi în gând, apoi cu voce tare: „… i-a spus surorii mele că, la urma urmei, nici nu e necesar să îşi boteze băieţelul. Căci Dumnezeul lui îi iubeşte pe oameni chiar dacă nu le toarnă nimeni apă în cap".

A treia foaie de hârtie, acelaşi procedeu. O privire fugară peste rânduri, apoi citit cu voce tare:

— Sau aici: Preotul acesta este o ruşine pentru Biserică şi sper că va fi oprit de către congregaţie. Cineva care vrea binele Bisericii.

La auzul acestor vorbe, un fior trecu prin trupul lui Corsetti. Îi apăru în minte o imagine. Ca un panou colorat care i-ar fi fost arătat doar o sutime de secundă. Prea repede pentru a mai putea recunoaşte ceva.

„Cineva care vrea binele!"

De ce anume îi amintea această formulare? Unde o mai citise?

— Monsignore Corsetti? E totul în regulă? întrebă tânărul preot, privindu-l îngrijorat.

— Da. Doar că… Cuvintele de încheiere din scrisoare. „Cineva care vrea binele". Îmi aminteşte de ceva şi încercam să îmi dau seama de ce anume.

— Cineva care vrea binele *Bisericii*! îl corectă Allessino.

Corsetti făcu un gest vag.

— Da, ai dreptate. Dar nu mă interesează cuvântul acesta în special, ci propoziţia în sine. Dacă mi-aş putea aminti…

Imaginea îi răsări din nou, fulgerător, în minte. Nu, nu era o imagine. Era ceva mic, colorat. O poză… o hartă… o… un timbru! Asta era! Un timbru colorat din Africa de Sud!

Scrisoarea aceea ciudată pe care o primise cu un an în urmă. Necunoscutul scria despre o frăţie, despre infiltrare în rândurile Bisericii şi despre un mare pericol. Chiar şi acea scrisoare îi amintise de ceva, dar, spre deosebire de acel moment, de data asta îşi amintea clar despre ce era vorba. Trebuie să fi trecut zece ani de atunci. Congregaţia se numea pe-atunci „Sfântul Oficiu", iar prefect era Eminenţa Sa cardinalul Benino Campisi. Şi atunci fusese vorba de o frăţie şi de infiltrări în Biserică. Exista vreo legătură? După atâta timp? Părea foarte improbabil şi totuşi iată că îi revenise sentimentul acela ciudat. Cu zece ani în urmă, îşi propusese – mânat de acele senzaţii – să dea de cap acestei probleme. Rămăsese însă un caz singular şi renunţase, crezând că se înşelase. Şi apoi scrisoarea de anul trecut, din Africa de Sud. Vara. Îşi aminti ziua exactă. Fusese ziua morţii

Papei Clement al XV-lea. Iar pater Allessino îi adusese vestea morţii Sfântului Părinte chiar în momentul în care ţinea scrisoarea în mână.

Ce făcuse oare cu acea scrisoare? Ce se întâmplase cu ea? Existau oare corespondenţe şi mai clare printre aceste scrisori?

•

Biroul de lucru al lui de Riemer radia o noblеţe greoaie. Zeci de ani atârnau ca o plapumă groasă peste mobila şi rafturi; în unele colţuri se adunaseră chiar secole. Totuşi, spre deosebire de celelalte dăţi, trecutul nu reuşea în dimineaţa aceasta să îl atragă pe Corsetti cu vraja lui, să îi provoace fiori pe şira spinării la gândul că privirea *lui* se oprea asupra unor obiecte la care se uitaseră personaje istorice, înalţi prelaţi.

Ca în fiecare miercuri, de Riemer îi lasă să aştepte câteva minute şi abia apoi intră în încăpere, salutându-i scurt, dar cordial.

Scaunul de la birou scârţâi sub greutatea cardinalului. Era un om care iubea mâncarea bună şi vinul.

Corsetti simţi o neliniște interioară atipică pentru el în timp ce-l privea pe cardinal trecând cu privirea peste nişte hârtii de pe birou şi punându-le apoi deoparte, înainte de a-l invita cu privirea să ia cuvântul.

— Eminenţă, înainte de a trece la subiectele de pe ordinea de zi, dorim să vă arătăm ceva ce ne-a pus pe gânduri.

Fără a aştepta reacţia lui de Riemer, Corsetti îşi vârî mâna în geanta cu documente; observă un uşor tremur al mâinii.

De ce îl afectau scrisorile acelea în asemenea măsură? Congregaţia primea încontinuu scrisori de acest gen. Scrisori ce exprimau îngrijorare, descriind un presupus comportament nepotrivit din partea unor preoţi. În majoritatea cazurilor, temerile erau nefondate. Iar destinatarii erau mereu din aceia care doreau doar binele Bisericii.

„Însă nimeni nu scria asta în încheierea scrisorii sale!"

— Scrisorile pe care le-am primit în ultima vreme, Eminenţă, au toate acelaşi subiect. Corsetti se ridică şi-i întinse cardinalului peste birou scrisorile. Vorbesc toate despre comportamentul straniu al unor preoţi. De cele mai multe ori, sunt preoţi tineri, abia intraţi în funcţie. De observat asemănările între cazuri. Fiecare scrisoare vorbeşte de o „modernizare a bisericii" reclamată de aceşti preoţi.

Corsetti îşi dădu seama că rămăsese în picioare. Se aşeză repede pe scaunul din lemn şi îl privi pe cel din faţa lui răsfoind iute paginile. Cardinalul aprobă din cap după fiecare pagină ca şi cum ceea ce citea corespundea aşteptărilor sale.

•

— E ciudat cum unele situaţii se sincronizează uneori atât de bine.

De Riemer puse hârtiile pe masă şi îşi împreună mâinile în faţă, ceea ce, luând în considerare dimensiunile deloc neglijabile ale trupului său, nu fu prea uşor. Pentru o clipă, privirea îi deveni absentă, ca şi cum s-ar fi întors spre sine. Apoi păru să îşi aducă aminte de prezenţa lui Corsetti şi îl privi deschis în ochi.

— Şi totuşi nu e ciudat, căci ne arată că Domnul veghează mereu asupra noastră şi ne cârmuieşte istoria.

Cardinalul observase probabil nedumerirea de pe chipul lui Corsetti, căci ochii să-i căprui exprimau simpatie. Era privirea îngăduitoare îndreptată către un copil care a pus o întrebare al cărei răspuns nu-l poate înţelege încă.

— Am avut aseară o discuţie lunga cu arhiepiscopul Herrera, spuse cardinalul.

Corsetti dădu din cap. Îl cunoştea pe arhiepiscopul de Santiago şi ştia că acesta tocmai se afla în Roma. Aproape nouăzeci la sută din cei peste zece milioane de locuitori ai statului Chile erau catolici. Biserica avea o influenţă fantastică asupra vieţii oamenilor şi a politicii din Chile. Responsabilităţile preoţilor de acolo erau pe măsură.

— Şi-a exprimat îngrijorarea faţă de unii tineri preoţi din Chile care predică despre reforme şi îi îndeamnă pe oameni să gândească inovator. A menţionat, de asemenea, că astfel de lucruri se aud şi din alte ţări sud-americane.

Cardinalul făcu o scurtă pauză. Voia, poate, să îi ofere şansa lui Corsetti să spună ceva. Acesta rămase însă tăcut, simţind cum bătăile inimii i se accelerează simţitor. Aşadar, intuiţia nu îl înşelase. Ceva teribil se întâmpla înăuntrul Bisericii.

— Monsignore, aş vrea să interveniţi dumneavoastră în această chestiune. Vorbiţi cu arhiepiscopul. Cercetaţi istoria acestor scrisori. Dacă este necesar, chemaţi-i aici pe preoţii în cauza. Fiţi însă precaut în tot ceea ce faceţi, căci n-aş vrea să isc o vânătoare de vrăjitoare. Totuşi, cifra crescândă a acestor cazuri asemănătoare mi se pare mai mult decât bizară. Îl voi informa despre aceasta pe Sfântul Părinte.

•

Întrevederea dură o oră. Corsetti pusese hârtiile în biroul său şi se dusese apoi la fereastră, fără să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla dincolo de geam. Gândurile i se roteau în jurul acelor scrisori şi al sentimentului neplăcut care îi dădea târcoale încă de dimineaţă.

„Domnul veghează asupra noastră şi ne cârmuieşte istoria", aşa spusese cardinalul. Corsetti însuşi se lasă condus de voia Domnului, luând aminte la

vocea interioară. Vocea aceea, care nu avea nevoie de cuvinte pentru a se exprima și despre care Corsetti știa sigur că era vocea *Lui.*

Se întoarse dintr-o mișcare și părăsi încăperea. O plimbare prin Grădinile Vaticanului avea să îi facă bine și să-l ajute să-și pună gândurile în ordine.

Trecând printre straturile splendide de flori și palmierii îngrijiți, căută în gând un mod în care ar fi putut acționa. În primul rând, trebuia să poarte o discuție cu episcopul Herrera, care mai rămânea doar două zile în Roma. Apoi, trebuia să studieze mai îndeaproape acele scrisori și să ia legătura cu destinatarii lor, în măsura în care era vorba despre preoți. Să apeleze, ca membru al Congregației pentru Doctrina Credinței, la părerea unor membri laici ai comunităților religioase ar fi însemnat să-i condamne din start pe preoții învinuiți, ceea ce Corsetti voia să evite cu orice preț. Oricare ar fi fost rezultatele investigațiilor, învinuirile se îndreptau asupra unor oameni care își dedicaseră viața lui Dumnezeu și care aveau astfel dreptul de a fi protejați de către Biserică, atâta vreme cât nu existau dovezi ale unor greșeli grave din partea lor.

Corsetti resimți – și nu pentru prima oară – un adânc regret că era nevoie de o instituție precum Congregația pentru Doctrina Credinței. El nu se considera „paznic al credinței", cum erau de obicei numiți membrii acesteia. Pentru Corsetti, misiunea însemna să meargă pe firul slăbiciunilor umane și să-i ajute pe preoții care se abăteau de la calea cea bună. Trecutul îi arătase că, în cele mai multe cazuri, o discuție empatică și plină de înțelegere era tot ajutorul necesar. De când făcea parte din această congregație, se întâmplase o singură dată ca ideile și comportamentul unui preot să se îndepărteze într-o asemenea măsură de principiile învățăturilor catolice încât să nu-i mai fie permis să își exercite funcția.

Ceva îi spunea totuși că urma o perioadă dificilă.

„Domnul veghează asupra noastră și ne cârmuiește istoria."

Corsetti știa că așa era, iar această siguranță îi dădea curaj și forță, în ciuda presentimentelor sale.

Merse pe lângă Campo Santo Teutonico și lăsă în urmă sacristia de la San Pietro, casa de oaspeți a Sfântului Scaun și o clădire pentru personal. Trecu, în sfârșit, de gara din Vatican și de palatul guvernatorului, iar de-aici înainte drumul urca abrupt pe colina Vaticanului, cu grădinile sale artificiale și cu tufișurile în formă de steme.

Mergând pe drumul șerpuit și îngust care trece pe lângă zidurile leoniene, unde, în turnul nord-vestic, se află Radio Vatican, lui Corsetti îi ieși în cale un episcop foarte tânăr, zâmbindu-i încă de la o depărtare de douăzeci de metri. Corsetti îi recunoscu chipul și căută să-și amintească unde îl mai

văzuse. Înainte să-şi fi adus aminte, se treziră faţă în faţă, iar Corsetti dădu din cap, salutându-l:

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

— Bună dimineaţa, Monsignore Corsetti. Mă bucur că vă întâlnesc în această dimineaţă superbă. Îmi permiteţi să vă însoţesc o bucată din drum?

Corsetti rămase uimit. De unde îi cunoştea acest episcop numele? Din ce cauză voia să-l însoţească? Ceva îi spuse să fie precaut, însă, contrar obişnuinţei, ignoră acest sentiment. Avea în faţă un episcop al Curiei!

— Cu mare plăcere, Excelenţă, răspunse el după o pauză un pic cam lungă şi, pentru a-şi sublinia cuvintele, indică drumul cu braţul ridicat.

Episcopul se întoarse în direcţia lui şi porniră amândoi mai departe.

După câţiva paşi făcuţi în tăcere unul lângă altul, Corsetti îşi întoarse privirea spre episcop.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, sunt un pic nedumerit. Eu…

— Vă miraţi că vă cunosc? îl întrerupse episcopul zâmbind. Monsignore, noi doi am avut odată o discuţie despre administrarea financiară a Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei. E ceva vreme de atunci, s-a întâmplat înainte de numirea mea ca episcop. Nu mă miră faptul că nu vă mai amintiţi de mine. Discuţii de genul acela nu sunt prea plăcute. Numele meu este Dengelmann.

Corsetti reflectă şi îşi aduse aminte că purtase o asemenea discuţie. Totuşi, îi era destul de greu să asocieze chipul sau numele acestuia cu acel eveniment. Dădu din umeri în chip de scuză.

— Nu am o memorie bună când vine vorba de oameni, Excelenţă. Ţin minte cifre şi fapte, însă când e vorba de chipuri nu prea reuşesc să le asociez corect.

Episcopul Dengelmann dădu înţelegător din cap.

— În munca dumneavoastră, faptele au desigur mai mare greutate decât feţele. Lucrurile se comportă la fel şi în cazul meu, însă am un interes înnăscut pentru oameni, ceea ce mă ajută să nu uit nicio persoană cu care am avut vreodată de-a face.

Corsetti se miră de această explicaţie şi se întrebă dacă, prin raţionament invers, aceasta nu însemna cumva că el însuşi nu era interesat de oameni. Era o zi stranie, mai mult ca sigur.

— Nu de mult am avut plăcerea să port o discuţie mai lungă cu Eminenţa Sa, cardinalul de Riemer, schimba episcopul vorba, spre uşurarea lui Corsetti. Trebuie să vă spun că pe mine nu mă preocupă doar chestiunile financiare. Sarcinile Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei se numără, fără îndoială, printre cele mai importante din cadrul Curiei, iar eu ţin să-i urmăresc activitatea de fiecare dată când îmi permite timpul.

Discuţia aceasta devenea din ce în ce mai ciudată. Ce voia episcopul de la el? Ar fi părut că folosea toate remarcile ca introducere pentru a obţine informaţii de la el. Care să fi fost motivul? În ce scop să se intereseze un episcop ce se ocupa de finanţele Curiei despre sarcinile Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei? Probabil scrisorile acelea şi rapoartele episcopului Herrera îl bulversaseră în asemenea măsură încât acum devenise paranoic şi se simţea urmărit. Oricum, era ciudat.

— Aşa, Monsignore, de-aici va trebui să vă părăsesc, cu părere de rău. Episcopul Dengelmann se opri şi-i indică o alee care pornea din drumul lor şi care ducea înapoi la clădirile administrative, printre tufişuri tăiate în formă cubică. Vă mulţumesc pentru conversaţia plăcută. Poate se mai iveşte cândva, în viitorul apropiat, ocazia de a mai face o plimbare împreună. M-aş bucura tare mult.

— Plăcerea ar fi de partea mea, Excelenţă, răspunse Corsetti, surprins şi, în acelaşi timp, uşurat de modul abrupt în care se încheiase conversaţia. Episcopul înclină încă o dată din cap şi se îndepărtă. Câteva secunde mai târziu, se făcu nevăzut în spatele tufişurilor verzi.

Corsetti rămase mult timp privind la tufişurile în spatele cărora dispăruse Dengelmann, apoi îşi continuă drumul. Ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine că avea o atitudine paranoică în ziua aceea, clatină din cap. Episcopul Dengelmann voise pur şi simplu să poarte o mică discuţie. Din politeţe, se interesase de Congregaţia pentru Doctrina Credinţei, asta era tot. În plus, acest episcop nemaipomenit de tânăr era un personaj extrem de interesant. Corsetti îşi propuse să repete, într-adevăr, acea plimbare şi să arate mai mult interes faţă de sarcinile acestui om.

14 FEBRUARIE 1970, VARŞOVIA

Preotul Leszek Kamickich privi, pe rând, chipurile celor şapte tineri, preoţi ca şi el, care se adunaseră în jurul unei mese mari, rotunde, din lemn, într-un separeu plin de fum dintr-o cafenea.

— Vă înţeleg temerile, însă nu vom câştiga nimic dacă ne ascundem. Doar dacă deschidem gura se va face auzit mesajul nostru. Iar acesta este următorul: Dumnezeu nu este legat de regulile făcute de nişte oameni din alte vremuri, cu un orizont spiritual limitat şi cu dispreţul lor faţă de oameni. Nu poate fi voia lui Dumnezeu să numeşti adevăruri necesare dogme care chinuiesc şi limitează omul. Dumnezeu este iubire. Iar iubirea este înţelegere. *Acesta* este mesajul nostru! Biserica *noastră* Catolică este una tolerantă faţă de oameni.

17 FEBRUARIE 1970, ÎNTR-O LOCALITATE MICĂ DE LÂNGĂ MADRID

Preotul Gil-Robles îşi încheie predica pe un ton calm şi blând:

— Iată de ce susţin o Biserică Catolică a oamenilor. Una care renunţă la ideea de a chinui oamenii de la care şi-ar dori iubire. O Biserică alinătoare de necazuri, care le dă oamenilor posibilitatea, bunăoară, să aibă grija să nu mai aducă copii pe lume, dacă nu îi pot hrăni.

18 FEBRUARIE 1970, ENNA, SICILIA

Stăteau cu toţii în faţa bisericii, iar preotul îl trăsese deoparte pe Daniele, un ţăran de vreo cincizeci de ani, din tot şirul de credincioşi care veneau în fiecare duminică după slujbă şi care treceau prin faţa preotului să-şi ia la revedere.

După ce dădu mâna şi cu ultimii din familiile prezente, preotul se întoarse către Daniele, care, emoţionat, se fâţâia de pe un picior pe celălalt.

— Fiule, spune-mi, de ce nu iei parte la împărtăşanie?

Ochii lui Daniele se măriră.

— Ştiţi doar că sunt divorţat. Îşi plecă, ruşinat, privirea.

Preotul clătină din cap şi îi puse o mână pe umăr.

— În Biserica mea nu-ţi va fi refuzat dreptul la împărtăşanie. Iar acum mergi acasă şi aşteaptă cu nerăbdare următoarea slujbă. Am să vă povestesc atunci mai multe despre Biserica mea.

1 MARTIE 1970, KIMBERLEY

Trecuseră aproape trei săptămâni de la acea zi stranie. De la discuţia aceea cu Kurt Scholler, care lăsase urme adânci în sufletul lui Evelyn. Mâinile care o atinseseră şi a căror apăsare uşoară o simţea pe braţe de fiecare dată când îşi amintea. Zi de zi.

De atunci, se mai întâlniseră doar de câteva ori şi de fiecare dată în prezenţa lui Friedrich. Evelyn se uită pe furiş la avocat, căută să îi întâlnească privirea, pentru a desluşi în ea răspunsuri. Şi totuşi ea însăşi nu ştia prea bine ce dorea să descopere. Scholler se comportase ca şi cum acea zi nu ar fi existat.

Se salutau politicos, însă atenţia lui se concentră îndată exclusiv asupra lui Friedrich.

Odată – nu trecuseră multe zile de atunci – aproape că îl sunase. Voia să-l întrebe ce urmărise cu acea vizită la ea. De ce o asigurase de prietenia şi simpatia lui dacă, imediat după aceea, o ignorase complet.

Nu îl sunase, deşi îşi dorea acest lucru din toată inima. O femeie măritată nu sună un bărbat doar pentru că acesta i-a atins braţele şi i-a dezvăluit un secret în care ea nici nu mai credea. Cu atât mai mult cu cât era măritată cu Friedrich von Keipen.

În dimineaţa aceasta, Friedrich pornise pe neaşteptate spre Germania, într-o călătorie de două zile al cărei scop nu îl dezvălui. Nu putea fi vorba de o şedinţă a consiliului de vreme ce Hans, Krämer şi Kurt Scholler rămăseseră în Kimberley.

Dr. Fissler nu mai participa la şedinţe. După ultima discuţie cu Friedrich, voise să se retragă de tot şi să nu mai ştie nimic de frăţie. Ca înlocuitor, Friedrich alesese un fost „însoţitor" care, asemenea lui Hans, se dedicase de la bun început trup şi suflet frăţiei şi care îl urma pe Friedrich în mod necondiţionat. Numele doctorului nu mai putea fi rostit în prezenţa lui Friedrich. Era ca şi cum dr. Werner Fissler nu ar fi existat niciodată pentru frăţie. Bătrânul mai păstrase legătura doar cu Evelyn. Se întâlneau regulat şi la fiecare dintre întâlnirile acestea secrete Werner încerca să o convingă să îşi ia copiii şi să-şi părăsească soţul şi Africa de Sud. La cea mai recentă întâlnire – erau trei zile de-atunci – ea îi oferise câteva argumente în plus pentru punctul ei de vedere, povestindu-i despre după-amiaza aceea cu Kurt Scholler. Trebuia să vorbească cu cineva despre asta, iar doctorul era singurul om în care avea încredere.

Werner o ascultase fără să o întrerupă şi dând mulţumit de câteva ori din cap pentru a o încuraja să continue când se poticnea. La sfârşit, Fissler îi spusese doar atât:

— Evelyn, mă bucur pentru tine. Apoi se ridicase şi plecase înainte ca ea să-l fi putut întreba ce voia sa zică. Devenise ciudat în ultimele săptămâni. Ciudat şi mai bătrân.

•

Nu trecuse nicio oră de la plecarea lui Friedrich şi sună Scholler. Spuse că trebuia să vorbească neapărat cu ea şi nu accepta nicio încercare de refuz din partea ei. Evelyn îl sfătui să o lase în pace – aceasta, în ciuda a ceea ce voia cu adevărat şi pe un ton mai tăios decât intenţionase. Voi să ştie cum de îşi permitea el să o chinuiască punându-i întrebări atât de intime pentru ca apoi să se facă săptămâni întregi că nici nu o cunoaşte.

Degeaba! După ce îi indică scurt o oră, legătura se întrerupse. Kurt Scholler închisese telefonul!

Iar acum ea stătea pe verandă, aşteptându-l. Îşi dădu seama că inima îi bătea mai repede ca de obicei, ceea ce o irita. Tocmai încerca să se gândească la altceva, când îi văzu maşina pe terenul din faţa casei, oprindu-se la doar câţiva metri în faţa ei, într-un nor de praf.

Avocatul coborî din maşină şi urcă treptele fără să spună un cuvânt. Se opri în faţa ei şi o ridică din fotoliul împletit. O privi îndelung şi grav în ochi şi vorbi, în sfârşit, pe un ton blând:

— Pentru că te iubesc.

Îi trebuiră câteva secunde ca mintea ei să priceapă ceea ce tocmai auzise.

— Ce? şopti ea.

Nu reuşi să spună mai mult.

— Ce m-ai întrebat, Evelyn. M-ai întrebat de ce vreau să te ajut, iar acesta este răspunsul. Pentru că te iubesc.

Se dezlipi de el dintr-o mişcare şi făcu un pas într-o parte. Se sprijini cu mâinile de balustrada şi privi la terenul cu nisip din faţa casei.

— Sunteţi complet nebun!

Îi simţi din nou mâinile pe braţe. Întocmai ca atunci, cu trei săptămâni în urmă. Şi din nou o întoarse cu blândeţe spre el.

Buzele li se atinseră. Evelyn nu se împotrivi. Acceptă întâi pasiv, fără să răspundă la sărut, dar apoi braţele îl cuprinseră de după gât, ca şi cum ar fi dezvoltat o voinţă proprie. Trupul ei se lipi de al lui şi un dor necunoscut îi deschise, încet, gura. Evelyn von Keipen simţea acest dor arzător pentru prima oară în viaţa ei şi se lăsă copleşită cu totul. Secunde întregi. Brusc, îl împinse pe Kurt la o parte şi, cu un gest instinctiv, îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum i s-ar fi încurcat în timpul sărutului. Se întoarse. Răsufla greu.

— Dacă ne vede cineva… Ar fi sfârşitul.

— Nu, Evelyn. Nu sfârşitul. Dimpotrivă, este un început.

1 MARTIE 1970, AACHEN

Friedrich se întâlni cu profesorul Glassmanns în casa acestuia.

Motivul întâlnirii era un telefon urgent pe care Friedrich îl primise de la Glassmanns.

Profesorul îi spusese că unele lucruri evoluau în mod îngrijorător, într-atât, încât era necesară o discuție privată, între patru ochi.

Friedrich refuzase întâi, însă Glassmanns îi spusese că primise un raport alarmant de la omul său din Vatican, potrivit căruia frăția se afla în mare pericol, iar Friedrich avu senzația apăsătoare a unui pumn în stomac.

Frăția în pericol? Potrivit unui raport al „omului său din Vatican"? Cum era posibil ca Glassmanns să aibă un om în Vatican? Fără știrea lui Friedrich? Sau poate fusese doar praf în ochi din partea bătrânului, pentru a-l convinge pe Friedrich de importanța celor ce voia să-i împărtășească, indiferent despre ce ar fi fost vorba? Probabil că asta era, însă Friedrich nu își permitea să se bizuie pe presupuneri. Trebuia să cerceteze situația.

Se aflau în încăperea unde se țineau de obicei ședințele, la masa mare. Glassmanns desfăcuse o sticlă de vin roșu și, după ce ciocniră, Friedrich trecu direct la subiect.

— Profesore, spuneați la telefon ceva despre un om pe care îl aveți în Vatican. Ce să înțeleg din asta?

Doctorul dădu din cap, semn că se așteptase la această întrebare.

— Domnule von Keipen, după cum știți și dumneavoastră, au existat în trecut unele – cum să zic – situații în care am avut păreri divergente.

Friedrich observă că Glassmanns se aștepta la o reacție din parte lui și, savurând momentul, rămase impasibil. După câteva secunde, profesorul continuă:

— Vreau să spun de pe-acum că părerile mele s-au schimbat în multe, de fapt, în aproape toate privințele. Iar legat de aceasta, trebuie să recunosc că, privind în urmă, ați avut aproape mereu dreptate.

— Nu doar *aproape*, mereu, domnule profesor! îl întrerupse Friedrich, însă Glassmanns nu se lăsă distras.

— Unde vreau să ajung cu asta: în trecut, mi se părea avantajos să avem un om în plus în Vatican, căruia poate îi ajung la urechi lucruri ce le scapă membrilor noștri. Înainte să-mi reproșați că am acționat pe la spate, țin să subliniez: noi doi am avut, legat de unele chestiuni, viziuni radical diferite, ceea ce m-a făcut să-mi pun problema siguranței frăției. Am făcut-o doar pentru frăție, domnule von Keipen. Și, după cum veți vedea, bine am făcut.

Friedrich reflectă o clipă, privindu-l pe cel din fața lui drept în ochi.

— Foarte bine, profesore. Mai discutăm noi despre acţiunile dumneavoastră din proprie iniţiativă. Iar acum vă rog să-mi spuneţi în ce constă acest mare pericol pentru frăţie.

Glassmanns păru uşurat de reacţia aceasta a lui Friedrich. Răsuflă zgomotos, ca şi cum tocmai ar fi scăpat ca prin urechile acului de o mare primejdie.

— Omul nostru – Peter – este elveţian. În plus, este fratele comandantului de rezervă al Gărzii Elveţiene. Pierzându-şi postul într-o întreprindere electrotehnică din Elveţia, fratele său l-a ajutat să capete o funcţie de asistent civil la Vatican. Acolo, s-a împrietenit cu un tânăr preot care, la rândul său, întreţine contacte strânse cu subsecretarul Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, cei doi fiind foşti colegi la Universitatea Gregoriană. Ei bine, Peter şi tânărul preot şi-au petrecut deja multe seri plăcute împreună. Discuta mereu despre tot ce îi afectează şi despre cele ce li se întâmpla zi de zi, se întâlnesc adesea să ia masa. Una dintre aceste întâlniri a avut loc cu trei zile în urmă. Subsecretarul în cauză i-a povestit fostului coleg de facultate nişte treburi dinăuntrul congregaţiei, pe care acesta, la rândul său, i le-a povestit lui Peter. Se pare că şeful subsecretarului, un Monsignore nu-ştiu-cum, a iniţiat un proces complex de investigare care, printre altele, se ocupă de nişte scrisori adresate congregaţiei în ultima vreme. Scrisori în care se vorbeşte despre tineri preoţi care predică în mod public o modernizare a Bisericii. Preoţi care acuză Curia şi pe papă că se cramponează de dogme şi principii învechite. Glassmanns făcu o scurtă pauză, pentru a sublinia importanţa vorbelor ce urmau. Aceste investigaţii, domnule von Keipen, sunt îndreptate împotriva Frăţiei Simoniste!

În aşteptarea reacţiei la vorbele sale, Glassmanns îl fixă pe Friedrich cu o privire scrutătoare.

Acesta însă nu era cu adevărat surprins de ceea ce auzise. Spre deosebire de Glassmanns, se pare că el nu trăise cu iluzia că activitatea frăţiei i-ar putea rămâne pe veci necunoscută Vaticanului.

Desigur, sperase şi el că avea să mai dureze ceva vreme până când dovezile s-ar fi strâns într-o asemenea proporţie la Roma încât congregaţia să decidă că se impunea o intervenţie. Faptul că deja se ajunsese la investigaţii oficiale era evident dezavantajos, cerând o reconsiderare bruscă a planului iniţial. Mai era totuşi încă ceva care îl neliniştea pe Friedrich.

— De unde îl cunoaşteţi de fapt pe acest Peter şi cum se face că vă transmite informaţii din Vatican?

Brusc, profesorul dădu senine de nervozitate. Îl ocoli pe Friedrich cu privirea, ca şi cum undeva în spatele acestuia s-ar fi găsit un panou pe care stătea scris răspunsul.

Îşi îndreptă în sfârşit privirea asupra lui Friedrich, iar acesta avu sentimentul clar că Glassmanns se simţea nesigur pe sine.

— Îl cunosc mai de demult şi îmi este dator cu unele lucruri. Putem să lăsăm lucrurile cum sunt? Este vorba de ceva personal şi nu sunt dispus să vorbesc despre asta.

— Un lucru trebuie să ştiu, profesore: omul ăsta ştie de frăţie?

Glassmanns dădu dezaprobator din cap, cu vehemenţa.

— Nu, nu, în niciun caz. Crede că singurul motiv pentru care mă interesează ce se întâmpla la Vatican este pentru că sunt un oponent al Bisericii şi mă bucur când au loc certuri interne.

Explicaţia nu îl mulţumi pe Friedrich pe deplin, însă, având în vedere situaţia, nu avea de gând să mai insiste pe moment. Dacă era adevărat ceea ce povestea acest Peter din Vatican, trebuia să se acţioneze imediat.

Dădu din cap a aprobare.

— Prea bine, profesore. Vom mai discuta la momentul potrivit, pe tema „încredere", dar deocamdată vă mulţumesc pentru informaţiile acestea importante. A fost bine că m-aţi contactat întâi pe mine şi nu aţi anunţat şi restul consiliului. Chiar în aceste momente trebuie să evităm orice ar putea crea nesiguranţă în interiorul frăţiei. Următorii paşi trebuie gândiţi bine. Am să vă contactez în câteva zile să discutăm modul de abordare a problemei.

Cu aceste vorbe, se ridică. Un sfert de oră mai târziu, Friedrich părăsea vila lui Glassmanns.

18 mai 1970, Vatican

Corsetti se opri din împachetatul valizei şi îşi şterse fruntea. Se simţea obosit, aproape bolnav.

La scurt timp după începerea investigaţiilor, începuse coşmarul.

Seara se trântea în pat total epuizat şi adormea pe loc, însă foarte curând îl bântuiau imagini rele.

„Sau erau viziuni?"

Vedea sfârşitul Bisericii Catolice. Ca într-un film monumental, cu imagini uriaşe, devenea martor la prigonirea preoţilor în întreaga lume, Cârduri-cârduri de diavoli îmbrăcaţi în sutane colorate, cu chipurile schimonosite şi machiate strident, batjocoreau şi agresau oamenii Bisericii. Mulţimile vânau episcopi pe străzile largi din marile oraşe. Preoţii care refuzau să se alăture cultului Bisericii moderne erau daţi afară în şuturi din comunităţile religioase.

Cel mai rău era la Vatican. Papa şi cardinalii Curiei fuseseră închişi în beciuri din catacombele de la Castel Sant' Angelo. În locul lor veniseră bărbaţi în costume gri, cu părul sur şi chipuri cenuşii. Erau chipuri fără nas şi fără gură, având doar pe post de ochi doi nasturi negri cu care cercetau, reci, lucrurile dimprejur. Conducătorul oamenilor cenuşii purta ca însemn al puterii pe care o deţinea o tiară sângerie, din carton.

Interiorul domului San Pietro fusese ornat cu ghirlande cenuşii, iar sub baldachin cânta o trupă de muzică rock, scoţând zgomote asurzitoare. Locurile din biserică erau ocupate până la ultimul şi, cu fiecare minut petrecut în dom, chipurile credincioşilor deveneau tot mai cenuşii şi îşi pierdeau trăsăturile.

Lumea era pe cale să se prăbuşească, iar el privea toate acestea şi nu putea face nimic. Deznădejdea îi smulse un strigăt prelung. Striga din cauza durerii credincioşilor din dom, a preoţilor şi episcopilor care fugeau pe străzi din calea celor care-i chinuiau. Strigătul său îi făcu pe oamenii cenuşii să-şi întoarcă capul spre el şi chiar şi chipul deformat al conducătorului cenuşiilor se răsuci atât de brusc încât tiara de carton îi căzu de pe ţeastă.

Şi deodată începură cu toţii să râdă.

Întâi bărbaţii în costumele gri, apoi toată lumea din dom. Până la urmă, se opriră din goana lor până şi preoţii şi episcopii fugăriţi şi luară parte la râsul general al urmăritorilor. Îl arătau cu degetul şi râdeau de el. Strigătul lui Corsetti deveni tot mai subţire şi mai puternic. Atât de puternic încât se trezi şi, scăldat în sudoare şi şezând în pat, cu spatele drept, încercă să străpungă întunericul din cameră cu privirea. Cel mai adesea, o privire la ceas îi arăta, ca de obicei, că nu trecuse de ora două sau trei. După aceasta, nu mai reuşea să adoarmă la loc.

•

Împachetându-şi obiectele de toaletă, se gândi la călătoria ce îl aştepta. Avea patru opriri doar în Germania. Erau prevăzute patru convorbiri cu patru tineri preoţi învinuiţi de păcate grave faţă de Biserică. Va trebui să-i implice şi pe cei din imediata apropiere a preoţilor. Să intre în sfere private şi să interogheze persoanele care îi cunoşteau sau le erau prietene. Pentru prima dată de când făcea parte din Congregaţia pentru Doctrina Credinţei avea să conducă o investigaţie a cărei rezultat putea să influenţeze vieţile unor tineri preoţi într-un mod care lui îi displăcea profund. Nu pentru că ar fi pus la îndoială fiinţa acestei instituţii – congregaţia. Dacă învinuirile se dovedeau justificate, urmările pentru tinerii preoţi ar fi fost semnificative şi, din perspectiva Bisericii, foarte grave. Iar el, ca secretar al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, ar fi fost răspunzător pentru toate.

Cu un oftat uşor, lăsă deoparte trusa cu lucruri personale, rămase o clipă nemişcat în faţa valizei deschise, apoi se întoarse spre uşa locuinţei.

Avea nevoie de putere şi de aprobare pentru unele lucruri care îi stăteau în faţă şi ştia de unde le putea primi.

•

Era singurul vizitator al micuţei capele de la parterul clădirii. Lămpile de pe pereţi învăluiau încăperea de nu mai mult de o sută de metri pătraţi într-o lumină gălbuie, blândă, ca o mângâiere pe suflet. În stânga şi în dreapta, despărţite de un gang central îngust, erau aşezate câte trei bănci de lemn, una în faţa celeilalte.

Preotul păşi încet pe lângă bănci, spre blocul din piatră de mărimea unei mese de birou care, fiind elementul central din încăpere, închipuia altarul. Avu grijă să îşi estompeze zgomotul paşilor pentru a nu deştrăma liniştea din jur. În centrul altarului fusese aşezat un buchet de flori proaspete, flancat în ambele părţi de lumânări groase, care ardeau cu flăcări mici, nemişcate.

Corsetti se înclina adânc în faţa crucii din lemn care atârna de nişte lanţuri deasupra altarului, apoi se lăsă în genunchi înaintea blocului din piatră şi îşi împreună mâinile în faţă.

Plecă cu umilinţa capul.

Ţinu ochii închişi şi dădu frâu liber gândurilor, îşi deschise larg poarta spiritului, pentru ca sufletul să îşi caute singur calea. Rămase aşa minute întregi. Nemişcat, cu mintea golită de gânduri.

Când se simţi liber de toate cele lumeşti, iar trupul îi dispăru din conştiinţa, îşi începu lungul dialog cu Dumnezeu.

20 MAI 1970, KIMBERLEY

— Domnii mei, nu văd niciun motiv să intrăm în panică; totuşi următorii paşi trebuie să fie bine gândiţi.

Friedrich puse ultimul raport în vârful vrafului de hârtii din faţa sa, însă fără să-şi ia privirea de pe foaie.

Kurt Scholler, Dietmar Krämer şi Hans dădură din cap aprobator şi îl priviră pe Friedrich plini de nerăbdare. Acesta îi chemase pe cei trei în biroul său de lucru, iar ei se aşteptau ca Friedrich să le prezinte un plan de acţiune. Ultimele zile fuseseră deosebit de agitate.

După întoarcerea lui Friedrich din Germania, se întruniseră, chiar în aceeaşi seară, şi aflaseră despre legătura lui Glassmanns cu Vaticanul şi despre activităţile alarmante din interiorul Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei. Cu toţii se arătaseră şocaţi de această evoluţie spontană a lucrurilor, însă fiecare se abţinuse de la orice fel de propunere sau comentariu. Ştiau cu toţii că Friedrich ura comentariile necugetate pe care le taxa cu remarci acide.

Friedrich le dăduse drumul după numai zece minute, cu indicaţia de a lua contact cu toţi oamenii de legătura, cărora aveau să le descrie situaţia şi să-i pună în stare de alerta. Era o chestiune de rapiditate, deoarece în acel moment se numărau cam o sută cincizeci de bărbaţi în toate colţurile lumii care îi susţineau pe membrii activi ai frăţiei. Majoritatea stăteau la dispoziţia a câte trei sau patru preoţi în acelaşi timp. În plus, fiecare trebuiau să întocmească un raport în care să estimeze situaţia, aşa cum se prezenta în urma contactării cu oamenii de legătură.

•

Friedrich îşi ridică privirea de pe foaie.

— Din câte văd în rapoartele voastre, nu există încă niciun indiciu concret în legătură cu vreun pericol. Nu ştim nici cum se înfăţişează această investigaţie desfăşurată de Vatican, nici ce informaţii deţine Roma. Este absolut necesar să fim pregătiţi pentru orice eventualitate şi să putem reacţiona rapid. Ridică un bileţel scris de mână de pe marginea biroului, aruncă o privire pe el şi îi făcu un semn din cap lui Krämer. Biroul dumneavoastră va servi în perioada următoare drept centrală de informaţii. Vă veţi organiza un grup de oameni de încredere, pe care îi veţi alege singur. Vreau ca biroul dumneavoastră să nu rămână gol la nicio oră din zi sau din noapte. Daţi ordin tuturor oamenilor de legătură să vă informeze de îndată cu privire la orice lucru neobişnuit, orice lucru mic care dă de bănuit. Iar ei, la rândul lor, să le comunice preoţilor de care se ocupă instrucţiunile necesare. Dacă apare ceva care vă trezeşte suspiciunea, veniţi imediat la mine. La orice oră din zi şi din noapte.

Krämer dădu din cap, însă Friedrich văzu gestul doar cu colţul ochiului, căci îşi îndreptase atenţia asupra lui Kurt Scholler.

— Dumneavoastră, domnule Scholler, să îmi faceţi vă rog un raport privind actuala situaţie financiară. Mă interesează în primul rând toate resursele la care putem apela fără a fi nevoiţi să punem pe picioare proiecte-fantomă de lungă durată.

Friedrich întoarse încet capul, iar Hans îşi îndreptă brusc spatele.

— Hans, tu iei un avion până la Roma şi îl contactezi personal pe Dengelmann. Vreau să aflu concret ce face individul ăsta în Vatican şi cum este posibil ca un mic secretar civil să avertizeze frăţia în legătură cu un pericol despre care episcopul habar nu are. Explică-i foarte clar că traiul lui de înalt prelat leneş a luat sfârşit. Vreau ca în cel mai scurt timp să existe contacte cu toate poziţiile importante dinăuntrul Curiei. Dacă nu va fi în stare, înseamnă că l-am supraestimat, ceea ce nu înseamnă totuşi că această greşeală nu ar putea fi corectată. Spune-i că vorbesc foarte serios. Se lăsă încet la locul lui şi privi în jur. Asta a fost pentru azi, domnii mei. Puteţi să vă apucaţi de treabă. Şi să fiţi precauţi în ceea ce faceţi, multe depind de aceasta.

Bărbaţii se ridicară şi părăsiră încăperea cu sentimentul că fuseseră încă o dată martori la o demonstraţie impresionantă a voinţei ferme a lui Friedrich von Keipen de a duce frăţia spre ţelul final.

Odată ce se închise uşa în urma lor, Friedrich puse mâna pe telefon şi sună la fostul internat.

I se făcu legătura în două rânduri şi, în sfârşit, îl avea la celălalt capăt al firului pe comandantul Wolff.

— Von Keipen la telefon, se răsti el în receptor. Se obişnuise să folosească un ton tăios, milităresc când vorbea cu comandantul Wolff. După o formulă scurtă de politeţe, trecu la subiect. Comandante, vreau să treceţi îndată la codul galben de intervenţie.

La celălalt capăt al firului se făcu o clipă tăcere. Nu mai mult de o secundă, suficient pentru ca Wolff să prelucreze în minte surpriza provocată de evoluţia neaşteptată a lucrurilor.

— Galben de gradul unu sau doi? întrebă el.

Lui Friedrich îi tremurară scurt colţurile gurii.

— Galben unu. Restul, într-o oră, la mine în birou.

Spunând acestea, puse receptorul în furcă.

Codul galben de gradul unu sau doi nu exista cu adevărat, însă comandantul Wolff insistase să folosească acest cod. Galben de gradul doi ar fi însemnat că Friedrich era ameninţat şi că nu ordonase intervenţia de urgenţa din proprie iniţiativă. Comandantul Wolff era un om extrem de

precaut şi lua în calcul toate posibilităţile. O însuşire foarte apreciată de Friedrich.

Adevăratul cod galben însemna că bărbaţi special instruiţi porneau în cel mai scurt timp către marile oraşe din Europa şi spre câteva locuri din America Latină şi de Sud pentru a putea interveni mai eficient, în caz de necesitate. Pentru aceasta, bărbaţii îşi asumau identităţi create special pentru asemenea situaţii; în plus, staţionaseră de mai multe ori în locurile unde erau trimişi. Friedrich aruncă o privire la ceasul de mână şi se hotărî să mănânce ceva înainte de venirea comandantului Wolff.

Era mulţumit de sine însuşi. Luase toate măsurile necesare.

Sistemul de securitate din spatele frăţiei fusese activat.

25 MAI 1970, MÜNCHEN

Corsetti stătea la biroul din încăperea spațioasă pe care i-o pusese la dispoziție arhiepiscopul din München, cardinalul Büchler. Îl aștepta pe preotul Kurt Strenzler. Preotul dintr-un sat aflat la vreo șaizeci de kilometri depărtare de München fusese programat pentru ora zece.

Pe birou se afla raportul despre acest preot. Cuprindea cursul vieții acestuia și notițe privind discuțiile purtate anterior. Preotul Strenzler era descris drept un pastor de suflete care își dedicase viața slujirii lui Dumnezeu și oamenilor. Avea treizeci și cinci de ani, ceea ce îl făcea cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți trei preoți cu care discutase Corsetti în ultimele zile. Dar deosebirile nu se terminau aici. Preotul Strenzler nu părea să dorească o confruntare fățișă cu Biserica. Nici nu predica împotriva dogmelor, nici nu vorbea în mod public despre o „noua Biserică". Motivul pentru care preotul Strenzler era supus investigației îl constituiau câteva discuții pe care acesta le purtase cu arhiepiscopul său, discuții pe care el însuși le propusese. În cursul acestor întrevederi spusese că, pe măsură ce slujea Biserica Catolică, îi venea din ce în ce mai greu să se miște în limitele acelor regulamente stricte. Era de părere că ar fi putut face mai multe pentru oamenii din jur dacă ar fi fost liber să-și urmeze glasul inimii. Aceasta însă ar fi însemnat să acționeze de foarte multe ori într-un mod care contravenea principiilor Bisericii. De asemenea – iar acesta fusese factorul decisiv pentru venirea lui Corsetti la München – simțea tot mai puternic un impuls care îl îngrijora, și anume acela de a se alătura noului curent din cadrul Bisericii. Chiar dacă aceasta nu era, la urma urmei, ceea ce își dorea cu adevărat, era probabil singura șansă de a-și sluji semenii așa cum, după părerea lui, o dorea Dumnezeu.

Corsetti nutrea speranța că discuția cu acest preot avea să aducă mai multă lumină în această chestiune.

Aruncă o privire către ceasul simplu de pe perete. Era aproape ora zece. Preotul Strenzler avea să sosească în orice moment.

Ticăitul sec care acompania fiecare deplasare a secundarului îi păru deodată un zgomot iritant. Cât de ciudat se comportau uneori simțurile omului…

Conștientizase sunetul monoton doar după ce privirea îi căzuse pe cadranul alb cu cifre, iar acum se întreba cum de nu auzise până atunci acest ticăit puternic.

Se iveau paralele cu caracter simbolic. Cum putuse să nu observe, în ultimele luni, câte se întâmplaseră? Preoții în cauză nu făceau nicio taină din convingerea lor cu privire la necesitatea unei schimbări în interiorul Bisericii. Predicau lucrurile astea în fiecare duminică, în fața comunității lor.

Preotul cu care se întâlnise în Kassel mersese şi mai departe şi dăduse interviu unui ziar local, expunându-şi pe această cale teoriile.

Şi totuşi Vaticanul nu luase cunoştinţă multă vreme de aceste lucruri. Era întocmai precum ceasul acesta, care, ticăind, toca timpul în porţii infime. Ceasul fusese acolo mereu, iar el, Corsetti, trebuise să se uite la el pentru a-i conştientiza ticăitul.

Cât de tare ticăia!

Cu puţin timp înainte de plecarea sa din Roma, mai sperase că temerile privind o posibilă legătură între cazurile izolate se vor dovedi false pe parcursul investigaţiilor. Chiar şi în timpul primelor întrevederi din Kassel mai luase în calcul posibilitatea unor coincidenţe.

Însă ultimele câteva zile îl şocaseră. Preoţii cu care vorbise se arătaseră înguşti în viziunile lor şi refuzaseră cu toţii mâna de ajutor pe care le-o oferise. Poate că această discuţie avea să decurgă altfel…

•

După un ciocănit scurt, uşa se deschise uşor, iar un bărbat cu trăsături simetrice îşi vârî, cu grijă, capul prin deschizătură. Ţinea mâna pe clanţă ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că putea să se retragă oricând, închizând uşa în urma sa.

— Monsignore Corsetti?

— Da, eu sunt. Dar intraţi, vă rog, părinte Strenzler.

Corsetti se ridică şi merse în întâmpinarea bărbatului care dintr-un pas fu în cameră, închizând uşa.

— Scuzaţi-mi întârzierea, Monsignore, eu…

Corsetti aruncă o privire peste umăr la ceasul cel zgomotos şi făcu un gest vag.

— Ce întârziere? Este zece şi cinci. Nu-i nevoie de nicio scuză. Vă rog, luaţi loc.

Îi indică cu un gest amabil unul din cele două scaune aflate lângă o măsuţă pătrată dintr-un colţ.

Tânărul preot luă loc şi îl privi deschis pe cel din faţa sa.

Bărbatul acesta era în mod clar diferit de ceilalţi trei preoţi cu care secretarul avusese de-a face zilele astea. Din ochii săi radia un fel de sinceritate timidă. Şi bunătate. Nu se regăsea nici urmă de încrâncenare în ei, ci… *iubire*?

— Vorbiţi germana foarte bine, Monsignore.

Corsetti dădu din cap şi remarcă faptul că, într-adevăr, acest preot nu se asemăna în niciun fel cu ceilalţi. Şi cu ceilalţi vorbise o germană fluentă, însă *aceia* nu remarcaseră.

— Am crescut în Sicilia, dar mama mea era de origine germană şi a insistat să fiu crescut bilingv. Kurt Strenzler zâmbi.

— Trebuie să mărturisesc că mă simt uşurat; mă temeam că discuţia noastră are să aibă loc în prezenţa unui translator.

Corsetti se hotărî să facă primul pas.

— Această discuţie are într-adevăr un caracter oficial, părinte, iar rezultatul ei poate avea urmări semnificative. Va trebui însă să vorbim despre unele lucruri destul de personale. Iată de ce mă bucur că este o discuţie între patru ochi.

Făcu o scurtă pauză, aşteptând reacţia la acest indiciu clar, care spunea că era vorba de o întâlnire dintr-un motiv extrem de serios.

Preotul Strenzler dădu tăcut din cap şi, cu un chip trist, îşi îndreptă privirea spre masa dintre ei.

Corsetti cercetă încă o dată chipul acestui preot care emana o sinceritate naturală; bărbatul îi stârnea curiozitatea.

— Părinte, vă este cunoscut contextul care a dus la întâlnirea noastră de astăzi, este însă de asemenea foarte important să înţelegeţi caracterul convorbirii noastre. Nu mă aflu aici pentru a vă judeca. Congregaţia pentru Doctrina Credinţei are datoria de a proteja şi de a susţine adevărul credinţei şi al tradiţiilor. Un adevăr mai presus de orice îndoială. Mă aflu aici pentru a mă ocupa de partea acestei misiuni constând în susţinerea credinţei, deoarece mi se pare că, în ceea ce vă priveşte, un văl uşor a ajuns să acopere adevărul Bisericii Romano-Catolice.

Părintele Strenzler reflectă câteva secunde la vorbele acestea, timp în care îl privi pe Corsetti cu un aer grav, dar deschis. În cele din urmă, respiră adânc şi vorbi pe un ton calm:

— Monsignore, nu îmi pot închipui viaţa altfel decât în slujba Domnului. Sunt ferm convins de faptul că Dumnezeu i-a rezervat fiecărui om câte o misiune. El ne pune la îndemână tot ceea ce ne trebuie pentru a ne urma şi a ne împlini chemarea. Nouă însă ne aparţine decizia dacă şi cum vom folosi acest dar. Biserica se află, pentru mine, în legătură directă şi de nedespărţit cu Dumnezeu şi cu misiunea pe care El a prevăzut-o pentru noi. Probabil că se poate ca cineva să creadă în Dumnezeu fără să aparţină vreunei Biserici. Acestuia îi va fi însă greu să recunoască darurile de la Dumnezeu şi să le folosească după voia Lui. Pentru a folosi potenţialul care se află în fiecare om potrivit voii Domnului, trebuie să ne lăsăm ghidaţi. Iar aceasta o poate face doar Biserica.

Corsetti aşteptă câteva secunde să vadă dacă preotul avea să-şi continue cuvântarea, însă acesta îşi aţintise din nou privirea asupra mesei aflate între ei.

Lui Corsetti i se păru că citește pe fața acestuia semnele unei lupte interioare. Se ridică și merse la birou, în cealaltă parte a încăperii. Luă raportul și se întoarse cu el la măsuță. Luă din nou loc și, așezând hârtiile în fața sa, pe masă, arătă cu degetul spre ele.

— Acestea sunt notițe în legătură cu discuțiile pe care le-ați purtat cu Eminența Sa cardinalul Büchler. În ele se regăsesc îndoielile care vă chinuiesc. Ceea ce tocmai mi-ați destăinuit nu sună a îndoială, ci a pledoarie pentru Biserica, eu însumi aflându-mă în poziția de a vă susține total punctul de vedere. Dar acum vă rog să îmi vorbiți despre ceea ce stă scris în aceste rapoarte.

După o privire fugară spre coperta raportului, preotul răsufla adânc și greu. Dădea din cap într-o parte și-ntr-alta.

— Trebuie să mărturisesc că îmi vine foarte greu să găsesc cuvintele potrivite, Monsignore. Iar acestea sunt foarte importante pentru ca dumneavoastră să puteți înțelege ceea ce mă frământă, deoarece vreau să evit orice neînțelegere. Ceea ce am spus mai înainte corespunde întru totul convingerilor mele și, în plus, nu sunt eu, ca preot, în măsură să critic Biserica Catolică. Totuși, nu sunt numai preot, ci și un om care își cercetează propriile sentimente. Iar aceste sentimente îmi spun în unele situații că, pentru a putea face bine unui anumit om, ar trebui să acționez altfel decât îmi este impus de către Biserică. Și nu vorbesc aici despre fapte corecte sau greșite, ci despre a acționa într-un context dat. Ceea ce într-un anumit moment poate fi bine pentru o persoană, în altă zi poate fi nepotrivit pentru altcineva. Eu sunt cleric al Bisericii Catolice și, după cum am mai spus, consider că misiunea de preot constă în a-mi ghida semenii. Dar oamenii se aseamănă la fel de puțin ca necazurile în care intră. Cum să folosești mereu aceeași regulă? Misiunile și încercările pe care ni le pregătește Domnul sunt atât de individuale încât ajutorul pe care vreau să i-l ofer cuiva nu se poate încadra în niște principii strâmte. Înțelegeți în mare ce spun?

Corsetti dădu din cap.

— Da, vă înțeleg. Și mai cred că ați cerut să aveți acele întrevederi cu Eminența Sa pentru că ați vrut să primiți acea ghidare despre care vorbiți.

Părintele Strenzler dădu din umeri.

— Da, se poate. Am nevoie de sfaturi și de ajutor și unde altundeva să apelez când am probleme de conștiință?

— Dar de ce credeți că ați putea primi acest ajutor de la cardinalul Büchler sau de la mine dacă noi înșine urmam aceste reguli „strâmte” și care, după părerea dumneavoastră, nu se pretează la nevoile individuale ale oamenilor.

Se priviră și, pentru prima oară, preotul nu-și plecă ochii.

— Pentru că mă tem şi nutresc speranţa că, pe această cale, mă voi elibera de orice îndoieli, spuse Strenzler.

— De ce anume vă temeţi? se interesă Corsetti.

— Mi-e teamă că aş ceda slăbiciunii umane, alegând astfel calea mai uşoară. Mi-e teamă să nu mă alătur şi eu acelora dintre preoţi care – deocamdată doar într-un cerc restrâns – ignoră pur şi simplu unele lucruri.

Trupul lui Corsetti se cutremură.

— Vi s-a vorbit concret despre aşa ceva?

Strenzler dădu din cap.

— În repetate rânduri. Se pare că deocamdată este vorba despre un grup relativ restrâns, simt însă, pe propria piele, că ideile lor găsesc foarte uşor pământ rodnic. Aceasta ar putea duce la o înmulţire rapidă în rândurile lor.

Corsetti aprobă din cap. Era surprins de modul în care decurgea discuţia şi resimţea o stare de agitaţie provocată de francheţea acestui preot. Avea senzaţia că urma să afle în sfârşit, cu ajutorul acestui om, mai multe despre evenimentele cărora li se datora călătoria sa în Germania. Nu trebuia însă să se pripească. În plus, preotul acesta trecea printr-o criză sufletească şi avea îndoieli legate de Biserica Catolică. Corsetti nu voia şi nu putea să treacă cu vederea acest fapt, chiar dacă nu era legat concret de motivul călătoriei sale. Era o datorie şi o nevoie personală pentru el să înlăture acele îndoieli. Şi preotul acesta îi trezise interesul.

— Voi vrea să discut mai încolo despre aceşti preoţi, cum desigur veţi putea înţelege. Întâi însă aş dori să încerc să vă dau răspunsuri la întrebările care vă preocupă.

Kurt Stenzler dădu din umeri ca şi cum ar fi spus că îi era indiferent, că orice era bine atâta vreme cât l-ar fi ajutat:

— Cu mare plăcere, Monsignore.

Corsetti împinse raportul într-o parte, cu un gest demonstrativ, şi îşi puse mâinile pe masă, în locul unde stătuse înainte dosarul.

— Gândurile dumneavoastră nu sunt într-atât de neobişnuite pentru un cleric, pe cât vă închipuiţi. Tocmai teologii care se ocupă intensiv şi foarte multă vreme cu învăţătura lui Cristos vor ajunge inevitabil într-un punct în care vor pune cuvântul Domnului sub semnul întrebării. Aţi făcut bine că aţi apelat la Eminenţa Sa. Faptul că eu, ca membru al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, mă aflu astăzi aici, în faţa dumneavoastră, e din voia Domnului. Poate că joacă vreun rol în misiunea pe care v-a ales-o El. Vă dau dreptate în teoria potrivit căreia fiecare dintre noi are rolul său în planul divin atotcuprinzător. Suntem mereu nevoiţi să luăm decizii, iar uneori ajungem la răscruci care ne împart viaţa în două direcţii opuse. Ambele drumuri care rezultă sunt cu sens unic. Nu putem alege decât un singur

drum și, odată ce am luat decizia, nu mai putem face cale întoarsă. Îndoielile care vă bântuie înfățișează chiar o asemenea răscruce. Într-o parte, drumul este plin de pietre și urcă abrupt. Va fi anevoios să înaintați pe această cale, căci va trebui se vă opriți iar și iar pentru a da la o parte pietrele din drum. Cealaltă cale pare mult mai ușoară. Este netedă, nu prezintă niciun obstacol. Dar puteți vedea doar o bucată scurtă din ea, deoarece imediat după aceea urmează o cotitură și nu puteți ști cum arată mai departe. Poate că, exact după cotitură, drumul sfârșește la marginea unei prăpăstii. Priviți în jur, la viața de zi cu zi. Veți găsi peste tot același model. Mâncarea care ne place cel mai mult este nesănătoasă. Starea de inactivitate, adică cel mai ușor mod de viață, duce la lenevie și la plafonarea spiritului. Adesea, drumul care pare mai greu la prima vedere este cel mai bun pentru noi, oamenii. Acum, ascultându-vă impulsul cât se poate de uman, ați fi putut foarte ușor să alegeți a doua cale, cea ușoară, și să așteptați să vedeți unde vă duce. Nu știu exact unde ați fi ajuns, însă știu cu siguranță că această cale ne îndepărtează de Biserică și, în cele din urmă, de Dumnezeu. Dumneavoastră însă ați făcut altceva. V-ați oprit la răscruce, iar acum cereți sfatul înainte de a vă continua drumul. Aceasta arată că nu vă interesează să găsiți calea mai ușoară, ci aveți un țel precis pe care vreți să-l atingeți, oricât de dificil ar fi drumul până acolo. Acest țel se numește Dumnezeu. În fond, v-ați răspuns singur la întrebările dumneavoastră toate. Este adevărat! Dacă vrem să trăim după voia Domnului, suntem legați de anumite reguli. Totuși, acestea nu sunt atât de închistate cum par și, la o privire mai atentă, se va observa că Dumnezeu nu le-a făcut pentru El, ci pentru oameni și pentru viață, iar aceasta deoarece El îi iubește pe oameni. Nu putem sfătui o tânără să ucidă viața ce stă să se nască din trupul ei, chiar dacă aceasta ar fi calea mai ușoară pentru ea. Aceasta ar contrazice ideea iubirii de oameni. Aveți încredere în vocea Domnului, dacă vreți să fiți de ajutor. Coborâți în sinele dumneavoastră și luați aminte la ceea ce vă spune El în adâncul sufletului când în cale vă apar obstacole. Oamenii care vin la dumneavoastră pentru a vă cere sfatul nu înțeleg mereu de ce trebuie să aleagă calea mai grea dacă cea ușoară se află acolo, chiar în fața lor. Va trebui să jucați rolul unui cârmaci pentru acești oameni și să-i ajutați să facă alegerea bună.

•

Astfel, discuția se lungi, depășind o oră, iar Corsetti avea la sfârșit, pe lângă numele a „trei reformatori”, siguranța că îi fusese de ajutor acestui preot. Părintele Strenzler era un tânăr interesant și inteligent, iar Corsetti își propuse să păstreze legătura cu el.

Kurt Strenzler închise ușa în urma sa și respiră adânc aerul proaspăt și rece. Porni apoi spre mașina pe care o parcase pe o străduță laterală.

Pe buze îi flutură un zâmbet.

29 mai 1970, Roma

Toate mesele erau ocupate în micuța cafenea de la strada de pe Via della Conciliazione, acel superb bulevard care duce direct la dom, când episcopul Jürgen Dengelmann ajunse acolo, la ora stabilită pentru întâlnire. Soarele ridicase temperatura aerului la treizeci de grade, așa că nu era deloc ciudat că turiștii preferau să stea sub o umbrelă de soare, în aer liber. Aerul din cafenea trebuie să fi fost înăbușitor.

Episcopul era îmbrăcat în negru și, în ochii unui turist, nu se deosebea cu nimic de cârdurile de preoți pe care-i întâlnești mereu în preajma domului.

Dengelmann se uită la ceasul de la mână. Era ora patru și cinci. Hans întârzia.

Se întoarse spre stânga; avea perspectivă asupra domului aflat la capătul străzii largi. Ochii îi erau ațintiți asupra uriașei biserici, el însă nu conștientiza imaginea clădirii monumentale din fața sa. Gândurile i se învârteau necontenit în jurul aceleiași întrebări: de ce îl trimitea von Keipen pe Hans la Roma pentru a-l întâlni pe el? Oare Guido, omul său de contact, nu îl împovăra destul cu cerințele și instrucțiunile venite din partea sa? Ce se întâmplase iar el nu aflase încă?

Încă o privire la ceas îi arătă că minutarul înaintase cu o singură poziție pe cadran.

Jürgen tresări speriat când cineva îl bătu pe umăr din spate, iar un glas întunecat îi spuse:

— Bună ziua, Excelență.

Se întoarse și se trezi față-n față cu Hans. Îmbătrânise, bunul Hans. Anii petrecuți alături de acest von Keipen îi lăsaseră urme adânci sub ochi și pe frunte. Jürgen își dădu seama că această descoperire îi dădea o anumită satisfacție.

— Ați întârziat, remarcă el morocănos și într-un mod ostentativ îi vârî lui Hans ceasul de mână sub nas.

— Știu, Dengelmann, să sperăm totuși, cu toții, că nu am întârziat prea mult.

Jürgen nu știa ce îl enerva mai tare. Forma trivială în care acesta îl abordase – era, la urma urmei, episcop al Bisericii Catolice – sau amenințarea clară care se simțea în vorbele celuilalt. Se săturase să fie amenințat cu fiecare prilej de spionii lui Friedrich.

Făcu un gest din cap spre mesele ocupate.

— Aici nu am mai găsit niciun loc liber. Propun să mergem până la prima străduță laterală; sunt acolo câteva cafenele mai puțin aglomerate, tocmai pentru că sunt mai izolate.

Hans dădu din cap fără să scoată un cuvânt şi porniră. După doar câţiva paşi, Jürgen nu se mai putu abţine.

— Poate îmi puteţi dezvălui de pe-acum motivul vizitei dumneavoastră la Roma?

— Dumneavoastră, veni răspunsul concis. Restul va urma îndată. Nu îmi place să discut lucruri importante când la fiecare doi metri un turist dă peste mine.

Senzaţia unei mâini care îi apăsa stomacul se intensifică, iar mâna aceea se strânse şi acum era un pumn.

Într-adevăr, după cinci minute de mers pe jos găsiră o masă liberă în faţa unei cafenele în apropierea străzii principale. Faţadele clădirilor vechi erau, în mare parte, nerenovate, emanând strălucirea şi şarmul unei epoci trecute, însă Dengelmann nu avea ochi pentru frumuseţea arhitecturii.

Comandară cappuccino unui chelner tânăr şi priviră un timp la oamenii care treceau pe lângă ei.

După ce chelnerul le aşeză în faţă ceştile aburinde, Hans îl privi pe episcop într-un mod straniu şi începu, în sfârşit, să-i explice totul.

— Dengelmann, S1 m-a trimis aici deoarece frăţia se află într-o situaţie extrem de primejdioasă. Iar el vă învinovăţeşte măcar în parte pentru că s-a ajuns aşa departe.

Jürgen inspiră zgomotos şi nici nu apucă să dea un răspuns că Hans îl opri printr-un gest al mâinii.

— Aveţi răbdare să termin; veţi avea apoi ocazia să vă exprimaţi pe larg. În ultimele luni, Curia din care faceţi parte *dumneavoastră* a primit nişte scrisori al căror conţinut este considerat de către Congregaţia pentru Doctrina Credinţei suficient de serios şi de grav încât să iniţieze o investigaţie privind contextul lor. Ultimele informaţii pe care le avem ne confirmă că secretarul congregaţiei a fost însărcinat cu asta. În momentul de faţă, el se află în Germania, unde interoghează diferiţi preoţi în legătură cu dorinţele lor de reformă. Şi este extrem de îngrijorat de aceste evenimente. Ce aveţi de spus despre toate astea, *Excelenţă*?

Ultimul cuvânt îi răsună ca o batjocură făţişă.

Jürgen simţi pumnul din stomac strângându-l nemilos, reducându-l la dimensiunile unei lămâi.

— Este… teribil. Nu am ştiut despre asta, trebuie să mă credeţi, Hans. Dacă aş fi aflat ceva, S1 ar fi fost informat imediat.

Hans dădu din cap cu o expresie împietrită pe chip.

— Tocmai asta este problema, Dengelmann. La ce bun să ai un episcop înăuntrul Curiei dacă nu ştie nimic? Şi, de vreme ce văd că nu vă vine în minte următoarea întrebare logică, vă voi oferi informaţia fără a mi se fi

cerut: avem încă un om în Vatican, iar acesta – o micuță scânteie de lumină în comparație cu rangul pe care îl purtați dumneavoastră – este mai bine informat. Dacă lucrul ăsta nu vă dă de gândit, aflați că pe S1, ca și pe toți ceilalți membri ai consiliului, i-a pus pe gânduri. Frăția a investit foarte mult în dumneavoastră, Dengelmann. Pe lângă educația pe care ați primit-o și pe lângă finanțarea de-a lungul anilor, mă gândesc și la darul acela drăguț pentru episcopul din Trier. Dacă toate acestea se vor dovedi a fi fost investiții proaste, n-aș vrea să mă aflu în pielea dumneavoastră.

— Nu e vina mea dacă nu aflu nimic despre evenimentele din cadrul Congregației pentru Doctrina Credinței, izbucni Dengelmann. Eu mă aflu aproape tot timpul în departamentul financiar, iar membrii congregațiilor, ai oficiilor și ai consiliilor nu îmi spun decât strictul necesar.

Capul îi era roșu de agitație.

— Controlați-vă, vă rog, șuieră Hans printre dinți.

Aruncând o privire fugară împrejur, Jürgen observă că unii clienți deveniseră atenți la el.

— Mă scuzați, spuse el spășit și, din reflex, își vârî capul între umeri.

Hans lăsă să treacă câteva minute, până când consideră că oamenii din jur își pierduseră interesul pentru conversația lor zgomotoasă. Continuă apoi:

— Acesta este mesajul lui și pe care vi-l transmite prin mine: în decurs de patru săptămâni, vrem să pregătiți o listă cu numele membrilor Curiei. Numele celor cu care ați stabilit legături și la care puteți apela. Este ultima șansă care vi se dă, Dengelmann.

Jürgen simți ceva rupându-se în sufletul său. Baierele care îi ținuseră în frâu furia. Se aplecă în față și scuipă practic aceste vorbe în fața lui Hans:

— Spuneți-i lui S1 că s-a terminat cu asta! Nu mai permit un asemenea comportament față de mine. Eu singur am ajuns atât de departe dintre toți. Frăția are nevoie de mine, S1 ar face bine să nu uite lucrul acesta. Spuneți-i că eu cer să se pună capăt tuturor amenințărilor asupra mea. Altfel s-ar putea ajunge la situația în care să decid că frăția a fost o investiție proastă pentru mine. Asta să îi spuneți, Hans. Chiar așa să-i spuneți!

Ultima propoziție o rostise pe un ton răgușit, după o scurtă pauză, înainte ca Hans să fi putut spune ceva, Jürgen adăugă:

— Și să-i mai spuneți că m-am asigurat pentru orice eventualitate. N-are decât să tragă singur concluziile.

Se fixară câteva secunde. Secunde de-a lungul cărora Jürgen făcu eforturi mari pentru a nu-și pleca privirea.

Într-un târziu, Hans dădu din cap a confirmare și vorbi astfel:

— Îi voi transmite totul cuvânt cu cuvânt. Fiți așa drăguț și plătiți-mi și mie consumația.

Spunând acestea, se ridică de pe scaun şi, în câteva secunde, dispăru după colţul clădirii. Lăsă în urmă un episcop care se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală iremediabilă.

31 MAI, KIMBERLEY

Fruntea lui Friedrich se încruntă uşor, apoi, în clipa următoare, acesta îşi recâştigase controlul de sine. Respiră adânc.

— E-n regulă, Hans. Să vedem dacă, în patru săptămâni, Dengelmann ni se va înfăţişa cu nişte nume.

Hans îl privi agitat.

— Dar ameninţarea sa?

Chipul lui Friedrich se schimonosi în încercarea de a schiţa un zâmbet.

— Uită asta. Şi nicio vorbă. Nimănui!

— Dar…

Friedrich îl opri cu un gest brusc al mâinii.

— Ştiu ce vrei să spui. Dar nu vom interveni cu nimic. Are dreptate. Până în momentul de faţă, a ajuns cel mai departe dintre toţi: ocupă o poziţie-cheie în Vatican. Avem nevoie de el. Pleacă acum!

Când, după o scurtă ezitare, Hans părăsi încăperea, dură doar câteva secunde până când autocontrolul lui Friedrich se destrămă; era ca şi cum aluneca de pe el ca o pelerină prea largă. Lovi în tăblia mesei cu pumnul strâns şi trase o înjurătură.

„Dengelmann!”

12 AUGUST 1970, VATICAN

Cei patru bărbaţi priveau chipul îngrijorat al lui Clement al XVI-lea. Ochii papei păreau fixaţi asupra unui punct din zare. Era evident că raportul despre recentele evenimente alarmante îl afectase în mod deosebit.

Vizavi de cardinalul de Riemer şi de Corsetti stăteau, la masa mare, ovala, prefectul Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, cardinalul Guillaume Deacon, şi secretarul său, episcopul Bernadetto Carvallas. Suprafaţa lustruită a mesei reflecta lumina candelabrului greu, agăţat direct deasupra centrului mesei.

Papa părea că se cufundase adânc în fotoliul său. Expresia lui trăda vulnerabilitate.

În toată încăperea aceea de conferinţe domnea o linişte care, în alte împrejurări, lui Corsetti i-ar fi părut festivă. Pe moment totuşi era apăsătoare. Spre deosebire de cardinalul de Riemer, Corsetti nu avea des ocazia de a-l vedea pe Sfântul Părinte. Îl cunoscuse pe Clement al XVI-lea destul de superficial înainte de alegeri, însă bărbatul din capul mesei, aducea prea puţin cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el anterior.

Îl avea în amintire pe cardinalul Bertulli drept un bărbat înalt şi deşirat, care, cu francheţea lui, ar fi amintit mai degrabă de managerul unei întreprinderi economice decât de un înalt membru al Curiei Romane.

Însă Ernesto Bertulli, astăzi Clement al XVI-lea, părea că, odată cu numele său lumesc, renunţase şi la spiritul de acţiune.

De cele câteva ori din trecutul apropiat în care Corsetti avusese ocazia de a-l vedea, papa părea vulnerabil şi introvertit. Ştia că lucrul acesta nu trecuse neobservat, punându-i pe gânduri pe membrii Curiei. Ajunseseră să îşi exprime deja, între ei, temerea ca, la cei şaizeci şi noua de ani ai săi, Sfântul Părinte avea să cedeze sub povara funcţiei sale.

Papa făcu o mişcare greu perceptibilă a capului; atenţia îi revenise în prezent.

— Îmi fac griji foarte mari.

Îi privi pe rând pe cei patru bărbaţi, iar Corsetti avu impresia că privirea papei se oprise ceva mai mult asupra lui.

Cardinalul de Riemer aşteptă politicos, să fie sigur că nu avea să-l întrerupă pe Sfântul Părinte. Când trecură mai multe secunde fără ca acesta să mai zică ceva, de Riemer îşi drese vocea şi vorbi:

— Aproape toţi preoţii cu care am discutat până acum s-au arătat a fi foarte încăpăţânaţi. Vor să se rupă de toate tradiţiile care, după părerea lor, nu se potrivesc cu cele mai recente rezultate ale exegezei ştiinţifice. E de remarcat faptul că toţi cei cu care am vorbit ne-au spus, în esenţă, acelaşi lucru. Cu toţii sunt de părere că teologia ar trebui să aplice mereu cele mai

moderne metode în materie de hermeneutică şi că Scriptura nu trebuie înţeleasă prin prisma unei tradiţii impuse. Cu toţii ridică exegeza la rangul unei autorităţi absolute.

De vreme ce afirmaţiile acestor preoţi contestă bazele învăţăturii şi ale fiinţei sacre a Bisericii, va trebui să acţionam împotriva lor.

Se făcu o pauză lunga; în sfârşit, papa dădu din cap, abia simţit.

— Cu toţii trebuie să se supună autorităţii care deţine puterea asupra lor. „Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt de Dumnezeu sunt rânduite". Aşa ne învaţă Noul Testament, Romani 13.1.

Vorbea încet, fără a-i privi pe cei prezenţi, ca şi cum ar fi purtat un monolog.

— Dar, Sfinte Părinte, în Apocalipsă stă scris: cine are urechi, să audă ceea ce spune spiritul comunităţii! Oare tinerii noştri preoţi nu sunt, şi ei, comunitatea noastră?

Această replică venise din partea cardinalului Deacon, care, cu vocea sa înaltă, aproape feminină, atrase toate privirile asupra lui. Era cunoscut drept un partener de discuţii incomod. În cercul său intim se exprimase deja părerea că acest cardinal intervenea în discuţii doar de dragul de a contrazice şi de a combate. Deşi Deacon i se adresase direct Sfântului Părinte, îi răspunse de Riemer.

— E adevărat, cardinale Deacon, că trebuie ascultat spiritul comunităţii. Dar nu pentru a te ghida după el, ci pentru a putea recunoaşte la timp dacă duce sau este ghidat într-o direcţie care se abate de la credinţa noastră. Şi pentru a avea posibilitatea de a acţiona la timp. De aceea ne aflăm astăzi aici.

Papa Clement al XVI-lea ridică mâna încet, ca şi cum ar fi depus un mare efort.

— Cardinale de Riemer, vă rog să iniţiaţi acţiunile necesare şi să mă ţineţi la curent cu evoluţia lor. Domnul să fie cu voi!

Aceste vorbe indicau că întrevederea luase sfârşit.

1 OCTOMBRIE 1970, ROMA

Pentru cei treizeci de kilometri care despărţeau Aeroportul Leonardo da Vinci de Piaţa San Pietro, preotul Strenzler se hotărâse să ia un taxi, lucru pe care însă îl regretă deja după primele minute.

După ce îşi pusese geanta în portbagajul încărcat cu tot felul de scule din Fiatul ruginit şi se aşezase pe bancheta jerpelită din spate, maşina pornise scrâşnind din cauciucuri, iar prima curbă fu luată într-un unghi cel puţin dubios. Şoferul îşi croia drum cu o viteză sinucigaşă printre celelalte maşini, schimbând banda la fiecare câteva secunde. Stomacul lui Strenzler resimţi acest slalom. Arşiţa înăbuşitoare din maşina îşi făcu şi ea efectul. Preotul îşi tampona fruntea îmbrobonată de sudoare cu batista pe care, de asemenea, o ţinea pregătită destul de aproape de gură, pentru orice eventualitate.

Pentru a-şi distrage atenţia de la stilul sinucigaş al tânărului italian de la volan, Strenzler privi pe geam afară. Treceau pe lângă fabrici mari şi urâte şi pe lângă hornuri care suflau nori cenuşii-închis spre cerul albastru.

Nu era o regiune frumoasă, iar Strenzler speră că peisajul se va schimba odată cu apropierea de Roma.

Între timp, piciorul şoferului schimba încontinuu pedala, varia acceleraţia cu câte-o frână bruscă, urmată imediat de o pornire în trombă. Strenzler avu impulsul de a înălţa o rugă spontană la ceruri; gândul îl făcu însă să zâmbească.

Când ajunseră la marginea Romei, traficul se blocă. Trebuiau să se oprească încontinuu la semafoare, ceea făcu imposibilă continuarea cursei în stilul acela razant. Strenzler se simţi foarte uşurat.

După o jumătate de oră de mers cu maşina, preotul din München avea în faţă obeliscul care împodobeşte Piaţa San Pietro.

Bucuros că supravieţuise cursei, îi dădu şoferului un mic bacşiş şi se îndreptă spre piaţa dominată de clădirea uriaşă a domului.

Îşi aminti de ultima sa vizită la Roma, singura, de fapt, în afară de aceasta şi de la care trecuseră mai bine de zece ani. Pe atunci, tânărul preot Kurt Strenzler se plimbase fascinat prin dom şi prin Vatican, simţind dorinţa arzătoare de a se întoarce cândva la Roma, pentru a rămâne o vreme mai lungă în acest centru al Bisericii Catolice.

Se aşeză pe o bancă de la marginea pieţei, lângă un individ în nişte pantaloni jerpeliţi şi o cămaşă peticită, care îl salută cu un mormăit de neînţeles, prin barba încâlcită.

Reuşise!

Secretarul Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei îl chemase personal la Roma.

Cei doi se mai întâlniseră de două ori în München şi purtaseră lungi discuţii. Subiectul principal îl constituiseră *reformatorii*, iar Strenzler relatase binevoitor tot ce ştia. Afirmaţiile sale jucaseră şi ele un rol la excluderea din Biserică a doi preoţi şi la suspendarea a patru tineri clerici.

După cum subliniase şi Corsetti, motivul chemării lui Strenzler la Roma nu fusese totuşi acest ajutor al său, ci felul său înţelept de abordare a învăţăturii catolice. Se pare că în Curie mai era nevoie şi de tineri preoţi care reflectau la credinţa lor, care puneau întrebări, fără însă a se îndoi de adevărul absolut, ci, dimpotrivă, pentru a se întări în credinţa lor în urma acestui conflict interior.

Iată-l din nou aici, după zece ani, stând pe o bancă de la marginea Pieţei San Pietro şi, începând din acea zi, membru al influentei Curii Romane.

Se abţinu cu greu ca în valul de euforie ce îi copleşise trupul să nu scoată un strigat de bucurie.

O privire scurtă la ceasul de mâna îi arătă că era timpul să pornească la drum.

Asemenea unui alt preot german, cu un an şi jumătate în urmă, prima oprire a lui Kurt Strenzler în Vatican avea să fie la dr. Reinert, în Campo Santo.

Când se ridică de pe bancă, vagabondul de lângă el îi mormăi din nou un salut, de data aceasta însă întinse şi o palmă murdară, însoţită de o privire rugătoare, plângăreaţă.

Strenzler clatină din cap, spunând „Nu".

Făcu stânga-mprejur şi porni spre locul de întâlnire cu dr. Reinert.

Traversând de-a curmezişul Piaţa San Pietro, pentru a ajunge la intrarea laterală în Vatican, aflată în stânga colonadelor, Strenzler îşi aminti ceea ce citise în ultimele zile despre acel locaş german. Memoria sa bună îi permitea să reproducă oricând ceea ce citise cândva cu atenţie:

> Termenul generic „Campo Santo" se referă la diversele locaşuri ale complexului de clădiri dinăuntrul zidurilor Vaticanului. „Comunitatea Sfintei Mater Dolorosa din Campo Santo pentru germani şi flamanzi", fiinţând din 1540, are, printre altele, misiunea de a face posibilă oficial slujba în limba germană, de a se ocupa de pelerinii vorbitori de limbă germană şi de a susţine preoţii în timpul studiilor.
>
> În clădirile acestea a fost găzduit seminarul teologic german Collegio Teutonico di Santa Maria în Campo Santo, fondat în 1876.
>
> Institutul Roman al Societăţii Görres, înfiinţat în 1888, tot o instituţie ce ţine de Campo Santo, prezintă o dată pe lună discursuri în limba germană cu tematici legate de Biserică. Institutul deţine o bibliotecă de seamă şi se află în strânsă legătură cu Colegiul Preoţilor din Campo Santo.

Paznicul elveţian de la intrarea laterală în Vatican se mulţumi cu afirmaţia lui Strenzler că avea o întrevedere în Campo Santo. Îi indică un zid, la vreo două sute de metri în spatele său, şi spuse doar:

— Acolo, la stânga, şi se întoarse din nou către tânărul îmbrăcat modern, cu care îşi reluă conversaţia întreruptă de venirea preotului.

Strenzler trecu pe lângă dom, spre poarta din fier prin care se intra în Campo Santo.

Cinci minute mai târziu, se afla faţă în faţă cu directorul încărunţit, în biroul mic al acestuia.

4 FEBRUARIE 1971, VATICAN

Părintele Allessino stătea la dreapta lui Corsetti, iar Kurt Strenzler la stânga. Față în față cu ei, cardinalul de Riemer își pusese antebrațele pe masă și își împreunase mâinile ca pentru rugăciune.

Înfățișarea cardinalului trăda efortul la care acesta fusese supus în cursul ultimelor luni. Obrajii săi, de obicei rozalii, erau palizi și trași.

Fusese nevoit să ia măsuri împotriva unor preoți din întreaga lume. Cardinalul era foarte hotărât să oprească și, pe cât posibil, să spulbere acest „val al reformei", cum îl numea el. Pe lângă Corsetti, preotul din München îi fusese de mare ajutor în această chestiune. Acesta putuse, pe de-o parte, să se folosească de relațiile din trecut cu unii dintre acești „reformatori" pentru a aduce indicii valoroase și, pe de altă parte, părea să aibă unele surse secrete, care îl țineau mereu la curent cu starea lucrurilor.

Spre deosebire de el, Corsetti prelucrase pe parcursul mai multor ani și scrisori arhivate și sintetizase ceea ce i se păruse relevant.

Rezultatele erau deja de-a dreptul cumplite. Dăduseră peste mai bine de o sută de cazuri ce necesitau intervenția lor.

Presa atacase congregația prin prisma unei mentalități tipice. Editorialele de pe prima pagină scriau despre o nouă inchiziție, iar caricaturile îl înfățișau pe cardinalul de Riemer traversând într-un baldachin o mare de preoți răstigniți.

Acesta nu se lăsă abătut din drum. Zelul lui de Riemer îi amintea lui Corsetti de vânătoarea de comuniști din care precursorii lor, cu zece ani în urmă, își făcuseră un țel final.

Cardinalul ridică ușor mâinile și le coborî la loc pe birou.

— Vă mulțumesc pentru rapoartele făcute. Se pare că am descoperit majoritatea reformatorilor activi.

— E ceva ce nu înțeleg. Eminența.

De Riemer ridică din sprâncene și îl privi pe Corsetti.

— Ce vreți să spuneți cu asta, Monsignore?

Se lăsă o pauză de câteva secunde, timp în care Corsetti își căută cuvintele potrivite.

— Mă bucur că am reușit într-un timp atât de scurt să îi găsim pe „cei care trag sforile", să spun așa. Însă aceasta îmi dă și de gândit. Ce reformator, ce revoluționar riscă o confruntare deschisă într-un stadiu în care adepții săi sunt încă complet dezorganizați? Dacă într-adevăr urmăreau să obțină ceva prin această încercare de reformă, de ce nu au încercat acești tineri preoți mai întâi să acționeze în secret și să se organizeze înainte de a-și proclama sus și tare ideile de la altar? De ce nu au încercat să câștige înalți prelați pentru cauza lor? Cred că și-au dat și ei seama că n-are să dureze

mult până ce îi vom lua în vizor şi vom reacţiona. Ce oameni sunt aceştia şi care este ţelul lor?

— Ţelul lor a fost acela de a distruge unitatea din cadrul Bisericii.

Germanul fu cel care îi răspunse lui Corsetti.

— Nu cred că avem de-a face cu o „revoluţie" plănuită. Cred mai degrabă – iar această impresie mi-au lăsat-o şi primele mele întâlniri cu aceşti oameni – că este întocmai ca în povestea cu bulgărele de zăpadă pe care l-au aruncat câţiva şi care, probabil spre uimirea chiar şi a iniţiatorilor, a luat proporţii, transformându-se într-o avalanşă. Nu, Monsignore, nu cred că trebuie să ne facem prea multe gânduri în legătură cu aceasta. A fost pură coincidenţă.

— La fel văd şi eu lucrurile, aprobă cardinalul spusele celui mai proaspăt membru al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei.

Corsetti mai păstră în suflet o senzaţie de rău augur, totuşi dădu şi el din cap, spunând:

— Da, ar fi o variantă. Poate am fost tulburat de teribila naturaleţe cu care toţi învinuiţii şi-au prezentat propria idee despre Biserica Catolică. Mă aşteptasem ca măcar unii dintre ei să revină la gânduri rezonabile şi să se întoarcă la calea cea dreaptă.

— Oricum. Să sperăm că se va face în curând linişte în legătură cu aceasta.

Cardinalul de Rienier dădu din cap, se ridică şi părăsi încăperea.

În timp ce îşi strângea lucrurile, Corsetti se gândi că şi el spera acelaşi lucru. Totuşi, nu putea alunga senzaţia că această linişte era peste măsură de înşelătoare.

19 MARTIE 1971, KIMBERLEY

— Sunt mulţumit!

Cei trei bărbaţi care şedeau în fotolii îşi ridicară privirile spre Friedrich von Keipen; acesta stătea în faţa lor cu mâinile la spate şi cu pieptul bombat, ca o armă în faţa soldaţilor.

— Permiteţi-mi să fac un scurt rezumat. Acum câteva luni, Frăţia Simonistă a fost pentru prima şi ultima oară în pericol. Cauzele pentru aceasta sunt multe şi variate. Am ştiut de la bun început că, odată şi-odată, Vaticanul ne va lua în vizor. Nu puteam estima exact când anume, deoarece efectele propagandei desfăşurate de către preoţii noştri în cadrul Bisericii erau previzibile. Escaladarea aceasta accelerată a lucrurilor ne serveşte totuşi drept dovadă că argumentele noastre au găsit pământ roditor în acei tineri preoţi. A fost, ca să zicem aşa, proba generală. Dacă am fi fost deja în situaţia de a dirija Curia după voia noastră, ideologia noastră s-ar fi răspândit în rândurile preoţilor ca focul, peste tot în lume. În ciuda intervenţiei masive a Curiei şi în special a Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, ideologia noastră se va impregna în primul rând în mintea tinerilor clerici. Potrivit ultimelor cifre care mi-au parvenit, deja în jur de o sută cincizeci de clerici au fost excluşi sau suspendaţi de la oficierea slujbei. Şi, din aceştia, doar optsprezece sunt Simonişti! Restul sunt, cu toţii, tineri preoţi care au ştiut să citească semnele vremurilor. Nu am plănuit ca ei să caute imediat confruntarea deschisă, însă am urmărit fenomenul cu mare interes şi nu am încercat să-l împiedic în niciun fel. După cum se poate vedea acum, a fost o mişcare bună. Congregaţia pentru Doctrina Credinţei şi-a purtat cruciada şi poate să se laude cu dovezi în acest sens. Dacă oamenii noştri vor fi mai reţinuţi de-acum înainte, înalţii prelaţi de la Roma îşi vor mângâia satisfăcuţi burţile mari, în convingerea că i-au îndepărtat pe răsculaţi şi au restabilit liniştea şi ordinea în sânul Bisericii. Chiar asta este situaţia pe care-o doresc. De-acum ştiu că, atunci când va veni vremea, vom repurta victoria.

După câteva secunde de tăcere, fostul comandant de trupe Dietmar Krämer vorbi astfel:

— Dar ce e cu cei optsprezece oameni ai noştri?

Friedrich rânji:

— Domnul comandant de trupe. Cu gândul la oamenii lui. Foarte frumos! Ei bine, s-a avut grijă de ei. Ei şi-au adus contribuţia la drumul succesului frăţiei şi, din punctul acesta de vedere, vor fi lăsaţi la vatră înainte de vreme. Vor fi angajaţi în cadrul unor întreprinderi care aparţin unor membri ai frăţiei. În ziua X, vor redeveni activi şi vor fi primiţi în slujba Bisericii

Catolice moderne. Dacă nu mai sunt alte întrebări, puteţi să reveniţi la activităţile voastre.

Bărbaţii se ridicară, iar Krämer şi Scholler părăsiră încăperea. Hans aşteptă până când zgomotul paşilor se îndepărtă şi închise uşa.

Se întoarse şi îl privi pe Friedrich, care, între timp, se aşezase la birou.

— Mi-este permis să pun o întrebare neplăcută?

Friedrich îl privi scrutător pe fostul său însoţitor şi cel mai vechi prieten al său şi dădu din cap, cu o expresie gravă pe chip.

— Da, dar nu-ţi pot promite că am să-ţi pot da un răspuns.

— Ce-i cu Dengelmann?

Zvâcnetul uşor pe muşchii feţei lui Friedrich ar fi trecut neobservat pentru cineva care nu-l cunoştea. Însă Hans îl observă şi se temu pe loc de un nou acces de furie din partea lui Friedrich.

Spre surprinderea sa, Friedrich răspunse pe un ton liniştit.

— Dengelmann este un vanitos. De când cu explozia sa faţa de tine, a lucrat mai bine ca niciodată. Consideră că este un semn de slăbiciune faptul că nu am reacţionat la ameninţarea lui, şi, de asemenea, o dovadă că el însuşi este cel mai important personaj din cadrul frăţiei. Are de-acum senzaţia că nu depune efort în numele frăţiei, ci doar pentru propria persoană. I s-a trezit ambiţia de a deveni cel mai puternic om din Biserica Catolică. Iar noi nu-l vom contrazice în convingerea aceasta.

— Cât timp?

— Atât cât mai avem nevoie de el.

— Iar după aceea?

Se priviră timp de câteva secunde în ochi, iar Hans îşi dădu seama că nu va primi un răspuns la întrebarea sa. Salută scurt din cap şi părăsi încăperea.

Friedrich se lasă pe spate în fotoliu.

„Iar după aceea Jürgen Dengelmann se va căi cumplit pentru că m-a ameninţat!”

12 MAI 1971, KIMBERLEY

Evelyn deschise speriată ochii larg şi rămase aşa secunde întregi, pendulând între coşmarul din care nu se smulsese cu totul şi realitatea care punea treptat stăpânire pe simţurile ei. Bezna din jur îi spori teama şi sentimentul de dezorientare; scoase un ţipăt ascuţit. Sunetul propriei voci o readuse în sfârşit în lumea reală.

Era noapte; ea se afla în pat. Imaginile teribile aparţineau coşmarului care o urmarea atât de des. Se trezise oare de spaimă? Ca şi cum ar fi contrazis-o, un trosnet se auzi dinspre fereastra. Îşi trase instinctiv plapuma până sub bărbie, ţinând-o acolo, strâns. Din nou zgomotul acela. Ceva bătea în geam. Sau ceva se lovea de geam. Pietre, da, asta trebuia să fie. Cineva arunca cu pietricele în geamul ei. Dar cine…

Ezitând, îşi scoase întâi doar picioarele din pat, rămase un pic aplecată şi, în final, se ridică. Se apropie cu paşi precauţi de fereastră şi dădu perdeaua la o parte doar atât cât să poată arunca o privire afară. Camera ei se afla la etajul întâi, iar privirea aruncată pe fereastră nu îi dezvălui decât nenumărate stele lucind pe un cer negru. Îşi lipi fruntea de geamul rece pentru a putea privi în jos. La lumina lunii – astrul se afla, probabil, deasupra casei –, deosebi silueta unui bărbat care se uita în sus, spre fereastra ei. Părea că o zărise, deoarece îi făcea semn cu ambele mâini.

Era Kurt? Ce făcea la ora aceea sub fereastra ei? Dacă l-ar fi văzut Friedrich acolo…

Evelyn trase un pic perdeaua la o parte şi deschise un geam.

— Evelyn, trebuie să vii imediat!

Era un amestec de şoaptă şi de strigăt.

— În numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici în miez de noapte? Dacă te vede cineva?! îi răspunse ea, tot şoptit.

— Te rog, trebuie să vii! Dr. Fissler! E pe moarte!

Evelyn avu senzaţia că un cristal de gheaţă i se aşază drept pe inimă.

— Ce? şopti ea atât de încet, aproape fără glas, astfel că Scholler nici nu o auzi.

— Evelyn, te rog. Nu avem prea mult timp. Te rog, vino cu mine.

Credea că rosteşte „da”, însă buzele nu îi scoaseră niciun sunet.

Stătu nemişcată în faţa ferestrei până ce, în sfârşit, glasul lui Kurt o smulse din starea de şoc.

— Evelyn, te rog! strigă el încă o dată.

Se cutremură. Îi striga încă din mers: „Vin” şi nu se gândi în acel moment dacă nu cumva ar putea-o auzi Friedrich.

Cinci minute mai târziu, se furişă în vârful picioarelor pe scări în jos; afară o aştepta Scholler.

— Ce s-a întâmplat, Kurt? Cum se poate una ca asta?

— Nu ştiu prea bine, Evelyn. Servitoarea lui tocmai m-a sunat să-mi spună că dr. Fissler e pe moarte şi că vrea să te mai vadă o dată. Nu a îndrăznit să sune aici.

Lacrimile se prelingeau pe chipul lui Evelyn.

— Şi Friedrich? Nu ar trebui să-l trezim?

Scholler dădu din umeri.

— Pentru ce?

Ea ezită puţin, apoi aproba din cap.

— Ai dreptate. Pentru ce? Hai să mergem.

Din câţiva paşi ajunseră la maşina lui Kurt.

•

Anna, fata în casă a doctorului, auzise zgomotul motorului şi, când cei doi tocmai coborau din maşină, le deschidea deja uşa.

— Veniţi repede, vă rog, le striga ea, agitată. Nu îi este bine! N-am avut voie să vă anunţ decât pe dumneavoastră!

Evelyn îi murmură un „Mulţumesc" din mers.

Werner Fissler nu era în pat, ci pe canapea, în camera de zi. Un foc imens ardea în şemineu, încălzind puternic încăperea spaţioasă. Totuşi, doctorul se învelise cu o pătură din lână. Îi privi cu ochi sticloşi de febră.

Evelyn se apropie încet de el, îngenunche în faţa canapelei şi se uită la bătrân printr-o perdea de lacrimi. Îi puse apoi mâna pe frunte. Era scăldată în sudoare şi totuşi Evelyn îi simţea trupul tremurând.

Chipul brăzdat de riduri schiţă un zâmbet vag.

— Ce bine că ai venit, Evelyn. Voiam să am pe cineva drag lângă mine când mă duc.

Se vedea clar că vorbitul îl epuiza; era greu să-l înţelegi.

— Plămânii, Evelyn. Am aprindere la plămâni, răspunse el la întrebarea pe care ea încă nu apucase să i-o pună.

Evelyn îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii libere.

— Trebuie să mergi la spital, Werner. Acolo vei putea fi ajutat. O aprindere la plămâni…

El o întrerupse cu un zâmbet blând.

— Nu, Evelyn, nu la spital. E prea târziu. Mi-a ajuns cât am trăit. Dintr-o mişcare, ea îşi luă mâna de pe fruntea lui şi sări în picioare.

Vorbi pe un ton mai ridicat decât intenţionase;

— Ţi-a ajuns cât ai trăit? Ce vorbeşti acolo? Dar mie nu mi-a ajuns prezenţa ta. Nu voi permite una ca asta! Acum sun la spitalul din Kimberley.

Înainte să poată pleca de lângă el, bătrânul îşi adună toate forţele rămase şi, ridicând mâna, spuse:

— Evelyn, încă ceva.

Ea se opri brusc, apoi se întoarse la el şi îngenunche din nou. Îl privea necontenit în ochi.

El îi luă mâna cu mişcări tremurânde şi vorbi rar, accentuând fiecare silabă în parte:

— Te rog, şi adăugă, după o scurtă pauză: Lasă-mă să mă duc în linişte! Ceva se rupse în Evelyn, iar firul subţire de care atârna stăpânirea de sine se rupse definitiv. Plângând cu sughiţuri, se aplecă în faţă, îl îmbrăţişă strâns pe bătrân şi îşi lipi faţa de obrazul lui.

Kurt Scholler, care rămăsese mai într-o parte cu Anna, se întoarse cu spatele, iar umerii i se zguduiau uşor.

— Evelyn.

Glasul lui Fissler devenea tot mai subţire. Ea ridică încet capul. Chipurile lor se aflau foarte aproape unul de celălalt când doctorul îşi reluă vorba.

— Te-am numit moştenitoarea mea. Anna îţi va da toate actele.

Ea clătina din cap.

— Nu vreau să aud nimic de genul acesta în momentul ăsta, Werner. Nu mai vorbi. Trebuie să te menajezi.

El continuă, imperturbabil.

— Banii sunt în Danemarca. Am acolo nişte rude. Adresa – în acte. Depunea un efort teribil să vorbească; totuşi nu se opri. Ia-ţi fiii şi du-te în Danemarca, Evelyn. Trebuie să te îndepărtezi de el.

Ea se apleacă din nou spre el şi îşi lipi faţa de umerii lui osoşi.

— Werner, nu mă poţi lăsa singură. Ce mă fac eu fără tine? Nu renunţa, te rog, mă auzi?

Vocea ei suna atât de înfundat încât era greu să-i înţelegi cuvintele.

Werner nu răspunse.

Evelyn îşi ridică încet capul şi privi la prietenul ei drag.

Nu avea să-i mai răspundă niciodată.

•

Somnul lui Friedrich fu deranjat de un zgomot înfundat. Se trezi într-o clipă.

Cineva bătea puternic în uşa camerei lui. În acelaşi moment, recunoscu vocea lui Hans strigându-l pe nume.

Aprinse veioza şi aruncă o privire la ceasul de mână, pe care nu îl dădea jos nici noaptea.

Unu şi douăzeci. Nu dormise prea mult.

Hărmălaia reîncepu.

— Da, da, vin acum!

Se ridică din pat, își luă halatul de noapte din cuier și și-l puse pe el din mers. Descuie ușa din două răsuciri ale cheii. Holul era cufundat în beznă, iar becul din camera lui Friedrich imprima pe tenul vizitatorului o nuanță de ceară. Fruntea și obrajii lui Hans erau brăzdați de riduri, ca niște șanțuri adânci.

Friedrich își încrucișă brațele pe piept și întrebă morocănos:

— Ce s-a întâmplat?

— Fissler! A murit!

Friedrich își înclină capul într-o parte.

— Și pentru asta mă trezești în miez de noapte?

Hans îl cunoștea pe Friedrich von Keipen de prea multă vreme ca să mai fie surprins de reacția acestuia.

— Doamna von Keipen este acolo chiar acum. Împreună cu Kurt Scholler.

Friedrich fu străbătut de un fior.

— Cum? Cum adică soția mea e acolo? Și ce caută Scholler în toată treaba asta?

Hans dădu din umeri.

— Nu știu. Tocmai a venit grăjdarul la mine și mi-a spus că l-a sunat Anna și i-a spus că tocmai a murit dr. Fissler și că doamna von Keipen și Kurt Scholler se află acolo. Mai multe nu știu nici eu.

— Așteaptă aici!

Friedrich îi trânti lui Hans ușa în nas și se mișcă agitat prin încăpere.

Se schimbă în câteva clipe și ieși furtunos din cameră. Aproape îl doborî din mers pe Hans, care rămăsese în același loc, chiar în fața ușii.

•

— Ce faci aici, Evelyn?

Friedrich stătea în pragul sufrageriei doctorului Fissler, luând aminte la imaginea ce i se prezenta înaintea ochilor. Soția lui și Kurt Scholler stăteau îmbrățișați în mijlocul camerei, iar ea își culcase capul pe umărul lui. Scholler îi mângâia părul.

Cei doi tresăriră la auzul vocii lui. Evelyn își ridică capul și se uită la el cu ochii măriți de groază.

— Friedrich, spuse ea încet.

El se apropie de cei doi, fixându-l cu privirea pe Kurt Scholler.

— Scholler, dați-i imediat drumul soției mele. Mi se pare că ați uitat pe cine țineți în brațe.

Ezitând, Scholler se dezlipi de Evelyn și făcu un pas în spate. Ea rămăsese acolo cu brațele atârnânde, singură, față-n față cu Friedrich.

— A murit!

Pentru a-şi sublinia vorbele, arătă spre canapeaua unde se afla mortul. Friedrich nu binevoi să arunce nici măcar o privire în direcţia acestuia. Se uită în schimb la Scholler.

— Iar dumneavoastră ce legătură aveţi cu acestea, Scholler?

Avocatul îşi venise în fire şi se apropie de Friedrich.

— Am respectat ultima dorinţă a unui muribund.

Ochii lui Friedrich fulgerară scurt.

— Respectaţi atunci şi dorinţa unui om foarte viu şi mergeţi acasă. Şi, întorcându-se spre Evelyn:

— De vreme ce nu am avut plăcerea să te aduc până aici, m-ar bucura nespus dacă mi-ai permite să te duc înapoi acasă. Friedrich înregistră privirea scurtă pe care cei doi o schimbară între ei înainte ca Evelyn să se întoarcă spre mort şi să-l contemple îndelung. Îi dădu câteva secunde, apoi spuse:

— Vino odată!

Ieşind din casă, Friedrich se hotărî să fie mai atent la administratorul său financiar.

•

Friedrich îşi rezervase a doua zi pentru fiii lui.

Marşurile susţinute pe care el le numea „excursii" deveniseră tradiţie. O dată pe lună, îşi petrecea o zi întreagă în aer liber alături de băieţii lui. Aveau trei rute pe care le tot alternau. Două dintre ele de câte aproximativ douăzeci de kilometri, a treia, pe care cu greu şi-o putea impune atât lui, cât şi celor doi, măsura peste treizeci de kilometri. Traversa un peisaj de stepă şi zone în principal nelocuite, ducând până la marginea oraşului Kimberley.

În acea zi, avea să fie ruta cea lungă.

Friedrich nu mai putuse dormi noaptea. Faptul că Scholler o trezise pe soţia lui şi o dusese la Fissler fără ştirea sa, a lui Friedrich, nu-i dădea pace. Friedrich avusese încredere în Scholler, cel puţin în limitele în care poţi avea încredere în cineva.

În acea noapte, avocatul pierduse multe. Sentimentele care îl chinuiau pe Friedrich nu aveau nimic de-a face cu dezamăgirea. Nu, mânia nestăvilită îl împinse să iasă afară din pat la trei noaptea, după ce se foise încoace şi-ncolo, fără linişte, şi-l trimise direct în biroul său de lucru, unde rămase până în zori. Era furios pe impertinenţa lui Scholler. Cum putea să creadă acest avocat că ar putea rămâne nepedepsit după ce o luase noaptea din pat pe soţia magului? Noaptea în acea casă şi somnul soţiei sale îi aparţineau doar lui, lui Friedrich von Keipen.

Voia să mai reflecteze asupra urmărilor pe care avea să le resimtă Scholler, însă pentru aşa ceva avea nevoie de o minte clară, iar cea mai bună

metodă de a-şi elibera gândurile putea fi doar un marş lung şi obositor împreună cu fiii săi.

Hermann se dezvoltase superb. La cei aproape treisprezece ani ai săi, băiatul ajunsese aproape de înălţimea tatălui. Antrenamentele regulate în lagărul echipei de securitate îi modelaseră un trup atletic. Devenise un ţintaş de excepţie, pe care nici măcar cei din echipa lui Wolff nu-l puteau întrece. Comandantul îl felicitase pe Friedrich pentru norocul de a avea un asemenea fiu.

Dimpotrivă, Franz părea un caz fără speranţă. Fuseseră nevoiţi să renunţe la orele de antrenament pentru băiatul de nouă ani după ce acesta, în repetate rânduri, se prăbuşise plângând. În cursul acestor antrenamente gândite să-i călească trupul, vomitase de fiecare dată, o dată leşinase chiar. Era un papă-lapte cu pieptul îngust şi cu chipul mamei sale. Nu numai că semăna izbitor de bine cu ea la înfăţişare, nu, mai mult: Friedrich descoperea trăsături feminine în caracterul băiatului. Cum se mişca, felul în care fugea – ca o muiere.

Lui Friedrich îi trecu prin minte că nu ar fi fost mirare dacă, în noaptea aceea, Evelyn l-ar fi luat pe papă-lapte ăsta cu ea la doctor. Acolo ar fi fost liberi să plângă amândoi.

Dar ea nu îndrăznise aşa ceva. Ştia prea bine ce urmări ar fi putut să aibă pentru ea faptul de a nu-i respecta instrucţiunile stricte în legătură cu băieţii.

Ca întotdeauna, după o oră, Franz începu să se vaite că vrea să facă o pauză.

Friedrich clatină din cap fără să scoată o vorbă. Speranţa că acest marş avea să-i domolească furia în legătură cu noaptea precedentă se dovedi a fi înşelătoare. Dimpotrivă, supărarea îi creştea cu fiecare privire pe care i-o arunca băiatului epuizat de lângă el. Asemănarea cu Evelyn îi sărea în ochi, amintindu-i de comportamentul neobrăzat al acesteia.

În locul unei pauze, avea să îi arate băiatului ce înseamnă să fii bărbat. Îndârjit, Friedrich grăbi pasul. Doar câteva minute mai târziu, Franz se opri.

— Tată, nu mai pot, se plânse el. Mă doare pieptul şi nu mai am aer. Haide să facem o pauză. Te rog!

Friedrich făcu doi paşi înapoi şi se opri în faţa băiatului.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre pieptul şi aerul tău. Ţi se îngăduie prea multe, fiule. Nu eşti obişnuit să rabzi şi să mergi mai departe când situaţia devine mai dură.

O mâna îl atinse pe Friedrich pe spate; Hermann, care stătea în spatele său, îi spuse pe un ton calm:

— Tată, lasă-l să se odihnească un pic. E încă mic şi nu poate.

— Hermann, eşti un băiat bun, dar nu îmi vorbi de lucruri pe care nu le înţelegi. Mergem mai departe. Şi fratele tău la fel.

— Dar Franz se tot plânge în ultima vreme de dureri de piept. Poate e ceva în neregulă cu el?

— Ai dreptate, fiule. Este ceva în neregulă cu Franz. Nu este un bărbat şi nu va fi niciodată dacă vom continua să fim aşa îngăduitori cu el. Mergem mai departe şi nu vreau să mai discut despre asta.

Se întoarse din nou spre fiul său mai mic.

— Hai, Franz. Adună-te!

Spunând acestea, se întoarse şi îşi reluă drumul. După câţiva metri, aruncă o privire în spate, pentru a se asigura că Franz venea din urmă.

Băiatul păşea încet, cu privirea înlăcrimată fixată înainte.

— Ei, vezi, se poate, observa Friedrich satisfăcut şi spori viteza, înverşunat.

Trecuseră aproximativ cincisprezece minute când, deodată, fără să spună niciun cuvânt, Franz se prăbuşi şi rămase nemişcat în praful de pe drum.

Friedrich observă doar când Hermann strigă brusc: „Tată" şi dispăru de lângă el.

Friedrich privi înapoi. Hermann îngenunchease lângă fratele său mai mic şi îl întorcea pe spate. Din doi paşi grăbiţi, se alătură celor doi fii ai săi. Se uită furios în jos la Franz.

Se gândea la Joss. La soţia sa, care îl ucisese pe cel mai bun prieten al lui. La comportamentul nerușinat al lui Scholler. Acolo, pe jos, zăcea imaginea leită a lui Evelyn şi se odihnea, în loc să îi asculte porunca şi să meargă în ritm de marş. Deodată face fiecare ce vrea el? Indicaţiile lui Friedrich von Keipen nu mai aveau oare nicio valoare? Simţi sângele fierbând în el.

— Ridică-te imediat, îi striga el băiatului.

Acesta scânci uşor. Iar Friedrich se aplecă şi îl trase cu toată puterea în sus. Băiatul atârna moale, strânsoarea lui Friedrich împiedicându-l să se prăbuşească din nou.

— Tată, termină, striga Hermann.

— Fii cuminte! Mergem mai departe.

Hermann trase de braţul care îl ţinea pe Franz în picioare.

— Tată, te rog. Lasă-l!

Cu mâna cea liberă, Friedrich îl împinse pe fiul cel mare cu atâta putere înapoi încât acesta se clătină şi căzu.

Cu capul roşu de furie, Friedrich ţipă la Franz:

— Hai! Fă ce ţi-am spus. Acum. Haide, mişcă-te! Nu mi te vei împotrivi cum a făcut-o mama ta, îţi jur!

Dădu drumul copilului, iar Franz reuşi să rămână în picioare, clătinându-se. Ţinea ochii închişi.

Friedrich îl împinse brutal din spate, iar băiatul făcu câţiva paşi împleticiţi înainte.

Hermann se ridicase şi voia să îi vină în ajutor fratelui său, însă Friedrich îi blocă drumul şi spuse pe un ton tăios:

— Nu îl ajuţi!

Hermann îşi dădu seama că nu avea nicio şansă şi îi aruncă fratelui său o privire deznădăjduită. Vocea îi deveni rugătoare.

— Te rog, tată, hai să facem o pauză. Franz nu mai poate. Te rog!

Friedrich clătină din cap şi îl mai împinse o dată pe Franz de la spate. Băiatul de nouă ani se clătină, reuşi să se controleze şi, trăgând cu disperare aer în piept, făcu un pas înainte. Nu plângea. Nu mai avea forţa să plângă.

Înaintă, împleticit, cinci metri. Zece. Se opri apoi o clipă, se clătina în spate şi în faţă şi căzu la pământ, cât era de lung.

Fără să ia seama la strigatele tatălui, Hermann fugi la el, îl întoarse şi împietri la vederea fratelui său.

Ochii băiatului erau lărgiţi într-un mod nenatural. Strălucirea copilăriei dispăruse, privirea lui părea înfrânta.

— Tată! Vino repede, tată!

Friedrich simţi instinctiv că depăşise o limită şi se grăbi să ajungă la cei doi. Chiar înainte de a-şi lipi capul de pieptul îngust al băiatului, ghici ce se întâmplase.

Franz von Keipen, băiatul în vârstă de nouă ani al magului, murise.

Cu chipul împietrit, Friedrich se lăsă pe jos, în praf, lângă copil şi rămase cu privirea pierdută în gol. Aerul din jur părea format din miliarde de musculiţe. De jur-împrejur domnea un zumzet subţire. Lumina zilei scăpa, transformându-se iar şi iar pentru câteva mii şi mii de secunde în cea mai adâncă noapte, pentru ca apoi să revină, cu o strălucire orbitoare.

Cum era posibil? Un băiat să moară din cauza unui marş? Nu era posibil aşa ceva. Ar fi trebuit să facă pauză. Da, asta ar fi trebuit să facă. De ce nu îi îngăduise băiatului să se odihnească? Pentru că fusese atât de teribil de mânios. Dar care fusese cauza mâniei sale? Da, exact, Evelyn! Evelyn, care îl ucisese pe prietenul său, Joss. Şi mai era şi avocatul ăsta.

Friedrich simţi o atingere din stânga. Ceva îl împunse scurt în şold, apoi un obiect îl atinse ca în trecere. Ce era…

— Monstrule! Mi-ai ucis fratele!

Friedrich tresări şi îl privi pe Hermann, fără să înţeleagă.

Pistolul! Hermann îi scosese din teacă pistolul pe care el îl purta mereu la ieşirile lor şi, cu obrajii înecaţi în lacrimi, ţinea arma îndreptată spre tatăl

său. În mod bizar, Friedrich se miră întâi de faptul că Hermann plângea, abia apoi își dădu seama de primejdia în care se afla. Băiatul își ieșise din fire.

— Hermann, nu, stai! Friedrich făcu un gest împăciuitor cu mâna și începu să-i vorbească fiului pe un ton scăzut. Hermann, dă-mi arma înapoi. Te rog. Lasă-mă să-ți explic…

— Ce? Ce vrei să-mi explici? De ce mi-ai ucis fratele?

— Nu, Hermann, nu l-am ucis pe fratele tău. Cred că era bolnav. N-aveam de unde să știu. Dă-mi, te rog, arma.

Băiatul sughița de plâns. Pistolul îi tremură puțin în mână, apoi se coborî. Cu o mișcare rapida, Friedrich apucă arma și i-o smulse.

Fără să reflecteze, îndreptă arma asupra băiatului. La început, Hermann nici nu reacționă. Stătea pur și simplu cu umerii lăsați și plângea, privindu-l pe bărbatul care tocmai provocase moartea fratelui său.

Brusc, se mișcă. Îl privi pe Friedrich în ochi fără niciun semn de teamă, ridică apoi capul, încăpățânat, astfel încât arma era acum îndreptată spre bărbia lui.

— Poți trage liniștit, *tată.*

Scuipă pur și simplu cuvântul „tată”.

Adânc, în sufletul său, Friedrich auzi deodată vocea lui Hermann von Settler. „Ai grijă să ai și un al doilea fiu. Ai nevoie de un urmaș”.

Mâna care ținea arma coborî.

Friedrich von Keipen îl purtă pe brațe pe fiul său mort.

Se aflau încă la zece metri depărtare de veranda, când, dintr-odată, se deschise ușa, iar Evelyn veni în goană spre ei.

— Franz, Dumnezeule! Ce-i cu el? E rănit?

Ajunse lângă ei și se aplecă deasupra trupului fără viață al copilului; Friedrich se opri din mers. Privirea lui o ocoli pe Evelyn, iar vocea îi răsună monoton.

— Franz a murit.

Ca și cum ar fi rămas brusc fără niciun os în tot trupul, Evelyn se prăbuși.

Hermann se uită la mama lui care zăcea pe pământul prăfos și nu fu în stare să facă niciun gest. Mușchii nu primeau nicio comandă din creier. Gândurile îi repetau aceleași și aceleași cuvinte care aveau să i se întipărească pentru totdeauna în minte.

3 IUNIE, KIMBERLEY

Evelyn îl luă de umeri pe fiul ei.

— Hermann, te rog. Trebuie să vii cu mine!

Băiatul care se maturizase într-un mod dureros în ultimele trei săptămâni o mângâie pe faţă cu un gest tandru.

— Nu, mamă. De când mă ştiu, am fost educat cu scopul de a lua, la un moment dat, locul tatălui meu în cadrul frăţiei. Şi voi fi conducătorul simoniştilor, dacă va fi cazul. Tu pleacă liniştită. Te înţeleg. Însă eu un pot veni cu tine. Cu atât mai puţin după cele ce s-au întâmplat. Voi rămâne în preajma lui. Iar în gând repetă aceleaşi *cuvinte* obsesive, rostind apoi, cu voce tare: Am o misiune!

Evelyn nu văzu expresia cu care el rosti aceste cuvinte. Astfel, atribui ultimelor lui cuvinte un alt sens decât cel vizat de Hermann. Îşi plecă privirea şi se uită la propriile mâini, al căror contur abia îl putea deosebi în întunericul din încăpere. Era aproape miezul nopţii şi, chiar dacă probabil nu era necesar, voia să evite posibilitatea ca Friedrich să vadă lumină în camera ei.

De la moartea fiului cel mic, aproape nu-l văzuse la faţă pe Friedrich. După ce medicul stabilise cauza decesului (inima îi cedase, băiatul având din naştere o malformaţie), în aceeaşi seară, Friedrich venise în camera ei, cu certificatul de deces în mână.

— Uite, e scris aici, nu a fost vina mea, acesta fu singurul lui comentariu, după care plecase.

La două zile după înmormântare, îşi făcuse rost de pe undeva de un pui de câine ciobănesc. De atunci, nu se mai despărţise de câine. Uşa biroului său de lucru era mereu încuiată, iar el nu răspundea când bătea cineva. Nici măcar Hans nu mai putea ajunge la el.

Evelyn stătea toată ziua cu Hermann. Se consolau unul pe altul şi îşi povesteau întâmplări trăite alături de Franz. Uneori nu se puteau abţine să nu râdă, însă de cele mai multe ori aveau obrajii plini de lacrimi.

De câteva ori, Evelyn se întâlnise şi cu Kurt. Ea însăşi nu ştia prea bine de ce alesese pentru întâlnirile acestea copacul din spatele fostului internat unde Friedrich, pe vremurile acelea elev în ultimul an, o ceruse în căsătorie. Kurt nu ştia de însemnătatea acelui loc.

Încercase o dată să o ia în braţe, dar ea se retrăsese, înspăimântată. Nu mai suporta atingerea nimănui, în afară de a fiului ei.

Erau două zile de când Kurt aflase de decizia ei de a pleca în Danemarca. Avocatul o întrebase:

— Când plecăm?

Întrebarea nu o surprinse.

— Nu există niciun noi, Kurt, nici nu va mai exista vreodată. Îl iau doar pe fiul meu. Nu mai am iubire în mine decât pentru Hermann. Tot ce a fost vreodată, în afara acestui sentiment, astăzi nu mai există.

Îi dăduse o lovitură grea şi totuşi obţinuse promisiunea lui de a o ajuta.

Iar acum stătea în întunericul din camera sa, faţă în faţă cu fiul ei, iar temerile sale deveniseră realitate. Hermann avea să rămână în Kimberley.

El o mângâie din nou pe faţă, simţind sub mâna lui oasele bine conturate ale feţei ei.

— Când pleci?

Ea îşi ridică privirea.

— Mâine-noapte. Mâine-seară ne vedem deci pentru ultima oară. După o scurtă pauză, îi luă mâinile într-ale ei. Hermann, nu ştiu exact cum, dar o să iau legătura cu tine. Ai grija să nu afle tatăl tău. Ar pune să mă omoare dacă m-ar găsi, ştii asta.

— Atunci eu însumi… izbucni băiatul. Însă Evelyn îl întrerupse.

— Nu va fi nevoie de aşa ceva dacă eşti precaut. Tu eşti tot ceea ce mai dă sens şi valoare vieţii mele. Şi totuşi nu pot rămâne în preajma ta, deoarece ştiu că, la un moment dat, s-ar întâmpla încă o nenorocire. Fă ceea ce crezi că este bine, dar aminteşte-ţi mereu că există un Dumnezeu, chiar dacă tatăl tău face abuz de numele şi de Biserica Sa în interesul simoniştilor. În fundalul frăţiei au stat de la bun început setea de putere şi teroarea, eu însă nu am văzut lucrul acesta ani întregi. Ca şi înainte, am îmbrăţişat idealuri greşite. Ştiu ce te învaţă pe tine profesorii şi ştiu bine ce efect au toate acestea asupra unui tânăr. Dar te implor, aminteşte-ţi la fiecare pas, acum şi în viitor, că singurul adevăr se află cu Dumnezeu şi în cuvântul Lui. Oricând vei fi deznădăjduit sau de vei pune ceva sub semnul întrebării, citeşte cuvântul lui Dumnezeu. Citeşte cu atenţie şi vei găsi răspuns la orice întrebare. Poţi să îmi promiţi că te vei gândi mereu la asta, fiule?

Hermann întoarse capul.

— Ah, mamă, ştii doar ideea simoniştilor despre Dumnezeu şi Biserică. Nu-ţi contest credinţa, dar, te rog, nu aştepta de la mine să cred în aceleaşi lucruri.

Evelyn respiră adânc.

— Hermann, tatăl tău l-a ucis pe Franz prin comportamentul său. A fost corect după părerea ta?

Înspăimântat de această întrebare, Hermann clătină din cap cu putere.

— Nu, bineînţeles că nu. Era să-l…

Un zâmbet trecu peste faţa lui Evelyn, dar băiatul nu-l văzu în întuneric.

— Cel care e răspunzător pentru moartea fratelui tău mai mic este totodată conducătorul celor care te-au învăţat ceea ce tu iei drept adevăr.

Se aşternu o linişte lungă, timp în care băiatul îşi simţi gândurile gonindu-i prin minte.

— Bine, mamă. Îţi promit că am să citesc Biblia.

— Imaginează-ţi vocea mea când citeşti, Hermann. Închipuie-ţi că eu rostesc cuvintele pe care le citeşti în Biblie. Atât îţi cer.

El mai ezită o clipă, apoi răspunse scurt:

— Promit.

•

Următoarea noapte, Hermann stătea la fereastra camerei sale de la etajul întâi şi privea cum pata neagră care era mama sa dispărea după colţul aulei. Hermann ştia că, la aproximativ un kilometru depărtare de casă, aştepta maşina lui Scholler.

Hermann se întoarse de la fereastră, se aruncă în pat şi-şi dădu frâu liber lacrimilor. După câteva minute, se linişti, îşi trase zgomotos nasul şi îşi şterse obrajii. Apoi, rosti *cuvintele* şi decise că tocmai plânsese pentru ultima oară.

Avea o misiune.

•

Stăteau în gară, faţă-n faţă, într-un ungher. La câţiva metri de ei, trenul cu care Evelyn avea să părăsească Kimberley pentru totdeauna şuieră ascuţit şi puternic. La acea oră erau doar puţini oameni pe peroane. Vizavi de ei, un bărbat stătea lângă o valiză jerpelită şi fuma. O femeie trăgea după ea un copil care urla şi se zbătea, iar cu cealaltă mână căra o geantă grea. La câţiva metri de ei, un bărbat îngrijit, cu părul argintiu, îi cerceta cu interes. Scholler se uită la el, iar bărbatul îi zâmbi cu o expresie înţelegătoare şi dădu uşor din cap. Scholler îi răspunse cu acelaşi gest şi îşi întoarse privirea înapoi la Evelyn.

— Spune doar un cuvânt, o conjură el. Un singur cuvânt, şi mă urc cu tine în trenul ăsta.

Ea nu răspunse, iar el adăugă, implorând-o:

— Te rog…

Ea îl privi îndelung, apoi clătină din cap.

— Nu pot, Kurt. Nu ar fi corect.

Ca de atâtea ori pe parcursul acestor ultime zile, el îi văzu ochii lucind mai umezi.

Ea îl luă de mână şi îi spuse:

— Nu mai am iubire în suflet, Kurt. Doar pentru copilul meu. Când l-a ucis Friedrich pe Franz, a ucis în mine şi acele ultime sentimente pe care le mai aveam pentru ceilalţi oameni. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu merge.

— Dar a fost un accident, Evelyn, îi răspunse Scholler pe un ton mai ridicat decât ar fi vrut. Ai, desigur, dreptate; Friedrich n-ar fi trebuit să îl suprasolicite pe Franz. Dar el nu a ştiut că băiatul era bolnav, altfel nu s-ar fi comportat aşa, în mod sigur. Înţeleg că eşti mânioasă, dar a fost un accident.

Îşi trase mâinile din strânsoarea mâinilor ei, o prinse uşor de braţe şi îi şopti încă o dată:

— Te rog, Evelyn.

Ea se uită adânc în ochii lui, apoi clătină din cap. Spuse pe un ton hotărât:

— Nu, Kurt, te înşeli. Nu a fost un accident. Azi-dimineaţă am găsit o hârtie în biroul lui Friedrich. Un act medical de-al lui Werner, de acum aproximativ doi ani. Scrie acolo că Werner a insistat ca Franz să fie dus la un spital, la control, deoarece el, Werner, bănuia că ceva este în neregulă cu inima băiatului. Friedrich mi-a tăinuit acest act şi nu s-a dus niciodată la spital cu Franz. Kurt, el a ştiut, la fel cum a ştiut că Franz nu avea voie să fie expus în niciun caz eforturilor fizice. A ştiut foarte bine şi exact într-acolo a ţintit. A fost totul plănuit de el.

Chipul lui Scholler împietri pe loc; şopti, neîncrezător:

— Dar asta nu este posibil, Evelyn. Nu se poate ca pe propriul copil…

Evelyn dădu din cap cu amărăciune.

— A vrut să-şi ucidă fiul pentru că îmi semăna atât de bine. Şi, după o pauză, adăugă: A fost o crimă rece şi premeditată împotriva copilului nostru.

Evelyn observă chipul lui Kurt schimbându-se într-o fracţiune de secundă. Oasele obrajilor i se evidenţiară brusc, iar trăsăturile feţei îi deveniră dure. Cea mai mare schimbare se observă însă în ochii săi. Ochii aceia limpezi, din care bucuria vieţii şi optimismul nu piereau nici în cele mai critice situaţii, ochii aceia deveniră deodată opaci, ca şi cum cineva ar fi stins lumina din fundal. Privea dincolo de Evelyn, când şopti atât de încet, încât ea de-abia putu să-i înţeleagă vorbele:

— Porcul. Şi încă o dată: Porc nenorocit!

Evelyn se aplecă şi îşi luă geanta. Când văzu că Scholler nu reacţionează, îl sărută uşor pe obraz, se întoarse pe călcâie şi, din câţiva paşi repezi, ajunse pe treptele de fier ale vagonului.

În sfârşit, el îi observă mişcările.

— Evelyn, o strigă el, fără să se mişte însă din loc.

De pe ultima treaptă, ea se mai întoarse o dată spre el, apoi dispăru în tren.

Kurt Scholler era încă în acelaşi loc pe peron, nemişcat şi cu privirea mată, când trenul pus în mişcare se mai văzu doar ca un punct negru în depărtare. Gândurile nu i se roteau în jurul lui Evelyn, ci în jurul faptului de neconceput că cineva îşi ucisese fiul.

„Bestie inumană ce eşti”, spuse el în gând. Brusc îşi îndreptă trupul, iar ochii îşi recăpătară sclipirea. Nu mai era scânteierea care exprima bucuria de a trăi. Era o flacără sălbatică. Şi, odată cu acea flacără, îl fulgeră un gând. „E timpul ca cineva să pună capăt nebuniilor tale, monstru cu chip de om ce eşti!”

În compartiment, Evelyn şedea faţă-n faţă cu o doamnă mai în vârstă cu o pălărie imposibilă, care îi zâmbea neîntrerupt. Minute întregi, Evelyn o privi pe bătrână fără să o vadă cu adevărat.

Minţise pentru prima oară în viaţa ei. Nu exista niciun raport al dr. Werner Fissler privind starea de sănătate a micuţului Franz.

•

Trecu ziua fără ca Friedrich să remarce lipsa lui Evelyn. Probabil că nu ar fi observat-o săptămâni de-a rândul dacă, spre seară, Hildegard Müller nu ar fi bătut destul de insistent la uşă pentru ca, în sfârşit, Friedrich să îi deschidă, cu căţelul pe un braţ, şi să o apostrofeze pentru hărmălaia pe care o făcea. Hildegard se sperie când simţi duhoarea de excremente de câine care năvălea din cameră; încercă totuşi să nu arate acest lucru. Îi spuse lui Friedrich că i se părea ciudat că nu o văzuse toată ziua pe Evelyn. Fără prea mult interes, Friedrich menţionă câteva posibilităţi, pe care însă femeia cea plinuţă le desfiinţă pe dată.

Porni deci, refractar, spre camera ei goală. Abia după o oră reuşi să dea de Hermann, pe care îl luă la întrebări. Era prima oară când cei doi se întâlneau după moartea micuţului Franz.

Hermann făcu faţă situaţiei mai bine decât s-ar fi aşteptat, convingându-l pe tatăl său că îşi văzuse mama chiar spre amiaza acelei zile. În orice caz, nu i-ar fi putut spune ce făcuse ea de atunci.

Trebuiră să treacă două zile pentru ca Friedrich von Keipen să îşi dea seama că soţia lui îl părăsise.

O luă razna, îi luă la întrebări pe toţi oamenii lui, în frunte cu Kurt Scholler, dădu telefoane într-o parte şi-ntr-alta. Friedrich îşi puse la bătaie toate resursele pentru a-şi găsi soţia.

După cum avea să se arate, totul era în zadar. Evelyn von Keipen sau, mai nou, Daniela Müngerich, dispăruse fără urmă.

La un moment dat, printre nenumăratele sale apeluri telefonice şi căutări, acesta se opri o clipă şi se gândi că dispariţia lui Evelyn avusese măcar un efect bun: Friedrich von Keipen îşi recăpătase energia de odinioară.

Îşi propusese ca de-acum încolo să se ocupe din nou cu toate forţele de treburile frăţiei.

Venise momentul să-i iniţieze în planurile sale pe toţi cei implicaţi.

16 IUNIE 1971, KIMBERLEY

Friedrich pusese să se aranjeze camera cu şemineu pentru întrunirea consiliului frăţiei. Toată mobila fusese scoasă din încăpere. În loc, apăruse o masă lungă, care putea găzdui douăzeci şi şapte de persoane. Focul aprins din şemineu răspândea mirosul înţepător de lemne arse în întreaga încăpere. Şi, sub efectul luminii gălbui, difuze a lămpilor dispuse în încăpere, atmosfera devenise caldă şi prietenoasă.

Se prezentaseră cu toţii, fără excepţie. Pe lângă Scholler, Krämer şi Hans se mai aflau la masa aceea membri ai consiliului, ca şi oameni de încredere din mai multe ţări europene. Unii dintre aceştia erau destul de cunoscuţi în ţările lor de baştină, bucurându-se de o imagine favorabilă ca politicieni sau industriaşi.

Pentru prima oară de când Friedrich preluase conducerea frăţiei, pregătirile pentru o întâlnire duraseră trei săptămâni. Altfel decât de obicei, de data aceasta, Friedrich nu se bazase pe talentul lui de improvizaţie, nici pe abilităţile sale retorice, ci se pregătise intensiv pentru întrunirea de faţă. Multe depindeau de cât de convingător avea să fie în prezentarea argumentelor.

Friedrich rămase câteva clipe în hol, în faţa uşii deschise, aşteptând un moment ca murmurul de voci să-şi facă efectul asupra sa.

Respiră încă o dată adânc, cu ochii închişi; venise clipa să-şi facă apariţia.

Intră în cameră cu pas hotărât şi, spre satisfacţia sa, observă că discuţiile purtate în şoaptă amuţiră pe loc.

Merse, cu un mic ocol, până la şemineu şi privi asistenţa. Înscenase dinainte chiar şi acest moment al apariţiei sale şi pusese ca scaunele să fie aşezate în aşa fel încât fiecare să-l poată vedea de la locul său. Lumina focului îl învăluia într-o aură misterioasă. În ziua precedentă, Hans îi servise drept model pentru această scenă.

Deasupra şemineului, simbolul frăţiei domina peretele, lucind opac.

Friedrich îşi luă timp să studieze chipurile care se îndreptaseră, fără excepţie, spre el.

Îşi termină observaţiile; un zâmbet îi flutură pe buze. Îşi îndreptă trupul.

— Domnii mei, vă mulţumesc că v-aţi asumat efortul unei călătorii lungi pentru cei mai mulţi de-aici, pentru a lua parte la această întrunire. După cum v-am comunicat anticipat, pentru mine contează prezenţa fiecăruia dintre dumneavoastră, pentru că ceea ce vreau să discutăm astăzi împreună este legat de nimic altceva decât de reorientarea radicală a Frăţiei Simoniste.

În rândurile bărbaților se iscă un murmur. Schimbau priviri, dădeau din umeri, semn că nu înțelegeau ce se petrece. Friedrich se așteptase la această reacție, ba chiar o prevăzuse într-o anumită măsură.

Când zgomotul se mai domoli un pic, își reluă discursul:

— De mult timp am ajuns să fiu de părere că unele elemente de bază ale acestei frații necesită o schimbare dacă vrem să ne atingem țelul într-o perioadă de timp cât de cât rezonabilă. Totuși am ezitat multă vreme, deoarece este vorba de instrucțiunile lăsate de fondatorul frăției, domnul Hermann von Settler; acestea sunt cele care trebuie să fie schimbate. Sentimentalismele nu ne aduc nimic, la urma urmei. Evenimentele din ultimele luni și situațiile care au rezultat din ele, pentru frații simoniști, mi-au întărit hotărârea de a-mi împărtăși gândurile celor mai importante persoane din cadrul frăției – așadar, dumneavoastră.

Friedrich înregistră cu mulțumire zâmbetele vanitoase care apărură pe majoritatea chipurilor ca efect al ultimei propoziții.

— Ne confruntam cu o nouă situație. Printre altele, ni se prezintă aici o problemă: Jürgen Dengelmann. În ciuda agitației care se iscă în cameră, Friedrich vorbi în continuare, fără să se lase distras. Dengelmann este impulsiv, necontrolat și orgolios. Reunește toate însușirile pe care noi, simoniștii, nu le vrem la cineva care va trebui să ne reprezinte în fruntea clerului. Dacă, împotriva tuturor așteptărilor, reușește să ajungă acolo, riscăm cu toții ca el să uite interesele frăției. Am fi nevoiți să îl îndepărtăm și ne-am rata astfel, odată pentru totdeauna, șansa de a ne atinge țelul.

Unii dintre ei dădură din cap aprobator, însă nimeni nu spuse un cuvânt.

— După cum știți cu toții, Jürgen Dengelmann a fost singurul care a reușit să ajungă în Curia Romană. Vă înțeleg dacă vă miră cuvântul „a fost". De ceva vreme, mai avem un om în Roma, unul care promite mult. Ocupă o poziție-cheie, iar perspectivele lui pentru o carieră vertiginoasă înăuntrul Curiei sunt foarte bune.

În încăpere domnea o tăcere încordată, întreruptă doar de trosnetul lemnelor arzând în șemineu.

— Dengelmann nu știe nimic despre această persoană și nici nu va afla adevărata ei identitate. Iar aici am să vă rog să dați dovadă de înțelegere. Nu voi dezvălui numele său. Doar eu îl cunosc și vreau ca lucrurile să rămână așa.

Ritmul inimii lui Friedrich se acceleră pe măsură ce încerca să citească expresiile chipurilor din fața sa. Ajunsese la un punct-cheie. La urma urmei, era exclusiv decizia lui cine și ce avea voie să știe, însă era important pentru decursul favorabil al acestei întâlniri ca atmosfera generală să nu fie răscolită.

Spre surprinderea lui, nu ceru nimeni cuvântul. Friedrich aşteptă calm până se convinse – cel puţin pe moment – că nimeni nu insista să-i dezvăluie numele. Apoi continuă: Să ne uităm acum la tema principală, mult mai amplă decât persoana lui Dengelmann. Permiteţi-mi să fac o scurtă introducere. A fost ideea lui Hermann von Settler de a infiltra oameni în Biserica Catolică şi de a demara, pe parcursul anilor, un fel de „revoluţie internă", netezind terenul pentru afirmarea frăţiei. El s-a gândit că nemulţumirea din rândul clericilor are să crească într-atât încât să-l ridice pe unul dintre-ai noştri în vârful ierarhiei ecleziastice. După cum am mai spus, am îndoielile mele în legătură cu o asemenea abordare. Totuşi, din respect faţă de fondatorul nostru, am mai aşteptat să văd dacă planul său are o şansă de reuşită. După cum am văzut acum, nu este cazul. Biserica tradiţională este organizată mult prea bine pentru a asista pasiv la înstrăinarea puterii. Iată de ce vreau să schimb radical procedeele noastre. Doresc să renunţăm imediat la caracterul nostru expus, public. Gata cu discuţiile purtate cu alţi preoţi despre schimbări în cadrul Bisericii Catolice! Gata cu „reclama", niciun cuvânt în plus despre frăţiei Este momentul ideal pentru o schimbare de strategie. Curia crede că a pus mâna pe preoţii răspunzători pentru neliniştile din ultima perioadă şi că astfel a îndepărtat primejdia. Dacă ne retragem complet chiar în momentul acesta, le vom întări siguranţa reuşitei lor. Avem aproape o mie de oameni în slujba Bisericii. Mulţi dintre aceştia au fost educaţi în şcoala noastră, alţii au venit mai târziu. Vreau să-i alegem pe cei mai buni şi să-i sprijinim cu toate mijloacele care ne stau la dispoziţie. Să inovăm, domnii mei! Ia să nu mai încercăm să pierdem ani şi zeci de ani atrăgând colegiul cardinalilor de partea noastră, în speranţa că, într-o bună zi, îşi vor alege papă un simonist! N-o să funcţioneze! Să abordăm deci invers situaţia! Este mult mai probabil că vom avea succes dacă oamenii noştri se vor adapta şi integra atât de bine în tradiţiile Bisericii încât să înceapă să fie apreciaţi de către colegii lor pentru loialitatea faţă de Biserică şi pentru credinţa catolică. ASTA va funcţiona. Apoi, dacă papa sau majoritatea membrilor Curiei vor ajunge să provină din rândurile noastre –, fiind numiţi de către preoţii fideli tradiţiei – va fi floare la ureche să convertim Biserica în spiritul nostru.

După două secunde de pauză retorică, continuă: De sus, schimbările esenţiale pot fi impuse mult mai uşor decât de jos. Făcu din nou o pauză scurtă. Iar dumneavoastră, domnii mei, vă veţi afla sus!

Linişte!

Trei secunde, patru secunde.

Iar apoi un bărbat bătu din palme. Era tocmai profesorul Glassmanns. Al doilea îi urmă exemplul, apoi al treilea. Scaunele fură împinse îndărăt,

bărbaţii se ridicară în picioare şi, dintr-odată, cincizeci şi patru de palme aplaudară furtunos.

Friedrich stătea în faţa lor, cu o expresie imperturbabilă pe chip, însă deschisese zăgazurile imaginare ale sufletului său, dând frâu liber şuvoiului dulce ca mierea al acestui moment de glorie.

Câteva ore mai târziu, Friedrich stătea pe verandă, încă exaltat de succesul avut. Unii dintre oaspeţi înnoptau în casa lui, dar se culcaseră deja cu toţii. Friedrich îşi turnase un pahar mare de coniac, stinsese toate lămpile şi se făcuse comod într-un fotoliu împletit, în întunericul mătăsos al nopţii.

Observă cu satisfacţie că totul mergea din nou spre mai bine. Chiar şi întâmplările care, la prima vedere, ar fi părut tragice, privite de la distanţă se dovedeau a fi fericite.

În ultima vreme putuse înregistra mai multe reuşite de seamă. Se eliberase de Evelyn. De când plecase ea, nu îl mai enerva nimeni cu tot felul de întrebări. Nu trebuia să dea explicaţii pentru ceea ce făcea şi îşi putea educa fiul aşa cum trebuia. Faptul că Evelyn fusese cea care îl părăsise nu exista în mintea lui Friedrich. Şi apoi, povestea cu Franz. Da, era păcat că băiatul murise, dar fusese de prevăzut. Natura are îndeobşte grijă, prin selecţia ei, să supravieţuiască doar cei mai puternici şi mai sănătoşi băieţi. Şi la animale la fel. Un animal bolnav sau rănit avea doar puţine şanse de viaţă. Nu, oricât de tristă ar fi fost moartea băiatului, fusese un lucru cât se poate de natural şi avantajos pentru frăţie şi pentru ţelul măreţ al lui Friedrich.

Chiar şi problema cu Dengelmann era ca şi rezolvată. De-acum, ar fi putut să-l îndepărteze pe acest individ bun de nimic oricând şi nimeni nu i-ar fi pus vreo întrebare.

Totul era bine.

Friedrich luă o înghiţitură zdravănă din coniac şi savură căldura lichidului care-i aluneca pe gât în jos. Se lasă pe spate cu un oftat de plăcere şi se uită de sub acoperişul verandei la bezna cerului pe care, în noaptea aceea, nu străluceau decât puţine stele.

Tresări brusc. De undeva dintr-o parte auzea zgomotul hârşâit al unor paşi prin nisipul de pe terenul din faţa casei. Se ridică şi încercă să străpungă întunericul, mijindu-şi ochii. În faţa aulei începu, în sfârşit, să se contureze silueta unui om, iar, câteva secunde mai târziu, Friedrich îl recunoscu pe Kurt Scholler. Avocatul se apropia încet. Ţinea braţul drept ridicat, în poziţie orizontală, şi avea ceva în mână. Scholler aproape ajunsese în faţa lui, când Friedrich observa, cu surprindere, că obiectul întunecat era o arma.

Kurt ţinea pistolul îndreptat asupra lui. Cu luciditatea care îl caracteriza, Friedrich se întrebă dacă nu cumva avocatul îşi permitea o glumă proastă pe seama lui. Scholler ajunsese la el; doar treptele îl mai despărţeau de

Friedrich. Se priviră un timp, apoi Friedrich ridică dintr-o sprânceană şi vorbi calm:

— Vrei să faci exerciţii de tir la ora asta târzie, Kurt? Nu cred că-i o idee prea bună; mi-ai trezi oaspeţii. Doar nu vrem să pierdem bunăvoinţa proaspăt câştigată a acestor oameni.

Era prea întuneric pentru a distinge trăsăturile feţei lui Scholler, însă Friedrich avu senzaţia că omul acela nici nu-i auzise vorbele.

— Nu-s exerciţii de tir, vorbi deodată un glas pe care Friedrich nu îl mai recunoscu ca aparţinând lui Kurt Scholler. Era un glas monoton, lipsit de orice fel de emoţie. Vocea adăuga pe acelaşi ton indiferent: Am venit să te ucid.

Mintea lui Friedrich se puse în mişcare. Nu era o glumă. Ce era cu Scholler? Ce se întâmplase? Să fi fost seara dinainte? Nu, n-avea sens. În seara aceea nu se întâmplase nimic care ar fi putut să îl răscolească pe avocat în felul acela. În plus, Friedrich îşi dădu seama că erau deja câteva zile de când Scholler îi părea cam monosilabic. El interpretase aceasta drept proastă dispoziţie şi nu dăduse importanţă fenomenului. Dar de când… Dintr-odată, îl trecură fiori fierbinţi. Evelyn! Evelyn era motivul, mai mult ca sigur. Dar de ce, doar pentru că îl părăsise pe el, pe Friedrich? Sau… sau mai degrabă pentru că îl părăsise pe Kurt Scholler. Asta trebuia să fie. Scholler voia să îl omoare pe Friedrich deoarece, dintr-un motiv sau altul, avea convingerea că Evelyn îl părăsise din cauza lui Friedrich. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că Evelyn şi Scholler…

Furia care izbucni în el ca o fulgerare făcu de îndată loc sentimentului de uşurare la gândul că el, Friedrich, cunoştea de-acum motivul comportamentului lui Scholler. Să-ţi cunoşti adversarul înseamnă să-l înfrângi.

— Îmi permiţi să mă aşez? întrebă Friedrich.

Fără a aştepta un răspuns, urcă până la treapta de sus a scării şi se aşeză încet pe podeaua verandei. Arma îi urmărea mişcările, ţintind mereu spre capul lui Friedrich. Se aflau acum la aceeaşi înălţime, iar chipul lui Scholler se putea deslușI mai bine.

Avocatul rămânea în continuare tăcut.

Friedrich dădu din cap, semn că înţelesese cum stăteau lucrurile şi spuse:

— Aşa deci, vrei să mă omori, Kurt. Să ne gândim atunci ce va fi după aceea. În primul rând, toţi cei din casă vor fi treziţi de zgomotul împuşcăturii. Te vor prinde şi vei muri la rândul tău. Dar bănuiesc că ai luat în calcul posibilitatea asta şi îţi este indiferent. Să ne gândim mai departe. În urma evenimentului, comandantul Wolff, care se află chiar la doi paşi, în vechiul internat, va deschide o scrisoare sigilată pe care i-am dat-o acum

ceva vreme. Testamentul meu personal, cum ar veni: ultimele mele dorinţe faţă de toată trupa. În el e scris că, dacă s-ar întâmpla să nu mor de moarte bună, să i se dea de urmă lui Evelyn şi să o ucidă, deoarece ea se află în spatele morţii mele. Deşi chipul lui Scholler se putea vedea doar vag, Friedrich observa cum îi tresăriră muşchii feţei. Ţintise deci la fix. Vocea îi capătă o nuanţă provocatoare. Şi ştii bine că o vor găsi dacă o caută în mod serios. Socotesc că acest lucru nu îţi mai este chiar indiferent.

— Nu o veţi găsi niciodată, mârâi Scholler. Poţi ameninţa cât vrei, Friedrich von Keipen. Ţi-ai ucis cu sânge rece fiul. Nu eşti om, eşti un monstru. Iar pe acest monstru am să-l dobor eu acum.

Friedrich aruncă o privire rapidă în lateral, apoi se uită din nou în jos, la Scholler. Descoperi primele semne ale propriei nervozităţi. Scholler paşi pe treapta de jos; se afla acum atât de aproape de Friedrich încât putu să-şi lipească ţeava pistolului de fruntea lui. Metalul se simţea rece ca gheaţa pe piele.

Rămânând nemişcat, Friedrich vorbi:

— O întrebare aş mai avea să-ţi pun înainte să apeşi pe trăgaci: l-ai sufocat atunci, demult, pe Gerald Settler?

Fără să ezite o clipă, Scholler răspunse:

— Nu, nu am făcut-o.

Friedrich simţea ţeava armei pe frunte şi se abţinu să dea din cap.

— Mă gândeam eu. Chiar şi atunci am fost aproape sigur de lucrul acesta, totuşi te-am primit şi ţi-am dat un post bun, iar aceasta deoarece am vrut să-ţi dau o şansă, deşi m-ai minţit. Fără mine, te-ai fi dus probabil la fund. Iar în semn de mulţumire, vrei să mă omori pe motivul caraghios că eu mi-aş fi ucis fiul. Friedrich respiră adânc, apoi continuă, pe un ton plin de regret: însă tot ce crezi este greşit, Kurt. În primul rând, eu nu l-am ucis pe Franz. A fost un accident pe care îl regret nespus. În al doilea rând, ştiu că ai avut o relaţie cu soţia mea. În al treilea rând, am ştiut în tot acest timp că nu îl omorâseşi pe von Settler. În al patrulea rând – iar aceasta este, probabil, cea mai mare eroare în raţionamentul tău – ştiu că nu eşti în stare să ucizi doi oameni. Pe mine şi pe Evelyn. Dar, te rog, convinge-mă de contrariu. Apasă pe trăgaci şi omoară-ne.

Friedrich simţi o vibraţie uşoară pe frunte. Mâna lui Scholler tremura.

Pentru prima oară de când îşi mai putea aduce aminte, Friedrich simţi spaima. Nu era nici pe departe atât de sigur pe sine cum pretindea în faţa avocatului. Scholler nu era chiar lângă el – oricare ar fi fost motivul care îl răscolise într-atât oamenii devin imprevizibili când se află într-o asemenea stare.

Scholler duse acest gând la capăt, şuierându-i lui Friedrich:

— Da, Friedrich von Keipen. Ai dreptate. Oricât mi-aş dori acest lucru în momentul de faţă, nu pot ucide pe nimeni. Nici măcar când acesta se comporta ca un bou. Dar pot face altceva. Voi avea grijă ca tu şi tot restul frăţiei să vă duceţi la fund, şi asta imediat. Îmi voi retrage arma de pe fruntea ta şi voi face câţiva paşi înapoi. Tu te ridici încet şi vii înspre mine. Nu te voi ucide, Friedrich von Keipen, însă te voi scoate din circulaţie pentru ceva vreme, ca să mă asigur că pot pleca liniştit. Iar acum, vino.

Arma se smulse dintr-o mişcare de pe fruntea lui Friedrich. În secunda aceea, un pocnet asurzitor se împrăştie în noapte. Friedrich se aruncă instinctiv pe podeaua verandei. „M-a împuşcat", gândi el în cădere şi, fără să îşi dea seama, scoase un strigăt prelung de groază care nu sună deloc a glas de om. Nu observă paşii care se apropiau grăbit. De-abia când cineva îl apucă de umăr, iar o voce îl întrebă îngrijorată: „Domnule von Keipen? E totul în regulă?", mintea începu să înţeleagă că nu i se întâmplase nimic.

Se uită năuc la chipul care răsări deasupra lui, părându-i neobişnuit de mare. Nu erau ochii lui Kurt Scholler aceia care îl priveau acum cu răceală, ci ai unui soldat. Era unul dintre soldaţii *lui.*

— Da, totul este în regulă, mulţumesc, răspunse el şi prinse mâna întinsă spre el, pentru a se ridica.

Sub el, pe pământul prăfuit din faţa treptelor, zăcea Kurt Scholler chircit în praf. Un al doilea bărbat în uniformă stătea pe vine şi umbla la cămaşa avocatului.

— E mort, declară el, pragmatic, aruncându-i o privire lui Friedrich şi apoi ridicându-se la loc.

Friedrich coborî încet treptele, „Porcule", îşi spuse el în gând, cu privirea fixată asupra avocatului. „Mi-a fost teamă! M-ai făcut de râs în faţa oamenilor mei". Întinse mâna şi vorbi, fără să se uite la soldatul de lângă el:

— Daţi-mi pistolul dumneavoastră.

Fără să ezite o clipă, bărbatul îşi scoase arma şi i-o puse lui Friedrich în mână. Acesta îi trase siguranţa şi îndreptă ţeava spre cel mort.

— Porcule, spuse el cu voce tare. Goli apoi tot cartuşul în trupul acela fără viaţă.

12 OCTOMBRIE 1979, KIMBERLEY

Hermann puse ceaşca de cafea pe masă şi privi afară, pe fereastra din bucătărie, fără să se uite cu adevărat afară.

Privirea i se odihnea pe dârele de mizerie puse în evidenţă de lumina soarelui, ale cărui raze cădeau aproape perpendicular pe geam. Ca de atâtea alte ori, gândurile îi zburară înapoi în trecut şi se opriră câteva clipe asupra băieţelului plăpând care îşi implora tatăl cu glasul înecat în lacrimi. Şi, ca de atâtea alte ori, se smulse din faţa acestei imagini înainte să…

Cu ochii umezi, mai sorbi o înghiţitură din ceaşca mare şi se bucură că era singur.

Friedrich von Keipen dormea doar rareori până după ora şapte. Când cobora Hermann, tatăl său era de obicei deja plecat.

De cele câteva ori când luaseră masa împreună, se ajunsese imediat la ceartă. Adesea, erau nimicuri, iar Hermann era cel pe care îl irita câte-o remarcă nevinovată a lui Friedrich, dând naştere conflictelor.

Fu întrerupt din aceste reflecţii de către Hans, care veni în bucătărie şi-i comunică dorinţa lui Friedrich de a-l vedea în biroul său.

Hermann răspunse pe un ton indiferent:

— Spune-i că vin imediat. Întâi vreau să iau o gură de aer proaspăt.

— Nu, Hermann, tatăl tău a spus să vii *imediat.*

După o scurtă ezitare, Hermann se hotărî să dea curs îndemnului. La urma urmei, era din nou o zi în care avea să primească ori o armă nouă, ori un pistol, ori un cal.

Friedrich von Keipen şedea la biroul său mare şi se ridică foarte grăbit când îl văzu pe Hermann intrând în cameră. Se apropie de el cu mâna întinsă.

— Fiule, îţi doresc toate cele bune cu ocazia împlinirii a douăzeci şi unu de ani.

Dădură mâna, iar Friedrich îl bătu pe umăr. Expresia serioasă pe care o arborase tatăl său nu prea se potrivea cu ocazia. Hermann se uită prin încăpere, aşteptându-se să vadă pe undeva o armă nouă de mare precizie, proaspăt unsă. Însă totul era ca de obicei. „Până la urmă tot un cal e", îşi spuse el în gând.

Văzând atitudinea oficială a tatălui său, lui Hermann îi trecu prin minte că poate anul acesta avea să fie ceva deosebit. Însă chipul imperturbabil al lui Friedrich îl făcu să se îndoiască de aceasta.

— Fiule, azi e o azi cu totul speciala, vorbi el solemn. Îţi serbăm cea de-a douăzeci şi una aniversare. A trecut vremea cadourilor de copii, au trecut anii de viaţă boemă. Am hotărât ca, începând de azi, să fii pregătit intensiv, de către mine, în vederea viitoarei tale misiuni în cadrul frăţiei simoniste. De

acum înainte, vei fi implicat activ în chestiunile ce privesc conducerea. Vei lua parte la toate şedinţele şi te voi introduce în Consiliul Simonist. Lumea trebuie să se obişnuiască cu tine, să te poată accepta apoi ca urmaş al meu. Pentru celebrarea zilei tale de naştere şi, totodată, ca dovadă că acesta este un lucru foarte important pentru mine, te voi iniţia astăzi în cele mai mari taine ale frăţiei.

Cu aceste cuvinte, trecu pe lângă Hermann şi părăsi încăperea.

Hermann era uimit, dar îl urmă. Coborâră unul după altul treptele uzate ce duceau în pivniţă.

Cât fuseseră copii, se plimbaseră deseori prin gangurile întortocheate şi încăperile ascunse, trăind, în imaginaţia lor, cele mai uluitoare aventuri. El, împreună cu… fratele său mai mic, Franz.

„Cuvintele!"

Hermann încercă să-şi înfrângă furia pe care o simţea crescându-i în suflet. Reuşi într-un târziu să îşi controleze tremurul mâinilor şi să se uite la spatele tatălui său fără să fie cuprins de greaţă.

După câteva cotituri, Friedrich se opri în faţa unui raft mare, plin cu obiecte vechi, prăfuite, îngrămădite unul peste altul. Un bec gol, la fel de prăfuit, îşi arunca lumina sărăcăcioasă asupra obiectelor din jur, învăluindu-le într-o aură distantă. Conserve pe jumătate ruginite zăceau lângă hangarale din lemn, cărora Hermann nu le cunoştea scopul. De pe o cană cu vârfuri şi capete de cuie ruginite îndreptându-se în toate direcţiile, un păianjen îşi ţesuse cu măiestrie pânza până la marginea unui dulăpior. Friedrich îi aruncă fiului său o privire plină de înţelesuri şi împinse apoi dulăpiorul cu toată puterea. Acesta se dădu încet îndărăt, scoţând la iveală două intrări înguste, de-o parte şi de alta.

„O cameră secretă! Exact ceea ce ei, copii fiind…"

Tatăl se înghesui prin intrarea strâmtă, iar Hermann îi urmă exemplul.

Orice ar fi fost lucrul la care se aşteptase, Hermann fu dezamăgit. Se aflau într-o cămăruţă îngustă, fără ferestre. În mijlocul încăperii se puteau desluşi, vag, contururile unei lăzi. La peretele opus, Hermann văzu o masă pe care se afla o lampă şi un scaun de lemn în faţă. Asta era tot.

Friedrich se apropie de masă şi aprinse lampa. Îi indică lada cu un gest semnificativ şi spuse:

— Acolo înăuntru, Hermann, se află toate jurnalele simoniştilor. Le-a început Hermann von Settler în ziua fondării frăţiei şi sunt continuate cu minuţiozitate de mine, până în ziua victoriei noastre finale. Cam o dată pe lună vin aici şi notez cele mai importante evenimente care s-au petrecut de la ultimele mele însemnări. Înăuntru, vei găsi – şi numai aici nicăieri altundeva – cheia pentru numele tuturor simoniştilor activi şi ale

finanţatorilor noştri, precum şi toate evenimentele importante care privesc în mod direct frăţia. Cel care se află în posesia acestor jurnale deţine puterea asupra Simoniştilor. Sper că eşti conştient de însemnătatea acestui moment şi de încrederea pe care ţi-o acord. Te voi lăsa acum singur cu aceste cărţi şi vreau să le citeşti.

Cu aceste vorbe, se întoarse şi se strecură prin nişa îngustă.

Hermann scrută lada.

În sfârşit! În sfârşit avea să afle toate amănuntele importante despre frăţie. Simţi crescându-i în suflet o satisfacţie neobişnuită. Odată cu această senzaţie îi reveniră în minte şi *cuvintele,* amintindu-i cât de importantă era acea zi pentru el.

29 AUGUST 1986, ROMA

Micul restaurant din Via Crescenzio era unul dintre locurile preferate ale membrilor Curiei. Şi de data aceasta, majoritatea meselor acoperite cu feţe de masă în carouri verzi şi roşii erau ocupate de clerici.

Episcopii Leonardo Corsetti şi Kurt Strenzler stăteau împreună la o măsuţă dintr-un colţ, care, de-a lungul timpului, devenise locul lor obişnuit. Se întâlneau acolo la masă o dată pe lună, iar proprietarul restaurantului îşi nota de fiecare dată, din proprie iniţiativă, şi numărul mesei, când le făcea rezervarea.

Deşi se ocupau de câţiva ani buni de domenii diferite, cei doi episcopi nu încetaseră să se întâlnească. Mai mult, se stabilise între ei o prietenie pe care cei doi bărbaţi o întreţineau, printre altele, prin aceste întâlniri repetate la cină.

Leonardo Corsetti fusese numit episcop în septembrie 1974 şi, la scurt timp după aceea, preluase o nouă misiune în cadrul Consiliului Papal pentru Promovarea Unităţii Creştinilor. Kurt Strenzler îi luase locul în Congregaţia pentru Doctrina Credinţei şi, la zece ani după Corsetti, aproape în aceeaşi zi, primise sceptrul şi mitra.

În cercurile avizate ale Curiei trecea drept o certitudine faptul că episcopul Strenzler era făcut pentru poziţia de prefect al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei. Se spunea că până şi de Riemer recunoscuse acest lucru. Însă aceasta avea să dureze probabil ceva timp, deoarece cardinalul de Riemer nu era prea bătrân şi, în plus, era sănătos tun.

Kurt Strenzler făcea parte dintr-un cerc restrâns de preoţi care practic nu aveau rivali în cadrul Curiei. Poseda un talent diplomatic demn de invidiat, iar dragostea lui pentru armonie devenise proverbială. Faptele sale mergeau mereu direct la ţintă şi reuşea să ducă la capăt lucrurile pe care le considera importante fără a încurca treburile nimănui.

Deşi se cunoşteau de atâta vreme şi ştiau atâtea lucruri unul despre celălalt, peste copilăria lui Strenzler se întindea un văl pe care nici măcar episcopul Corsetti nu reuşise să îl dea la o parte. Odată, în timpul uneia dintre plimbările lor de seară în jurul zidurilor exterioare ale Vaticanului, îl întrebase direct despre acest lucru. Kurt Strenzler se oprise, ezitase o clipă şi îl privise apoi drept în ochi.

— Căile Domnului sunt de multe ori de neînţeles, Leonardo. Eu am renunţat la încercările mele de a afla de ce a hotărât Dumnezeu să îmi arate calea pe care trebuie să o urmez folosindu-se de copilăria mea. Această cale a făcut ca, până la urmă, să ajung la El. A avut deci un rost. Îşi plecase privirea, iar glasul îi devenise mai încet. De multe ori mi-am dorit ca el să mă fi scutit de unele răni pe care le port până în ziua de azi în sufletul meu. Apoi

însă mi-am dat seama ce suferinţe a luat asupra sa Iisus Cristos pentru noi. Aceasta m-a umplut de o smerenie adâncă. Îl privise apoi pe Corsetti drept în faţă. Mă tem că nu pot vorbi încă despre copilăria mea fără să încep să fac reproşuri. Când voi avea forţa interioară necesară, îţi voi povesti mai multe.

La aceasta, Corsetti îi pusese mâna pe umăr şi dăduse aprobator din cap. De atunci, subiectul acesta nu mai apăruse în discuţiile lor.

În seara aceea, Kurt Strenzler dezvălui o parte din taina sa.

Tocmai făcuseră comanda. Sticla de vin roşu – beau mereu acelaşi soi de vin – era deja pe masă; aveau paharele pline.

După ce luară o înghiţitură, Kurt răsuflă adânc şi spuse:

— Leonardo, cred că a venit momentul să îţi povestesc o parte din trecutul meu pe care nu mulţi o cunosc. Ai vrea să asculţi?

Corsetti îl privi ca şi cum ar fi încercat să îi citească de pe acum în ochi cele ce aveau să îi fie povestite şi confirmă printr-un gest al capului.

— Mi-ai spus odată că ai nevoie doar de forţă interioară pentru aceasta. Dacă tu crezi că acum eşti suficient de puternic, înseamnă că Dumnezeu ţi-a dat acest sentiment şi că este voia Lui să mi te destăinui. Facă-se voia Lui.

Episcopul Strenzler mai luă o înghiţitură din vinul roşu tare şi, punând paharul pe masă, îl ţinu în continuare între două degete.

— M-am născut în anul 1935, într-o mică comunitate din apropierea oraşului Hamburg. Tatăl meu a purtat de la bun început uniforma SA şi a fost un adept înflăcărat al lui Hitler. Tânăr fiind, luase parte la puciul eşuat din 1923 şi nu avea niciun fel de reţineri când era vorba de a impune ideologia nazistă. În urma unui atentat al unui evreu, la Paris pe 8 noiembrie 1938, asupra lui Ernst vom Rath, acesta a murit, după cum poate ştii, a doua zi, din cauza rănilor suferite. Goebbels s-a folosit de acest moment prielnic pentru a aţâţa conducătorii grupărilor naziste. Goebbels le-a explicat că izbucnirile justificate ale furiei poporului nu erau, într-adevăr, aţâţate de către partid, însă acesta nici nu le împiedica. Conducătorii grupărilor naziste înţeleseră acest îndemn aproape făţiş şi, prin intermediul subcomandanţilor, îi contactară pe sublocotenenţii lor, care implicaseră şi SA. Sub acoperirea unui aşa-pretins acces spontan de furie populară, ei au dat foc în toată ţara la sinagogi evreieşti, au distrus numeroase firme ale evreilor şi au maltratat şi au ucis cetăţeni evrei. În noaptea care a rămas cunoscută sub numele de Noaptea de Cristal, tatăl meu se găsea în primele rânduri ale atacatorilor. A doua zi de dimineaţă, m-a luat cu el pe stradă şi mi-a arătat, mândru, ce făcuseră ei cu „haita evreiască". Eu aveam trei ani, Leonardo, şi mă uitam la nişte scene de nedescris. Ceva teribil. Oameni bătuţi până la moarte şi care mai zăceau încă pe străzi, scăldaţi în propriul sânge. Peste tot numai geamuri sparte, magazine devastate, jafuri. Iar apoi…

Strenzler se poticni un moment; păru că încearcă să se adune. Corsetti îl privi fără să spună un cuvânt.

În sfârşit, Strenzler îşi reluă povestirea:

— Apoi, de sub ruinele unui magazin prădat, a ieşit, târâş, un băieţel. Era cam de vârsta mea; avea cel mult patru ani. Faţa îi era năclăită de sânge. Văzându-ne, a venit plângând la tatăl meu şi şi-a întins braţele spre el, căutând protecţie şi alinare.

Rămase din nou fără glas şi trebui să înghită de câteva ori. Corsetti îşi puse mâna pe mâna lui Strenzler, care rămăsese pe masă, lângă paharul de vin. Văzu o lacrimă, una singură, prelingându-se pe obrazul episcopului german.

— Tatăl meu a aşteptat până ce băiatul a ajuns în dreptul nostru. Şi-a scos apoi pistolul, l-a lipit de capul copilului şi a tras. Am văzut în cele mai mici detalii ce s-a întâmplat cu capul acelui copil, Leonardo. Am vrut să ţip, dar nu am fost în stare. Am vrut să fug, dar picioarele nu mă ascultau. Iar tatăl meu… Tatăl meu s-a uitat zâmbind la mine şi mi-a spus: „M-a atacat, hoţomanul de evreu, ai văzut doar, fiule, nu-i aşa? Un băiat de cel mult patru ani îl atacase pe tatăl meu, aşa că nu rămânea decât să-l omoare. A râs în tot acest timp, Leonardo. Tatăl meu a râs în tot acest timp… Apoi l-a lăsat pur şi simplu pe băiat în stradă şi m-a tras după el. Ne-am continuat turul de observaţie.

— Dumnezeule, exclamă episcopul Corsetti.

— Din acel moment, nu am mai suportat atingerea tatălui meu. În prezenţa lui, mă apucau dureri de stomac şi am şi vomitat de câteva ori când l-am văzut apropiindu-se de mine. Când şi-a dat seama ce se întâmplase cu mine, tatăl meu a început să mă bată. Mă numea „prieten al evreilor” şi mă lovea. Mă ameninţa că avea să mă trimită într-un lagăr de concentrare dacă mă dădeam de partea evreilor. Nu ştiu câte fracturi de oase am avut pe parcursul a doar câteva luni în perioada aceea, dar ştiu că nu exista zi în care să nu mă doară ceva.

— Dar mama ta?

— Mama avea un cunoscut care trăia în Africa de Sud. Familia lui făcea de sute de ani negoţ cu diamante brute. Acest cunoscut ne-a vizitat la puţin timp înainte de izbucnirea războiului, în august 1933. Abia mai târziu mi-am dat seama că mama reuşise să îl pună la curent cu situaţia aceasta şi să îi ceară ajutorul.

El a rămas o singură zi şi şi-a luat la revedere când tata lipsea de acasă. Puţin înainte să plece, mama i-a dat o plasă cu haine pentru mine şi mi-a explicat că voia să plec împreună cu acel bărbat. Nu aveam voie să pun întrebări şi trebuia să o ascult. Spunea că are să vină şi ea, în câteva zile. Eu

am plecat împreună cu bărbatul acela. A doua zi, ne-am îmbarcat în Hamburg pe un vapor cu destinația Africa de Sud. Nu am mai văzut-o niciodată pe mama și nici nu am mai auzit nimic despre ea.

Corsetti așteptă până putu fi sigur că Strenzler nu avea de gând să continue, apoi dădu din cap.

— Înțeleg că trebuie să-ți fi fost greu să vorbești despre asta. Cunoscutul tău s-a comportat bine cu tine?

Episcopul Strenzler confirmă din cap.

— Da, s-a comportat bine. Era omul lui Dumnezeu.

— Preot?

— Nu, nu ocupa nicio funcție oficiala, dar ducea o viață ce urma strict cuvântul lui Dumnezeu și m-a crescut în spiritul creștin.

— Unde mai exact…

Strenzler făcu un gest de refuz.

— Nu, înțelege, te rog, că, în momentul de față, nu pot povesti mai mult. Ți-am povestit astăzi despre mine mai mult decât m-aș fi crezut în stare să-i povestesc cuiva. Simt că discuția cu tine îmi face bine. Are efectul purificator al unei confesiuni și știu că este plăcut Domnului să mă confesez ție. Totuși, mă epuizează.

Leonardo Corsetti dădu din cap înțelegător. Povestea se așternuse chiar și în sufletul său ca o umbră peste gânduri. Își dădea seama cum trebuie să o fi resimțit Kurt Strenzler.

— În curând, Leonardo, în curând vei afla totul.

Acest în curând avea să fie abia peste patru săptămâni.

4 SEPTEMBRIE 1986, ARDEA

Casa din Via Acqua Solfa aparţinea unui bogat om de afaceri din Roma. El se retrăgea aici, la patruzeci de kilometri de Roma, când simţea nevoia de a lua o pauză şi a se depărta haosul şi nebunia din capitală.

La intervale de timp neregulate, în acea casă se întâlneau câţiva bărbaţi. Nu ieşeau în evidenţă, purtau haine lejere, pentru timpul liber, şi veneau mereu cu mai multe maşini. La început, fuseseră doar patru, dar se înmulţiseră cu timpul, ajungând acum la treisprezece. Pentru vecini era destul de evident faptul că proprietarul casei îşi invita din când în când prieteni de la oraş la el acasă. Probabil că erau parteneri de afaceri, cu care discuta despre diferite contracte într-o atmosferă mai destinsă. Poate că erau doar întâlniri între bărbaţi, unde se juca cărţi şi se povesteau bancuri fără perdea despre femei. În orice caz, vecinii nu aveau motive să se plângă.

Aceste întâlniri decurgeau liniştit, iar de cele câteva ori când vreunul dintre bărbaţi rămăsese destul timp în stradă pentru ca vecinii să aibă timp să dea fuga până afară, să îl salute, li se răspunsese la salut într-un mod foarte cordial. Singurul lucru mai ciudat erau pălăriile înalte pe care bărbaţii le purtau trase adânc peste frunte, ceea ce împiedica să poată fi recunoscuţi. Probabil era vorba de o idee fixă a vreunui club de bărbaţi.

Oraşele acelea bogate…

Cei treisprezece bărbaţi şedeau comod în fotoliile şi scaunele căptuşite din spaţioasa cameră de zi, ţinând fiecare în mână un pahar de coniac. Omul de afaceri din Roma îşi făcea datoria de gazdă apărând din când în când în încăpere şi asigurându-se că nu lipseau nici băutura, nici mâncarea. Se retrăgea apoi din nou. Nu lua parte la discuţii.

Unul dintre bărbaţi se ridicase şi luase cuvântul. Îl ascultau toţi cu mare atenţie.

— Lucrurile evoluează într-un mod fantastic! S1 a avut dreptate în tot ce a zis. Raportul meu trebuie să fi ajuns deja la el şi sunt convins că va fi foarte mulţumit de cursul evenimentelor. Potrivit ultimelor informaţii pe care le-am primit, numărul participanţilor de la următoarea noastră întrunire va fi urcat la şaptesprezece. Am iniţiat etapa următoare.

11 SEPTEMBRIE 1986, VATICAN

Ca în aproape fiecare săptămâna după slujba oficiată în limba germană de către cardinalul Faber în micuța capelă din Campo Santo, între orele șapte și cincisprezece și aproximativ șapte și patruzeci și cinci, folosiră prilejul pentru a mai discuta între ei.

Se cunoșteau de multă vreme, însă contactul dintre ei nu mersese niciodată mai departe de un schimb de gânduri săptămânal, care uneori depășea totuși o oră și putea deveni foarte intens. Episcopul Dengelmann făcuse cunoștința cu preotul german la scurtă vreme după sosirea lui la Roma. După ce luase act de venirea lui Strenzler, nu durase mult până când Jürgen aflase unele obiceiuri ale acestuia. Obiceiul lui Strenzler care slujea cel mai bine scopurilor lui Dengelmann era mersul constant la slujba de dimineața oficiată săptămânal în Campo Santo.

Așa că și Excelența Sa episcopul Dengelmann participa în mod regulat la slujbă și, la doar câteva săptămâni, cei doi intraseră întâmplător în vorbă la ieșirea din capelă. Discutară, captivați, o jumătate de oră și se asiguraseră reciproc de dorința de a continua interesanta discuție cu prima ocazie.

Dengelmann avusese sentimentul desluşit că noul subsecretar al Congregației pentru Doctrina Credinței resimțea o satisfacție deosebită în a discuta cu un episcop.

Chiar în aceeași zi îi povestise cu mândrie lui Guido despre noul său contact și insistase ca această informație să-i fie transmisă lui S1.

Friedrich von Keipen reacționase imediat și îi transmisese prin omul său de contact că era foarte mulțumit să vadă că în sfârșit acesta stabilise o legătură cu Congregația pentru Doctrina Credinței. Îl sfătuia să întărească relația cu Strenzler și să încerce să se întâlnească în mod regulat cu el. Era important să strângă cât mai multe informații de la acest om, dar totuși Jürgen trebuia să acționeze cu mare precauție.

În noile circumstanțe, părea că magul uitase de explozia emoțională a lui Jürgen față de Hans.

Când auzi Dengelmann că Strenzler avea perspectivele cele mai bune să preia, la un moment, dat conducerea Congregației, nu-și mai încăpu în piele de bucurie. Se întreba totodată dacă fusese vorba pur și simplu de noroc sau dacă avea el un talent deosebit pentru a acționa adecvat. Nici nu remarcă faptul că evoluția carierei lui Strenzler era mult mai rapidă decât a sa.

Cei doi episcopi schimbară câteva cuvinte în fața capelei și porniră apoi să se plimbe împreună prin grădini. Își povestiră unul altuia despre activitățile lor zilnice. Puteau s-o facă având cugetul liniștit de vreme ce erau amândoi episcopi ai Curiei Romane.

În dimineața următoare, Friedrich von Keipen primi un raport detaliat al acestei discuții. Fu deosebit de mulțumit.

Ziua următoare îi mai veni un raport din Roma, la Kimberley. Friedrich îl puse deoparte fără să-l citească. Cunoștea deja conținutul.

26 SEPTEMBRIE 1986, ROMA

Tot în acelaşi local îşi ţinu Strenzler promisiunea şi îi povesti lui Corsetti partea a doua a copilăriei sale.

Cunoscutul mamei sale avea el însuşi un băiat cam de vârsta lui Kurt; în scurt timp, cei doi se înţelegeau ca fraţii. Viaţa palpitantă din Africa de Sud probabil l-ar fi putut ajuta pe Kurt să se gândească mai puţin la părinţi şi să-şi domolească dorul de mama lui, însă îşi aducea aminte aproape zilnic de tatăl său când se uita în oglindă. Antebraţul său stâng avea în mijloc, unde se află bicepsul, o adâncitură adâncă. Nu era doar o rană, muşchiul antebraţului lipsind aproape complet. Într-una din teribilele sale accese de furie, tatăl său înşfăcase vătraiul şi îl lovise cu el. Lovitura ratase spatele băiatului şi se înfipsese cu vârful în carnea antebraţului lui Kurt. Aceasta îl înfuriase şi mai tare pe tatăl său. Îi smulsese dintr-o singură mişcare vătraiul din braţ, lăsându-i o rană adâncă, provocată de vârful încovoiat al obiectului.

În acest punct al povestirii, Kurt Strenzler se opri şi, ignorând privirile celor din jur, îşi suflecă mâneca stângă a sutanei până sus.

După ce Corsetti observă cu ochii măriţi de groază braţul acela diform, Strenzler îşi trase mâneca la loc şi îşi continuă povestirea.

Cunoscutul mamei lui, pe nume Hermann, îi educase pe cei doi băieţi într-un mod sever, în spiritul creştin.

Kurt auzise încă din copilărie vocea Domnului în el, spunându-i să-şi pună viaţa în slujba Bisericii. Când împlinise vârsta necesară, se întorsese în Germania, unde studiase teologia. Nu-şi mai văzuse părinţii niciodată, dar nici nu-i uitase. Se mai gândea încă aproape zilnic la iubirea mamei sale, care fusese atât de mare încât renunţase la copilul ei pentru a-l apăra. Şi se mai gândea şi la abuzurile tatălui său.

Hermann murise la un moment dat de cancer. Fiul său, Friedrich, se afla acum la conducerea afacerii de familie. El şi Strenzler păstraseră legătura.

Cei doi episcopi se priviră un timp, tăcuţi. În ziua aceasta deveniseră mai apropiaţi.

Corsetti aflase că Strenzler avea un frate de suflet de care nu mai ştia aproape nimeni. Cândva, aşa îi promisese episcopul Strenzler colegului său, avea să îl ia cu el în Africa de Sud, să îl cunoască pe Friedrich.

Prelatul german îşi îndeplini promisiunea după doisprezece ani şi jumătate.

17 FEBRUARIE 1999, KIMBERLEY

Friedrich von Keipen se plimba neliniştit pe terenul, asfaltat de ceva vreme, dintre vechea aula şi gardul alb. Gardul se oprea în locul în care, demult, se aflase clădirea cu camerele pentru personal şi unde acum era o grădină splendidă.

Friedrich reflectă la ce se schimbase în ultimii douăzeci de ani. Dărâmaseră clădirea pentru personal, iar vechea aulă servea deja de mult drept depozit. Vânduse de ceva vreme întregul complex dimprejurul vechiului internat. „Trupa lui de securitate" se risipise, iar bărbaţii fuseseră recompensaţi regeşte. Nu mai era nevoie de ei. Probabil că, de-atunci, cutreierau lumea, lăsându-se cumpăraţi de oricine plănuia vreun război.

Clătină din cap şi îşi reluă mersul prin faţa clădirii. Din când în când, se oprea şi strângea puternic din buze. De ceva timp, îl chinuiau durerile de spate. Trupul îi era bătrân şi veştejit. Însă aceasta nu îl deranja prea tare pe Friedrich, deoarece îşi simţea sufletul la fel de tânăr ca şi cu patruzeci de ani în urmă. Durerile erau suportabile. Atâta vreme cât se mai putea mişca…

Se gândi la Joss, ca în multe alte daţi. Ideea sa de a-şi numi câinele nou ca pe primul – pe acela pe care îl omorâse Evelyn – se dovedise a fi genială, ca de altfel atâtea lucruri pe care le ticluia el. Acum, când se gândea la Joss, nu se gândea la un singur câine, ci la simbioza dintre cele două animale.

Joss murise cu câţiva ani în urmă, de bătrâneţe. În ultimul an al vieţii sale abia mergea.

Gura lui Friedrich, brăzdată de riduri adânci, schiţă un zâmbet.

Alungă gândurile acestea şi se concentră asupra vizitatorului care, spera el, avea să apară în curând.

Acest Strenzler era nepreţuit. Friedrich era pe veci recunoscător sorţii care îl împinsese pe Strenzler să ceară o întâlnire privată cu magul atunci, demult, când tocmai fusese abordat de un fost coleg al lui Friedrich.

Discuţia cu Kurt Strenzler îi amintise lui Friedrich de conversaţia hotărâtoare purtată de el cu Hermann von Settler. Bine, el şi Strenzler erau aproape de-o seamă, dar, la fel ca von Settler în cazul lui, Friedrich observă o inteligenţă ieşită din comun la acest om, ca şi capacitatea de a o valorifica fără să se lase condus de sentimente când era vorba de propriile interese şi avantaje.

De la bun început, Strenzler fusese pentru Friedrich asul din mâneca. Acesta ştiuse mereu că Dengelmann n-avea să fie în stare să ajungă în vârful Curiei. Îi lipseau inteligenţa şi stilul necesare. Şi la fel de convins fusese de la bun început că Strenzler ar fi fost în stare să reuşească, dacă împrejurările se arătau, măcar în parte, favorabile.

După cum se dovedise în ultimii ani, împrejurările erau mai mult decât ideale. Strenzler tocmai fusese numit cardinal. Era prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței, aflându-se acum în imediata apropiere a papei.

La moartea, în 1991, a ultimului papă, care fusese permanent bolnăvicios pe parcursul exercitării prerogativelor sale papale, cardinalul de Riemer fusese ales noul cap al Bisericii Catolice. Din cardinal, de Riemer devenise Papa Pius al XIII-lea. Aflând aceasta, Friedrich își dăduse pe dată seama că Frăția Simonistă se afla la doi pași de reușită.

Între timp, Strenzler ajunsese să se poată baza pe mai bine de cincizeci de oameni din Vatican. Mulți dintre aceștia dețineau cele mai înalte funcții din cadrul Curiei. El continua să se întâlnească în mod regulat cu Hans, în afara Romei. Ceea ce majoritatea considerase a fi imposibil, el, Friedrich von Keipen, magul, iubitorul de câini, reușise.

Se infiltraseră în Curia Romană.

Friedrich fu trezit din aceste gânduri de zgomotul unei mașini care se apropia.

Venea jokerul lui, aducându-l cu el – în afară de Strenzler – pe cel mai influent personaj din Vatican, direct în vizuina leului. Ironia situației era maximă. Tocmai bărbatul care se lăuda că înfrânsese reforma venea într-o vizită de curtoazie de trei zile la magul simoniștilor. Chiar în locul în care mulți dintre acești „reformatori" fuseseră educați și pregătiți ideologic.

Friedrich avu nevoie de mult autocontrol pentru a nu izbucni în râs la vederea chipului episcopului Corsetti.

Bărbații se salutară cordial, iar Friedrich merse câțiva pași înaintea celor doi înalți prelați, urcând pe verandă.

Luară loc în fotoliile din lemn, tapițate cu perne moi. În clipa în care se așezară, o tânără drăguță, cu tenul închis, le aduse răcoritoare pe o tavă din lemn.

Paharele înalte erau aburite pe dinafară. Promiteau răcoare. Corsetti și Friedrich priviră cum paharele erau așezate pe masă. Episcopul se gândi că tânăra așteptase, probabil, în spatele ferestrei pentru a-i vedea venind. Friedrich se gândea la noaptea următoare și la pielea ei netedă, tânără.

Avea să sărbătorească împreună cu ea, din plin, succesul acestei zile.

După ce fata dispăru din nou în casă, Corsetti îi zâmbi gazdei sale.

— Domnule von Keipen, mă bucur foarte mult că am ocazia să vă cunosc, în sfârșit. Cardinalul Strenzler mi-a povestit deja atâtea despre dumneavoastră încât am senzația că vă cunosc la fel de bine ca pe dânsul.

Friedrich îi zâmbi înapoi.

— Iar eu sunt nespus de bucuros să pot primi la mine în vizită doi bărbați atât de însemnați ai Curiei Romane. Tatăl meu era foarte credincios, ne-a

crescut pe amândoi în spiritul creştin. Spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că nu merg prea des la slujbe. Am probleme cu spatele, ştiţi… însă încerc să-mi conduc viaţa după voia Domnului. Arătă cu capul spre Strenzler. Ce altceva îmi rămâne de făcut dacă-l am pe omul acesta în familie?

Cei trei bărbaţi râseră. Se înţelegeau bine, iar Strenzler, până atunci mai reţinut, scăpă încet, încet de încordare.

La cină, episcopul Corsetti făcu cunoştinţă cu fiul lui von Keipen. Bărbatul în vârstă de treizeci şi şase de ani, cu un aspect atletic, părea opusul tatălui său. Corsetti avu de la început senzaţia că Hermann era un om foarte introvertit. Chipul său exprima ceva ce episcopul nu ar fi putut reda în cuvinte. Era un amestec de melancolie şi de duritate. Hermann von Keipen avea un aer simpatic, însă ochii săi spuneau clar că nu trebuia să încerci să te apropii de el. Corsetti bănuia că acest bărbat suferise odată extrem de mult. Să fi fost vorba de o femeie? Se hotărî să caute ocazie să stea de vorbă cu Hermann.

În timpul mesei, Friedrich povesti anecdote din tinereţea lor. Multe dintre poveştile pe care i le servea lui Corsetti aveau la bază păţanii petrecute în realitate, dar nu era vorba de experienţe comune ale lui cu Strenzler, ci de întâmplări pe care Friedrich le auzise cândva de la colegii săi.

Mai râmaseră câteva ore la un vin roşu, apoi episcopul Corsetti le ură noapte bună şi se retrase în camera sa. Călătoria şi evenimentele zilei îl extenuaseră.

Cardinalul Strenzler comentă şi el că avea de gând să se retragă în curând. Voia doar să mai discute câte ceva cu Friedrich, deoarece nu se mai văzuseră de multă vreme. Mai vorbiră vreo zece minute despre lucruri insignifiante, apoi se îndreptară spre biroul de lucru al lui Friedrich. Trebuiau să evite pe orice cale posibilitatea ca episcopul să coboare din cameră şi să tragă cu urechea la ce vorbeau ei.

Se aşezară în fotoliile din piele, cu câte-un pahar de coniac în mână.

Fotoliul în care şedea Friedrich avea o urmă adâncă în husa din piele.

Toate piesele de mobilier fuseseră înlocuite de-a lungul vremii. Doar la acest fotoliu, care păstra urmele agoniei câinelui său, Friedrich nu renunţase. El îşi înălţă paharul.

— Kurt, eşti dat dracului!

Strenzler privi lichidul maroniu din pahar, apoi zâmbi ca pentru sine.

— Ce denumire perfectă pentru un cardinal al Curiei! Nici nu mi-e greu. Ai avut dreptate de la bun început, Friedrich. În Roma, cel mai departe ajungi prin tactici abile. Iar ideea ta de atunci, de a mă da drept preot cuprins de remuşcări, pentru a-i trăda pe reformatori, a fost pur şi simplu genială!

Von Keipen dădu din cap.

— Da, cred că ai dreptate. Kurt, nu mai vreau să ne lungim prea mult. Nu are sens să aşteptăm să moară de Riemer. Este încă tânăr şi va mai fi în stare să-şi exercite funcţia câteva decenii de acum încolo. Nu mai dispunem de atâta timp. Niciunul dintre noi doi. Bănuiesc că vrei să urci pe „tron" cât mai poţi s-o faci singur, fără sprijin.

Strenzler reflectă îndelung înainte să răspundă.

— Îţi dau dreptate în ceea ce priveşte faptul că nu putem aştepta după de Riemer şi nu am nici cea mai mică intenţie de a-ţi pune la îndoială planul, însă, din punctul meu de vedere, este deocamdată prea riscant. Mulţi cardinali au trecut, între timp, de partea mea, dar mă îndoiesc că numărul lor ar fi de ajuns pentru ca eu să fiu ales. Şi nu avem decât o singură şansă.

Friedrich îl privi îndelung în ochi pe Kurt, cu o expresie serioasă pe chip.

— Prea bine, Kurt. Îţi mai dau timp. Dar nu mai aştept oricât. Până acum, am fost foarte mulţumit de munca ta. Nu mă dezamăgi după toţi aceşti ani.

Strenzler clătină din cap, spunând:

— Nu voi face aşa ceva, Friedrich.

Privi din nou la lichidul din pahar. În curând! În curând avea să-şi împlinească ţelul în viaţă. Ultimatumul lui von Keipen însemna că trebuia să înceapă cu pregătirile. Lucrurile deveneau serioase.

În sfârşit!

•

A doua zi o petrecură în discuţii lungi despre Biserică şi despre poziţia ei în societatea modernă. De câteva ori pe parcursul acestor discuţii, Corsetti rămase uimit de persoana lui von Keipen. Se prea poate ca omul să fi fost un creştin credincios, dar, printre rânduri, episcopului i se părea că observă un ton care nu se potrivea nicidecum cu imaginea pe care von Keipen încerca în mod evident să o ofere despre sine.

Discutară la micul dejun despre organizaţiile de asistenţă socială ale Bisericii din întreaga lume. Episcopul Corsetti povesti că finanţarea proiectelor era tot mai dificilă. Oamenii nu prea mai erau dispuşi să îşi dea banii pentru cei nevoiaşi.

Von Keipen îl ascultă o vreme, apoi clatină din cap.

— Stimate episcop, iertaţi-mă că va întrerup în mijlocul acestor expuneri interesante, însă subiectul acesta mă interesează în mod deosebit şi trebuie să recunosc că am unele dificultăţi legate de el. Pot să afirm, fără urmă de modestie, că sunt un om avut. Mi-ar fi foarte uşor să donez regulat o sumă mai mare. Dar, când văd în rapoarte la ce sunt folosiţi aceşti bani, ajung la concluzia că mai bine îi păstrez eu. Trăiesc în Africa de Sud, cunosc mentalitatea celor de aici. Este o lume pe jumătate civilizată şi autonomă.

Dar ia aruncaţi o privire în jur, în imediata apropiere! Botswana, Namibia, Angola… Viaţa în formă primitivă. Popoare naturale. Un cuvânt de care se abuzează. Cu termenul „popor natural", omul civilizat asociază tot ceea ce a pierdut în timp. O viaţă în armonie cu natura, jungla, animale, aer curat… Toate astea sunt prostii. Adevărata legătură cu natura este alta. Oamenii aceştia trăiesc ca strămoşii noştri de acum o sută de mii de ani. Ghidaţi de instincte! Iar instinctul le spune că nu e nevoie să depună niciun fel de efort pentru a-şi asigura propria existenţă. Căci, dacă stai degeaba destul de mult, la un moment dat vor veni cu siguranţă nişte bani din partea unor oameni care lucrează din greu, ajutându-i să ducă o viaţă minunată. Să nu mă înţelegeţi greşit. Sunt aici pentru a-i ajuta pe aceşti oameni, dar este nevoie de o abordare mai eficientă. De ce nu se ocupa Biserica de această problemă, de ce nu are grijă ca aceste ţări să ajungă într-adevăr civilizate? Iar cu aceasta nu mă refer la construcţia unei fântâni, nu, ci la o civilizaţie politică aptă să oblige aceste popoare să-şi poarte singure de grijă. Biserica ar avea doar puterea de a-şi exercita influenţa şi autoritatea necesară asupra conducerilor acestor state, obligându-le să adopte reforme în spiritul ei. Ar putea face asta sau mă înşel?

Episcopul Corsetti era vizibil tulburat. Reflectă un timp înainte să dea un răspuns.

— Domnule von Keipen, mă îndoiesc că Biserica ar avea într-adevăr această putere despre care tocmai aţi vorbit. Ştiu însă cu siguranţa că nu ar încerca niciodată să oblige o conducere, un popor sau chiar un singur individ să facă ceva, orice. O „civilizaţie politică", în felul în care v-o imaginaţi dumneavoastră, ar însemna o imixtiune a Bisericii în treburile statului, iar aceasta ar contraveni atât spiritului ei, cât şi voinţei lui Dumnezeu. Vrem să ajutăm oamenii, nu să-i obligăm la ceva. În ceea ce priveşte teoria dumneavoastră despre popoarele naturale, mă îndoiesc că o mamă s-ar uita la copilul ei cum flămânzeşte doar pentru că instinctul îi spune că, la un moment dat, vor veni şi banii.

Înainte ca Friedrich să poată avea ocazia de a răspunde, interveni cardinalul Strenzler.

— Nu cred că asta a vrut Friedrich să spună. Îl cunosc de destul timp ca să ştiu că şi el e dispus să ajute oricând este nevoie. Poate ar trebui să schimbăm subiectul înainte să se ajungă la neînţelegeri.

Von Keipen afişă un zâmbet.

— Da, Kurt, ai, desigur, dreptate. Şi, întorcându-se către episcop: Mă iertaţi, vă rog, ceea ce spuneţi este corect. Am avut experienţe urâte cu aceşti oameni, tânăr fiind. Aceasta mă face să fiu uneori nedrept. Să schimbăm subiectul.

Corsetti dădu din cap şi zâmbi la rândul său.

Devenise gânditor în timp ce cardinalul Strenzler şi Friedrich von Keipen discutau despre nimicuri. Se gândi mai întâi să-i vorbească despre aceasta cardinalului Strenzler. Apoi se răzgândi. Cardinalul Strenzler era un apropiat al lui von Keipen, iar el nu voia să îl rănească.

După micul dejun, Strenzler se folosi de un moment în care episcopul ieşise din încăpere şi îi spuse lui Friedrich:

— A fost riscant, Friedrich. Ce ai urmărit cu aceasta? Ai vrut să îl atragi de partea noastră? A fost una dintre rarele ocazii când am observat o urmă de iritare la Corsetti.

Von Keipen făcu un gest de respingere.

— Eh, mă calcă pe nervi cu aerul ăsta de sfânt.

Kurt Strenzler dădu din cap aprobator.

Von Keipen devenea tot mai ciudat.

În după-amiaza acelei zile, Friedrich von Keipen fu cât pe ce să mai facă o greşeală, însă de data asta una cu urmări grave. Ieşiseră la o scurtă plimbare în jurul casei. În ciuda durerilor cumplite de spate, Friedrich insistase să meargă şi el. Traversând terenul din faţă, Corsetti admiră clădirea mare a fostei aule.

— Dacă s-ar adăuga un turn, ar putea ieşi o biserică, glumi el. Ce se afla în această clădire?

Friedrich îşi plimba privirea pe faţada clădirii şi îi explică:

— Înainte, aceasta era locuinţa personalului. Tatăl meu angaja muncitori sezonieri şi le amenaja aici o sală mare de paturi.

Corsetti se întrebă la ce-i trebuia unui negustor de diamante muncitori cu ziua, dar nu întrebă cu voce tare. Se interesă totuşi de clădire.

— Vi s-ar părea nepotrivit dacă v-aş ruga să îmi permiteţi să arunc o privire înăuntru? Clădirea pare aşa de mare dinafară; mă interesează cum se vede pe dinăuntru.

Mintea lui Friedrich începu să lucreze în ritm accelerat. Aula nu adăpostea nimic compromiţător. Doar utilaje, maşinării şi alte asemenea instalaţii care nu mai erau întrebuinţate sau se foloseau foarte rar.

— Nu, desigur că puteţi să vă uitaţi în linişte. Cred chiar că am cheia în buzunar.

Scotoci prin buzunarele de la pantaloni şi scoase o legătură de chei, pe care i-o arătă ostentativ episcopului. Vedeţi, aici este. Veniţi, am să descui uşa.

Friedrich o luă înaintea celor doi clerici şi vârî cheia în broască.

Uşa se deschise cu un scârţâit uşor, iar Friedrich avu nevoie de câteva clipe până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul dinăuntru. Observă brusc şi

ceva simți că i se taie respirația. Cum putuse să uite! În fața lui, pieziș, atârna pe perete însemnul supradimensionat al simoniștilor. Cu senzația de mâncărime pe tot capul, se întoarse și închise ușa după sine. Episcopul Corsetti, care tocmai voia să treacă pe lângă el pentru a intra în aula, se trase speriat înapoi și îl privi întrebător pe Friedrich.

— Mă iertați, domnule episcop Corsetti, tocmai ce mi-am dat seama că nu vă pot îngădui așa ceva. E o mizerie pe care prefer să nu o vadă oaspeții mei.

Corsetti zâmbi nesigur.

— Dar nu e nicio problemă pentru mine. Vreau doar să arunc o privire.

— Nu, zău, nu pot face una ca asta. Ar contraveni principiului meu de a le oferi invitaților mei doar ce-i mai bun.

Corsetti găsi deosebit de straniu comportamentul lui von Keipen, dar se supuse într-un final dorinței gazdei și făcu stânga-mprejur, gânditor.

Friedrich își spuse că era un dobitoc. Ce era cu el? Din cauza vârstei avea accesele astea de senilitate? Înainte nu ar fi făcut niciodată asemenea greșeli.

Episcopul Corsetti nu mai avu ocazia să discute mai pe larg cu Hermann.

Tânărul fusese însărcinat de către tatăl său cu o treabă care avea să îl rețină toată ziua în afara casei.

Mai că părea că Friedrich von Keipen încerca să îl țină departe de vizitatori.

Oricât de legat ar fi fost cardinalul Strenzler de acest Friedrich von Keipen, Corsetti ajunse la concluzia că cei doi erau foarte diferiți.

În dimineața plecării, Hermann era din nou acasă, însă Kurt Strenzler dori să folosească timpul scurt care le rămăsese înainte de plecare pentru a discuta cu „nepotul" său. Corsetti avu înțelegere pentru aceasta.

Cei doi hotărâră să facă o plimbare pentru a discuta în voie. Când se întoarseră, după o oră, Hermann von Keipen avea un aer foarte tulburat. Se despărți cu puține cuvinte de cei doi preoți și de tatăl sau și plecă cu o mașină de teren.

Când Corsetti se duse la el în cameră pentru a-și face bagajul, Friedrich îl trase pe Strenzler după sine, în biroul de lucru.

— Ce-ai discutat cu Hermann? Părea cam bulversat.

Strenzler dădu din cap și vorbi astfel:

— Mi-ai spus în câteva rânduri că ai impresia că băiatul nu se implică trup și suflet în misiunea frăției. Urmează fază finală și este foarte important ca fiecare să-și îndeplinească sarcinile. M-am gândit că poate, în calitate de prieten, voi avea mai multă influență asupra lui decât tatăl său. L-am scuturat un pic și i-am explicat foarte clar ce responsabilități îi revin ca urmaș al tău.

Friedrich îl bătu pe umăr, mulţumit.

— Asta apreciez eu la tine, Kurt. Îmi urmezi toate instrucţiunile şi totuşi nu eşti un executant, ci unul care gândeşte. Foarte bine!

29 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI

Fu contactat seara târziu, pe mobilul pe care cardinalul Strenzler îl primise exclusiv în acest scop din partea frăţiei. Era deja în pat şi răspunse cu o voce somnoroasă. Mesajul lui Friedrich fu scurt şi la obiect:

— A venit momentul!

Atât.

Strenzler puse telefonul la loc pe noptieră şi respiră adânc. Ştia de săptămâni întregi că avea să urmeze faza finală, şi totuşi, în clipa aceea, inima i-o luă razna.

Erau multe în joc. Un joc cu multe necunoscute, chiar şi până în acel moment.

Zilele care urmau aveau să arate dacă viaţa lui meritase.

Ştiind că nu va mai putea adormi la loc, Strenzler se întinse în pat şi parcurse în gând paşii pe care îi avea de făcut.

28 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI

Nu era uşor să fixezi pe ultima sută de metri o întrevedere cu Sfântul Părinte, iar Strenzler obţinuse, prin subsecretar, confirmarea că papa avea să îl primească după-amiază la el datorită faptului că devenise un intim al papei.

Găsindu-se faţă în faţă cu conducătorul Bisericii Catolice, cardinalul Strenzler începu dificila conversaţie cu o rugăminte mai neobişnuita:

— Sfinţia Voastră, se poate să purtam această conversaţie într-o încăpere neoficială?

Papa Pius al XIII-lea îl privi surprins.

— Dar, cardinale Strenzler, de ce nu este potrivit biroul meu pentru aceasta?

— Ceea ce am să vă povestesc este de asemenea natură încât vreau să evit orice posibilitate de a fi ascultat de altcineva decât de Iisus Cristos şi de reprezentantul său în această lume. Ştiu prea bine că aceste încăperi sunt controlate în mod regulat să nu existe dispozitive de spionare, totuşi nu vreau să risc nici nu pic. Urmările asupra Bisericii ar putea fi dezastruoase dacă ceea ce am să vă spun ar ajunge la urechi străine.

Papa Pius al XIII-lea îl privi cu un amestec de uimire şi interes. În sfârşit, dădu din cap şi se ridică.

— Veniţi cu mine, cardinale Strenzler.

Părăsiră biroul şi traversară mai multe coridoare până ce ajunseră, în sfârşit, într-o încăpere micuţă, simplă, fără niciun fel de mobilă. Pe latura opusă era o uşă masivă din lemn, iar papa o descuie cu o cheie pe care o scoase din sutană. Îndărătul uşii se văzu o capelă.

— Acesta este locul meu de refugiu. Doar puţini oameni ştiu de această încăpere şi doar eu am cheia de la intrare. Vin aici când am probleme la care mă poate ajuta doar Domnul. Intraţi, vă rog.

Când papa aprinse lumina, Strenzler examina din priviri încăperea care era dominată de o cruce mare, aflată pe partea opusă. La vreo doi metri în faţa crucii se afla o bancă îngustă din lemn. Pereţii din stânga şi din dreapta erau împodobiţi cu imagini reprezentând scene din viaţa lui Cristos. În ansamblu, camera avea un aer spartan şi incomod. Nu era un loc în care cardinalul Strenzler să se poată simţi în largul lui.

Papa se apropie de cruce şi îngenunche. Cu mâinile împreunate, rosti o rugăciune scurtă, apoi se aşeză pe bancă şi îi aruncă însoţitorului său o privire provocatoare.

Strenzler îi urmă exemplul şi se aşeză. Banca era exact atât de lată încât cei doi să stea foarte aproape unul de altul.

— Ei bine, cardinale, vorbiţi. Singurul martor aici, ca oriunde altundeva, este Domnul Dumnezeul nostru.

Strenzler reflectă o clipă. În noaptea precedentă, repetase de nenumărate ori în gând această conversaţie. Nici nu mai conta cum începea. Ceea ce voia, ceea ce *trebuia* să îi spună Papei Pius al XIII-lea era un lucru cumplit, cum nu-i mai fusese dat să audă vreunui papa al epocii moderne.

— Sfinte Părinte, a venit momentul de care m-am temut zeci de ani şi pe care totuşi l-am aşteptat. Este o poveste lungă, dar nu pot sări peste niciun amănunt. Nu exagerez când spun că este de-o importanţa majoră pentru existenţa Bisericii Catolice.

Bărbatul în sutana albă îl privi cu interes în ochi şi vorbi pe un ton calm:

— A fost voia Domnului să găsiţi calea spre Roma. El a schiţat căile vieţii noastre în aşa fel încât să se întâlnească. Şi nimeni altul decât Cristos a fost Cel care v-a condus azi aici, la mine. Va asculta ce aveţi de spus.

Cardinalul Strenzler respiră adânc.

— Sfinţia Voastră, în întreaga Biserică Catolică, chiar şi în Curia Romană, s-au infiltrat membrii unei frăţii care acum cincizeci de ani şi-a propus drept ţel preluarea Bisericii. Eu însumi sunt un membru însemnat al acestei frăţii şi am primit aseară ordinul de a-l ucide pe Sfântul Părinte.

Cuvintele fuseseră rostite! Iar cardinalul Kurt Strenzler fu martor la unul dintre puţinele momente în care pe chipul Papei Pius al XIII-lea se putu citi uimirea.

Se priviră unul pe altul timp de câteva secunde lungi, până când Papa îşi plecă încet capul, împreunându-şi mâinile. Strenzler aştepta. Trecu un minut şi încă unul. Apoi, Papa Pius al XIII-lea îşi îndreptă din nou privirea spre partenerul lui de discuţie. Ochii săi aveau un aer obosit.

— Cardinale, vă cunosc de multă vreme şi vreau să cred că vă cunosc bine. Nu cred că sunteţi omul care înclină spre reacţii extreme. Trebuie să vă spun că nici măcar în clipa asta nu înţeleg încă ce mi-aţi spus. De aceea vă rog să îmi povestiţi totul.

Spuse acestea şi se rezemă cu spatele de spătarul din lemn, închizând ochii. Iar Strenzler începu să povestească.

Povesti despre întâmplarea cu tatăl său când el avea trei ani, povesti despre jertfa adusă de mama sa, care îşi dăduse copilul pentru a-l şti în siguranţă. În acest punct, povestea se deosebea de varianta mincinoasă pe care i-o relatase episcopului Corsetti.

Cunoscutul mamei lui nu trăia în Africa de Sud, ci în spaţiul german. Numele său era Gerhard Grollich şi chiar fusese un om cu frica lui Dumnezeu.

Cardinalul menţiona până şi acest lucru.

— I-am povestit episcopului Corsetti o altă variantă a acestui episod din viaţa mea, Sfinte Părinte, însă acest lucru era inevitabil, fiind cerinţa conducătorului frăţiei, cu scopul de a-l cunoaşte pe episcop. Nu m-aş fi putut opune fără să dau naştere la suspiciuni. Continua apoi: Sfinţia Ta, mi-am urât tatăl pentru ceea ce a făcut. Însă această ură s-a îndreptat ani întregi doar asupra sa. Doar când am început să mă maturizez am schimbat acest lucru. La un moment dat, am început să înţeleg că tatăl meu fusese doar o marionetă. Alţii erau adevăraţii făptaşi. Erau cei care aţâţau ura fără întrerupere şi care îi orbeau pe oameni cu simboluri idolatrice şi cu vorbării despre oameni născuţi conducători şi oameni născuţi supuşi. Care ţineau predici despre ura dintre rase. Mi-am jurat atunci să îi combat pe aceşti neoameni. Mi-am propus acest lucru ca ţel în viaţă. Apoi, eram încă un tânăr preot, am fost întrebat de un alt preot dacă eram mulţumit de Biserică în starea ei actuală. În cursul acestei discuţii, a reieşit că există o grupare în sânul Bisericii Catolice care susţinea planul unei reforme. Mi-a povestit despre dreptul femeii de a alege dacă vrea sau nu să dea viaţă unui copil, despre dreptul preoţilor catolici de a se însura şi altele de acest gen. Ar fi fost motivele ideale de a raporta acestea episcopului meu, însă acel tânăr preot mi-a spus ceva care mi-a atras atenţia. Mi-a spus: „Doar nu poate fi misiunea Bisericii aceea de a-i hrăni pe negrii din Africa, iar aceştia să n-aibă altă treabă decât să facă copii şi să se întindă apoi la umbră, aşteptând să le vină un preot să le servească struguri". Am fost surprins să aud astfel de vorbe din gura unui preot şi l-am întrebat cu ce anume se ocupa această grupare şi care îi erau scopurile. El însă nu mi-a dezvăluit nimic, ci m-a invitat la o întrunire. Acolo am aflat ceva mai multe despre ideile acestor oameni, deşi nu se pomeni încă nimic despre vreo frăţie. În ciuda modului necioplit de a vorbi cu mine, erau foarte precauţi. A durat aproape o jumătate de an până când am auzit prima oară de existenţa Frăţiei Simoniste. M-am arătat încântat şi am aderat la frăţie. A mai durat un an până să ajung să îl cunosc personal pe conducătorul frăţiei, magul, pe nume Friedrich von Keipen. Am observat din prima clipă cât este de inteligent, însă şi faptul că tindea puternic spre grandomanie. În urma acelei discuţii hotărâtoare, două lucruri au devenit clare pentru mine: reuşisem să îl conving pe Friedrich von Keipen în legătură cu persoana mea şi îmi găsisem misiunea în viaţă. Frăţia întruchipa tot ceea ce eu disprețuiam din adâncul sufletului.

Papa îşi deschisese din nou ochii şi ridică uşor o mână.

— Îmi amintesc foarte bine de „reformatory", aşa cum îi numeam între noi. Şi îmi amintesc de asemenea că şi dumneavoastră aţi fost foarte angajat

în acţiunea de deconspirare a acestor indivizi. De ce nu ne-aţi povestit încă de pe-atunci despre frăţie? Ar fi fost de datoria dumneavoastră de creştin.

Conştient de propria vinovăţie, cardinalul Strenzler îşi plecă privirea.

— În timpul uneia dintre vizitele sale în Germania, am primit un telefon de la Friedrich von Keipen. Ne-am întâlnit în Aachen. Unde mi-a povestit despre ideea sa ca eu să trădez câţiva simonişti Congregaţiei, pentru a putea astfel intra în legătură cu episcopul Corsetti şi cu dumneavoastră, în funcţia pe care o ocupaţi în acea perioadă. Nu ar fi avut niciun sens să spun ceva despre frăţie pe-atunci, Sfinţia Voastră. Lui Friedrich von Keipen nu i s-ar fi putut aduce nicio vină. Frăţia era foarte bine organizată. Simoniştii aveau propriul internat unde îşi educau tinerii adepţi care studiau apoi teologia şi ajungeau preoţi. În acea perioadă, îşi infiltraseră sute, dacă nu chiar mii de falşi preoţi în rândurile Bisericii, ce să mai spunem despre cei pe care îi „convertiseră". Cei mai mulţi se ţineau însă deoparte şi nu ar fi putut fi identificaţi. Strenzler se opri o clipă şi alunecă de pe bancă în genunchi. Spuse, cu capul plecat cu umilinţa: Ştiu că am făcut multe greşeli, Sfinte Părinte, şi pentru aceasta implor iertarea lui Dumnezeu. A fost o infatuare din partea mea să cred că îmi stă în putere să înlătur de unul singur această primejdie. Însă nu mi-am dorit altceva întreaga viaţa decât să apăr Biserica de această frăţie.

Pius al XIII-lea îi făcu semn cu mâna să se aşeze din nou pe bancă. Vorbi apoi, gânditor:

— De ce îmi povestiţi toate acestea chiar acum, cardinale Strenzler? Poate fi învinuită frăţia astăzi altcumva decât prin afirmaţia pe care aţi fi putut să o exprimaţi şi pe atunci?

— Nu, Sfinte Părinte. De aceea sunt deznădăjduit. Însă situaţia s-a schimbat complet în urma ordinului pe care l-am primit aseară.

Papa închise din nou ochii. De această dată, Strenzler fu nevoit să aştepte zece minute până când primi din nou îndemnul:

— Povestiţi-mi tot ce ştiţi despre frăţie şi despre organizarea ei.

Iar Strenzler povesti. Când, după o jumătate de oră, se rezemă în sfârşit pe spate, epuizat, Pius al XIII-lea ştia totul despre organizarea şi ţelurile Frăţiei Simoniste. Ştia chiar şi faptul că o mare parte din Curie era formată din simonişti.

— Cardinale, există vreo listă cu numele tuturor celor care se află în slujba Bisericii şi aparţin de această organizaţie?

Strenzler clatină din cap.

— Nu, Sfinte Părinte. Un singur om deţine această informaţie, iar acela este Friedrich von Keipen. Şi sunt ferm convins că o păstrează în aşa fel încât să nu putem ajunge la ea niciodată.

Papa dădu din cap în semn de înţelegere şi se ridică.

— Cardinale, este o situaţie extrem de dificilă şi trebuie să recunosc că nu ştiu încă în ce fel trebuie procedat. V-aţi făcut vinovat faţă de Dumnezeu şi faţă de Biserică. Ştiu însă că sunteţi un bun creştin şi un preot de valoare. V-aţi îndeplinit sarcina în cadrul Curiei dând dovada de conştiinciozitate şi de loialitate faţă de Domnul şi de Biserică. Am să reflectez în legătură cu persoana dumneavoastră. Ceea ce tocmai mi-aţi dezvăluit apasă greu pe umerii mei. Am să meditez şi am să-l rog pe Domnul să fie lângă mine în aceste clipe grele. Vă voi ruga să plecaţi acum, trebuie să fiu singur în timpul rugăciunii.

Cardinalul Strenzler îi luă mâna şi-i sărută inelul.

— Mulţumesc, Sfinţia Voastră.

Se întoarse apoi şi se îndreptă spre uşă. Puţin înainte de a fi ajuns la uşă, papa îl întrebă:

— Când şi în ce fel se intenţionează să fiu ucis, cardinale?

Strenzler se întoarse înapoi.

— În decurs de o săptămână. Eu decid cum.

Pius al XIII-lea dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Cred că sunt destule şanse să îmi luaţi locul după moartea mea. Pe aceasta mizează oare acel om?

Privirea lui Strenzler rămase fixată pe crucea mare din faţă. Spuse, cu vocea scăzută:

— Doamne, iartă-mă! apoi plecă din nou capul şi spuse încet: Da, Sfinte Părinte. Astfel, ar pune mâna pe Biserica Catolică.

Capul Bisericii se aşeza pe bancă, gânditor.

— Şi ce s-ar întâmpla, concret, dacă aţi deveni papă?

— Friedrich von Keipen ar veni la Roma, pentru a trage sforile din spatele meu. Prima mea misiune ar fi să introduc în mod oficial reforma Bisericii în spiritul frăţiei. Curia şi episcopii din întreaga lume ar fi înlocuiţi de simonişti şi de susţinători ai acestora. Făcu o pauză scurtă înainte să continue, cu ton scăzut. Ar începe o epocă întunecată pentru omenire.

Pius al XIII-lea se lăsă din nou în genunchi. Vorbi, cu privirea aţintită asupra crucii:

— Reveniţi mâine la ora douăzeci. Iar acum plecaţi, vă rog.

Cardinalul părăsi tulburat capela.

•

Ajuns în locuinţa sa, se aşeză pe un scaun şi respiră adânc.

Ce avea să facă papa? Capul Bisericii era un bărbat deosebit de inteligent, iar Biserica deţinea legături în întreaga lume. Strenzler era convins că Papa Pius al XIII-lea avea să pună în mişcare chiar în după-amiaza aceea o

întreagă maşinărie, care s-ar fi putut lua la întrecere cu orice serviciu secret din lume. Aflase doar de puţin timp de existenţa acestei organizaţii secrete, subordonate direct papei. Abia după ce preluase funcţia de prefect al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei i se dezvăluise acest lucru, el jurând să păstreze secretul.

Era de asemenea convins că până în seara zilei următoare papei i se vor confirma unele lucruri în legătură cu propria persoană. Întrebarea era cum va reacţiona el.

Cardinalul Strenzler spera din tot sufletul ca Friedrich von Keipen să nu afle nimic din cele ce se întâmplau.

27 DE ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI

Următoarea seară confirmă bănuielile lui Strenzler.

Ajuns la ora douăzeci fix în capelă, rămase o clipă locului, uimit.

Papa nu era singur. Lângă el se afla cardinalul camerlengo, un bărbat uscăţiv, cu un chip plin de riduri şi care îl privea cu o expresie neclintită.

Strenzler intră şi închise uşa în urma sa. Îngenunche în faţa crucii şi rosti o rugăciune scurtă. Se întoarse apoi către cei doi bărbaţi.

Papa arătă spre cel de lângă el şi spuse:

— I-am povestit totul cardinalului Viteggio. Era necesar dată fiind gravitatea acestui caz. Vă rog, cardinale.

Trezorierul dădu foarte uşor din cap.

— Am aflat unele lucruri care confirmă spusele dumneavoastră, cardinale Strenzler. Până în seara aceasta, am putut urmări vieţile a peste cincizeci de clerici activi, şi anume până la absolvirea aceluiaşi internat de băieţi din Kimberley. Cu toţii au cam aceeaşi vârstă, într-o limită de şase-şapte ani diferenţă. Iar aceasta doar până acum, aceste observaţii vizând preoţii şi episcopii din Germania. Dacă e să raportăm la scară largă, ajungem la cifre ameţitoare.

Cardinalul Strenzler răsuflă uşurat.

— Deci veţi putea face ceva împotriva lor?

Pius al XIII-lea şi cardinalul camerlengo schimbară o privire scurtă, uimită, după care bărbatul cu chipul ridat continuă:

— Aceasta este din păcate imposibil, cardinale Strenzler. Aceşti bărbaţi nu s-au făcut vinovaţi cu nimic faţă de Biserică. Vieţile lor sunt fără pată, cu toţii îşi îndeplinesc sarcinile în mod exemplar. Sunt buni creştini şi exemple bune pentru oamenii de care sunt răspunzători.

Strenzler dădu din cap aprobator.

— Da, tocmai asta este problema care mă chinuie de ani întregi. Deci suntem neputincioşi în faţa lor?

De data aceasta vorbi chiar papa.

— Dacă o luăm aşa, da. Soarta noastră se afla în mâinile Domnului şi se pare că El ne pune la grea încercare. Cardinale, viaţa mea nu are mare însemnătate în această chestiune. Dacă Dumnezeu a hotărât că este clipa potrivită să mă cheme la El, îi voi urma chemarea, plin de recunoştinţă. Ceea ce mă îngrijorează este Biserica. Dacă lucrurile sunt chiar aşa cum ni se prezintă la momentul actual, nu vom avea nicio şansă să ne împotrivim frăţiei. Nu-i putem exclude pe aceşti oameni din cadrul Bisericii fără niciun motiv. Lumea ne-ar acuza de tiranie şi de revenire la vânătoarea de vrăjitoare de pe vremea inchiziţiei. Oamenii ne-ar renega şi şi-ar pierde credinţa în noi şi – cu atât mai cumplit – credinţa în Dumnezeu. Există o

singură speranţă, şi, cu aceasta, las viitorul Bisericii în mâinile Domnului. Făcu o pauză, apoi adaugă: Şi în ale dumneavoastră, cardinale Strenzler.

Strenzler ridică uimit din sprâncene.

— În… în mâinile mele? Ce vreţi să spuneţi cu asta, Sfinte Părinte?

Papa Pius al XIII-lea se întoarse cu spatele şi se aşeză greoi pe banca din lemn. Cardinalul camerlengo interpretă gestul ca pe un semn să îşi reia vorba.

— Papa Pius al XIII-lea se va retrage din funcţie, cardinale.

Strenzler se răsuci pe călcâie şi ajunse dintr-un singur pas în faţa băncii.

— Nu puteţi face asta, Sfinţia Voastră. Cu ce ar schimba aceasta lucrurile? Von Keipen ar pune să fie ucis şi următorul papă, la fel cum intenţiona cu dumneavoastră. Nu are nevoie de mine pentru asta. Sunt destui susţinători înflăcăraţi ai frăţiei în Curie. I-ar da altcuiva acest ordin.

Papa întoarse capul spre el şi îl privi cu nişte ochi plini de blândeţe.

— Dar viaţa dumneavoastră, cardinale? V-aţi gândit o clipă că şi viaţa dumneavoastră ar fi în pericol dacă s-ar afla că v-aţi angajat pentru binele Bisericii şi împotriva frăţiei?

Kurt Strenzler clătină din cap fără un cuvânt, iar Pius al XIII-lea făcu un gest înţelegător.

— Iată de ce, dragă cardinale Strenzler, am spus că las viitorul Bisericii şi în mâinile dumneavoastră. Este responsabilitatea noastră de creştini să protejăm Biserica Catolică de această catastrofă, indiferent care ar fi urmările pentru noi înşine.

Cu aceste vorbe, se întoarse din nou cu spatele, iar cardinalul camerlengo luă cuvântul.

— După ce papa se va fi retras din funcţie, este foarte probabil ca dumneavoastră, cardinale, să fiţi ales papă.

Strenzler vru să spună ceva, însă trezorierul îl opri cu un gest al mâinii, continuându-şi ideea.

— După ce veţi fi ales, va veni şi acest mag la Roma, unde noi îl vom întâmpina. Dumneavoastră, ca suprem conducător al Bisericii şi, prin aceasta, cel mai important membru al frăţiei, veţi avea grijă ca simoniştii din întreaga lume să-şi dezvăluie identitatea. Astfel, vom avea ceva concret de care să ne folosim înainte ca ei să poată face prea mult rău. Vom încerca să vă apărăm viaţa, însă aceasta se află în mâinile lui Dumnezeu.

Ca şi cum i s-ar fi înmuiat dintr-odată toţi muşchii, cardinalul Strenzler se lăsă pe bancă, lângă Sfântul Părinte.

— Eu, papă? Nu ştiu dacă am forţa necesară.

Papa îl privi înţelegător.

— Fiule, singur Domnul ne conduce. Sfântul Spirit este cel care ghidează şi conclavul, acesta fiind instituit de Domnul. Avem încredere în aceasta.

16 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI

Vestea despre retragerea din funcţie a Papei Pius al XIII-lea fu primită cu uimire în întreaga lume.

Pasul acesta, făcut ultima dată de Papa Celestin al V-lea pe 13 decembrie 1294, luă prin surprindere nu numai publicul, ci, în primul rând, pe membrii Curiei.

Toate întrebările privind posibilul motiv pentru această decizie primeau acelaşi răspuns standard din partea celor avizaţi: „Din motive personale".

Însă nici respectivii nu ştiau mai multe. Ziarele se întreceau în supoziţii şi aşa-zise informaţii secrete, primite de la „surse de încredere, dinăuntrul Vaticanului".

„Papa Pius al XIII-lea şi-a pierdut credinţa."

„Papa este învins de intrigile dinăuntrul Curiei."

„Sfârşitul papalităţii?"

„Capul Bisericii, şantajat de o lojă secretă."

Un ziar german pretindea chiar că ştia din surse sigure că papa primise o ofertă de ordinul milioanelor din economie.

Nimeni nu putea lua contact cu fostul papă. Chiar şi cardinalii Curiei ştiau doar că acesta părăsise deja Vaticanul. Cei doi, în afară de Jan de Riemer, care cunoşteau adevăratul motiv pentru retragerea papei, ar fi preferat să fie omorâţi cu pietre decât să scape vreo vorbă în legătură cu aceasta.

La scurt timp după publicarea acestei veşti, unul din aceşti doi oameni primi un telefon din Africa de Sud. Se aşteptase la aceasta.

— Poţi vorbi?

— Da.

Kurt Strenzler se afla în locuinţa sa din Vatican. Lângă el era cardinalul Viteggio, camerlengo, iar Strenzler ţinu receptorul la o mică distanţa de ureche pentru ca şi acesta să poată auzi discuţia.

— Ce se întâmplă acolo, Kurt?

— Ei bine, Friedrich, papa s-a retras din funcţie.

Se auzi un răsuflat puternic.

— Kurt, n-ar trebui să te joci cu nervii mei. Vreau să-mi spui imediat de ce s-a retras papa, când trebuia să fie mort. Ai avut ordine precise.

Cardinalul camerlengo tresări. Aceasta era dovada definitivă a adevărului celor afirmate de cardinalul Strenzler. Kurt vorbi pe un ton calm:

— Friedrich, mi-ai spus odată, demult, că apreciezi la mine faptul că nu sunt un executant încuiat la minte, ci unul care gândeşte. Este exact ce am făcut în acest caz.

— Mi-ai sfidat instrucţiunile.

— Ba deloc, Friedrich.

O clipă nu se mai auzi decât foşnetul uşor care însoţea toate conversaţiile lor la o asemenea distanţă.

— Kurt, te avertizez. Nu te juca cu mine, nu am dispoziţia pentru aşa ceva.

— Papa a dispărut şi a lăsat o scrisoare prin care îşi anunţă retragerea. În camerele sale au fost găsite documente din care reiese că, înainte să fie ales papă, a fost implicat în nişte treburi destul de încâlcite cu Banca Vaticanului. Temându-se de un scandal la nivel mondial, Vaticanul a anunţat că retragerea s-a datorat unor motive personale. Nu se va afla niciodată că supremul conducător al Bisericii Catolice a fost un şarlatan.

Bărbatul de lângă el tresări vizibil.

Strenzler vorbi pe un ton ferm:

— Nicio grijă, nu îl vor mai găsi niciodată.

Observa, cu coada ochiului, că Viteggio se albise la faţă. Se clătina atât de puternic încât Strenzler se temu că avea să se prăbuşească.

Din nou se auzi doar foşnetul acela în receptor. În sfârşit, vorbi Friedrich, cu un glas uşor răguşit:

— Kurt, mi-e groază de tine. Trebuie să recunosc că mă bucur că eşti de partea mea.

Cardinalul Strenzler râse scurt, însă nu răspunse nimic.

•

Era prima oară când se vedeau după retragerea papei. Episcopul Corsetti bătu la uşa casei lui şi intră, trist.

Se aşezară faţă-n faţa, iar episcopul clatină din cap.

— Tot nu-mi vine să cred, Kurt. De ce a făcut una ca asta? Credeam că nu există om mai potrivit ca Pius al XIII-lea pentru Scaunul lui Petru. Ştii tu ceva ce nu ni s-a spus?

Strenzler dădu din umeri cu regret.

— Nu, îmi pare rău. Comportamentul lui este un mister pentru noi toţi. S-a întâmplat fără niciun avertisment. Nimeni nu avea habar de asta, până să i se înmâneze cardinalului camerlengo acea scrisoare care a fost găsită în dormitorul papei. Tot ce ştiu este că şi-a luat o parte din haine. Până şi inelul şi l-a dat jos şi l-a lăsat pe o masă.

— Se fac multe supoziţii. Crezi că este posibil să fie vorba de o crimă?

Strenzler clatină puternic din cap.

— Găsesc că este foarte puţin probabil. Nimeni nu îl poate scoate pe papă din Vatican împotriva voinţei lui. Nu, cred că există într-adevăr motive personale foarte serioase care l-au determinat să se retragă din funcţie.

Episcopul Corsetti îşi privi prietenul în ochi, apoi întrebă:

— Crezi că vei fi ales noul papa?

Strenzler îşi trecu cu mâna peste ochi.

— Eu sunt unul dintre cei o sută cincizeci de cardinali, Leonardo. Dintre aceştia, aproximativ o sută douăzeci au vârste sub optzeci de ani pot, deci fii aleşi. Cum aş putea crede că aş fi ales tocmai eu?

— Ai vrea să fii ales Papă?

Strenzler privi dincolo de episcop, iar ochii îi deveniră sticloşi.

— Nu ştiu dacă vreau cu adevărat aşa ceva. Ştiu însă că, dacă ar fi să fiu ales papă, ar fi din voia Domnului. Iar eu m-aş conforma voinţei Sale.

— Eu cred că vei fi ales, Kurt. Îmi şi doresc acest lucru, deoarece, în afară de cardinalul de Riemer, nu-mi închipui cine altcineva ar fi mai potrivit. Şi mai ştiu că mulţi cardinali sunt de aceeaşi părere.

Kurt Strenzler îşi legănă capul într-o parte şi într-alta.

— Sunt însă şi voci care spun că a venit vremea pentru un papă de culoare.

— Şi multe care sunt categoric împotrivă.

Strenzler se ridică brusc.

— De ce să facem supoziţii? În curând începe conclavul. Domnul ne va arata calea.

14 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI – CARDINALUL KURT STRENZLER

Era deja târziu, iar Kurt Strenzler hotărâse să ajungă până la Capela Sixtină.

În ziua aceea avusese loc prima întrunire a Congregaţiei Generale. Se adunaseră o sută paisprezece din cei o sută şaizeci şi cinci de cardinali ai colegiului. Urma să aibă loc o întrunire în fiecare zi, până la încheierea pregătirilor pentru alegeri.

Cardinalul Strenzler intră în Sala Regia, anticamera Capelei Sixtine şi Pauliene. Nu avea ochi pentru superbele fresce din secolul al XV-lea care decorau pereţii, ci merse direct în Capela Sixtină, închisă publicului pe perioada vacanţei Scaunului Papal.

Păşi încet până ajunse în mijlocul încăperii. În doar câteva zile, în acel loc avea să înceapă conclavul în vederea alegerii papei. Închise ochii un moment, încercând să-şi amintească informaţii legate de capelă.

Capela Sixtină era creaţia lui Baccio Pontelli şi fusese inaugurată de Papa Sixtus al IV-lea, în anul 1483.

Deschise ochii; un zâmbet îi juca în colţul buzelor. Se mai putea baza încă pe memoria sa.

Se învârti încet pe loc şi-şi lăsă privirea să alunece peste picturile de pe pereţi, reprezentând scene din viaţa lui Iisus şi a lui Moise.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi privi spre tavan. Picturile înfăţişau peste o sută de personaje în mărime naturală, ilustrând scene din Geneză. Privirea i se opri pe cea mai cunoscută dintre acestea. „Facerea lui Adam", cea în care Dumnezeu Tatăl, întinzându-şi degetul, îi insuflă viaţă lui Adam.

Strenzler simţi un fior trecându-i prin trup. Era un sentiment indescriptibil, un amestec ciudat de emoţii multiple, în parte contradictorii, care îi inundaseră corpul ca şi cum cineva ar fi deschis nişte zăgazuri. Admiraţie, presentimentul fericirii, o fărâmă de nesiguranţă, mândrie…

Era ca şi cum, acolo sus, în pictura purtând numele lui Adam, Dumnezeu, cu braţul întins, nu i-ar fi insuflat acestuia viaţă. Nu, ci Dumnezeu arăta chiar spre el, ca şi când ar fi vrut să-i spună: Tu! Tu eşti alesul. Tu vei purta coroana şi vei fi reprezentantul meu pe pământ. Tu eşti reprezentantul lui Dumnezeu. Iar cardinalul Kurt Strenzler îşi recunoscu acum foarte clar propriile trăsături în chipul lui Adam cel dezgolit.

10 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI – HERMANN VON KEIPEN

Hermann terminase pregătirile. Stabilise de mult timp cu tatăl său că, la următoarea sedisvacanţă, avea să plece la Roma. Acolo urma să se ocupe de tot ce trebuia şi să pregătească sosirea lui Friedrich, imediat după alegeri.

Avea zborul rezervat pentru seară şi îi mai rămânea puţin timp până ce tatăl său avea să îl conducă la aeroport.

Deja de câteva zile bune, de când aflaseră la ştiri de retragerea papei din funcţie, el se simţise cuprins de o neliniște ciudată, cum nu mai simţise vreodată. De când aştepta clipa aceasta? Câţi ani trecuseră de când Franz…

Goni gândul din minte şi sări din pat. Avea de gând să mai facă o ultimă plimbare scurtă. Chiar ultima plimbare pe acele meleaguri.

Hermann ieşi din casă şi, fără să se gândească măcar, o apucă spre vechiul internat, care aparţinea demult unui austriac.

Lăsă reşedinţa tatălui său în urmă şi o luă pe drumul îngust care continua, brusc, cu o porţiune de pământ nisipos, murdar. Cu capul plecat, privea la norişorii de praf pe care-i iscau vârfurile pantofilor lui. Dintr-odată, pe suprafaţa maro de nisip, îi apăru în faţa ochilor o imagine. Un băiat care trebuia să facă primul său marş împreună cu tatăl şi cu fratele mai mare. Rucsacul greu îi îndoia spatele. Pe fruntea de copil, sudoarea mâzgălise un model bizar peste praful întărit. Băiatul se văita, plângea, dar în zadar. Trebuia să meargă înainte, tot înainte. Iar fratele său mai mare mergea lângă el şi nu făcea nimic pentru a-l ajuta.

Imaginea deveni tot mai ştearsă, în locul ei reapărând crăpăturile fine care brăzdau pământul acela uscat.

Nu dură însă mult şi imaginea deveni din nou vizibilă pe suprafaţa pământului, întâi destul de vagă, apoi transparentă şi, într-un final, tot mai conturată… Hermann se forţă să-şi ridice capul şi să privească drept înainte.

„Franz! Franz, iartă-mă! În curând îţi vei găsi liniştea! Doar câteva zile, şi va plăti pentru moartea ta. Atunci îţi vei găsi în sfârşit pacea”.

Gândurile se opriră din nou la mama sa. Oare cum o ducea? Primise odată o veste de la ea. Cam la un an după fuga ei din Kimberley. La un moment dat, îşi făcuse apariţia la ei un străin. Un neamţ. Spusese că este o rudă îndepărtată a lui dr. Werner Fissler. Voia să ştie mai multe despre moartea doctorului. Friedrich îi răspunsese, din scurt, că, din câte ştia el, Fissler murise de cancer şi că mai mult de atât nu i-ar fi putut spune, deoarece lui însuşi nu i se dăduseră mai multe informaţii la momentul respectiv. Plecase apoi, lăsându-l pe necunoscut să se descurce. Când era sigur că Friedrich nu îl mai putea auzi, acesta vru să ştie dacă cel care rămăsese lângă el era Hermann. Îi şoptise apoi:

— Mamei tale îi merge bine, băiete. Se află în ţara despre care ţi-a povestit. Am fost însărcinat să îţi transmit că te iubeşte şi să te întreb dacă ai găsit calea spre Domnul.

Hermann ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe acest bărbat, într-atât se bucurase să audă, în sfârşit, veşti despre mama lui.

— O mai vedeţi?

Străinul confirmase, dând din cap.

— Spuneţi-i aşa: Vechiul Testament, Psalmul 39, Versetul 10.

Bărbatul repetase mesajul o dată, după care dispăruse. De atunci, Hermann nu mai primise nicio veste de la mama sa.

Îi reveni în minte textul respectiv din Biblie:

„Să cadă peste ei cărbunii aprinşi în foc, aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda".

„Iar eu voi fi cel ce va aprinde acest foc".

Fără să-şi dea seama, ajunse la baobabul noduros despre care îi vorbise cândva mama.

„Deci aici ai înfăptuit prima crimă împotriva mamei mele, Friedrich von Keipen".

Se lăsă jos, la umbra sărăcăcioasă a copacului şi încercă să nu se gândească nici la Franz, nici la mama lui. Simţea la spate scoarţa tare, zgrunţuroasă, cu mii de denivelări, fiecare în parte reprezentând o părticică a naturii.

Simţea apăsarea bolovănoasă a pământului uscat şi spart pe şezut – erau milioane de fărâme care, în unele locuri, formaseră nişte munţi microscopici. Apariţii neînsemnate, totuşi destul de însemnate pentru a fi resimţite de nervii săi.

Laolaltă cu un sentiment de cucernicie, îl cuprinse presentimentul neînchipuitei diversităţi a naturii şi a vieţii.

Iar fratele său cel mic, Franz, nu mai avea şansa să trăiască toate aceste lucruri, deoarece fusese rupt de viaţă înainte să fi avut măcar ocazia să înţeleagă ce este viaţa.

Hermann avea o misiune grea în faţă. O misiune care avea ori să-i pună capăt vieţii, ori să-l bage la închisoare pentru tot restul vieţii.

Merita oare?

„Cuvintele! Rosteşte cuvintele!"

Ochii i se umeziră. Nu de tristeţe. Un alt sentiment îi năştea lacrimi care i se prelingeau de-acum pe obraz. Era furie? Nu, furia este o emoţie trecătoare, care te răscoleşte vijelios pentru o clipă, pentru ca apoi să se domolească, lăsând în urmă o senzaţie obscură. Era ceva mai mult, mai durabil.

Era ură.
În sfârşit, rosti cuvintele:
„Am să-mi răzbun fratele.”
Da, merita cu adevărat!

7 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI – FRIEDRICH VON KEIPEN

Friedrich stătea pe verandă, cu un pahar de vin în faţă, pe măsuţă. Paharul nu se distingea clar. Întunericul învăluia totul, făcând clădirea vechii aule, aflată chiar în faţa lui, să pară un munte cubic, întunecat.

Friedrich luă paharul şi sorbi din vinul roşu fin.

Îi plăcea întunericul. Îi elibera simţurile de toate senzaţiile nesemnificative şi îi deschidea spiritul pentru gânduri clare, limpezi. În aceste ultime zile dinaintea marii victorii a vieţii sale, Friedrich reflectă foarte mult.

În curând, urma să intre în rândul celor mai de seamă oameni care păşiseră pe acest pământ. El, Friedrich von Keipen, era pe cale să devină un conducător cum nu mai existase până acum. El avea să reuşească ceea ce nu izbutiseră niciunul dintre eroii istoriei, să unească lumea întreagă sub conducerea sa.

Merita aceasta. Luptase îndârjit o viaţă întreagă, luase asupra sa pierderi mari pentru a ajunge la acest ţel.

„Joss, bravul meu prieten!"

Văzu în faţa ochilor imaginea unei tinere şi frumoase profesoare care îi refuza, timidă, cererea în căsătorie, deoarece nu se putea închipui pe sine alături de conducătorul Frăţiei Simoniste.

Apoi, contururile imaginii deveniră vagi, transformându-se. Era acelaşi chip, însă nu mai rămăsese nimic din frumuseţea de altă dată. Era un chip distorsionat de gelozie, iar ea îi ucidea, cu sânge rece, prietenul credincios.

Da, ea avusese dreptate atunci, sub acel copac. Nu era făcută să reziste lângă un bărbat ca el. Sentimentele josnice – gelozia şi resentimentul – erau prea puternice în ea.

Îi dăruise un fiu puternic şi altul fragil şi bolnăvicios. Selecţia naturală avusese până la urmă grijă ca doar cel puternic să se poată afirma. Darwin avea dreptate.

Hermann nu evoluase chiar aşa cum sperase Friedrich. Avea toate înzestrările fizice pe care şi le-ar fi putut dori cineva, însă, din păcate, demonstrase pe parcursul timpului unele slăbiciuni de caracter.

Iar acum era în Roma. Pentru prima oară în viaţa lui, purta responsabilitatea frăţiei. Dacă moştenise măcar o urmă din genele tatălui său, Hermann avea să fie cuprins, cel mai târziu la intrarea triumfală a acestuia în vechea capitală a lumii, de orgoliul de a deveni totuşi bărbatul demn să îi urmeze la tron lui Friedrich von Keipen.

La tron!

Având inițiative geniale, Friedrich își urmase țelul neabătut. La urma urmei, era doar meritul său că planul diletant făurit de Hermann von Settler devenise o acțiune realizabilă.

Iar acum, „omul său", Kurt Strenzler, se afla în Roma și aștepta să fie proclamat cap al Bisericii Catolice. Friedrich nu se îndoi nicio clipă că va fi papă.

După el, Strenzler era de departe cel mai inteligent din rândul simoniștilor. Aceasta îl făcea însă, în același timp, foarte periculos. El nu executa ordinele lui Friedrich așa cum le primea, ci interpreta, analiza, redefinea și se decidea, într-un final, pentru calea care i se părea lui cea mai bună. Uneori acțiunile lui se dovedeau juste. La urma urmei, aceasta se datora, fără îndoială, faptului că el se afla la fața locului, pe când Friedrich era nevoit să facă un efort intelectual imens pentru a vizualiza și înțelege scenariul de departe și doar pe calea imaginației. Friedrich trebui să recunoască, fără urmă de invidie, că Strenzler rezolvase problema Pius al XIII-lea într-o manieră excelentă.

După alegerea sa ca papă și, potrivit indicațiilor lui Friedrich, Strenzler urma să se ocupe în primul rând de șefii statelor majoritar catolice. Sprijinit din spate de popor, își va putea impune pretențiile de a deține o mai mare putere de influență politică. Astfel, sfera de influență a papei se va extinde rapid. Apoi, urma să „deschidă" Biserica, să o apropie de cetățeni.

Religia va juca rolul pe care Karl Marx i-l atribuise pe drept cuvânt. Opiul poporului. Îi vor îmbăta pe oameni cu o interpretare inedită a creștinismului, iar din orașul Vatican vor face un adevărat stat, care apoi să devină axa întregii lumi.

Iar după aceasta… după aceasta, Friedrich von Keipen avea să fie încoronat papă lumesc. Și ce soartă îl aștepta atunci pe Kurt Strenzler…

Friedrich rânji pe întuneric și luă paharul în mână.

Mai erau doar câteva zile!

5 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI – LEONARDO CORSETTI

Episcopul Corsetti îngenunche în faţa altarului din micuţa capelă de-acasă. Imploră iertare Domnului.

De câteva zile, avea o senzaţie de permanentă neliniște inexplicabilă pe cale raţională. Era un sentiment de înstrăinare, deşi se afla în locurile cunoscute.

Bineînțeles că îl preocupa în continuare brusca retragere a lui Pius al XIII-lea, însă aceasta nu era totul.

În Vatican fiind, mai trecuse şi el de câteva ori prin perioade de vacanţă a Scaunului Papal, însă de data aceasta era altfel decât de obicei.

Niciodată nu se mai speculase într-o asemenea măsură, şi în public, despre succesiune. Însuși Kurt Strenzler părea brusc mai puţin familiar. Chiar dacă, în afară, refuza orice fel de aluzii la aceasta, părea că se pregăteşte în interior pentru momentul în care avea să îşi pună sutana albă. În orice clipă în care nu participa la întrunirea Congregaţiei Generale, Kurt umbla dintr-o parte într-alta şi purta discuţii cu cardinalii cu drept de vot. Kurt Strenzler se pricepuse dintotdeauna să îi atragă pe cei din jur de partea lui, însă, în timpul rarelor întâlniri dintre cei doi din ultima vreme, Corsetti avusese senzaţia clară că ochii cardinalului nu îi susţineau vorbele.

Aceeaşi senzaţie îl încercase şi mai demult, în cursul întrevederii cu Friedrich von Keipen.

Îşi aminti că fusese uimit, pe-atunci, de cât de diferiţi erau aceşti doi bărbaţi, deşi crescuseră împreună şi erau apropiaţi.

Episcopul Corsetti ar fi vrut să aibă ocazia să discute mai pe larg cu cardinalul Strenzler, pentru a-i putea împărtăşi toate aceste gânduri şi griji care îl frământau. În câteva zile avea să înceapă conclavul, iar Corsetti îşi dădu seama, cu groază, că îşi dorea în taină să fie ales altcineva decât Strenzler.

„Doamne, iartă-mi aceste gânduri! Sunt atât de tulburat. Sunt oare copleşit de gelozie? Nu ar trebui să fiu cuprins de bucurie văzând că acela care mi-este atât de apropiat va deveni reprezentantul Tău printre oameni? Doamne, iartă-mi acest păcat! Facă-se voia Ta”.

2 ZILE ÎNAINTEA SFÂRŞITULUI – HERMANN VON KEIPEN

Hermann se plimba agale la marginea Pieţei San Pietro, uitându-se la colonadele ce se înălţau lângă el întocmai ca un turist care se minunează de arta arhitecturală a lui Bernini. Trecuse cu mult de miezul nopţii – era o oră foarte târzie pentru un turist. Piaţa fusese închisă pe o zonă mare când, în acea dimineaţa, începuseră lucrările de amenajare a spaţiului pentru prima binecuvântare a noului papă. Hermann nu era interesat câtuşi de puţin de piesele şi utilajele răspândite pe toată suprafaţa pieţei.

Avea privirea concentrată asupra acoperişului colonadelor. Trebuia să găsească o modalitate de a ajunge acolo sus, deoarece de pe acoperiş avea să aibă vedere liberă asupra logiei din mijloc.

Pregătirile erau pe terminate. În după-amiaza aceea găsise un mic magazin în apropierea pieţei şi, poticnindu-se în italiană, îl întrebase pe proprietar, un roman bătrân şi osos, dacă putea să lase la el ceva pentru un înalt prelat al Curiei. Omul îl privise întâi suspicios, aprobase însă de cum i se promisese de o răsplată regească.

Înainte, Hermann pusese între ultimele pagini ale ultimului jurnal un bileţel cu codul de descifrare a tuturor numelor simoniştilor menţionaţi în aceste jurnale. Misterul care învăluia frăţia avea să fie destrămat când Corsetti va fi citit toate volumele.

Ieşind din magazinaş, îşi cercetase sufletul, căutând vreo urmă de regret. Nu găsi nimic. Ajunse la capătul colonadelor. Distanţa nu prezenta nici măcar de aici vreo problemă.

Tocmai aici, în zona din spate, Hermann descoperi, lângă un ecran imens amplasat aici pentru transmiterea festivităţilor, un lucru care i se păru trimis de Domnul.

Deşi îşi simţi bătăile inimii mai repezi, se strădui să nu grăbească pasul. Nu era urmă de om la ora aceea în piaţa cea mare, totuşi nu-şi putea permite nicio greşeală. Prea multe lucruri depindeau de asta. Păşi de-a lungul gardului de protecţie cu toată atenţia de care fu capabil în starea de agitaţie în care se afla.

Ajunse în sfârşit la locul cu pricina, nu-i veni să creadă ce şansă i se ivise. La doar cinci metri de marginea exterioară a acoperişului colonadelor se afla un vehicul cu scară. Hermann socoti că scara extensibilă putea să acopere cu uşurinţa cei nouăsprezece metri până la acoperiş. Ca din întâmplare, se rezemă de construcţie şi studie maşina.

În centru se găsea un scaun din plastic, în formă de scoică, plasat în faţa unui panou de comandă. În stânga şi în dreapta se înălţau, din platforma de

jos, două leviere din metal. Levierele se terminau în câte-o bilă neagră, dând impresia unor buchete abstracte de flori ale vreunui artist modern.

Privirea lui Hermann cercetă panoul şi găsi dispozitivul de pornire. Bineînţeles, cheia nu se afla înăuntru, ceea ce ar fi fost oricum inutil, deoarece ar fi fost imposibil să pornească motorul la ora aceea fără să atragă atenţia asupra sa. Hermann reflectă intens la cum să procedeze. Sigur exista, în exteriorul vehiculului, şi o manivelă cu care să poată fi extinsă scara, manual. Însă şi aceasta ar fi făcut zgomot. În plus, mai erau încă două zile până la alegerea papei. Ce să caute acolo sus de pe-acum?

Nu, ceea ce îi păruse la început a fi o întâmplare fericită nu îi mai folosea acum la nimic. Trebuia să existe o altă cale. Iar Hermann o descoperi în timp ce se îndepărta, dezamăgit, de vehicul. Fusese atât de concentrat asupra acestei descoperiri încât nu observase că soluţia se afla chiar lângă el.

Ecranul imens fusese aşezat pe un suport care se ridica la vreo doi metri deasupra cantului superior al acoperişului colonadelor. Hermann nu putu să vadă prea bine din cauza întunericului, însă părea că răngile fuseseră prinse de acoperiş, pentru a asigura stabilitate ecranului.

Clătină din cap, dojenindu-se. Se tot gândise cum ar putea aduce un vehicul cu scara în poziţia necesară şi cum să extindă manual o scară în miez de noapte şi stătuse tot acest timp la câţiva metri de o scară extrem de comodă, care, sub forma a trei Z suprapuşi, ducea direct pe acoperiş.

Privind de jur-împrejur, Hermann se convinse că nu era urmărit şi puse apoi mâna pe stinghia ce fusese pusă drept balustradă lângă scară.

Se opri câte-un minut pe fiecare din cele două platforme pe care le traversă în urcuşul său, cercetând împrejurimile.

Ajunse, în sfârşit, sus, între două din statuile de piatră care erau înşirate la o distanţă de aproximativ un metru şi jumătate una de cealaltă pe toată lungimea colonadelor, pe o terasă din piatră. Fără să ezite, se căţără peste obstacolul ce-i ajungea până la şolduri şi se regăsi pe acoperişul uşor înclinat, cu fronton triunghiular.

Cu mare atenţie, făcu câţiva paşi pentru a ieşi în spatele ecranului. Avea acum vederea liberă asupra Pieţei San Pietro de o parte şi a bazilicii de cealaltă parte.

Locul era perfect. Chiar şi în întunericul care îl învăluia, cu ajutorul unui amplificator de lumină ar fi putut ţinti cu precizie în orice punct din faţa bisericii.

Hermann era mulţumit. Crezuse că avea să fie mult mai complicat.

Acum mai trebuia să găsească o modalitate de a se ascunde de privirile forţelor de securitate. Se întoarse în direcţia opusă şi îngenunche pe ţiglele deschise la culoare.

Dezlipi cu grijă una dintre ţigle, o puse deoparte şi îşi vârî braţul cât de adânc putu în gaura obţinută.

Nu dădu peste niciun obstacol; îşi scoase braţul afară.

Dădu apoi încă trei ţigle la o parte, astfel încât gaura să fie destul de mare pentru el. Nu putu vedea nimic în bezna de dedesubt, însă podeaua mansardei trebuia să fie la vreun metru şi jumătate sub el. Hermann se aşeză pe marginea deschizăturii şi se lăsă apoi uşor înăuntru.

Bănuise bine. Avea de ce să-şi sprijine picioarele, iar capul îi era încă deasupra marginii acoperişului.

Se coborî încet în mansardă. Aerul mirosea a praf şi a stătut şi era îmbibat de un miros penetrant. Hermann se gândi că acolo erau excremente de şoareci.

Se sforţă să pătrundă bezna cu privirea, însă nu putu desluşi nimic. Trase o înjurătură în gând şi se enervă că nu se gândise să ia cu el o lanternă.

Nu avea niciun rost să încerce să se mişte prin mansardă pe întunericul acela; cel mult s-ar fi împiedicat de ceva.

Nu, nu avea rost. Va reveni în seara următoare şi va aduce cele trebuincioase pentru o şedere de una sau mai multe zile. Inclusiv arma de precizie.

Pe jumătate mulţumit, urcă şi acoperi deschizătura din acoperiş.

Cinci minute mai târziu, se afla din nou lângă suport şi aruncă o ultimă privire în sus; apoi porni spre micul hotel unde se cazase sub numele de Helmut Krein.

ZIUA DINAINTEA SFÂRŞITULUI

Era deja târziu când sunetul telefonului îl făcu pe episcopul Dengelmann să tresară, speriat. Tocmai voia să meargă la culcare şi se uită mirat la ceas, ridicând în acelaşi timp receptorul şi prezentându-se.

— Bună seara, episcope Dengelmann. Sunt cardinalul Strenzler. Scuzaţi, vă rog, deranjul la ora aceasta târzie, dar se poate cumva să ne vedem puţin? Este foarte important.

Cardinalul Strenzler îl căuta la telefon? La ora asta?

Nu se văzuseră de multă vreme. Plimbările lor comune încetaseră de-o veşnicie, deoarece cardinalul nu mai venea la slujba de dimineaţă din Campo Santo. La început, Dengelmann încercase de câteva ori să păstreze legătura, dar ajunseseră să se întâlnească tot mai rar. În plus, de când devenise prefect al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, Strenzler era destul de greu de găsit.

Din fericire, temerile lui Dengelmann privind repetarea ameninţărilor din Africa de Sud nu deveniseră realitate. Von Keipen întrebase o singură dată de ce anume nu mai primea rapoarte noi despre congregaţie.

Chiar şi omul său de legătură era neobişnuit de liniştit în ultima vreme. Date fiind împrejurările, Dengelmann ajunsese la o singură concluzie: frăţia înţelesese că nu câştiga nimic făcând presiuni asupra lui.

De câteva ori, în clipele de reculegere, îşi dădu seama că îi va fi imposibil să atingă măreţul ţel.

Ştia că mai erau câţiva membri ai frăţiei care reuşiseră să avanseze până în Curie, însă nimeni nu ajunsese atât de departe ca el. Aceasta îl liniştea nespus, căci îşi putea imagina reacţia lui von Keipen în cazul în care altul i-ar fi luat-o înainte după ce frăţia investise atâţia bani în cariera lui.

Jürgen Dengelmann se obişnuise să ducă viaţa unui episcop al Curiei Romane. Cam de când îşi putea aminti, se afla în chip mincinos în slujba Bisericii şi, deşi nu reuşise în toţi aceşti ani să câştige nimic din credinţa catolică tradiţională, s-ar fi putut şi mai rău. Era deci mulţumit.

Iar acum cardinalul Strenzler îl căuta în seara dinaintea conclavului şi dorea să-i vorbească urgent.

Dengelmann nu înţelese nimic, era însă curios să ştie ce anume voia cardinalul de la el.

— Eminenţă, este târziu. Despre ce e vorba?

— Vreau să discut cu dumneavoastră despre S1, domnule episcop.

Involuntar, Dengelmann îşi ţinu respiraţia. S1? Ce ştia cardinalul despre Friedrich von Keipen? Dengelmann simţi furnicături puternice sub pielea capului.

— Iertaţi-mă, Eminenţă, dar nu înţeleg. Despre ce doriţi să-mi vorbiţi?

Glasul nu îi fu pe atât de ferm pe cât şi-ar fi dorit. Cardinalul Strenzler îl taxă, râzând făţiş.

— Dragă domnule episcop, permiteţi-mi să vă dau câteva indicii pentru a mă face înţeles. Termenul de simonie vă spune ceva? Aţi fost vreodată în Kimberley? Se spune ca, mai demult, exista acolo un internat german, foarte bun. Sper că e destul cât v-am ajutat şi că de-acum ştiţi despre ce vorbesc.

Pe fruntea lui Dengelmann se formară broboane de sudoare. Cum era posibil aşa ceva? De unde ştia Strenzler despre frăţie? Oare ei – chiar el însuşi – subestimaseră Congregaţia pentru Doctrina Credinţei şi pe prefectul acesteia?

— Unde să ne întâlnim. Eminenţă? întrebă şi nu-i mai păsă că avea vocea răguşită.

— Ei, vedeţi, episcope, ştiam eu c-aveţi să vă amintiţi. Aşteptaţi-mă acolo, ajung în vreo zece minute.

Dengelmann puse receptorul în furcă şi rămase cu privirea aţintită pe telefon. Trebuia să ia imediat legătura cu omul sau de contact. Sau mai bine direct cu Friedrich von Keipen. Dar cum avea să reacţioneze acesta la o asemenea veste? El, Jürgen Dengelmann. Primise indicaţia precisă de a-l supraveghea pe cardinal şi activităţile congregaţiei. Dacă ar afla Keipen că…

Se lăsă greoi în fotoliul de lângă măsuţa cu telefonul. Nu-i mai rămânea decât să aştepte, să vadă ce informaţii deţinea cardinalul. Putea oare negocia ceva cu el?

La aproximativ un sfert de oră de la convorbirea telefonică, cineva bătu la uşă.

Zâmbetul cu care cardinalul păşi în cameră îl derută şi mai mult pe Dengelmann. Aflându-se apoi faţă-n faţă în mica încăpere, Strenzler trecu direct la subiect.

— Episcope, vă voi povesti unele lucruri care, cum să zic, vă vor lărgi cunoştinţele despre simonişti şi despre Friedrich von Keipen. Apoi vom discuta despre cum au să decurgă lucrurile în continuare. Sunt un membru al frăţiei aproape de la începuturi. Demult, de când von Keipen a ajuns la convingerea că dumneavoastră nu veţi reuşi să avansaţi mai mult de-atât, m-a infiltrat pe mine în Curie. La ordinele lui von Keipen, v-am dat pe-atunci ocazia să intraţi în legătură cu mine. Ştiţi deja – la Campo Santo. În timp ce dumneavoastră făceaţi, plin de zel, rapoarte despre mine, el era mult mai interesat să vadă ce am eu de zis despre dumneavoastră. Astfel, vă ţinea sub control, iar eu mă puteam pregăti în linişte pentru viitoarea mea misiune. Se poate foarte bine ca, în următoarele zile, să fiu ales papă şi, astfel, ţelul frăţiei să fie atins. Acesta ar fi momentul când, în mod clar, nu veţi mai servi

la nimic. Aţi eşuat pe toate planurile, episcope. Este nevoie să vă explic mai amănunţit ce înseamnă asta?

Dengelmann păli.

— Aţi fost tot timpul… Adică aţi ştiut…? Îşi lăsă braţele să-i cadă, fără vlagă, de-o parte şi de alta a fotoliului. Vorbi mai departe, cu glasul subţiat. Nu, nu cred că e nevoie de detalii.

Strenzler dădu din cap, cu gravitate.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îl cunoaşteţi pe Friedrich von Keipen destul de bine pentru a vă putea face o imagine despre viitorul care vă aşteaptă.

Dengelmann avu senzaţia unui gol imens care i se răspândea prin trup. Ceea ce îi povestise cardinalul nu însemna pur şi simplu că viaţa lui comodă de episcop era pe sfârşite. Dacă Strenzler avea într-adevăr să fie ales papă – ceea ce se va întâmpla mai mult ca sigur –, von Keipen va veni şi el în decurs de câteva zile la Roma, să ţeasă iţele.

Friedrich von Keipen în Roma, şi, probabil, cu un întreg alai de simonişti fideli lui.

Trebuia să facă neapărat ceva sau viaţa sa avea să se sfârşească în câteva zile.

Dar mai întâi trebuia să scape de Strenzler. Se ridică cu o expresie cât mai indiferentă şi dădu din umeri.

— Ei bine, Eminenţă, vom vedea. Felicitările mele că aţi reuşit să aduceţi frăţia la ţelul propus! Vă mulţumesc pentru informaţii; cred că mai aveţi câte ceva de făcut până să înceapă, mâine, alegerile.

Se ridică în mod sugestiv şi îl privi pe cardinal, sperând să-l urmeze.

Acesta îi arătă, cu un gest degajat, fotoliul şi spuse:

— Aşezaţi-vă la loc, episcope. Vă gândiţi să fugiţi din Roma, am dreptate?

Dengelmann rămase cu gura deschisă. Vru să nege, instinctiv, însă ceva în privirea cardinalului îi spuse că era mai bine să asculte ce avea de zis.

Strenzler aşteptă până ce episcopul se aşeză din nou, apoi se aplecă un pic în faţă şi, rezemându-şi coatele pe genunchi, spuse:

— Dacă doriţi, vă voi face o propunere care vă va da posibilitatea să vă salvaţi pielea. Nu printr-o fugă pripită, care nu ar ajuta oricum la nimic. Dimpotrivă, pe această cale veţi ajunge la sfârşit să o duceţi mai bine decât v-aţi putea închipui în momentul de faţă. Însă vă avertizez! Dacă vă hotărâţi să ascultaţi ce am de spus şi vă întoarceţi apoi împotriva mea, veţi avea mai multe motive să vă temeţi de mine decât de Friedrich von Keipen. Iar acum spuneţi-mi: este cazul să continui?

După o clipă de ezitare, Dengelmann dădu din cap aprobator.

— În regulă. Vă ascult.

Ca şi când nu s-ar fi aşteptat la altceva, cardinalul spuse:

— Propunerea mea este cât se poate de simplă. După ce voi fi ales, veți deveni mâna mea dreaptă.

Pentru a doua oară, Dengelmann rămase cu gura căscată de uimire. Se holbă la Strenzler de parcă acesta i-ar fi spus că el, Jürgen Dengelmann, avea să fie ales în zilele următoare papă. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Aceasta vă este propunerea? Dar cu Friedrich von Keipen cum rămâne? Credeți că vă va bate pe umăr și vă va felicita pentru ideea extraordinară? Sau poate aveți o influență atât de mare asupra lui încât v-ar respecta dorința? Îmi pare rău, Eminență, însă nu-mi pot închipui așa ceva oricât aș încerca. Și, chiar de-ar fi așa, ce ar trebui să fac eu pentru asta?

Strenzler zâmbi înțelegător. Îi povesti apoi episcopului ce avea de gând și, la fiecare propoziție, chipul lui Dengelmann devenea tot mai palid.

SFÂRŞITUL

După celebrarea mesei *Pro eligendo Papa* (pentru alegerea papei) în Domul San Pietro, cardinalii cu drept de vot din Capella Paolina trecură în Capela Sixtină într-o procesiune festivă. Depuseră jurământul, maestrul de ceremonii papal porunci „Extra omnes" şi toţi cei care nu făceau parte din conclav trebuiră să părăsească capela. Rămaseră, pe lângă cardinali, câţiva preoţi de mănăstire vorbitori de limbi diferite pentru spovedanie, maestrul de ceremonii papal şi, de asemenea, un cleric desemnat dinainte, să le expună cardinalilor cu drept de vot însemnătatea grea a sarcinii ce le revenea. Pe durata conclavului, cardinalii erau izolaţi total de restul lumii. Alegerile se desfăşurau potrivit unui ceremonial prestabilit. Primele două tururi ale alegerilor erau prevăzute pentru după-amiaza aceea. Începând cu a doua zi, aveau loc câte două alegeri, în condiţiile în care era nevoie de o majoritate de două treimi pentru ca alegerea să fie validată. După ce cardinalul diacon le citi în mod oficial formula de jurământ, fiecare cardinal rosti jurământul prin care se angaja ca, în cazul alegerii lui ca papă, prin voia Domnului, să îşi îndeplinească cu loialitate responsabilităţile de păstor al Bisericii Apostolice.

În continuare cântau şi se rugau împreună. Când se împărţiră în cele din urmă bileţelele pentru primul tur de alegeri, cardinalul Strenzler luă bucata de hârtie cu mâna tremurândă.

În colţul de sus erau tipărite cuvintele*, „Eligo in Summum Pontificem"* (Aleg drept papă). Jumătatea de jos era liberă, pentru a se nota, cu un scris cât mai lizibil, dar fără să fie evident cui aparţinea, numele celui votat.

Diaconul mai atrase încă o dată atenţia asupra faptului că bileţelele trebuiau să fie împăturite în două înainte ca fiecare cardinal în parte să păşească până la altar, unde se aflau agenţii electorali şi pe care stătea urna acoperită cu o farfurie, unde se strângeau biletele. Cardinalul Strenzler răsuflă adânc, trecu apoi pe jumătatea de jos a bileţelul său, cu un scris deformat: KURT, CARDINAL, STRENZLER.

Deja, după primul tur, conducea vizibil; totuşi, numărul voturilor nu era suficient pentru a forma o majoritate de două treimi. Celelalte voturi se împărţeau însă la atâţia alţi cardinali încât niciunul dintre ei nu se apropia de Strenzler.

Bileţelele fură aruncate într-o sobă special prevăzută în acest scop, iar la urmă cardinalul diacon mâzgăli hârtia cu un pic de cenuşă. Fumul care se ridică ieşea astfel negru, iar poporul care aştepta afară ştia că decizia nu fusese încă luată.

Kurt Strenzler stătea la locul lui, străduindu-se să emane linişte şi calm. În sufletul lui însă era mai încordat ca niciodată. Îşi repeta întruna că toate

semnele îi indicau victoria. Trebuia pur şi simplu să aibă răbdare. După câteva tururi, aveau să se decidă pentru el, din lipsă de concurenţa serioasă. Aştepta clipa aceasta de o viaţă. Ce mai însemnau o zi-două în plus?

Al doilea tur de alegeri avu loc după-amiaza târziu.

În urma calculelor şi a încă unui control, noul papa fusese ales.

Când îl văzu pe cardinalul diacon venind spre el cu un aer oficial, trebui să facă eforturi supraomeneşti pentru a a rămâne liniştit.

Acesta îl întrebă, grav:

— Accepţi alegerea canonică prin care devii papă?

Strenzler dădu din cap.

— Da, accept această alegere din voia Domnului.

— Cum te vei numi?

— Grigore al XVII-lea.

Diaconul plecă capul.

— Grigore al XVII-lea, episcop al Bisericii Romane, papă cu adevărat şi cap al Colegiului Episcopal din voia unicului Dumnezeu adevărat.

Sfinţia Sa, Grigore al XVII-lea, primi dovezile de respect ale cardinalilor ca în transă.

Reuşise! Îi înşelase pe toţi. Înşelase frăţia, cât şi pe fostul papă cu susţinătorii lui. Cu ajutorul unui plan genial, Kurt Strenzler ajunsese cel mai puternic om din lume. De când îşi putea aminti, simţise în el dorinţa arzătoare pentru putere. Încă din ziua aceea memorabilă.

Se văzu din nou ţinându-l de mâna pe tatăl sau şi căţărându-se peste ruine, îl văzu pe băiatul acela târându-se de sub resturile magazinului distras şi fugind spre ei, în căutare de ajutor. Şi apoi senzaţia aceea unica, de nedescris, când Kurt cel de trei ani luase arma în mână. Şi când, condus de mâna tatălui său, ţinuse arma lipită de capul băiatului şi trăsese. Pe atunci nu-şi dăduse bine seama ce anume îl fascinase atât de mult. Câţiva ani mai târziu, înţelesese: puterea!

Nimic nu mai reuşise de atunci să trezească în el senzaţia aceea îmbătătoare.

Iar acum, în sfârşit, reuşise.

Într-o încăpere alăturată îşi alese o sutană albă dintre cele trei pregătite pentru el care părea să fie pe măsura lui. Fu lăsat singur în încăpere, ca să se schimbe. În timp ce îşi punea veşmântul, gândurile îi zburară înapoi în trecut. Chiar în seara aceea, mama sa se aplecase spre el şi, luându-l de mâini, îl trăsese foarte aproape de ea.

— Kurt, mâine-dimineaţă trebuie să pleci cu acest bărbat, îi spusese ea pe un ton grav. El te va duce de-aici, de la tatăl tău şi de la toţi aceşti bărbaţi în uniformă. Vreau să faci asta, auzi, Kurt?

El dăduse din cap fără să scoată o vorbă şi se aşezase apoi lângă soba din bucătărie. După câteva ore, când se întoarse tatăl său, îi povestise acestuia totul.

Apoi, stând sub masa din bucătărie şi privind cum mama lui e aproape omorâtă în bătaie de soţul ei, fusese convins că, în momentele acelea, tatăl său trăia acelaşi sentiment de nedescris. Abia după ani buni, când tatăl său căzuse pe frontul de est, venise Gerhard Gröllich şi îl luase, în Bavaria. Acolo, Kurt suferise accidentul care îi provocase rana din partea superioară a braţului.

Cardinalul diacon intră în încăpere.

— Sfinte Părinte, poporul aşteaptă binecuvântarea noului papă.

Poporul îl aştepta pe el. Beţia puterii îi străbătu trupul ca un curent de aer fierbinte. Aprobă din cap şi îl urmă pe diacon. Se gândi pe drum la Dengelmann. Cât de grăbit fusese episcopul să i se alăture! Asemenea majorităţii simoniştilor care pătrunseseră între timp în Curie, înţelesese şi el destul de repede noua situaţie.

Papa Grigore al XVII-lea va avea de partea lui un cârd de susţinători fideli în momentul când îi va elimina pe adepţii incorigibili ai lui von Keipen. Aceştia aveau să îi fie de ajutor la reorganizarea Bisericii conform propriei viziuni şi, de asemenea, la extinderea puterii sale în întreaga lume.

Când ajunseră în sfârşit la logie, Papa Grigore al XVII-lea era deja pătruns de o adâncă admiraţie faţă de sine însuşi. Îl privi pe cardinalul diacon apropiindu-se de microfon şi rostind cunoscuta sintagmă prin care se anunţa poporului un nou papă.

Auzi uralele şi ştiu că, în câteva momente, privirile a milioane de oameni de pe tot globul se vor îndrepta asupra lui. Îl vor admira şi îl vor idolatriza în cel mai adevărat sens al cuvântului, fiind în acelaşi timp conştienţi că o vorbă de-a sa putea să creeze sau să distrugă. Păşi plin de demnitate afară şi îşi plimbă privirea peste Piaţa San Pietro, împestriţată de trupurile nenumărate ale celor ce îl aşteptau.

El, Kurt Strenzler, cu adevărat unic papă întru adevăr, avea să dăruiască lumii favoarea primei sale binecuvântări. Cu un zâmbet care dorea să exprime această graţie, păşi spre microfon.

Apoi urmă o împuşcătură.